

Không Phải Em Không Yêu

Contents

Không Phải Em Không Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9: Chương 8.2	41
10. Chương 10: Chương 9	42
11. Chương 11: Chương 9.2	45
12. Chương 12: Vui Về Chiu Đựng	47
13. Chương 13: Vui Về Chiu Đựng 2	51
14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn	52
15. Chương 15: Bài Ca Nhẹ Nhàng	56
16. Chương 16: Xúc Động Khó Dứt	61
17. Chương 17: Có Anh Đây	66
18. Chương 18: Lạnh	71
19. Chương 19: Xoay Chuyển	76
20. Chương 20: Nhà Hoan Hỷ, Nhà Ưu Sầu	82
21. Chương 21: Trăm Tầng Lạnh Giá	87
22. Chương 22: Dây Dưa Sâu Sắc	92
23. Chương 23: Đắm Chìm	97
24. Chương 24: Lối Đi	103
25. Chương 25: Năm Tháng	108
26. Chương 26: Không Còn Gì Để Cầu Xin	113
27. Chương 27: Độc	119
28. Chương 28: Yêu Thương	124
29. Chương 29: Không Chịu Nổi	129
30. Chương 30: Khi Tĩnh Mộng	134
31. Chương 31: Nổi Giận	140
32. Chương 32: Khi Bình Tĩnh Cũng Đã Muộn Màng	145
33. Chương 33: Chương 30	151
34. Chương 33: Chương 30	153
35. Chương 34: Chương 31	155
36. Chương 34: Khó Về	158
37. Chương 35: Chương 32	163
38. Chương 35: Lạnh Lùng Thờ Ơ	166
39. Chương 36: Chương 33	171
40. Chương 36: Dung Hợp	175
41. Chương 37: Chương 34	180

42. Chương 37: Cáo Biệt	180
43. Chương 38: Chương 35	186
44. Chương 38: Nhà Cửa Chúng Ta	189
45. Chương 39: Chương 36	194
46. Chương 39: Không Hối Hận	198
47. Chương 40: Chương 37	203
48. Chương 40: Rượu	207
49. Chương 41: Chương 38	212
50. Chương 41: Đối Mặt	215
51. Chương 42: Chương 39	220
52. Chương 42: Đầu Mối	222
53. Chương 43: Chương 40	228
54. Chương 43: Rộn Ràng	231
55. Chương 44: Chương 41	236
56. Chương 44: Sự Thật	240
57. Chương 45: Chương 42	245
58. Chương 45: Luân Chuyển	248
59. Chương 46: Chương 43	253
60. Chương 46: Trong Dự Liệu	256
61. Chương 47: Chương 44	261
62. Chương 47: Run Rẩy	264
63. Chương 48: Chương 45	269
64. Chương 48: Đụng Ngã	272
65. Chương 49: Chương 46	277
66. Chương 49: Tận Cùng	280
67. Chương 50: Chương 47	285
68. Chương 50: Đường Cùng	288

Không Phải Em Không Yêu

Giới thiệu

Thể loại: đô thị hiện đại, sủng + ngược, HE. Convert: ngọcquynh520Editor: Ngọc Diễm Hepc, Rùa I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-em-khong-yeu>

1. Chương 1

Editor: Ngọc Diễm Hepc.

Đơn Cảnh Xuyên mới từ trong thang máy bước ra, chỉ nghe thấy bên tay trái cuối hành lang truyền đến âm thanh ầm ầm .

Ước chừng đã qua mười giờ, theo lý mà nói thì đáng ra lúc này đồn cảnh sát căn bản không có tiếng người, anh chau mày lại mới vừa đi tới hướng kia được mấy bước, chỉ nghe thấy giọng người phụ nữ chột vang lên, đột ngột giữa đêm khuya yên tĩnh như vậy.

“Anh lập tức buông tay tôi ra ngay, anh có tin ngày mai tôi sẽ đi đến Phủ Thị Chính tố cáo hay không? Cục cảnh sát các người làm việc như thế sao, anh phải nói cho tôi biết tôi đã phạm phải điều gì ngoài những điều kia ra chứ, nếu hôm nay anh không nói tôi liền dứt khoát ngủ lại nơi này.”

Chân mày anh càng nhíu càng sâu, đi mấy bước tới cuối hành lang cách ly, đập vào mắt là hai viên cảnh sát trẻ tuổi mới vừa vào cục bị một cô gái trẻ nhỏ gầy cao chưa tới 1m6 chỉ vào mũi, bộ dáng lúng túng nói không ra một câu.

“Chuyện gì xảy ra.” Hai cảnh sát trẻ tuổi nghe tiếng thì quay đầu, thấy Đơn Cảnh Xuyên, bị sợ đến mồ hôi lạnh cũng tuôn xuống, vội vàng kính cẩn lễ phép cúi người chào anh, “Cục phó.”

Thời điểm cô gái trẻ kia thấy Đơn Cảnh Xuyên, vẻ mặt không sợ hãi chút nào, thậm chí mơ hồ lộ ra địch ý, khuôn mặt trắng nõn lớn chừng bàn tay, đôi mắt thật to xoay chuyển thật nhanh.

Anh đi tới lấy ra một cái ghế ngồi xuống, nhướn mày với cậu cảnh sát trẻ bên phải, “Cậu thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho tôi nghe một lần.”

Cả người vị cảnh sát trẻ đến bây giờ vẫn còn hơi run, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi anh tuần trước mặt, lắp ba lắp bắp mở miệng, “Cục phó. Đúng, đúng như vậy. Sân vận động lân cận có ngôi sao đang biểu diễn, bên kia có người gọi điện thoại nói là hiện trường có người gây rối, thời điểm chạy tới.” Nói tới chỗ này, anh ta len lén liếc mắt một cái cô gái trẻ bên cạnh đã cầm đầu cầm cổ ngồi xuống ở trên một cái ghế khác, “Đã nhìn thấy một mình cô ấy đứng ở bên cạnh lan can phía trái khán đài lớn tiếng ồn ào, có cô gái ngồi trên đất đang khóc rất nhiều, nửa bên mặt của bảo vệ hiện trường thì sưng lên”

“Anh đừng nói bừa! Tên mập mạp chết bầm kia là tự đập mặt mình vào trên tường mới sưng to lên, chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi!” Nhìn cô gái trẻ dựng râu trợn mắt nói chuyện với cảnh sát, trong nháy mắt giọng nói cất cao lên tám độ.

Lúc này Đơn Cảnh Xuyên quay sang nhìn cô một cái.

Một câu anh cũng không nói, ngồi thẳng ở chỗ ngồi, tay thon dài để lên bàn nhẹ nhàng gõ mấy cái, cô gái kia bị anh nhìn một cái, đột nhiên thấy sống lưng lạnh đến buồn nôn.

“Nhìn cái gì vậy.” Cô nhỏ giọng liếc mắt nói thăm một câu, ngược lại không tiếp tục mở miệng.

“ Sau đó, sau đó thời điểm chúng tôi đi tới khổng chế cô ấy, cô ấy đá lung tung rồi chửi bới chúng tôi, nói những lời rất khó nghe, còn chửi cảnh sát chúng tôi đều là con rùa khốn kiếp. . . Tôi cùng tiểu Trương thật sự rất tức giận liền bắt cô ấy về trong cục. . .”

Lúc này Đơn Cảnh Xuyên nghe xong lời nói của anh cảnh sát trẻ, biểu tình trên mặt không có biến hóa gì lớn, “Hiện trường có người bị thương không?”

“Không có.”

“Trường hợp ở nơi công cộng gây chuyện ồn ào, tùy ý nhục mạ cảnh sát, coi như không phải án hình sự cũng là tội làm mất an ninh trật tự xã hội, nhìn quy định nên nộp bao nhiêu tiền liền nộp bấy nhiêu, sau khi làm ghi chép các cậu đưa cô ấy về nhà.”

Anh từ trên ghế đứng dậy, không ngoài dự liệu, bên tai lập tức vang lên giọng nói cao đến mười phần, “Dựa vào cái gì mà muốn phạt tiền tôi? Là bọn họ mắng chửi tôi trước, hành động của tôi là tự vệ chính đáng, không được sao? Lại còn là hai người họ ra tay trước, vết thương trên vai tôi cũng là do họ đánh, xong lại đổ hết tội lên đầu tôi, sao anh có thể vô lý như vậy?”

Lúc này Đơn Cảnh Xuyên nghe lời của cô thì trầm mặc một hồi, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống, “Cô vẫn còn là học sinh đúng không? Nếu cô muốn làm loạn đến lúc mọi chuyện không thể vãn hồi, muốn trong học bạ của cô có con dấu của bộ công an, thì cô cứ nói tiếp đi.”

Anh trầm tĩnh nói xong, âm thanh trầm thấp rơi vào tai người phía trước từng câu từng chữ, “Còn nữa, nếu như cô muốn tố cáo, cô cứ việc báo tên của tôi.”

Hai cảnh sát trẻ nghe Đơn Cảnh Xuyên nói xong những lời này rồi nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, trong lòng sự sùng bái dành cho anh đã giống như nước sông cuộn cuộn chạy dài không dứt, hận không được quỳ xuống hô một tiếng Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Có cục phó làm chỗ dựa, khí thế của hai người này rõ ràng đã lớn hơn một chút, một người trong đó thoáng hả hê nói với cô bé kia, “Được rồi, cô ngồi xuống đi, đã trễ thế này chép xong ghi chép chúng tôi sẽ đưa cô trở về.”

Về mặt cô nhăn nhó nhìn bóng lưng đã biến mất ở cửa ra vào, hồi lâu tức giận đẩy đẩy sổ ghi chép của cảnh sát trẻ, “Người này là ai vậy.”

Lúc này lỗ mũi của vị cảnh sát trẻ bên cạnh gần như hướng lên bầu trời, khoe khoang giống như là chính anh ta, “Đơn Cảnh Xuyên, phó cục trưởng của chúng tôi, mới 26 tuổi đã xếp thứ hai trong giới cảnh sát ở thành phố S, rất nguyên tắc.”

Đơn Cảnh Xuyên. cô gái trẻ xinh đẹp hơi híp mắt lại, lặp lại đi lặp lại nhiều lần cái này tên ở trong lòng, tôi sẽ nhớ anh.

Khách sạn cấp năm sao rộng rãi trong phòng khách, một người phụ nữ toàn thân đang quỳ trên mặt đất, cô ta mềm mại quyến rũ nhìn tới người đàn ông ngồi ở trước mặt, đưa tay nhỏ bé mảnh khảnh ra nhẹ nhàng kéo khóa quần tây trang người đàn ông trước mắt, cẩn thận giải phóng dục vọng của anh ta ra ngoài, vừa ngẩng đầu nhìn mặt của anh ta.

Gương mặt đỏ lạnh lùng và nghiêm túc, trên môi mỏng là sống mũi cao thanh tú cùng tròng mắt thâm thúy giấu ở sau mắt kính, cô ta trải qua vô số người, cũng chưa từng gặp qua người đàn ông nào đáng đáp tốt như vậy.

Cô ta quan sát sắc mặt của anh ta, thấy anh ta không nhúc nhích, liền cúi đầu, há miệng nhét vào thứ nóng rực như bàn ủi ở trên tay.

Vừa nhìn đã biết người phụ nữ này đã qua huấn luyện, kỹ thuật bắt bí hết sức đúng chỗ, công phu môi lưỡi rất tốt, môi dính chất nhầy còn vừa hút vừa mơ hồ phát ra tiếng mập mờ, ở trong một phòng yên tĩnh ** tận xương.

Người đàn ông đang ngồi ở trên mặt đeo một cái kính không gọng, mặc trên người bộ tây trang chỉnh tề may kỹ lưỡng, anh ta tựa lưng vào ghế ngồi, ** ở đó cứng rắn dưới sự nỗ lực của người phụ nữ đã trưởng lớn mấy phần, một đôi mắt thâm thúy ở sau tròng kính nhưng không có lộ ra nửa phần sắc thái ham muốn.

Người phụ nữ kia chuyển động phía trước phía sau, hai má cũng lõm vào, đôi mắt xinh đẹp như tơ nhìn tới trước anh ta, anh ta dần dần cảm thấy có đôi chút tê dại, ánh mắt trong lúc vô tình hướng mép giường thể nhưng tầm mắt thoáng dừng lại nhìn trên tủ đầu giường, trong túi của người phụ nữ có con búp bê mèo nho nhỏ, xinh đẹp hết sức đáng yêu.

Nhìn anh ta lại đột nhiên đứng lên, theo ** còn cao vểnh lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp cúi đầu đang kinh ngạc, lạnh lùng mở miệng, “Cô đi đi.”

“Phó thiếu, em làm chưa được tốt ở chỗ nào sao?” Người phụ nữ kia quỳ trên mặt đất một bộ dạng không cam nguyện, mắt thấy vậy định giúp anh ta phóng xuất ra, thế nhưng anh ta chưa thỏa mãn lại thúc giục cô ta rời đi.

“Dừng để cho tôi nói lần thứ hai.” Anh ta nhắc chân từ phòng khách đi tới phòng tắm, đi được vài bước thì ngừng lại, giọng nói găng gượng có chút chán ghét, “Cô muốn bao nhiêu tiền, nói con số cô muốn tôi sẽ cho người đưa tới.”

Thiệu Tây Bội mới vừa đóng cửa trước, còn chưa có xoay người thì nghe thấy chuông cửa vang lên, cô nhờ ánh trăng nhìn một chút đồng hồ báo thức trên vách, đi cà nhắc hướng con mèo bên trong nhìn một chút,

thở dài mở cửa.

Chạm mặt chính là đập vào mặt hơi thở lạnh lùng, mang theo một trận gió mát cuốn tới, Thiệu Tây Bội nghe một âm thanh cửa lớn vang dội đóng lại, liền bị ôm vào một lồng ngực không thể quen thuộc hơn được.

Người nọ liền một phen ôm cô đi lên, thoải mái mà lấy thân thể xinh xắn của cô tựa vào cửa kính trước cửa quẹo, hung hăng cúi đầu cắn môi của cô.

“Ừm. Phó Chính. Đau.” Thiệu Tây Bội dựa lưng vào kính diện lạnh lẽo, trước người là thân thể cao lớn rắn rỏi của anh ta, trước mặt và sau lưng đều bị bao vây, không thể động đậy.

Phó Chính tháo mắt kính xuống để ở một bên, mấy cái đã cởi áo ngủ của cô vút trên mặt đất, ở bên tai cô lạnh giọng nói, “Giúp tôi cởi.”

Cô cắn cắn môi, mặt đỏ hồng lướt qua lồng ngực tinh trắng của anh ta, khi anh ta tháo mắt kính xuống ánh mắt càng thêm lạnh lùng, bắt đầu giúp anh ta cởi ra.

Trong phòng nhàn nhạt rải vào một chút ánh trăng, cô nhìn trên mái tóc anh ta lộ ra vành tai nho nhỏ, nghĩ đến mới vừa thấy con mèo nhỏ kia, thật sự là giống nhau như đúc.

Cô đang cởi quần của anh ta, lại đột nhiên bị anh ta ngậm vành tai, trước ngực cũng bị một tay anh ta nắm nhào nặn, mặt cô đỏ lên, buông lỏng tay khẽ đẩy anh ta ra, rốt cuộc nhỏ giọng oán trách một câu, “Quý háo sắc.”

Lúc này trong mắt Phó Chính nhàn nhạt dính vào một tia dục vọng ham muốn, lưu loát cởi quần ôm nàng lên lui tới nội thất đi tới, “Giống như lại lớn. Hả?”

Thân thể Thiệu Tây Bội trần truồng ở trong lòng anh ta, cô mơ màng trong phòng lại không có mở đèn, hồi lâu mới phản ứng được, thẹn thùng đập xuống bờ vai của anh ta.

Khóe miệng Phó Chính nhàn nhạt ngậm ti cơ hồ không nhìn thấy nụ cười, đặt cô ở trên giường liền đè lên, âm thanh trầm thấp trong bóng đêm rõ ràng khác thường, “Chân tách ra.”

Cô ngoan ngoãn khẽ tách hai cái chân trắng mịn ra quần lên bên eo của anh ta, anh ta không chút do dự một cái đâm sâu tới đỉnh, mặt không lưu tình một chút nào đến chỗ sâu nhất.

Cô ướt không phải là rất lợi hại, bị anh ta cạy mạnh lần này làm cho rơi nước mắt rồi, nhưng cô trước sau như một là chịu đựng, biết tính tình anh ta, bị đau cũng chỉ dám ăi oán một tiếng thật thấp.

Anh ta nghe được bên tai giống mèo kêu nhỏ, con mắt sắc sâu hơn, lực mạnh mấy cái như địa chấn, bị cô **

thực cốt hút liền bộc phát thần dũng, lưu loát một cái tiếp hạ xuống, dạy ít kỹ xảo, hoàn toàn thẳng đứng.

Vận động một hồi phát hiện đầu vai ẩm ướt lạnh lạnh, anh ta mới thoáng dừng một chút, nhìn cô giống như tức cũng không kịp thở mà âm thầm ôm cổ nằm ở đầu vai của anh ta, nhíu nhíu mày khẽ đứng dậy, “Đau?”

Khuôn mặt cô nhỏ nhắn vo thành một nắm, sợi tóc bị mồ hôi dính vào gương mặt, thở hổn hển vài hơi đến mấy lần mới nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Không có việc gì.”

Phó Chính ngừng một hồi, ánh mắt giật giật, cúi đầu hôn đôi môi cô.

Công phu môi lưỡi của anh thật tốt, trong thân thể Thiệu Tây Bội bị đau, mà anh ta hôn lại cảm thấy có chút cảm giác rất lạ, mơ mơ màng màng bị anh ta nhắc thân thể lên rồi ôm lấy, phía dưới anh ta cũng không yếu kém chuyển động lúc nhanh lúc chậm.

Đối với thân thể của cô dĩ nhiên anh rõ như lòng bàn tay, cố ý chạm vào một điểm nào liền khiến cô khàn giọng rên rỉ, cô run rẩy âm thanh kêu khàn khàn, nhỏ giọng cầu xin một hồi lâu, anh ta mới lên lên xuống xuống cho cô thoải mái một chút rồi đâm đến chỗ sâu nhất.

Sau khi chấm dứt Phó Chính ôm cô đi đến phòng tắm tắm rửa, rồi trở về trên giường nằm lại, hình như anh ta có chút mệt mỏi, cau mày rất nhanh đã ngủ, cô gối lên cánh tay của anh ta nhìn vẻ mặt anh ta lúc ngủ, nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường.

Đi vào phòng bếp lấy nước và thuốc tránh thai, chiếc điện thoại di động anh để trên bàn sáng lên, cô cúi đầu thoáng nhìn, chỉ thấy mấy hàng chữ hiển thị rõ ràng trên màn hình, từng chữ in sâu vào trong tim cô.

“Phó thiếu, người này ngài có hài lòng không? Đây chính là cô gái nổi tiếng nhất trong khách sạn này đó.”

Thiệu Tây Bội xem xong một chút khuôn mặt không có thay đổi, xoay người ném thuốc trên tay vào thùng rác bên cạnh.

2. Chương 2

Editor: Ngọc Diễm Heph.

Buổi sáng lúc Phó Chính tỉnh lại, bên cạnh đã không có bóng người, y phục cô đã xếp chỉnh tề anh tắm rửa và xúc miệng, xoa mi tâm đi tới phòng ăn.

Thiệu Tây Bội đang nhón chân lên quỳ lấy thứ gì ở trong tủ, quay đầu lại nhìn thấy anh đứng bên cạnh,

sắc mặt càng thay đổi, nhẹ giọng nói với anh, “Bữa ăn sáng ở trên bàn.”

Phó Chính nhìn cô một cái, đi trở về cạnh bàn ăn vung lên tay áo, đẩy cái mắt kiếng, trầm mặc ăn món cô làm.

Ăn xong rồi sau đó anh nhận điện thoại, lập tức muốn đi, cô vác thân thể dọn dẹp đồ trên bàn, một mảnh ảm đạm trong mắt.

Mỗi lần đều là như vậy, là tốt rồi so với cả đêm tầm hoan, thời điểm ban đêm không thấy rõ thân thể con người khế hợp, thân mật chặt chẽ, vừa đến sáng sớm thì đường ai nấy đi, bất đồng duy nhất chính là anh ta không chi tiền chút nào, cô còn phải cung cấp các loại phục vụ sáng sớm.

“Cô ở đây thể hiện ra khó chịu cái gì.” Anh ta đổi xong giày mở cửa trước, lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô nói.

“Không có.” Cô thu cái đĩa đi vào phòng bếp, cũng không thèm nhìn anh ta một cái, “Hai ngày nay tôi sẽ trở về chỗ mẹ tôi ở.”

Cô ra lệnh đuổi khách rõ ràng, Phó Chính đứng dậy hơi thở rất nghiêm trọng, không nói hai lời mặt lạnh cầm chìa khóa xe lập tức đi ra cửa.

Cửa chính không chút lưu tình bị đóng lại, tiếng vang ở trong phòng càng lộ vẻ đột ngột, Thiệu Tây Bội tựa vào bồn rửa rửa cái đĩa, rửa rửa, trên mu bàn tay liền nhỏ lên vài giọt bọt nước.

Vừa sáng sớm vừa đi vào trong cục chỉ nghe thấy lâu hai một giọng nam phần nộ, Đơn Cảnh Xuyên cau mày một đường đi lên, liền nhìn đến Ngôn Kỳ đứng ở bên cầu thang mảng mấy viên cảnh sát đến mặt xám mày tro.

“Các cậu con mẹ nó mấy năm trong doanh trại huấn luyện thế nào? Mấy bảo vệ thị ủy liền đuổi các cậu đi? Dọa người không mất mặt? À? ! Không có tiền đồ như nhau, da mặt của tôi cũng bị các cậu dẫm lên dưới lòng bàn chân đi rồi!”

Mấy cảnh sát nhìn lên trước mặt cảnh sát cấp cao liền không dám thở mạnh, một người trong đó con người xoay chuyển chung quanh, thấy Đơn Cảnh Xuyên đứng ở cách đó không xa, bị sợ đến cũng mau gục xuống, liền vội vàng xoay người hướng anh chào, “Cục phó!”

Đơn Cảnh Xuyên một đầu tóc vàng bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào càng thêm chói mắt, mấy bước đi tới chặn ngang Ngôn Kỳ, hướng trước mặt một đôi cảnh sát nói: “Hiện tại là chín giờ, các cậu ở chỗ này chờ tôi cho các cậu dẫm lưng?”

Anh nói chuyện từng chữ một, hoàn toàn không la hét, mấy cảnh sát lại run càng thêm lợi hại, cùng nhau hướng anh kính lễ, lập tức dọc theo cầu thang đi xuống một đường chạy chậm đi tuần tra.

“Nồi! Anh làm gì thế không để cho tôi trừng trị họ. . . .” Ngôn Kỳ lời còn chưa nói hết, liền bị Đơn Cảnh Xuyên một phen nắm cổ áo hướng tới phòng làm việc đi vào, mở cửa hung hăng ném trên đất.

Ngôn Kỳ bị anh làm một trận này dọa cho ngu, lời đều nói hết không đều đặn, phát run chỉ chỉ vào mặt của anh.

“Anh có phải hay không muốn bị tôi đưa về căn cứ huấn luyện 350 năm trở ra? Hả?” Đơn Cảnh Xuyên mắt nhìn thẳng mà từ bên cạnh anh ấy đi qua, ngồi xuống ghế dựa, “Sáng sớm, một cảnh sát cao cấp ở trong cục lớn tiếng nói thô tục dạy bảo người, đầu óc anh đâu? Anh làm được nhưng tôi không làm được, ngày mai chuyện trong cục anh không cần làm, đi theo đám bọn họ lượn quanh cả thành phố S tuần tra một vòng, trở lại viết cá ngàn chữ báo cáo nhanh cho tôi.”

Ngôn Kỳ lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của anh vừa định mắng, liền bị Đơn Cảnh Xuyên trừng mắt một cái khí thế yếu xuống.

Hai người mặc dù là quan hệ bạn tốt hơn nhiều năm, nhưng đáng nói là trên việc công Đơn Cảnh Xuyên chưa từng có tình cảm, Ngôn Kỳ biết hôm nay là có hơi quá, nhưng lại không kìm được cơn tức, nhảy đến trên bàn làm việc Đơn Cảnh Xuyên ngồi, nói với anh, “Nồi, ông đây thực sự không nuốt nổi cục tức này, mấy tháng nay đám con cháu của Ủy ban thành phố càng lúc càng không biết điểm dừng, cứ gặp phải vấn đề gì là lại nuốt công của người cục cảnh sát, hôm qua có một vị lãnh đạo lớn đến thành phố S, phải bảo vệ đến đuổi hết mấy người đi, lại còn tặng thêm một câu nói.”

Đơn Cảnh Xuyên nhìn tài liệu trên tay nhướng mày ý bảo anh ấy tiếp tục.

“Ở trong doanh trại các người ăn những thứ cơm này đều phun ra, gầy teo như thùng nước trở về lần nữa luyện một chút.”

“Đầu năm có phải đổi người cầm quyền trong thị ủy hay không?” Đơn Cảnh Xuyên không ngẩng đầu, ở trên tài liệu vừa phê chuẩn vừa hỏi Ngôn Kỳ.

“** mấy người cũng bị loại bỏ, Lương Vũ vẫn nham hiểm như trước, ngược lại phó sức lực cho đứa con trai kia tiếp tay, chính đồn là thật lưu loát, thủ đoạn cực kỳ đúng lúc, người nọ tên gọi là gì ấy. . . .”

“Phó Chính.” Đơn Cảnh Xuyên thuận miệng, đặt tài liệu trở về trên bàn, “Gặp một lần, còn thương lượng, cũng không làm thế nào sạch.”

“Người tốt cũng không liễu đạo, cũng không phải là người người đều giống như cái người này sao cương trực công chính a, tựa như hòa thượng treo cổ tự tử, không chơi gái không cờ bạc ngay cả khói cũng không rút ra, cuộc đời anh ta có còn niềm vui thú hay không.”

“Lại thêm hai ngày tuần tra.” Đơn Cảnh Xuyên đưa tay liền đẩy Ngôn Kỳ từ trên bàn xuống, không để ý anh ấy bô bô kêu thảm thiết, “Anh có thể lặn.”

Gương mặt Ngôn Kỳ vô lực biết đã không thể cứu vãn, suy yếu nằm lại trên bàn của anh, “Oa anh à, coi là tôi đây van xin ngài, buổi tối ngày kia trường học của em gái tôi đây bọn họ có làm tiệc tối cho học sinh mới, tôi đây muốn vào tham gia náo nhiệt quyến rũ mấy em gái trẻ ngài giúp tôi đi, tôi đây không giống như ngài tác phong y hệt tiên nhân vậy, tôi đây là người phàm tục, tôi đây.”

“Năm ngày.”

” Đơn Cảnh Xuyên anh ————— người tốt.”

Trời dần dần tối xuống, cửa chung cư an tĩnh một chiếc màu đen xe đã ngừng thật lâu, Thiệu Tây Bội không chút phấn son, tóc dài đơn giản buộc ở sau ót, mặc áo sơ mi tay dài cùng quần jean thấp eo, vội vã mở cửa xe ngồi xuống chỗ ngồi.

Một đôi mắt đẹp của cô cười đến cong cong, “Buổi chiều phải giúp mẹ ngủ, cho nên giờ đã muộn, anh đói chưa?”

Một tay Đơn Cảnh Xuyên chống tay lái thờ ơ lắc đầu một cái, chỉ chỉ bên tay trái để một xấp tài liệu, “Vừa đúng có ít thứ chưa có xem xong, ngược lại hôm nay ăn cơm muộn chậm, phải đợi văn hội giải tán lại đi ăn.”

“Anh mới vừa đi mua một chút bánh ngọt.” Anh đưa tay đến chỗ ngồi phía sau lấy một cái túi đưa cho Thiệu Tây Bội, “Ngôn Kỳ kiên quyết muốn anh dẫn em đi, nói là hoa khôi đại học A cho anh ta chút mặt mũi.”

Cô nghe bánh ngọt thơm ngào ngạt tâm tình rất tốt, quay đầu lại cười híp mắt nhìn cô luôn luôn nói năng thận trọng nghiêm túc nói với anh họ, “Anh, chỉ có anh đối tốt với em nhất.”

Đơn Cảnh Xuyên sờ sờ tóc của cô, hình như là muốn nói cái gì, nhìn cô quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là lờ ra đến khúc miệng lại nuốt vào trong bụng.

Đến đại học A sau khi ngừng xe, Ngôn Kỳ cũng sớm đã ở cửa đại môn nơi đó hướng bọn họ vẫy tay, Đơn Cảnh Xuyên cùng Thiệu Tây Bội đi tới anh ta, Ngôn Kỳ tùy tùy tiện tiện lên tiếng chào Thiệu Tây Bội, chặc chặc khen, “Anh mới vừa ngắm vài lần, chất lượng của em gái thật là một lần khác xa một lần, Bội Bội em xem em vừa đi qua, con người mấy người đàn ông kia cũng hướng trên người của em đi.”

Vừa dứt lời một cô gái trẻ liền lập tức nhảy lên sau lưng của Ngôn Kỳ, “Anh là một loại chẳng ra sao cả em gái anh cũng coi như chất lượng đi? !” Ngôn Kỳ sợ hết hồn, một tay kéo lấy người phía sau lưng xuống,

“Nha đầu thối Phiến Tử, không biết tim gang của anh em rất mong manh sao?”

Ngôn Hình rất khinh bỉ liếc anh trai mình một cái, quen thuộc cùng Đơn Cảnh Xuyên lên tiếng chào, thời điểm mắt thấy Thiệu Tây Bội trong nháy mắt trừng lớn, “A. Chính tôi từng thấy qua cô.”

“Thiệu Tây Bội.” Ngôn Kỳ giới thiệu một chút với Ngôn Hình, dẫn theo tiểu nha đầu Phiến Tử hướng trong sân trường đi tới, dặt ý không được, “Hôm nay tôi đã nói với cậu mang đại nhân vật tới dọa trường đi? Hoa khôi lớn mới vừa tốt nghiệp đại học A một năm, như thế nào?”

Ngôn Hình tiếp tục khinh bỉ ngăn tay Ngôn Kỳ, dẫn bọn anh đi vào hội trường, dẫn tới bên chỗ ngồi tốt đã sớm được giữ lại, hướng bọn họ nói: “Trước tiên mọi người có thể đi dạo một chút, dù sao chỗ ngồi ở đây, em gấp đi trước, chờ kết thúc lại tới tìm mọi người.”

Cô mới vừa đi được mấy bước rồi quay đầu lại, mấy cô gái lập tức liền hô to vừa xông tới, nháy mắt lấy cùi chỏ đụng cô, “Này, bên cạnh anh cô là ai đó? Đáng đáp rất đẹp trai!”

Ngôn Hình bị một người phụ nữ đối khát vòng cả người sợ hãi, nhìn nhìn bốn phía, chợt ánh mắt sáng lên, đi mấy bước tới cách đó không xa kéo người Đơn Cảnh Xuyên mang tới trước mặt bọn họ.

“Để Nhan Nhan đưa bọn họ đi dạo một chút, cô ấy sắp phải lên đài so tài rồi, đang khẩn trương lắm đây.”

Cổ Linh Nhan mới vừa còn ôm đàn ghi-ta chơi ở một bên, bị bạn cùng phòng này kéo người ta tới trước mặt mới lấy lại tinh thần, sau khi thấy rõ bỗng nhiên khê giật mình, phản ứng nhanh chóng chỉ vào Đơn Cảnh Xuyên giận tím mặt nói: “Là anh tên khốn kiếp này!”

Một ít giọng nói tuyệt đối đủ to rõ, Ngôn Hình Ngôn Kỳ và Thiệu Tây Bội trong nháy mắt cũng bị kinh ngạc chạy đến, chung quanh mười mét mọi người đều chú ý và bị thu hút vào, cả người Cổ Linh Nhan nhỏ bé chợt bộc phát trong nháy mắt, chỉ tay vào Đơn Cảnh Xuyên giận đến có chút phát run.

Đơn Cảnh Xuyên thấy là cô ấy cũng sững sờ, hồi lâu cau mày nói, “Cô như thế nào.”

“Tôi như thế nào cái gì? Anh làm cái gì chẳng lẽ chính anh không rõ ràng sao? Còn phải tới hỏi tôi? !”

Mấy câu này nghe kĩ một chút thì thấy thật kỳ lạ, Ngôn Kỳ nhìn bạn tốt từ trước đến giờ chưa bao giờ dính đến hai chữ nữ sắc bị một cô bé loli chỉ vài mũi, những lời này giống y như lời của một phụ nữ có em bé nói với tra nam* vút cổ cô ấy, đến cả cảm cũng sắp rớt xuống đất rồi.

*Tra nam ý chỉ người đàn ông xấu xa nham hiểm

Đơn Cảnh Xuyên nhìn Cổ Linh Nhan trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng dậy nói với cô ấy, “Cô đi theo tôi ra bên ngoài.”

Lúc mới bắt đầu mãi cho đến văn hội cảm của Ngôn Kỳ còn trạng thái trật khớp, sớm một chút Ngôn Hình lôi kéo cả đám giống như cô ấy cực kỳ tò mò giữa chuyện Cổ Linh Nhan cùng Đơn Cảnh Xuyên cô nàng vội vàng vàng về phía sau đài làm việc, Thiệu Tây Bội ngồi ở bên cạnh Ngôn Kỳ, nhìn cảm có chút buồn cười, nghiêng mặt nhìn các học sinh mới trên khán đài như lũ quỳ múa loạn.

Thật trẻ tuổi.

Trong lòng cô thở dài, cũng cực kỳ vui mừng tự nhiên cười, có thể tùy ý ồn ào lên, có thể lớn mật ở dưới võ đài nhìn trộm đối tượng phía trên thỏ lộ, thi tốt nghiệp trung học mới vừa kết thúc sau đó tinh thần sáng khoái, cách tìm việc làm thực tập vẫn còn rất xa, ngày ngày vui mừng tìm biện pháp.

Thời gian bốn năm này, nhớ lại cuộc sống thật là tốt đẹp nhất, nhưng cô đây bốn năm?

“Ai, ông đây thấy thế ông cũng muốn biến trở về năm mười tám rồi.” Một bên Ngôn Kỳ giơ lên một gương mặt trẻ con, cố làm trạng thái đau khổ sâu sắc, “Năm tháng không tha người, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, trước dải sóng chết ở trên bờ cát. . . .”

Thiệu Tây Bội bị anh ấy nói mấy câu chọc cho vui vẻ lên, cười chột trong túi quần một hồi chấn động.

Cô khom lưng cảm điện thoại di động lên chạy ra ngoài cửa nhận, lấy tay che lỗ tai liền nghe giọng nói Phó Chính lạnh lùng trước sau như một.

“Cô đến ‘Mộc Cách’ ở Thành Đông một chút, cô ấy nói cô ấy mang thai.”

3. Chương 3

Editor: Ngọc Diễm Hecp.

Thời điểm Thiệu Tây Bội chạy tới ‘Mộc Cách’, cửa cũng đã sớm có phụ tá của Phó Chính chờ, thấy cô tới liền vội vàng tiến lên nghênh đón cô.

“Thiệu tiểu thư, Phó thiếu đã đợi ở bên trong rất lâu rồi.” A Kiệt hơn ba mươi tuổi đi theo bên người cô, một đường trán định mở đường giúp cô tầm mắt cũng liếc qua đám đàn ông bên trong.

Trong quán rượu hò hét ầm ĩ, âm nhạc làm cho Thiệu Tây Bội rất đau đầu, cau mày gật đầu đi theo hướng

anh ta tới một gian phòng ở giữa.

Thời điểm mở cửa liền nhìn đến bóng dáng Phó Chính mặc tây trang màu đen mạnh mẽ rần rở tựa vào bên quầy bar, nắm một cây một cây thuốc lá hút, khói lượn lờ chỉ cảm thấy bên mặt anh ta lạnh lùng làm cho không người nào không sinh sợ.

Ngay cả A Kiệt sau khi dẫn người tiến vào thì vội vàng lui ra ngoài cửa canh giữ, đang lúc Thiệu Tây Bội thoáng nhìn trong phòng, một người phụ nữ vóc dáng cực tốt đang bụm mặt ngồi ở trên ghế sa lon khóc nhẹ nhàng giống như hoa lê đắm mưa.

Thiệu Tây Bội thấy tràng cảnh này, cả người lạnh lẽo, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Phó Chính một cái, sắc mặt anh ta căn bản không thay đổi, chỉ nhàn nhạt nhìn cô.

Thời điểm cô nhận được điện thoại thật ra thì căn bản cũng không biết trong miệng anh ta nói ‘cô ấy’ là ai, nhưng dứt khoát hỏi cũng không hỏi, mấy bước đi tới trên ghế sa lon bên cạnh của người phụ nữ kia.

“Tôi phải lập tức về nhà rồi, nhưng trước tiên cùng cô đi xét nghiệm mang thai.” Giọng điệu cô rất nhạt, bỗng chốc người phụ nữ kia nghe được một giọng nữ còn chưa có phản ứng kịp, bộ mặt kinh ngạc ngắc ngứ đầu lên.

Lần này, đến phiên Thiệu Tây Bội thở hắt vì kinh ngạc rồi, trên mặt người phụ nữ trước mắt nước mắt chưa khô cũng đẹp khiến cho người ta kinh hãi, cũng không phải là ngày ngày đều có thể ở trong TV thấy nữ minh tinh trẻ đẹp Lật Hâm này.

“Cô là ai?” Lật Hâm lập tức liền dừng lại tiếng khóc, con mắt mang địch ý nhìn tới trước Thiệu Tây Bội.

“Tôi là ai cũng không quan trọng, trong bụng cô có đứa bé là của anh ta?” Thiệu Tây Bội thu kinh ngạc, nhàn nhạt nhìn cô ta.

Những lời này mới vừa nói xong, Phó Chính bên kia liền cười lạnh một tiếng, trong phòng bao rất an tĩnh, mặt khác hai người cũng đều nghe được, trên mặt Lật Hâm lại mang tới nét mặt một bộ mưa gió sắp đến, “Phó Chính, anh nghĩ quỵt nợ sao?”

Ngón tay Thiệu Tây Bội bấm vào lòng bàn tay ép buộc mình trấn định lại, sắc mặt có chút khó coi không nhúc nhích nhìn tới vách tường phía trước, Phó Chính trầm mặc một hồi, dập tắt khói đi tới nhìn Lật Hâm không kiên nhẫn nói câu nói đầu tiên của tối nay, “Theo như cô nói chỉ cần mỗi khi cùng tôi ăn cơm xong thì phụ nữ đều sẽ mang thai?”

Trong hốc mắt Lật Hâm lập tức lại tuôn ra nước mắt, đột nhiên từ trong bao rút ra một cây que thử thai hướng về phía anh ta nói, “Bằng chứng đều ở đây tôi không đùa, bằng không đứa bé này là của ai? !”

Lúc này Thiệu Tây Bội đứng ở bên cạnh bọn họ đã không có biện pháp nghe tiếp nữa, mặt không thay

đổi lui về phía sau mấy bước, Phó Chính nhìn cô một cái, một phen liền kéo cô đi ra bên ngoài, Lật Hâm kinh hô một tiếng, Phó Chính mạnh mẽ mở cửa phòng ra để A Kiệt đi vào, chỉ vào lật Hâm nói với anh ta, “Anh lập tức đi tìm luật sư tới nói chuyện với cô ta.”

Thiệu Tây Bội không làm rõ được tình huống, bị anh ta vững vàng tóm lấy cánh tay kéo ra phòng, tay áo bị anh ta kéo tới quần áo cũng cả nông rộng rồi, đến quầy rượu bên ngoài Phó Chính nhìn cô một cái, đôi mắt sâu sắc, không nói hai lời cởi áo khoác trên người mình xuống liền rồi phủ vào trên người cô.

Thời điểm xe dừng ở cửa nhà Thiệu Tây Bội thật sự là không nhận được rồi, cau mày hỏi anh ta, “Anh hôm nay gọi tôi tới làm gì? Tám giờ đúng?”

Phó Chính tay chống tay lái, hình dáng lạnh lùng ở dưới ánh trăng càng thêm rõ ràng, “Trước đó em đang làm gì?”

“Đại học A, đang cùng học sinh mới dự tiệc.” Cô nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt dần dần nổi lên một tấm lụa mỏng y hệt sương mù, hồi lâu nhỏ giọng nói, “Cô ta thật không có mang thai? Ba anh hiện tại cầm quyền, nếu như cô ta thật muốn vạch mặt, anh.”

“Thiệu Tây Bội, thời điểm khóc không cần nói.” Phó Chính đưa tay qua cầm mặt của cô, nhìn mắt cô hồng hồng, nhú nhú mày, “Tôi không động vào xe nhà nước.”

Cô nhìn ánh mắt của anh ta, trầm mặc một hồi lui ra khỏi tay của anh ta, đột nhiên cười nhạt, “Nói nghệ sĩ thông minh cùng đáng bên ngoài tỷ lệ nghịch thật là đúng, cô ta còn muốn giữ lại anh, cũng không phải ngu đến mức có ý đồ lại dùng tới đứa bé.”

Anh ta không có nói chuyện, chỉ trầm mặc nhìn cô, hồi lâu dời ánh mắt đi, nhỏ giọng nói, “Em đi lên đi.”

“Phó Chính, về sau loại chuyện này anh không cần kêu nữa tôi tới đây, tôi không muốn xem, cũng không muốn biết.” Lúc cô muốn xuống xe quay đầu lại nhìn anh ta, giọng điệu có chút cứng rắn, “Vô luận rốt cuộc là anh có bao nhiêu phụ nữ muốn nhảy lầu, muốn sanh non, muốn bức hôn, anh không cần để cho tôi biết nữa, cuộc sống của tôi không còn buồn chán, cũng không có vô ích đến mỗi ngày muốn làm bác gái nhận giúp hòa giải.”

Cô khép lại cửa xe xoay người liền đi lên lầu, Phó Chính nhìn bóng lưng cô hơi cứng ngắc biến mất ở trong cao ốc, hồi lâu, mặt không thay đổi một cước đạp chân ga lên.

.

Lúc Thiệu Tây Bội về đến nhà lại cảm thấy bụng dưới đau nhói từng cơn, lông mày cô vừa nhú bước mấy bước vào phòng vệ sinh, tiện tay rút băng vệ sinh trong ngăn kéo.

Quả nhiên đi cả đến, cô phiền não hết sức vẫn là thở phào nhẹ nhõm, lần trước đầu óc hồ đồ chưa uống

thuốc ngừa thai, may mắn là không có.

Ra khỏi phòng vệ sinh cô chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài mệt mỏi, nhắm mắt lại ngửa mặt nằm ở trên giường nghỉ ngơi không bao lâu liền bị chuông điện thoại đánh thức.

“Bội Bội.”

Nghe giọng nói này Thiệu Tây Bội sững sờ, có chút chần chờ hỏi, “. Tiêu An?”

Đầu kia truyền đến mấy tiếng cười khẽ, dịu dàng trả lời, “Làm phiền đến em nghỉ ngơi?” Cô vội vã phủ nhận, xoay người ngồi dậy.

“Tháng này liên tục làm nhiệm vụ, hôm nay mới vừa trở lại.” Tiêu An tựa vào bên cửa sổ, trên mặt tuần tú đầy sâu sắc là nhàn nhạt độ ẩm

Hai người tán gẫu mấy câu, anh ấy nhỏ giọng nói ra, “Ngày mai tôi sẽ trở về, không trở lại nước Mỹ nữa.”

Thiệu Tây Bội che điện thoại suy nghĩ một chút, “Vậy tôi và Dung Tiệp cùng đi đón anh, có cần anh tôi cùng Ngôn Kỳ không?”

Tiêu An ho nhẹ một tiếng, âm thanh có chút bất đắc dĩ, “Chỉ em với Dung Tiệp, chuyện ở đồn cảnh sát đã đủ làm bọn họ bận rộn rồi, lại nói việc Dung Tiệp cùng Ngôn Kỳ vừa đụng đến đã cấu xé, vẫn là không muốn mất mặt ở sân bay.”

Cô cười gật đầu nói được, anh ấy nghe ra trong giọng nói của cô mệt mỏi, liền tỉ mỉ dặn dò cô sớm nghỉ ngơi một chút.

Đợi anh cúp thủ hạ ở một bên liền lập tức đi lên nhận lấy điện thoại trên tay và đổi lại quần áo, cung kính mà sùng bái nói, “Đội trưởng, buổi tối có lẽ chúc mừng anh không đi sao? Nếu không phải là anh, trùm buôn thuốc phiện kia nào có nhanh như vậy sa lưới, hôm nay mấy tiểu nhân cũng đều tranh nhau muốn chuốc say anh!”

Tiêu An lắc đầu một cái, cúi thấp lưng phối sủng xuống để ở một bên, “Hôm nào tôi lại bồi các cậu uống..., giúp tôi đặt vé máy bay trở về thành phố S, hiện tại tôi muốn đi.”

Lập tức nghĩ đến có thể nhìn mặt người ngày nhớ đêm mong tâm trạng chính là không nói nên lời một hồi run sợ, anh ấy nóng lòng trở về, ngay cả đi bộ bước chân đều không yên.

Lúc này một người nóng lòng trở về cũng không chỉ có Tiêu An, Đơn Cảnh Xuyên đứng ở bên cạnh cái hồ, nhìn cô gái nhỏ thấp đối diện khí thế hùng hăng, chân mày càng nhăn càng sâu.

“Tôi cho anh biết Đơn Cảnh Xuyên, đừng cho là tôi thật sự không dám vạch tội anh, mặc dù anh không ghi chép thêm cho tôi trên hồ sơ ở đồn cảnh sát, ngày thứ hai anh phái hai bảo vệ tìm được trường học của chúng tôi đến đưa cái ô tôi bỏ quên là có ý gì?” Lòng mày Cổ Linh Nhan dựng lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn chôn ở trong tóc ngắn màu đen nhìn qua thật nổi bật, “Thời điểm hai khốn kiếp đưa cái ô còn làm một bộ nét mặt ‘cô chính là một tội phạm đang bị cải tạo’, cả người trong phòng học kể cả thầy giáo đều nhìn tôi bàn luận xôn xao!”

“Nhất định anh phải nói rõ chỗ này?” Anh nhìn cô ấy, từng chữ từng câu chỉ ra, “Tôi có thể nói rất rõ ràng cho cô biết, không phải là tôi phái bọn họ đưa tới.” Anh cau mày, “Bây giờ rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Hai người bọn họ căn bản liền nhận thức cũng không nhận ra, lần đầu tiên gặp mặt là đối chọi, lần thứ hai gặp mặt là đúng súc tích, anh một đấng mày râu 30 mỗi lần gặp thì bị một cô gái nhỏ mới lớn chỉ vào mũi mắng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, hôm nay nếu lại không giải quyết được, anh thật nên nhốt mình vào phòng tạm giam rồi.

“Tôi không muốn như thế nào.” Cổ Linh Nhan khinh thường hừ một tiếng, “Thuần túy xem anh khó chịu mà thôi, cả ngày làm bộ dạng như người khác nợ anh ba trăm vạn, tôi thật đúng là hoài nghi loại như anh chỉ biết khi dễ con gái cậu nhóc lông vàng có thể đến giúp dân chúng gấp cái gì à?”

Đơn Cảnh Xuyên trầm mặc nhìn cô một hồi, nắm quyền đi từng bước về phía trước.

“Con mẹ nó! Anh muốn làm gì!” Người này mới vừa rồi còn ngạo mạn nóng nảy sẽ biết, tên khốn kiếp này sẽ không xuống tay đối với phụ nữ được đi?

“Tôi chưa từng gặp qua ai giống như cô vậy cô gái không có giáo dục.” Đơn Cảnh Xuyên híp mắt nhìn cô ấy chăm chăm, không nhanh không chậm nói: “Tại sao anh có thể có tâm tính hận đời như vậy?”

Từ nhỏ anh tiếp nhận hoàn cảnh giáo dục nghiêm khắc, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh trong bộ đội cũng là chính sách, cô gái tiếp xúc được không phải dịu dàng hiền lương thực đức đúng là bực bội, chưa từng đụng phải một cô gái vừa gặp không nói hai lời liền cùng anh kết thù oán.

Khí thế Đơn Cảnh Xuyên toàn bộ khai hỏa đáng vẻ đúng là rất đáng sợ, gương mặt tuấn tú nghiêm túc xanh mét, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, Cổ Linh Nhan bị anh nhìn chăm chăm một thân mồ hôi lạnh chảy ra, hồi lâu không phục lui về sau một bước nói: “Tôi cũng vậy chưa từng gặp qua người giống như anh thái độ đối với con gái thật xấu xa!”

Những lời này vừa dứt, cô ấy đột nhiên một cước đạp lên một hòn đá nhỏ trên đất, bởi vì vừa mới mưa, bàn chân còn là trơn trượt, tóc gáy Cổ Linh Nhan dựng lên, không còn kịp nữa thét chói tai, cũng đã “Thở phù phù” một tiếng giữa mặt ngã về phía sau hồ nước nhân tạo của trường học

“Anh còn nói thái độ anh đối với con gái không ác liệt? ! !” Bầu trời đêm của đại học A quanh quẩn một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn, toàn thân Cố Linh Nhan ướt đầm từ trong hồ bò lên, cặp mắt đỏ bừng chỉ vào Đơn Cảnh Xuyên hình như anh còn chưa có tỉnh hồn lại, “Tôi cho anh biết, anh xong đời!”

Hai anh em Ngôn Kỳ cùng Ngôn Hinh gian xảo anh đẩy tôi một phen tôi đẩy anh một thanh, biểu hiện trên mặt hai người ngồi ở trên bàn ăn tựa như ca diễn không ngừng thay đổi.

“Nhan Nhan, cô có nghiêm trọng không? Sẽ không bị cảm chứ?” Hồi lâu, Ngôn Hinh vỗ vỗ người đang ngồi bên cạnh đã đổi một bộ quần áo, nhưng Cố Linh Nhan tóc vẫn là ướt sũng, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không có, chuyện gì.” Cố Linh Nhan từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, dùng ánh mắt lảng tránh ngồi ở đối diện Đơn Cảnh Xuyên, “Vô cùng tốt.”

Lúc này Ngôn Kỳ thật sự nhịn không được rồi, đang tức nghiêm mặt ăn cơm rồi kéo Đơn Cảnh Xuyên về phía sau, ghé vào bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói, “Nồi, thời điểm con gái người ta rơi trong hồ anh ở đây làm gì? Anh đẩy cô ấy à?”

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên không thay đổi, nhú nhú mày, “Làm sao có thể?”

“Vậy anh làm gì cô ấy không sót một phen vậy?” Ngôn Kỳ hình như là không thể tin, trợn to hai mắt nhìn hắn, “Cô gái là nhân tài mười tám tuổi, anh ở đây cùng cô ấy so đo cái gì?”

“Là tôi không có phản ứng kịp, cũng không cùng cô ấy so tài.” Đơn Cảnh Xuyên để đũa xuống, kể đơn giản chuyện ngày đó cho Ngôn Kỳ một chút, Ngôn Kỳ sau khi nghe xong suy nghĩ một chút, đối với người anh em của mình lắc đầu một cái, “Anh làm như cô ấy là thủ hạ lĩnh đặc biệt của anh à? Nào có người dùng cái loại giọng điệu này cùng con gái nói chuyện, còn nữa, trong bộ đội lúc mỗi lần anh huấn luyện điều tra đều là quan trọng nhất, kéo người anh đều không phản ứng kịp?”

“Tôi không giống anh.” Anh lông vàng khinh bỉ liếc Ngôn Kỳ một cái, “Thời điểm ở bộ đội anh kéo một nữ nhân binh không buông tay chuyện đó tôi không làm được.”

Mặt Ngôn Kỳ của lập tức xanh lá, ho nhẹ mấy tiếng, lập tức nói sang chuyện khác, “Cơm nước xong anh đưa cô ấy trở về túc xá, cô ấy mới vừa một thân ướt ngay cả tiết mục cũng không có lên, bị nhóm thầy giáo hung hăng phê bình một chặp, nói chuyện với người ta giọng điệu tốt một chút.”

Đơn Cảnh Xuyên nhìn mặt Cố Linh Nhan đối diện một chút anh thân thiết bối thối ra, hồi lâu vẫn gật đầu một cái.

4. Chương 4

Ngày mà Tiêu An trở về, thành phố S vốn đang chìm ngập trong những cơn mưa dầm, lại trời quang mây tạnh hiếm thấy, ngày tháng mười và biểu cảm của Tiêu An giống nhau như đúc.

Dung Tiễn bắt mãi giúp anh kéo hành lý, theo thói quen vuốt mái tóc ngắn, trợn mắt trừng Tiêu An: “Họ Tiêu thôi, cậu có thể dừng lần nào cũng hành hạ mình thế này không? Làm người phải khiêm tốn, cậu không hiểu đạo lý này sao? Lại xem bản thân là công tử như ngọc rồi à?”

“Ừ, không sai.” Tiêu An nhàn rỗi đi ở một bên, cả người ung dung đi bên cạnh càng làm nổi bật lên vẻ dịu dàng như ngọc: “Lục Lục cậu biết dùng cái tính từ bốn chữ này rồi sao?”

“Ừ đây, cảm ơn lời khen, miệng nam mô bụng bồ dao găm.”

Thiệu Tây Bội đứng ở giữa hai người, nghe cuộc đối thoại của họ cứ cười mãi, đưa tay ra định muốn đón lấy túi hành lý khác trên tay Tiêu An, Tiêu An nhẹ nhàng đưa tay ra ngăn cản, thấp giọng hỏi cô: “Bây giờ cậu vẫn làm việc ở cửa hàng thú cưng đó?”

Dung Tiễn thính tai, đứng ở bên cạnh vội vàng nói leo: “Bội Bội bây giờ đã là chủ cửa hàng rồi, Phó...”

Chữ thứ hai còn chưa kịp cất lên, ánh mắt của Thiệu Tây Bội sắc như dao kiếm đã phóng tới, Dung Tiễn lập tức ngậm miệng, nhanh chóng bổ sung: “Mọi người ở tiểu khu gần đó thi nhau đưa chó mèo đến, làm ăn khá tốt!”

Tiêu An nghe xong nụ cười càng sâu hơn: “Ăn trưa xong đưa tớ đi xem một chút nhé, Bội Bội?”

Thiệu Tây Bội dường như đang có tâm sự, mãi lúc sau mới phản ứng kịp, vội vàng gật đầu nói “Được”, Dung Tiễn ở bên cạnh nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ảm áp của Tiêu An, vô cùng thức thời nói một câu: “Ăn cơm xong buổi chiều tớ tìm chị đi dạo phố nên đi trước, Tiêu An, cậu đi xe của tớ là được rồi, tớ bắt taxi đi.”

Tiểu An nghe, hoàn toàn không phản đối, khẽ mỉm cười, ánh mắt của Thiệu Tây Bội ở bên trái lúc này như những mũi tên nhọn phóng tới, Dung Tiễn rung mình một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Sao cô nói gì cũng bị lườm vậy?”

“Oa oa oa!” Ngón Kỳ chạy một đường từ ngoài vào, vội vàng đặt đồ lên trên bàn của Đơn Cảnh Xuyên.

“Vội vội vàng vàng làm gì vậy?” Đơn Cảnh Xuyên đặt văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Thiên tự báo cáo.” Ngôn Kỳ nhếch đôi mày rậm: “Còn có, ông nội nó, tuần sau bố tôi bắt tôi đi xem mắt!”

“Xem mắt thì xem mắt, cậu không phải vẫn thích điều này sao? Vui mãi không ngừng.” Đơn Cảnh Xuyên cầm báo cáo lần trước cậu ta vẫn còn nợ lên, quét mắt qua một cái, cau mày ném về phía cậu ta: “Cậu viết cái gì vậy, toàn là đồ bỏ đi.”

Ngôn Kỳ vội vàng ưỡn ngực nghiêm mặt cầu tha thứ: “Ồa cậu nhìn cặp mắt gấu trúc của tôi đi, cầu xin cậu, tha cho tôi đi, nếu như mà chết sớm, thiên hạ này sẽ có khối em gái đau thấu tim gan đấy!”

Đơn Cảnh Xuyên khinh bỉ cậu ta đến cực điểm, dứt khoát vẫy tay áo một cái, ý bảo cậu ta có thể phẫn. Trước khi đi, Ngôn Kỳ nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nói: “Tiêu An đã trở lại, hôm nay Bội Bội và Lục Lục đi đón, buổi tối có muốn cùng mọi người tụ tập ăn một bữa cơm không?”

Đợi hai giây không thấy phản ứng gì, Ngôn Kỳ đưa mắt nhìn, chỉ thấy Đơn Cảnh Xuyên đang quay mặt đi nhìn về hướng cái đồng hồ, hồi lâu sau mới cau mày nói: “Ngày mai đi, bây giờ tôi phải đi rồi.”

Đơn Cảnh Xuyên lúc nào cũng là một người ở lại cục cảnh sát, là người ra về cuối cùng, bây giờ mới có bốn giờ mà anh đã muốn về rồi, “Chẳng nhẽ?...”

“Lau nước miềng của cậu đi.” Đơn Cảnh Xuyên một chương hướng đến cằm của Ngôn Kỳ: “Cậu lái xe, đưa tôi đến trại trẻ mồ côi cạnh đại học A.”

.....

“Tên nhóc, cảm ơn cậu nha.” Mấy bà lão tóc hoa râm ngồi trên ghế, vẻ mặt tươi cười nhìn người đàn ông cao lớn đang khom lưng cẩn thận kéo: “Kéo xong cái này cậu đi nghỉ ngơi uống chút nước đi, mệt mỏi cả buổi chiều rồi.”

“Bà nội, mọi người cứ để cho anh ta lau nhà đi, anh ấy khỏe như trâu, lau thêm mười tám tầng nữa cũng không thành vấn đề. Lại nói, này giờ mới có hai tiếng đồng hồ, lấy đâu ra cả buổi chiều.” Cố Linh Nhan đứng ở cửa cười híp mắt, miệng cắn một quả táo, hai chân dài rung rung, vô cùng khoái chí nhìn Đơn Cảnh Xuyên lau sàn.

Anh còn mặc cảnh phục trên người, sau lưng là một mảnh mồ hôi ướt đầm, lúc sau sàn trên mặt vẫn là biểu cảm cứng ngắc vạn năm không đổi, cô càng xem càng vui, nhớ lại hôm đó lúc anh bắt đắc dĩ đưa cô về kí túc xá, cô đã dùng thái độ ác liệt, dùng tất cả các lí do, thấy chết không cứu, biết sai phải sửa, kính già yêu trẻ vân vân, dùng miệng lưỡi tam tắc bắt lạn, làm cho Đơn Cảnh Xuyên đen mặt đồng ý giúp cô làm ba việc.

Lúc đó Cố Linh Nhan tà ác nghĩ, kiểu ** như anh ta xuất thân đã ngậm bộ vàng, nói gì lao động chứ, không chừng ăn cơm cũng phải có người bưng lên tận miệng.

Cuộc sống thật tốt đẹp a, chú cảnh sát phải làm việc a~

Đơn Cảnh Xuyên lau xong tầng này, đặt cây lau nhà sang một bên, lau lau mồ hôi trên trán, khẽ nói với mấy bà cụ: “Xin hỏi, còn cần con giúp gì nữa không?”

“Không cần nữa, không cần nữa.” Một bà cụ càng nhìn anh càng thấy thích, cứ như là con trai của mình vậy. “Chàng thanh niên, cậu là cảnh sát mà, không đi tuần tra mà lại đến đây giúp thế này có phiền quá không?”

Cố Linh Nhan nghĩ đến quý ông trước mặt là phó cục trưởng cục Cảnh sát, vui sướng tiếp lời: “Không sao đâu bà, anh ấy chỉ là một cảnh sát nhỏ, là chức vị nhỏ nhất đó, chuyên đặc biệt phụ trách những chuyện tạp vụ, rảnh lắm, bà cứ sai bảo tự nhiên.”

Vừa nói xong, Đơn Cảnh Xuyên liền trừng mắt tới, bạn học Cố mới không thêm sợ anh nhá, anh vừa quay lưng đi liền làm mặt quỷ với anh rồi chạy đi đấm lưng cho mấy bà cụ.

Từ viện mồ côi ra về cũng đã khoảng tám giờ tối rồi, Cố Linh Nhan trên đường chạy ra cứ kêu đói, lúc đi đến cổng thì đột ngột xoay người lại, bảo Đơn Cảnh Xuyên: “Này, chúng ta có nên đi ăn cơm không?” Sau đó, cô lùi về phía sau một bước, gương mặt đề phòng nói: “Tôi thấy hôm nay anh đã giúp không ít việc, tôi lại luôn là người công bằng phúc hậu, mời anh đi ăn cơm, thế nào?”

Đơn Cảnh Xuyên hoài nghi cô có chứng tăng động, vừa nói chân lại còn vừa không ngừng đập đập lên hoa trên mặt đất, trên mặt đất đều là những hòn đá nhỏ, cô oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất, cũng may là anh tay nhanh mắt lẹ, đưa một tay ra kéo cô lại.

Người con gái trắng nõn nà, cánh tay nhỏ bé tinh tế, sau khi Đơn Cảnh Xuyên kéo một cái, đợi cô đứng vững lại thì nhanh như chớp lập tức buông tay cô ra, hơi nghiêng mặt đi.

“Tôi không đi, ở nhà có làm cơm rồi, tôi sẽ về nhà ăn.”

Cố Linh Nhan dù sao cũng chỉ là một cô gái, khó lắm mới kiếm được cái cơ để mời một người đàn ông ăn cơm, lại còn bị cự tuyệt, dựng cả lông mày lên, lập tức vung tay hung tợn nói: “Ồ, vậy tạm biệt.”

Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng gặp qua người nào có thể không hiểu lễ nghĩa như thế, người đàn ông nghiêm túc cứng nhắc, thật không thú vị, ông chú!

Đi một đoạn, cô nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng bước chân từng bước từng bước thật vững vàng, hơi nghiêng đầu một chút, bất mãn nói: “Không phải anh nói phải trở về ăn cơm sao?”

“Muộn như vậy rồi, tôi đưa cô về trường học trước.” Đơn Cảnh Xuyên trả lời đầu ra đây.

“Tôi không về trường học, tôi ăn cơm ở mấy quán ăn gần trường.”

“Tôi đưa cô về trường.” Anh lặp lại một lần, nhíu mày một cái: “Con gái đã muộn thể này rồi không nên đi lại ở bên ngoài, quán ăn không vệ sinh.”

“Ồ.” Cố Linh Nhan thật bội phục anh: “Lão tử muốn ăn cơm, anh không cho lão tử ăn, vậy có phải tôi muốn đi WC anh cũng cấm tôi không?”

Đơn Cảnh Xuyên nghe lời cô nói xong gương mặt trầm xuống, dường như bị cô chọc tức đến nỗi không biết phải làm gì, đôi mắt nhìn chằm chằm cô.

Cố Linh Nhan ngẩng đầu lên nhìn gương mặt như con cái mực dưới ánh trắng của anh, cảm thấy quả thật là vui sướng không gì sánh được.

Cuối cùng biến thành một mình Cố Linh Nhan ăn trời ăn biển, tay trái là một xâu thịt dê, tay phải là một bát mì cay, cái miệng nhỏ bóng loáng, có đồ ăn ngon cơ bản là không biết mình họ gì, Đơn Cảnh Xuyên ngồi bên cạnh cô, tay cầm một chén nước, im lặng nhìn cô ăn.

“Nè, anh không thử một chút sao.” Cố Linh Nhan nhìn thấy anh ngồi nghiêm chỉnh, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh xung quanh tí nào, nhìn không nổi nữa, bĩu môi nói: “Uống nước là có thể no sao?”

Đơn Cảnh Xuyên lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn đồ ăn rác rưởi trên tay cô, nhíu mày một cái: “Tôi chưa bao giờ ăn những thứ này.”

Cố Linh Nhan dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh mấy lần, vài ngụm là đã nuốt hết đồ ăn trong tay xuống: “Công tử đại ca, hẳn là ngày nào anh cũng anh bào ngư vây cá, ăn nhiều thành bệnh đấy/”

Anh đưa khăn giấy ở bên cạnh sang cho cô, lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ ăn rau dưa với cá.”

Cô nghe lời anh nói suýt chút nữa bị sặc chết, đứng dậy đến quầy thu ngân, một lúc sau thì quay lại, tay cầm một gói đồ vật.

“Này, rau chồ này rất ngon, coi như là tôi mới đi.” Cố Linh Nhan ném đồ vật đến bên tay anh, cơ bản là cũng không để ý anh sẽ cự tuyệt, liền qua về hướng trường học.

Đơn Cảnh Xuyên nhìn túi rau trong tay còn có thêm mấy túi đầy dầu mỡ, nét mặt rĩ ràng là co quắp một cái.

Cửa hàng thú cưng của Thiệu Tây Bội nằm ở một tiểu khu giàu có mà yên tĩnh, buổi trưa lúc đi ăn cơm ở gần đó, Dung Tiễn rất có ý thức, lập tức tàng hình chỵ mất.

Tiêu An và Thiệu Tây Bội ngồi trong tiệm thú cưng cả buổi chiều, nhìn thấy cô tắm cho những con thú cưng được đưa đến, trêu chọc bọn nó, có những lúc thì giúp cô một chút.

Cô thấy anh nhìn lông con Teddy có chút ngốc nghếch, con chó kia được anh vuốt thoải mái để nổi nằm dài trên đất, nhất thời dở khóc dở cười: “Đại đội trưởng Tiêu, xem ra cún cũng rất thích những người cầm súng như anh.”

Về mặt anh tuấn của Tiêu Anh như khoe sắc với gió xuân, bây giờ lượng người đến đông hơn rồi, trong tiệm có vài cô gái nhí nhìn anh không chớp mắt, thiếu chút nữa là ăn cả tay người có miệng, suýt nữa đưa tay mình vào miệng con chó.

Lúc ra về Thiệu Tây Bội cứ giục anh đi nhanh hơn một chút để nghỉ ngơi, trên máy bay Tiêu An cũng không ngủ, sau khi xuống máy bay cũng rất bận rộn, bận đông bận tây, cầm lấy hành lý từ tay cô: “Được, vậy tôi về trước, đội tôi có kế hoạch kĩ hơn thì sẽ liên lạc với cậu, chú ý nghỉ ngơi nhé.”

Chân trước Tiêu An vừa đi, chân sau có Dung Tiễn đến. vừa đi vào vừa trêu chọc một con mèo lớn, chợt như nhớ đến điều gì đó, nhìn về phía cửa sổ sau Thiệu Tây Bội nói: “Vừa nãy lúc tớ tới thấy ở ngoài cổng có đỗ một chiếc xe, trông rất giống xe của Phó Chính.”

Còn chưa nói xong, sắc mặt Thiệu Tây Bội đã biến đổi, ngay lập tức đặt cái bút xuống, đẩy cửa đi ra ngoài.

Những vẫn còn chậm, hai người chỉ nhìn thấy bóng chiếc xe màu đen đã ẩn vào trong dòng xe cộ, hai người đều đứng ở một chỗ, cùng thở dài, nhìn người bên cạnh không nsoi tiếng nào, cậu muốn làm gì a? Vậy Phó Chính tặng cho em cái gì, em...”

“Lục Lục.” Thiệu Tây Bộ quay đầu lại nhìn cô, trên mặt là vẻ cười khổ: “Anh ta là ai, tớ còn rõ hơn cậu, nên tớ tự biết rằng mình phải làm gì.”

5. Chương 5

“Phía trên lần này trích tiền ra vài triệu, chủ yếu là để thị chính phụ trách, đồn cảnh sát hiệp trợ.”

Hình chiếu bên trên in từng hàng hạng mục kế hoạch chuẩn bị, cả phòng làm việc yên lặng như tờ, chỉ nghe được âm thanh mã hóa tích tích trong máy vi tính.

“Thính trưởng, anh xem.” Người đàn ông đứng ở hình chiếu vừa nói chuyện vừa nhìn Phó Chính ngồi ở trước bàn làm việc trầm mặc, nín thở, liền không dám thở mạnh.

“Tiền bạc phân phối thế nào?” Phó Chính để cây viết trong tay xuống, dựa vào ghế nhìn thủ hạ chính là chủ tịch quốc hội.

“Nói là mở.” Chủ tịch quốc hội xoa xoa mồ hôi trên trán, có chút do dự mà nói, “Anh biết, phía trên luôn luôn là cùng thư ký Lương quan hệ thân thiết, thư ký Lương không cho.”

“Phương Miễn, thì ra là những năm anh ở thị ủy này tìm ra một đường, liền sờ đến ít đồ nơi này.” Phó Chính đẩy mắt kiếng một cái, mặt không thay đổi nhìn anh ta nói, “Đầu óc của anh cho ai sờ đi vậy? tiểu thư ở ‘Mộc Cách’?”

Phương Miễn nghe xong lời này, bị sợ đến chân cũng run lên, lúc này Phó Chính từ trên ghế đứng lên, vút một xấp đồ trên tay xuống bàn, lớn tiếng nói, “Thư ký Lương có cho hay không là chuyện của anh ta, phía dưới thì hành thế nào là chuyện của chúng ta, thời điểm cuối năm cấp trên tới kiểm tra anh ta muốn để cho chúng ta mất mặt, chúng ta liền thuận theo ý của anh ta, người nào cũng đừng nghĩ sẽ tốt đẹp.”

“Được. Thính trưởng, tôi biết rồi.” Phương Miễn cầm lấy tài liệu, nơm nớp lo sợ mà nói, “Còn có. Cho đồn cảnh sát một phần ba tiền.”

“Đơn Lợi cùng con trai ông ta không phải vẫn chê việc làm của bọn họ quá ít sao? Không phải nói hiện tại nhà nước đã cử vị thiếu gia họ Tiêu trở về.” Phó Chính đề cái nút hình chiếu xuống, “Cho bọn họ làm, anh cho bọn họ đi ngoại ô khai thác khối đất mới kia, bọn họ có một phần ba số tiền đâu rồi, điểm này còn không làm được?”

Thời điểm Phương Miễn đóng cửa lại trái tim còn run, lúc khởi đầu anh ta bị Phó Lăng Nhất một tay tuyển chọn, chính là về sau giúp Phó Chính lót đường, không ngờ thủ đoạn của Phó Chính so với ba anh ta quả thực là hơn rất nhiều, bây giờ giao khối đất kia là gì? Toàn bộ đều là hộ dân không chịu di dời cùng du côn lưu manh, đồn cảnh sát người tới qua, có trở về hay không thật không thể biết được.

Lúc này thư ký đợi ở cửa sát bên đi vào, nhẹ giọng cẩn thận hỏi, “Thính trưởng, buổi tối còn có phát biểu liên hoan mùa xuân, ngài.”

“Không đi.”

“Vậy. Phải Thiệu tiểu thư ở nơi đó không?” Thư ký quan sát sắc mặt của anh ta, thật cẩn thận nói.

Anh ta tựa lưng vào ghế ngồi trầm mặc một hồi, tay cầm áo tây trang lên liền đi ra ngoài, “Đưa tôi trở về.”

Sau khi lên xe, Phó Chính vuốt vuốt mi tâm vừa định tựa vào chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần một hồi, mắt vô ý thoáng nhìn hướng ngoài cửa sổ, ánh mắt thay đổi một cái, đưa tay gõ tằm cách ly.

“Dừng xe.”

Tài xế vững vàng dừng xe lại, Phó Chính bước ra khỏi xe, mấy bước đi tới đứng bên cạnh người ở trạm xe.

Thiệu Tây Bội đang cúi đầu trong đầu đang phân tán nghĩ chuyện, chợt bị một bóng đen trước mặt che kín, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Phó Chính bày ra khuôn mặt hơi giận hờ hững lại giống như mây may.

Cái gì cũng không có nói, ánh mắt anh ta cũng không có thay đổi, cô liền ngoan ngoãn đi sau lưng anh ta về phía xe đã dừng sát ở bên trong.

Lên xe, Phó Chính nhẹ nhàng khẽ ném tây trang lên trên người cô, lại tựa vào rồi tiếp tục trầm mặc.

Thiệu Tây Bội đang đắp áo tây trang có mùi vị trên người của anh ta, nhin một hồi, nhẹ nhàng đưa tay kéo ống tay áo anh ta một cái.

Anh ta còn trầm mặc, cũng không có rút tay về, để tùy cô lôi kéo, Thiệu Tây Bội nhìn gò má anh ta như băng đá gọt cho giá lạnh, không biết làm sao đã cảm thấy một hồi tâm mệt mỏi, hồi lâu cũng khẽ nghiêng người sang đưa lưng về phía anh ta.

“Nếu không muốn gặp tôi, cô tìm được bạn công thính tới làm cái gì?” Phó Chính lạnh lùng mở miệng.

Thiệu Tây Bội cắn môi trầm mặc một hồi, đưa tay vừa muốn gõ tấm cách ly, tay mắt anh ta lạnh lẽo lập tức kéo lấy tay cô trở về, chặn ngang úp cô vào trong ngực.

Cô giẫy hai cái liền bất động, Phó Chính đưa tay đến trên gò má cô sờ sờ, lạnh lùng nói, “Khóc cái gì, bình thường không phải là một bộ dáng vẻ đối với người nào cũng không sao cả sao.” Thiệu Tây Bội nghe lời nói lạnh nhạt của anh ta thì càng phiền lòng, lớn gan hiềm thấy nằm ở trước ngực anh ta hung hăng cắn anh ta một cái.

Phó Chính bị đau một trận, chau mày lại gơ tay lên nắm cầm cô bắt đầu hung hăng cắn lên, cô bị anh ta chế ngự vào trong ngực, một trận hôn bão tố, cho đến khi anh ta cảm thấy hạ thân có một khối nguy hiểm cứng rắn chống đỡ lên, mới thở hổn hển lui ra một chút.

“Ồ trên xe.” Cô xem anh ta đúng là một bộ dạng không bỏ qua, muốn từ trên người anh ta đứng lên, dự đoán ánh mắt anh ta biến đổi, đưa tay vững vàng lấy giữ lấy cô tách hai chân ra giữa.

Đối diện chính là anh ta đã nhô ra một khối, Thiệu Tây Bội liếc anh ta một cái, thấy anh ta là một bộ nét mặt “Không dùng lời nói liền trực tiếp ở trên xe làm”, nghĩ một lát vẫn là đưa tay cởi quần của anh ta ra.

Thời điểm khi cô nâng cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy “cái đầu nhỏ” của anh ta vào, thiếu chút nữa Phó Chính mất mặt mà trực tiếp nộp khí giới đầu hàng, Anh ta nắm chặt lòng bàn tay đẩy đầu cô về phía sau, để cô chậm lại một chút mới ổn định được.

Bình thường anh ta cũng để cho cô giúp đỡ làm việc này, cô vừa bắt đầu đã không tình nguyện, qua khoảng thời gian dài, lại dần dần thành thói quen, kỹ thuật cũng bắt đầu bắt bí rất đúng chỗ, Phó Chính nhắm hai mắt cảm thụ đầu lưỡi cô hoạt động nhanh nhẹn, thỉnh thoảng còn dùng lực hút hai cái, hàm răng nhằn nạy được nếu không thiếu chút nữa là cắn nát.

Thiệu Tây Bội thấy “vật kia” của anh ta càng ngày càng trưởng đại làm cho miệng cũng chua, đồng thời tay cũng dùng tốc độ hỗ trợ xoa “dĩ cầu”, mắt thấy Phó Chính sắp không phòng thủ được rồi, lập tức lòi cô tới, rút khăn giấy ở chỗ ngồi, cô nắm tay tự mình bao lấy “đầu nhỏ” anh ta, chuyển động tới tới lui lui một hồi, cách khăn giấy cô liền cảm nhận một hồi ẩm ướt phun ở lòng bàn tay.

“Cuối tuần Phó Thiên trở về, em và tôi cùng đi đón cậu ta?” Dọn dẹp qua loa một chút, Phó Chính ôm đầu vai của cô, trầm giọng nói.

Cô chơi đùa tay của anh ta, rùng mình trong lòng suy nghĩ đây được coi là kết thúc? Vừa thuận theo gật đầu

Buổi tối chủ nhật chính giới bài phát biểu lễ hội mùa xuân của thành phố S cơ hồ tương đương với một cuộc quan trường bày ra nét mặt hội họp.

Thị ủy nhà họ Lương, nhà họ Dung, nhà họ Đường, giới cảnh sát thì đơn độc, nhà họ Ngôn chờ mấy nhà *đại đầu toàn bộ trình diện, Độc Độc Khuyết bấy giờ cùng nhà họ Lương thành công chống lại xu thế, một hai ngày cản trở Phó gia.

*Đại đầu tức là nhà phung phí tiền của.

Tiêu An ở nước Mĩ hai năm được nhà nước cử về đồn cảnh sát, lập tức thăng cấp cùng cấp bậc giống Đơn Cảnh Xuyên trở thành Phó Cục Trưởng, ở nước Mĩ truy bắt tội phạm, truy kích tổ chức khủng bố đẳng cấp các công việc giải quyết huy hoàng đẩy anh ấy lên đỉnh cao nhất quyền thế rất mạnh. Cho tới bây giờ Ngôn Kỳ thấy dao và súng hay thanh kiếm và dạ hội thì luôn luôn có năng lực trốn được là trốn, lần này bị ba ép buộc tới, không thể làm gì khác hơn là liều mạng Đơn Cảnh Xuyên cùng nhau xuống nước.

Bình thường Đơn Cảnh Xuyên không muốn đi tuyệt đối là ai không kêu được, nhưng lần này bài phát biểu lễ hội mùa xuân cơ hồ chính là bên trong cả đám thành viên tổ chức lấy của công mua bán tất nhiên tiếp nhận quá trình hạng mục để bày tỏ phép tắc, Đơn Lợi đặc biệt từ vùng khác gọi điện thoại dặn dò anh nhất định không thể vắng mặt.

Mấy quan gia chính giới và tiểu thư đều phải như hoa như ngọc, chia làm hai phía hết sức rõ ràng, phía bên này là Tiêu An, phía bên kia là Đơn Cảnh Xuyên, Ngôn Kỳ tội nghiệp ghé vào bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên oán trách, “Nồi, tôi cảm thấy được tôi dẫn anh đến là nhầm rồi, anh chính là đi dụ dỗ các lão phu nhân mang lại lợi ích vui vẻ, tôi tới dụ dỗ các em gái vui vẻ được sao.”

“Em gái nhiều như vậy thế nào cá nhân tôi không có để mất một người”

“Ngôn Kỳ anh hãy cầm miệng lại.” Dung Tiện một thân nhanh nhảy cầm trên tay một ly Whisky đi tới, khinh bỉ cắt đứt lời nói lảm nhảm của anh ấy, “Coi như Nồi mà đi anh cũng không có tiện nghi.”

Phải nói người duy nhất bên trong dạ tiệc không hợp nhau chính là vị nhị tiểu thư nhà họ Dung này rồi, bao hàm chị gái búi tóc sinh sôi làm dáng vẻ muôn phương, người người noi theo, cô ấy sao lại quá dị như thế cứ đi qua đi lại, nhãn hiệu trên đầu sáng loáng ‘ai làm khó dễ được tôi ’ .

Tiệc tối tiến hành đến giai đoạn sau cùng, Đơn Cảnh Xuyên ở giữa đoàn đội cán bộ kỳ cựu thì lập tức lui ra ngoài sau đó lại bị một đám tiểu thư vây quanh phun các loại nước hoa trên người, càng ngày càng không nhìn được, từ đầu tới đuôi cơ hồ chính là một chữ độc nhất trả lời người ta, lúc này nhìn một đầu tóc ngắn Dung Tiện đột nhiên nghĩ đến cái gì, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, liếc mắt đồng hồ trên tay, mặt liền biến sắc, vỗ vỗ Ngôn Kỳ cùng anh ấy nói đôi câu liền lập tức sải bước đi ra ngoài.

.

Mưa bên ngoài một dạng như nhau rơi xuống, thời điểm Đơn Cảnh Xuyên chạy đến, trên xe anh bước xuống đi có mấy bước cũng đã bị dính ướt từ đầu đến chân.

“Cố Linh Nhan.” Sắc trời vừa tối, vừa mưa xối xả như trút nước, anh đang ở xã khu Thành Đông lân cận kêu tên của cô ấy đi tới tới lui lui tầm vài vòng cũng không còn thấy cô ấy trả lời, trong lòng suy nghĩ trề như vậy cô ấy hẳn là đã đi về, cau mày đi qua cửa chính thì đột nhiên bị người gọi lại.

Áo sơ mi trắng trên người của Cố Linh Nhan đã bị ướt, cô ấy đeo túi xách núp ở dưới mái hiên cửa chính trông coi, nắm quyền gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của anh.

Đơn Cảnh Xuyên sững sờ, vội vàng bước nhanh đi lên trước, trầm giọng nói, “Sao cô còn chưa trở về?”

Cô ấy nhìn anh đi từng bước lại gần, mặt không thay đổi nhìn anh, hồi lâu từng chữ từng câu mà nói, “Tôi, con mẹ nó, tôi, đến, vì, muốn, biết, sao, anh, bởi vì, vì, Cái gì..., a, để, thả, ba, con chim bồ câu, của, tôi, đi, .”

Vừa dứt lời, anh đã nhìn thấy thân thể mềm mại của cô ấy té xuống đất.

Thời điểm mở mắt ra, Cố Linh Nhan chỉ cảm thấy trên trán trầm trầm, cả người một hồi rét run lại nóng lên.

“Đừng động.” Một giọng nam trầm trầm truyền đến, “Cô bị sốt.”

Cô ấy dùng sức lạng lẽ mở mắt, mới phát hiện ra mình đã nằm trên giường ở nhà rồi, lập tức kêu cầu nhàu

ngồi dậy, khăn lông trên đầu thuận thế rơi xuống, “Mẹ kiếp, làm sao anh vào được?”

Một thân y phục của Đơn Cảnh Xuyên bị mồ hôi dính ướt trên người, mặt không thay đổi nói: “Lấy cái chìa khóa trong túi xách cô mở cửa đi vào . Không phải bảo cô nằm xuống sao? !”

Giọng nói anh vừa tự nhiên nhưng giống như ra lệnh, cô ấy bị anh giáo huấn sững sờ, lập tức kêu lên, “Mẹ nó anh thả tôi ba tiếng đồng hồ còn có mặt mũi rống tôi? !”

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên tái xanh nhìn bộ dạng cô tức giận khí thế hung hăng, thật ra thì trong lòng nghĩ quay đầu lại liền chạy lấy người, nhưng cô sốt cao 38 độ năm, trong nhà vừa không có người, anh còn là nhịn xuống.

“Tôi nhận lỗi với cô.” Giọng nói anh thoáng hòa hoãn đi một ít, nghiêm túc nói, “Hôm nay thành phố có một bữa tiệc không thể không tham dự, liền quên tuần trước cùng cô hẹn hôm nay đi xã khu làm công việc nhân ái.”

“Ha ha.” Cô ấy cười lạnh một tiếng, “Đúng vậy a, tôi đây là loại nhân vật nho nhỏ sao ra ước định được với mỹ nữ rượu ngon ánh sáng lung linh này.”

Sau khi anh nghe nhứ mày nói: “Thất hứa lỡ hẹn là tôi không đúng, tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo.”

Cổ Linh Nhan lần nữa nằm xuống, đưa tay mình lấy khăn lông đắp lại trên trán, nhắm mắt lại nói, “Đơn Cảnh Xuyên, những lời này tôi không muốn nghe, tôi con mẹ nó không cần nghe nhất chính là lời này.”

6. Chương 6

Đơn Cảnh Xuyên phát hiện ra từ khi quen biết Cổ Linh Nhan, năng lực nhẫn nại của anh đã đạt đến một trình độ kinh người.

Ngày xưa lúc còn trong bộ đội, mặc dù mọi nhiệm vụ anh đều là người hoàn thành đầu tiên, nhưng cũng đã từng bị người hướng dẫn phê bình, nói anh không đủ kiên nhẫn, làm việc quá quyết đoán, đối với binh lính dưới tay cũng hơi khắc nghiệt một chút.

Nếu cứ như ngày xưa, anh làm sao có thể chịu được một người mỗi ngày đều lặp đi lặp lại chửi bậy trước mặt anh, chỉ vào mũi anh mà mắng, hơn nữa lại còn là một cô nhóc vừa mới trưởng thành.

Lúc này, Cổ Linh Nhan nằm trên giường không nhúc nhích, giống như là đang ngủ thiếp đi, cũng chẳng mở miệng ra nói câu nào với anh. Anh nhìn chiếc đồng hồ trên tường một chút, chịu đựng cả người toàn mồ hôi, đứng dậy giúp cô rót một chén nước nóng để lát nữa lúc cô hạ sốt sẽ uống.

Vừa mới đi vào phòng bếp thì ở cửa phòng truyền đến tiếng “két két”, cửa mở ra, mày anh nhúu lại, anh nghe thấy một tiếng hét sắc bén: “Cố Linh Nhan cái đồ tiểu súc sinh này, đôi giày này, là chuyện gì hả? Hả? Cô tìm được một người đàn ông hoang dã từ đâu về đây hả?!”

Cơ thể Đơn Cảnh Xuyên không nhúc nhích, chỉ nghe thấy một tiếng hét còn dư dội hơn phát ra từ trong phòng ngủ: “Mắc mớ gì tới bà, đi chơi bạc của bà đi, đi chơi mtj chược của bà đi, tôi có đem mười người đàn ông về cũng chẳng liên quan cái cọng lông gì đến bà nhá!”

Một câu lại nối tiếp một câu, lời nói càng lúc càng khó nghe vang lên bên tai, chân mày anh nhúu lại càng sâu, lúc từ trong phòng bếp đi ra đã nhìn thấy dáng người Cố Linh Nhan nhỏ bé đứng ở trước cửa phòng, sắc mặt không đổi, chữm mắng cùng với người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, một câu rồi lại một câu.

Nhìn thấy anh chạy ra, người phụ nữ trung niên mập mạp nhúu mày, sắc bén nói: “Ồ, tìm được người đàn ông cũng tuần tú đây, Cố Linh Nhan, cô có tiền đồ đây.”

Sau khi Cố Linh Nhan nhìn thấy Đơn Cảnh Xuyên, ánh mắt chợt lóe lên, cắn cắn môi, cái chìa khóa cầm trong tay lại càng siết chặt hơn, cô bước tới cầm lấy cánh tay Đơn Cảnh Xuyên, nhìn chăm chăm anh: “Anh đi đâu, tôi đi cùng anh.”

Sau khi nghe thấy lời cô nói, Đơn Cảnh Xuyên một lúc lâu sau cũng chưa phản ứng lại được, đã bị cô kéo ra ngoài cửa, cô dùng một tay đẩy người phụ nữ trung niên kia ra, kéo cửa ra rồi đẩy anh ra bên ngoài.

“Cô là cái đồ chết tiệt, có giỏi thì đừng bao giờ quay lại nữa!” Cửa lớn bị đóng chặt lại, trong nháy mắt tất cả sức lực của cô như biến mất, tựa cánh tay vào tường thở hổn hển. Anh cau mày nhìn cô một lúc, trầm mặc một hồi rồi dần dần ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Cô lên đi, tôi công cô đi bệnh viện.”

Cố Linh Nhan lắc đầu một cái: “Anh đi về đi, đã muộn lắm rồi.”

Đơn Cảnh Xuyên ngồi xổm trên mặt đất không nhúc nhích, lâu sau, lại thản nhiên nhấc lại một lần nữa: “Lên đi.”

Người đàn ông cao lớn khom lưng đứng trước mặt, cô hơi thất thần nhìn quần áo đã sính sát lên người anh, bên tai nghe thấy hơi thở vững vàng của anh.

Sau khi bò lên lưng anh, tay cô nhẹ vòng qua cổ người nào đó, người cô vừa nhỏ vừa nhẹ, Đơn Cảnh Xuyên cũng không phải dùng nhiều sức lực, vừa đi vừa hỏi cô: “Bệnh viện gần đây nhất là bệnh viện nào?”

“Mười phút, cứ đi thẳng dọc theo con đường này là đến.”

Anh không nói thêm gì nữa, từng bước từng bước đi về phía trước, cũng không mở miệng hỏi người phụ nữ trung niên kia là ai, cũng không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không vút cô ở trước cửa nhà một mình rồi đi mất.

Hai giờ sáng, cô sốt cao nằm trên lưng người đàn ông không biết bao lâu rồi, bắt anh giống như đưa cô rời khỏi cơn ác mộng, đi bộ về phía bệnh viện.

Cố Linh Nhan tức trước đến giờ chưa bao giờ có được giây phút bình yên an tâm như bây giờ.

... ..

May mà bệnh viện này là bệnh viện thành phố, nửa đêm rồi mà các bác sĩ vẫn chẩn đoán rất chuyên nghiệp, một loạt thủ tục và trình tự được làm xong, Cố Linh Nhan đã nằm trên giường bệnh truyền nước.

Một hộ sĩ đi vào giúp cô điều chỉnh tốc độ nước và gối đầu, nhìn khoe miệng cô khẽ nâng lên, Cố Linh Nhan bị ánh mắt của cô ấy nhìn đến nổi mặt cũng tự nhiên đỏ.

Mới đầu bác sĩ nói là phải tiêm thuốc hạ sốt trước, nhưng trời mới biết rằng từ bé đến giờ cô nhìn thấy kim tiêm cũng giống như gà bị vật lông, phải trốn vội, ngày xưa lúc lấy máu xét nghiệm ở trường học còn có chuyện cô trèo lên cây trốn, đương nhiên là cô không muốn tiêm rồi. Ở trong phòng tiêm chủng bị lột nửa quần, cô cứ xoay tới xoay lui, hơn mười phút mà bác sĩ vẫn chưa tiêm được. Ai ngờ lúc này Đơn Cảnh Xuyên đi tới, sắc mặt không đổi nhìn cô lộ ra nửa cái mông: “Cúi xuống cho tôi.”

Cố Linh Nhan làm sao chịu ngoan ngoãn nghe lời, còn đang định quay sang rống cho anh một trận thì bác sĩ đã kịp nắm lấy cơ hội tiêm xuống.

“Cô gái, người vừa nãy là bạn trai cô à?” Hộ sĩ giúp cô đắp kín chăn, tủm tỉm cười nhìn cô nói: “Đối xử với cô thật tốt, bạn rộn chạy trước chạy sau thế mà chẳng oán giận một câu nào.”

“Cô đã thấy qua người nào dữ tợn với bạn gái như vậy chưa?” Cố Linh Nhan bắt đắc dĩ nói với y tá, lời trong lòng thực sự là, con mắt nào của cô nhìn ra một sinh viên đại học tuổi trẻ như vậy sao lại có bạn trai vừa già vừa hung dữ thế kia cơ chứ.

Vừa dứt lời, Đơn Cảnh Xuyên đã cầm theo thuốc đi vào, y tá thấy thế vội vàng cười cười chạy ra ngoài. Cố Linh Nhan hơi nghiêng đầu ra oai: “Ừ... Nhìn anh vì giúp tôi mà bạn trước bạn sau, chuyện lỡ hẹn tạm thời...”

Đơn Cảnh Xuyên ngồi lên cái ghế bên cạnh cô, nhìn bình truyền dịch đang treo: “Đừng nói chuyện, không ngủ đi thì không hạ sốt được đâu.”

Cố Linh Nhan vừa định nói xấu anh, nói cái gì thì cũng không cần phải dùng thái độ hung ác dữ tợn như thế chứ để nói chứ, nhưng khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt mệt mỏi và bộ quần áo đầy mồ hôi dính sát

người, khe mím môi, vẫn là ngoan ngoan đắp chăn thì hơn: “Anh đi về trước đi, tiền viện phí và thuốc thang tôi sẽ trả cho anh sau, ở đây tôi truyền nước xong cũng có thể tự mình đi về.”

Anh trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: “Đợi cô truyền xong thì trời cũng sáng rồi, sau khi đưa cô về thì tôi sẽ trực tiếp trở về Cục.”

“Ngủ đi.”

Từng câu từng chữ có tình có lý, cô không tìm được chỗ nào để phản đối, một lúc lâu sau thì nhắm hai mắt lại.

Không biết là do có một hơi thở mạnh mẽ ở bên cạnh hay là thật sự quá mệt mỏi, sau câu “Ngủ đi”, Cố Linh Nhan đã có một đêm mộng đẹp đến tận khi trời sáng.

Lúc đi đón Phó Thiên, Thiệu Tây Bội có chút vui mừng và kinh ngạc. Cũng gần ba năm không gặp rồi, ngày xưa còn là một cậu bé nhỏ mà bây giờ đã cao hơn cô rồi.

“Chị Bội Bội.” Phó Thiên cười, bước đến lối ra, dáng vẻ vừa thanh tú lại vừa trầm ổn khiêm tốn: “Anh.”

Phó Chính đưa tay ra nhận lấy hành lý trên tay cậu, vỗ vỗ vai rồi đi về phía trước. Phó Thiên đi bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhẹ giọng nói: “Chị Bội Bội, thế mà tính khí anh em vẫn thối như thế!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phó Thiên ở bên cạnh, nhin cười nói: “So với trước kia, nếu là lúc cậu còn nhỏ, nghịch ngợm một tí là anh ấy trực tiếp đánh luôn ấy chứ, thấy độ bây giờ tạm coi là không tệ rồi.”

Phó Thiên lắc đầu một cái, đôi mắt cũng sâu như Phó Chính chớp chớp: “Vẫn là chị Bội Bội giỏi nhất.”

Thiệu Tây Bội nhìn Phó Chính dáng người cao ngất ở phía trước, vừa vặn không nghe rõ anh đang nói gì, Phó Thiên cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Chỗ ăn cơm được chọn ở một nhà hàng Nhật Bản yên tĩnh, Phó Chính mở một chai rượu trắng, đang chuẩn bị rót một chút cho Phó Thiên thì Thiệu Tây Bội đưa tay ra ngăn cản: “Cậu ấy mới mấy tuổi chứ? Anh đã cho cậu ấy uống rượu rồi?”

“Mười sáu tuổi rồi.” Động tác trên tay Phó Chính cũng không dừng lại, ” Đã lớn rồi.”

Phó Thiên vội vàng khoát tay với Thiệu Tây Bội: “Không sao, ở Mỹ em cũng đã uống rồi. Lúc anh còn nhỏ hơn em đã bắt đầu uống rượu để luyện耐受 rồi, lại nói vẫn còn thuốc giải rượu và thuốc bảo vệ

dạ dày mà.”

Thấy cậu đã nói như vậy, Thiệu Tây Bội cũng không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt nhìn Phó Chính còn mang theo một tia trách cứ.

Lúc này, Phó Chính đặt ly rượu xuống, thoáng đến gần cô một chút, nhẹ giọng nói: “Đừng quên lúc mười sáu tuổi cô đã ở trên giường của tôi, cô còn nói nó? Những người đàn ông họ Phó nhà chúng tôi làm gì cũng phải chiếm được cơ hội đầu tiên.”

Ngại vì Phó Thiên còn đang ở trước mặt, cô nghe anh nói mấy câu đó suýt chút nữa trực tiếp nhét tay mình vào trong cổ họng, gương mặt mỏng mang theo nộ khí liếc nhìn anh một cái, lập tức rút trà lúa mạch trong tay xuống.

Khóe miệng anh mang theo tia cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đưa tay ra gấp món cá ngừ Ca-li cô thích ăn nhất vào bát cô.

Phó Thiên ngồi đối diện hai người họ, mặt mày vui vẻ vừa ăn vừa nhìn.

Sau khi ăn trưa xong Phó Chính tự mình lái xe, muốn đưa Thiệu Tây Bội về cửa hàng thú cưng trước rồi trực tiếp đưa Phó Thiên đến Ủy ban thành phố.

Thiệu Tây Bội ngồi ở ghế lái phụ, thỉnh thoảng quay đầu ra phía sau nói chuyện với Phó Thiên, Phó Chính lái xe, thỉnh thoảng cũng tán gẫu vài câu.

Lúc mười ba tuổi Phó Thiên đã bị gửi sang Mỹ một mình học tập. Mới đầu Phó phu nhân không chịu, nhưng cuối cùng Phó Chính ở phía sau một tay thúc đẩy mới được. Tuy là từ nhỏ luôn sợ người anh ruột luôn đối xử lạnh lùng này, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn luôn kính phục anh.

Lúc đưa Phó Thiên đi, một câu nói của Phó Chính, liền làm cho một người lúc nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào để chơi Wii giỏi hơn là Phó Thiên hoàn toàn thức tỉnh.

Nhà họ Phó không cần phế vật, không học thì cậu cũng đừng mong quay lại.

Lúc đó ở sân bay nghe được câu này, Phó Thiên hoàn toàn cảm động. Nhìn Phó Chính đang ngồi ở ghế lái, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: “Anh, cảm ơn anh!”

Thiệu Tây Bội vốn đang bàn chuyện chủ nhật đi chơi với cậu, nghe được câu này thì sững sốt, sau khi nghe sắc mặt Phó Chính không thay đổi, lúc lâu sau cũng chỉ khẽ gật đầu: “Không cần cảm ơn.”

Phó Thiên cười, xe cũng dần dần dừng lại, cậu quay đầu lại nhìn cửa hàng thú cưng bên trái, hỏi Thiệu Tây Bội đang chuẩn bị xuống xe: “Chị Bội Bội, chị làm việc ở đây có tốt không? Có gì không vui không?”

“Yên tâm đi, mọi chuyện trong cửa hàng đều do chị quản lý, rất vui.” Thiệu Tây Bội trầm nghĩ, tiệm này là do anh trai cậu một tay bao thầu hết đấy, quay ra nói với cậu: “Đợi cuối tuần em có thời gian thì đến chơi một chút là được.”

Phó Thiên gật đầu đồng ý, Phó Chính đưa mắt nhìn cô xuống xe, ánh mắt mang theo tia dịu dàng khó thấy.

Thiệu Tây Bội nhảy xuống xe, khép cửa xe lại, vừa định tạm biệt họ thì phía sau có một giọng nói ầm ập truyền đến: “Bội Bội?”

Cô xoay người, Tiêu An đang ngồi trên xe mô tô, đầu đội mũ bảo hiểm, gương mặt tuần tú mang theo nét cười rất tự nhiên.

7. Chương 7

Trong nháy mắt Thiệu Tây Bội có chút xấu hổ, theo bản năng quay đầu nhìn lại người trên xe, tay Phó Chính cầm tay lái cũng không thèm nhìn cô một cái, đã lái xe về phía trước.

Xe màu đen một đường chạy nhanh đi, đáy lòng cô trầm xuống, miễn cưỡng ngẩng đầu hướng về phía Tiêu An cười cười, “Sao anh lại tới đây? Hôm nay không tới cục sao?”

Tiêu An quan sát sắc mặt của cô, hơi nhíu lông mày hỏi, “Vừa rồi đó là. . . . ?”

Cô đi kể bên, lạnh nhạt nói, “Là một người bạn của em.”

Anh ấy nhìn cô mấy lần, cùng với cô đi tới cửa hàng, chợt mở miệng nói: “Bội Bội, hôm nay em có rảnh không?” Thiệu Tây Bội gật đầu một cái, “Chuyện trong cửa hàng có thể để cho Tiểu Thanh quản, thế nào?”

“Hôm nay vừa đúng chuyện trong cục kết thúc sớm.” Tiêu An đi vòng qua phía trước cô, cúi đầu xem mắt cô, êm ái mà nói, “Dẫn anh đi gặp dì Mộc đi?”

Tiêu An và Thiệu Tây Bội đến địa phương ở vùng ngoại thành khoảng thời điểm là ba bốn giờ chiều, vùng ngoại thành lân cận thành phố S một chung cư yên tĩnh trước sau như một, thời điểm bảo vệ thấy Thiệu Tây Bội ở cửa cười hiền lành, “Tiểu Thiệu đã tới?”

Cô gật đầu một cái, dẫn Tiêu An theo đi tới ngôi nhà nhỏ cao tầng thứ nhất.

Dọc theo cầu thang đi lên lầu ba, cô gõ cửa một gia đình đối diện, “Mẹ, là con.” Tiêu An yên tĩnh đứng

một bên, thấy cửa mở ra một nụ cười nhàn nhạt lộ ra, “Dì Mộc.”

Hình như Lục Mộc mới vừa ở ngủ trưa, trên mặt thanh lệ có một chút mệt mỏi nhỏ, lúc thấy người đứng ở cửa thì sững sờ, rất nhanh liền lấy lại tinh thần mời bọn họ đi vào.

Pha một ấm trà thượng hạng, Lục Mộc rót một chén giúp Tiêu An, Thiệu Tây Bội ngồi ở giữa, nhẹ nói, “Mẹ, đây là bạn của con Tiêu An, trước kia mẹ đã gặp qua nhiều lần, mới vừa từ Mĩ trở về.”

“Chưa chào hỏi dì đã đi thật ngại.” Hai tay Tiêu An nhận lấy trà, nhìn Lục Mộc nói: “Từ nước Mĩ trở về mua cho dì ít quà, hôm nay vừa đúng nhờ Bội Bội dẫn con tới đây thăm dì.”

“Khách khí.” Lục Mộc ngồi xuống đối diện anh ấy, cười nhạt, “Là bạn của Bội Bội, trực tiếp đến đây là được, không cần mang thứ gì. Cháu ở nước Mĩ hai năm qua sống tốt không?”

“Tốt vô cùng, bây giờ thật sự muốn trở về nước.” Tiêu An gật đầu một cái, “Món ăn nước Mĩ có ngon hơn thế nào, nhưng co vẫn nhớ món ăn dì làm, nhất là món gà thất tinh.”

Nghe những lời này Lục Mộc cười sâu hơn chút, từ trên ghế đứng dậy, “Buổi tối con không cần đi gấp, ở lại chỗ này cơm nước xong hẳn trở về, hiện tại dì đi mua một ít đồ ăn.”

Tiêu An cười gật đầu một cái, Thiệu Tây Bội ở một bên cũng đứng dậy mở miệng nói, “Mẹ con với mẹ cùng đi, rất lâu không có cùng mẹ đi chợ mua thực phẩm.”

Lục Mộc cầm trong tay một món ăn đang chọn chọn, liếc nhìn thấy con gái không biết nghĩ về cõi thần tiên nào, “Con thích thằng bé?”

“À?” Thiệu Tây Bội trong tay nắm trái cà chua thì thiếu chút nữa bấm móng tay vào trong, liền vội vàng lắc đầu, “Mẹ ở đây nói những gì đó mẹ, Tiêu An là bạn học con, cùng Lục Lục, anh với bọn họ cũng chơi chung với nhau.”

“Mẹ không nói con thích thằng bé.” Lục Mộc cầm ví trên tay trả tiền, “Mẹ nói chính là người lần trước đưa trà về nhà.”

Thiệu Tây Bội vừa nghe, mặt hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói, “Mẹ thấy được?”

Hai ngày trước Phó Chính lái xe đưa cô tới đây, thuận tiện mang theo trà Long Tĩnh thượng hạng để cô đưa cho Lục Mộc, thời điểm Thiệu Tây Bội chỉ hàm hồ nói là bạn bè đi chơi mua về .

Lục Mộc chẳng nói đúng sai cười cười, cầm món ăn trên tay giao cho cô, xoay người lại chọn cá, ” Thiệu Tây Bội, mẹ đã lớn tuổi, hiện tại mắt vẫn còn không nhìn được hoàn toàn.”

Thiệu Tây Bội nghe lời này cũng không biết nên nói cái gì, nghĩ đến người kia trong lòng lại một trận chua, lúc này Lục Mộc cùng người bán hàng rong chỉ cá, quay đầu lại nhìn cô nói, “Lúc con còn rất nhỏ mẹ cùng con nói qua, thích một người có lẽ căn bản không phải chuyện tốt, kháng cự không thể, rơi vào càng sâu.”

Lúc ăn cơm tối Thiệu Tây Bội và Lục Mộc hai câu cũng không muốn nói, Tiêu An cùng với Lục Mộc chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng có chút lo lắng nhìn một chút cô.

“Dì Mộc, vậy con về nhà, hôm nay cảm ơn dì.” Sau bữa cơm chiều Tiêu An đứng ở cửa trước nơi cười cùng lục mộc đạo biệt, “Bội Bội, hay là em và anh dẫn theo dì Mộc cùng đi?”

Thiệu Tây Bội do dự nhìn Lục Mộc một cái, thấy Lục Mộc không có phản ứng gì, cắn cắn môi, “Em và anh cùng nhau trở về.”

Dọc theo đường đi không nói lời nào, thời điểm đến nhà trọ của cô đã là khoảng mười giờ, xuống xe Thiệu Tây Bội khẽ nói với Tiêu An liền muốn đi trong căn hộ, ai ngờ anh ấy bỗng nhiên đưa tay kéo cô lại.

“Bội Bội, em có tâm sự gì?” trên mặt ngày thường ôn hòa của Tiêu An đã biến mất, “Từ xế chiều đến bây giờ em vẫn có vẻ mặt hốt hoảng, em nói cho anh biết, rốt cuộc là đã có sự tình gì?”

“Thật không có gì.” Cô lui về phía sau một bước, khoát khoát tay với anh ấy, nở nụ cười tươi tắn, “Có thể là hai ngày nay quá mệt mỏi.”

Tiêu An trầm mặc nhìn cô, Thiệu Tây Bội thấy anh ấy không hỏi tới nữa, liền vội vàng đi tới căn hộ mình.

Ra khỏi thang máy, cô vừa muốn sờ tới cái chìa khóa mở cửa ra, chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng, “Chị trở lại rồi?”

Tóc gáy Thiệu Tây Bội đều dựng lên, một tay “Pằng” mở đèn cầu thang, chỉ thấy Phó Chính tựa vào cửa trên vách tường nhà cô, một thân toàn mùi rượu lạnh lùng nhìn cô.

Cố Linh Nhan nhần nhin, nhin nữa nhin, cuối cùng vẫn là không nhin được “Xì” một tiếng bật cười, nụ cười này liền không thắng được xe, cuối cùng cả người cô ấy cười đến mức liên tục tiếp ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

“Ha ha ha ha ha.” Cô ấy bên vỗ bên mặt nền đường vừa chỉ người trước mắt, cười đến mức cũng không kịp thở.

“Cười đủ rồi sao?” Đơn Cảnh Xuyên xanh mặt nhìn cô ấy, điều chỉnh y phục gấu bông khổng lồ trên người, “Có nhiều buồn cười?”

Cô ấy vừa nghe giọng nói y hệt bằng dao hơi khắc của anh liền khắc chế xuống, từ dưới đất đứng dậy, trì hoãn tức cười đến run rẩy nói: “Đơn Cảnh Xuyên, tôi chụp được cái bộ dáng này của anh, rồi sao ra (photocopy) một ngàn bản phát đến đồn cảnh sát các anh đi, như thế nào?”

Đơn Cảnh Xuyên đeo mũ trùm đầu gấu bông vào trên đầu, cách mũ trùm đầu lạnh lùng nói, “Vây ngày thứ hai cô sẽ thấy thư thông báo nghỉ học của cô.”

“Cỏ.” Cô ấy nhảy lên trên ghế lắc hai cái chân nhỏ trơn trắng mắt với anh, “Anh có chút tế bào hài hước hay không, động một chút là uy hiếp người, anh cho rằng anh là ai a.” Nói xong, nhìn tất cả gấu bông to lớn trước mắt, lại nhin không được cười lên, “A tôi biết rồi, gấu ngây ngốc, ha ha ha. . . .”

Đơn Cảnh Xuyên xuyên thấu qua mũ trùm đầu nhìn người trước mắt cười đến ngả trái ngả phải, trong lòng hận không được đập mình chấn thương cho chết, ai bảo anh nhất thời mềm lòng, nghĩ tới lần trước lỡ hẹn để cho cô chờ ở trong mưa phát sốt, lần này cô ấy cho anh đi đến khoác bộ áo động vật phát tờ rơi loại yêu cầu này vô lý nào tàn, anh lại còn là đồng ý.

Trách thì trách từ nhỏ dạy kèm tại nhà quá tốt, quá mức am hiểu sâu *nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

* Ý là quân tử một lời đã nói ra là phải làm không thay đổi.

Thời điểm ở trong sân trường phát tờ rơi, người ta lui tới không phải đi lên trên đùa một chút “Đơn Gấu Đần” , chính là ôm nó cùng nhau chụp ảnh chung, lúc Ngôn Hinh cùng Ngôn Kỳ chạy tới nơi đó, mấy cô gái nhỏ đang ôm nó gần bó cũng không chịu rời.

“Nôi. . . .” Ngôn Kỳ nhiều ít còn là kiêng kỵ cổ tay Đơn Cảnh Xuyên, liều mạng chịu đựng khoe miệng bọc phát cười run rẩy vỗ vỗ bờ vai của anh ấy, “Hình tượng hai mươi mấy năm của người này ở trong cảm nhận của tôi, hôm nay hoàn toàn phá hủy, ngay cả mảnh vụn đều không còn dư lại.”

Cách tăng áo khoác gấu bông dần, anh ấy đều có thể cảm thấy Đơn Cảnh Xuyên tản ra sát khí nồng đậm, vội vàng nhảy ra một bước, cùng Ngôn Hinh dùng một loại ánh mắt mập mờ vừa sùng bái nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Linh Nhan.

“Cỏ, nhìn len sợi, có phiền hay không.” Cố Linh Nhan bị này hai anh em này nhìn không nén được giận, “Ông đây tồn tại giống như Thần cũng không phải là một ngày hay hai ngày, không cần quá mức mê luyến tôi.”

Ngôn Kỳ cùng Đơn Cảnh Xuyên từ nhỏ cưỡi trường chơi chung một chỗ, cũng chưa từng thấy qua Đơn Cảnh Xuyên luôn luôn nghiêm túc cứng nhắc như thế bị bêu xấu, vỗ vỗ bả vai cô gái nhỏ trước mắt, không ngừng thở dài nói, “*Hậu Sinh Khả Ủy.”

*Kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh

Bên này mới vừa đùa bốn mấy câu, tình hình gấu dần nơi đó đến gần, một cô gái đột nhiên tốc độ nhanh như chớp, lập tức bỏ mũ trên đầu Đơn Cảnh Xuyên xuống.

Không ngoài dự đoán một mảnh đề nén tiếng kêu sợ hãi, vốn là các cô gái dùng một loại ánh mắt “Anh thật đáng yêu, em muốn ôm anh một cái” nhìn Đơn Gấu Đần, ánh mắt của Đơn Gấu Đần lập tức đổi lại thành “Anh đẹp trai khỏe mạnh, em muốn đề lên anh”.

Mắt thấy mặt của Đơn Cảnh Xuyên càng ngày càng đen, Cố Linh Nhan trầm mặt đi tới, đẩy mấy cô gái nhỏ ra đoạt lấy mũ an toàn, lạnh lùng nói, “Tránh ra tránh ra tránh ra, giành tờ rơi còn muốn cướp người à? Có còn tố chất hay không?”

Cô nàng nói chuyện luôn luôn bén nhọn, rất nhiều cô gái đồng lòng lập tức đứng không yên, một người trong đó đi tới cạnh chừng cô nàng nói: “Cố Linh Nhan, tôi thấy cô khó chịu đã lâu rồi, cô cho rằng cô là ai? Minh tinh hay là Phú Nhị Đại, cô xem cô một chút đi có tư cách gì cả ngày làm một bộ mặt đáng đánh.”

Ngôn Hình thấy thế cau mày vừa định xông lên giúp một tay, chỉ nghe Cố Linh Nhan từng chữ từng câu mà nói, “Dựa vào tôi là đại gia cô!”

Ngôn Kỳ không nhịn được than thở trong lòng cô gái này thật sự là quá ngang bướng, nhưng muốn tiến lên hỗ trợ hoà giải.

Giảng hòa là không có đánh, cũng đã đánh một cô gái, Cố Linh Nhan vọt lên tới cô gái kia vừa nhìn thấy cô gái, lỗ mũi cũng đã hướng đến bầu trời rồi, đón tiếp một cô bé khác đi tới, “Cô cho rằng cô là Mẫn An An à? Muốn tiền không có tiền muốn thế không có thế, không bằng cô biến mất một chút cô chờ bị giải quyết đi!”

Một bên trầm mặc thật lâu lúc này Đơn Cảnh Xuyên tiến lên một bước, Ngôn Kỳ thấy anh ra tay cũng sẽ không bàn, lại càng xem cô gái Mẫn An An càng nhìn quen mắt.

“Anh Đơn.” Thời điểm Mẫn An An đi tới trước mặt bọn họ bỗng chốc con mắt lập tức sáng, “Làm sao anh tới nơi này?”

Đơn Cảnh Xuyên chỉ nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt gạt đầu, ôm lấy Cố Linh Nhan lấy mũ an toàn trên tay lần nữa đeo lên, thấy thế khoe miệng Cố Linh Nhan cũng nở hoa rồi, không nhìn mặt của Mẫn An An xám ngắt, vui sướng nhảy đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên.

Thiệu Tây Bội đứng ở trước mặt Phó Chính, không dám nhìn ánh mắt của anh ta, một câu nói cũng không dám nói.

Từ khi ngày thứ nhất biết anh ta, cô chỉ sợ anh ta.

Một cổ mùi rượu xông tới mặt, Phó Chính đi tới trước mặt cô, một tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô, ánh mắt lạnh nhạt xuyên thấu qua tròng kính không nhúc nhích nhìn cô.

” Thiệu Tây Bội, có phải cô xem mình quá cao rồi hay không hả ? Hả?”

Cô nghe lời của anh ta, mắt rũ xuống, trong mắt một mảnh đau thương.

Phó Chính nắm cằm cô sức lực nhiều hơn mấy phần, môi mỏng nâng lên, trên mặt nổi một nụ cười lạnh lùng, “Rất tốt, dần ông tới tìm cô càng ngày càng nhiều, cô còn bận rộn tới đây sao?”

Một tầng sương xông lên hốc mắt, lời bên tai giống như lắng trĩ, từng đao từng đao, lòng cô vốn là đã bể tan tành không chịu nổi chà xát lên càng thêm chia năm xẻ bảy.

“Không nên tới tìm tôi nữa.”

8. Chương 8

Ngôn Hinh thu người lại tránh xa Cố Linh Nhan ra một chút, một chút, lại một chút nữa.

Hai cô gái khác trong phòng ngủ Đại Ngải và Xuyên Nhi hề hề mò đến bên cạnh Ngôn Hinh, liều mạng bám víu vào người cô, nhẹ giọng nói: “Thật đáng sợ, Cố Tiểu Nhan lại tạc mao rồi...”

Ngôn Hinh bị ép ở giữa lắc đầu một cái: “Cũng chắc trách cậu ấy được, là Mẫn An An quá đáng quá.”

Hôm đó là một ngày đẹp trời, Mẫn An An quen biết Đơn Cảnh Xuyên, cô ta là một nhân vật mà ở đại học A ai ai cũng biết là một người đáng người bình hoa thì không nói rồi, còn là con gái cưng duy nhất của nhà họ Mẫn, trợ thủ đắc lực của Lương gia trong giới chính trị.

“Lần trước anh Hoàng Mao đến giúp Nhan Nhan, Mẫn An An cùng với mấy đứa tùy tùng của cô ta còn cãi nhau với cậu ấy. Các cậu không nhìn thấy bộ dạng của Mẫn An An lúc nhìn thấy anh Hoàng Mao đâu,” Ngôn Hinh thấp giọng nói: “Quả thật là y hệt như con sói bị bỏ đói mấy ngày, ánh mắt sáng như đèn pha ô tô luôn.”

“Vì vậy? Nhan Nhan trúng thưởng rồi?” Đại Ngải cau mày nói: “Mẫn đại tiểu thư thủ đoạn xảo quyệt, thối tha, đầu tiên là chỗ ngồi của Nhan Nhan bị người ta dính kẹo cao su, sau đó trong ngăn kéo thì bị thả

một đồng sâu bọ, tất cả sách cũng bị ném xuống hồ.”

“Thế hôm nay thì thế nào?” Xuyên Nhi nhìn Cố Linh Nhan đã bóp bẹp cái chai trong tay, “Cả mặt cô ấy đều biến thành màu đen rồi.”

“Lúc chúng mình đi học, Mẫn An An gọi người đến mở cửa phòng ngủ, xé sạch tất cả các tấm áp phích Bắc Nghĩa của Nhan Nhan ở trên tường.” Ngôn Hình thở dài: “Chọc ngoáy thì cũng phải chọc chuẩn một chút, lần này Mẫn An An gặp phải xui xẻo lớn rồi.”

Mới lúc đầu Đơn Cảnh Xuyên ở trong cục gặp Cố Linh Nhan, là bởi vì cô gây náo loạn trong buổi biểu diễn của Bắc Nghĩa.

Ngôn Hình nói cho các cô mấy chuyện này, biết là đôi mắt của cô bình thường không bao giờ đặt lên người khác, toàn tâm toàn ý quan tâm đến ý Bắc Nghĩa, gần như là gia nhập đạo Bắc Nghĩa, suốt cả mười năm, tình cảm sâu đậm hơn bất cứ ai khác.

Lúc này Cố Linh Nhan loạt xoạt từ giường đứng dậy, trông như đầu sắp tóc lửa lao ra ngoài như một cây hỏa tiễn, Đại Ngải nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, vội vàng nói: “Cậu muốn làm gì?”

“Xử cô ta.” Cô liếc mắt, đôi lông mày dường như cũng dựng cả lên: “Hôm nay không đánh cô ta đến nỗi hủy dung thì tớ không mang họ Cố.”

Xuyên Nhi và Ngôn Hình cũng lao ra muốn giữ cô lại, ai biết được rằng Cố Linh Nhan đáng người nhỏ nhắn, nhưng sức lực thì lại mạnh hơn bất kỳ ai, đẩy hai ba cái là đã đẩy các cô ra được, mở cửa xông ra ngoài.

“Lần này thì hay lắm, xảy ra chuyện lớn rồi!” Ngôn Hình nhanh chóng đuổi theo, vội vàng gọi mấy người ở phía sau: “Mẫn An An là cái loại người gì chứ, Nhan Nhan có động vài một cọng tóc gáy của cô ta cũng là đắc tội rồi, Xuyên Nhi, cậu mau gọi điện thoại cho anh tớ, bảo anh ấy gọi anh Hoàng Mao đến, tớ với Đại Ngải đi trước chặn cậu ấy lại!”

“Phó cục trưởng Đơn và Phó cục trưởng Tiêu cảm thấy không được?” Trong phòng họp lớn như vậy, Phó Chính cầm một bản kế hoạch trong tay, đứng ở một đầu cái bàn dài, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh: “Là cảm thấy số tiền có vấn đề, hay là do mảnh đất nhà nước cấp kia?”

Gương mặt Đơn Cảnh Xuyên lạnh lùng, không nói gì, Tiêu An ngồi ở một bên sờ sờ môi, nhìn thẳng vào đôi mắt của Phó Chính, không trốn tránh, chỉ lạnh lùng nói: “Sở trưởng Phó đã cố gắng ủng hộ sự sắp xếp của cấp trên, cục cảnh sát nào dám có ý kiến.”

Phó Chính nhẹ nhàng đặt bản kế hoạch lên bàn, khuôn mặt lạnh lùng không có lấy một tia âm áp: “Vậy thì mời cục phó Đơn và cục phó Tiêu sắp xếp người gấp. hoặc là tự mình đi xem xét trước, làm ngay từ bây giờ, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Anh vừa dứt lời, “Rắc” một tiếng, cái bút máy trên tay Đơn Cảnh Xuyên bị gãy thành hai khúc.

Những người ngồi cạnh Phó Chính lúc này toàn thân đều ướt đầm mồ hôi.

Cục Cảnh sát và Ủy ban thành phố S từ trước đến giờ luôn bất hòa, điều này mọi người ai cũng biết. Một đám ông già mặc dù luôn có những hành động nhỏ nhưng từ trước đến giờ dường như chưa bao giờ tranh giành một cách công khai như thế.

Lúc hội nghị tiến hành được một nửa, Kỳ Ngôn ngồi một mình ở trong phòng nghỉ ngơi, vô cùng lo lắng buồn rầu nhìn bóng người Đơn Cảnh Xuyên đang chấp tay sau lưng đứng bên cạnh cửa sổ, sắc mặt của Tiêu An cũng thật khó coi, ngồi ở một bên nắm chặt lấy cái chén một câu cũng không nói.

Lúc này Ngôn Kỳ vẫy vẫy tay, đi đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, “Con mẹ nó, bây giờ tôi chỉ muốn đánh cho con rùa ấy một trận!”

“Nếu cậu thấy còn chưa đủ loạn, vậy thì cứ làm thế đi.” Lúc này Đơn Cảnh Xuyên quay đầu lại nhìn anh: “Anh ta đã quyết tâm làm khó chúng ta, chẳng nhẽ cậu có thể khiến anh ta thu hồi lại lệnh? Ngôn Kỳ, đầu óc nghĩ xa ra một chút.”

“Mảnh đất ở ngoại ô kia mặc dù bị núi ngăn trở, phé đến nỗi không thể phé hơn được nữa, nhưng cũng không thể hoàn toàn buông tay được.” Bây giờ Tiêu Anh đang ngồi ở bên cạnh mới chậm chậm nói: “Làm bảy phần, giữ lại ba phần.”

Đơn Cảnh Xuyên nghe xong câu này thì gật đầu một cái: “Để tự tôi đi.”

Ngôn Kỳ nghe được những lời này, đang định nhảy dựng lên thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Sau khi anh nhận thì tức giận “A lô” một tiếng, nghe được vài câu, sắc mặt lập tức thay đổi, ngắt điện thoại rồi vội vàng kể tình hình với Đơn Cảnh Xuyên, nhìn thấy sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên càng lúc càng khó coi, Ngôn Kỳ vỗ vỗ ngực nói: “Ở đây có tôi và Tiêu An rồi, anh cứ đi đi, không có anh thì cơ bản không thể nào giữ cô ấy lại được, còn chần chừ thêm một chút nữa là sẽ không kịp mất.”

Buổi tối khi Phó Chính về đến nhà, hiếm khi thấy Phó Lăng cũng ở đây, tay đang cầm một tờ báo ngồi trên sofa vừa xem, vừa nghe Phó Thiên đang ngồi bên cạnh nói chuyện. Lâm Văn chỉ huy những người giúp việc đặt cái bình mới mua ở nước ngoài vào một vị trí thích hợp, vừa nghe được tiếng mở cửa đã vội vàng vui mừng chạy lên phía trước đón anh.

“Lại về trễ vậy, có muốn ăn chút gì không? Để mẹ bảo nhà bếp hâm lại thức ăn cho nóng.” Lâm Văn cầm lấy cặp đũa công công văn của con, dịu dàng hỏi han.

“Không cần đâu mẹ.” Phó Chính cởi áo com-lê trên người xuống đưa cho nguwoif giúp việc, lạnh lùng nói: “Không muốn ăn.”

Phó Thiên thấy anh về, vội vàng vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh. Phó Chính vuốt mi tâm ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn tập tài liệu trên tay cậu, thấp giọng nói: “Nghiên cứu thế nào rồi? Có thể bắt đầu được không?”

“Không có vấn đề gì, anh, em và ba vừa nói về một số nơi, nghe xong quả thật như được mở rộng tầm mắt.” Trên gương mặt anh tuấn của người thiếu niên trẻ tuổi là một vẻ tràn đầy tự tin và kiên định. “Chỉ cần anh không ngại, em nhất định có thể đi theo sau anh học tập thật tốt.”

Lúc này Phó Lăng mới đặt tờ báo xuống, vỗ vỗ vai con trai: “Cũng xem một ngày rồi, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, hai ngày này không cần phải xem những thứ khô khan này rồi, tìm một người mà đi chơi đi.”

“Vâng, ngày mai con hẹn với người ta rồi.” Phó Thiên đứng dậy từ trên ghế sofa, cười nói: “Anh, anh cùng em đi tìm chị Bội...” Vừa mới nói được mấy chữ cậu liền lập tức khôi phục tinh thần, vội vàng nuốt câu mình vừa định nói xuống, mắt tự nhiên cười “Ha ha” hai tiếng rồi đi sang bên cạnh nói chuyện với Lâm Văn.

Phó Lăng nhìn Phó Chính một cái, đứng dậy đi về phía thư phòng, Phó Chính ngồi ở đây một lúc rồi đứng dậy đi theo.

“Phó Thiên từ nhỏ đã nghe lời con.” Phó Lăng cầm chén trà trên tay, nhìn người con lớn: “Bây giờ có lòng, có sức, sau này chắc sẽ có có vi. Bước đi của con lúc đó là đúng, dừng lại, nếu không thì cũng không có được ngày hôm nay.”

Phó Chính cẩn thận nghe từng lời của Phó Lăng, suy đoán ý của ông, lâu sau, anh đẩy mắt kính: “Là tự Phó Thiên có bản lĩnh.”

“Tâm tư của Phó Thiên không sâu sắc như con, nhưng đôi lúc rộng rãi một chút cũng không phải là chuyện xấu.” Phó Lăng cười một cái, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì đó: “Lần trước đi quân khi nhìn thấy Thủ trưởng Hồ, nghe ông ấy nói cô con gái thứ hai nhà họ Lương, một thân một mình đến quân khu nhờ ông ấy giúp một tay chỉ hôn, mặt mũi của Lương Vũ cũng bị cô ta làm mất hết rồi.”

Phó Chính sắc mặt âm trầm nghe, không tỏ rõ thái độ gì.

“Nếu con có ý với người ta, có lẽ những chuyện về sau cũng không khó giải quyết như thế này rồi, Lương Vũ muốn nhờ vả gì đi chăng nữa, cũng phải để cho con rảnh mình chút mặt mũi.” Phó Lăng nói xong quay lưng lại nhìn về phía bên ngoài cửa sổ: “Những chuyện trái với lương tâm khó giải quyết, cũng còn tốt hơn là những chuyện biết rõ là không thể nhưng vẫn phải làm.”

9. Chương 9: Chương 8.2

Lúc Ngôn Hình nhìn thấy Đơn Cảnh Xuyên chạy đến, kích động như là thấy hiện thân của Ultraman.

May mà thời gian Cổ Linh Nhan đi tìm người rõ là lâu, lúc cô tìm thấy Mẫn An An ở phía trước cây đàn dương cầm luyện đàn thì Đơn Cảnh Xuyên đã đến cổng lớn trường đại học A rồi, Xuyên Nhi và Đại Ngải một tay cầm cây chổi lau nhà đi ngăn Cổ Linh Nhan lại, khó lắm mới lôi kéo được những người khác đến.

Mẫn An An ngồi ở phía trước đàn dương cầm ưu nhã luyện đàn, lúc thấy Cổ Linh Nhan đến cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ cười nhàn nhạt nói: “Trận gió nào đã đưa một đứa fan nào tàn dương dương tự đắc thổi đến đây vậy?”

“Con mẹ nói cô mà còn nói lung tung thêm một câu nữa thì tôi sẽ xé rách cái miệng thối tha ti tiện của cô ra đấy!” Cổ Linh Nhan liều mạng giãy giụa muốn xông về phía trước, tức giận đỏ mắt hét lên.

Mẫn An An dừng đôi tay đang đánh đàn lại, chậm rãi bước xuống bục đi về phía cô: “Hử? Cô không muốn lăn lộn ở đại học A nữa sao, hay là không muốn sống tiếp ở thành phố S này rồi? Theo tôi biết, ba cô...”

“Bốp -” Một tiếng bạt tai vang lên, vang vọng trong một lớp học lớn như thế.

Ngôn Hình vọt tới trước mặt, trong nháy mắt đã dựng hết tóc gáy lên, Đơn Cảnh Xuyên ngừng lại hai giây, từng bước chân vững vàng giẫm lên mặt đất, dùng một tay kéo Cổ Linh Nhan đang mất khống chế ra, đứng chặn trước mặt Mẫn An An.

Xuyên Nhi và Đại Ngải liếc mắt nhìn nhau, đang nghĩ xem chạy trốn thì chạy cửa nào nhanh hơn.

Mẫn An An vốn là đang che mặt, ánh mắt không thể tin được nhìn Cổ Linh Nhan, nhưng khi thấy Đơn Cảnh Xuyên tiến lên phía trước cản, ánh mắt trợn ngược lên lườm người của cô ta lập tức chuyển thành đáng thương, nhắm mắt rơi lệ.

Một câu anh cũng không nói, chỉ có gương mặt không có biểu cảm gì nhìn cô ta, đôi mắt Cổ Linh Nhan hồng hồng nhìn anh và Mẫn An An phía sau anh một lúc, rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

Mẫn An An mặc dù bị ăn một cái tát, nhưng bây giờ trong lòng lại tràn ngập những tia ngọt ngào, lúc này cô thấy Đơn Cảnh Xuyên quay đầu lại nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cô ấy còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, chuyện cô ấy làm ra hôm nay một mình tôi gánh chịu là được, bây giờ tôi cho người đưa cô về, ngày mai tôi sẽ đến tận cửa nói lời xin lỗi.”

Sau khi nói xong, anh thấp giọng nói với Ngôn Hình mấy câu, trầm mặt đuổi theo hướng vừa này mà Cổ Linh Nhan chạy đi.

Gương mặt Mẫn An An vừa này còn như hoa như ngọc, trong nháy mắt lại xám như tro tàn.

“Đậu má ông nội anh, anh có phiền không vậy, đừng đi sau lưng tôi nữa!” Cố Linh Nhan một đường chạy ra khỏi đại học A, đứng cạnh một cái cầu bắc ngang qua dòng sông ngủ, hung tợn nói với người phía sau.

“Tôi không có ông nội.” Đơn Cảnh Xuyên hai tay ôm ngực, “Để cho cô thất vọng rồi.”

Giọng nói trầm thấp của anh ở bên tai, cô nghe thấy cũng muốn nổi giận lôi đình, vừa nãy cũng chính là giọng nói này đã không giữ lại chút thể diện nào cho cô trước mặt Mẫn An An.

“Nếu tôi không đánh anh một trận thì anh không đi, có đúng không?!” Cô quay đầu lại nhìn anh, trợn trừng đôi mắt hồng hồng, “Đi chăm sóc cho em gái tốt của anh đi, tôi không quen không biết anh, không muốn nhìn thấy anh.”

Đơn Cảnh Xuyên không có động tĩnh gì, một thân cảnh phục vừa vặn càng tôn lên vóc người thon dài của anh, anh tiến lên vài bước, trầm giọng gần từng chữ: “Nếu lúc nó tôi đứng về phía em thì có lẽ giờ em đã sớm bị đuổi học rồi, cô ấy còn có thể làm cho bất kì công ty nào ở thành phố S cũng không nhận em nữa.”

“Con mẹ nó còn không phải là vì anh sao?!” Dừng lại một chút, cô cười lạnh một tiếng, “Tôi đây chỉ là một người dân nhỏ bé bình thường đâu cần sự quan tâm của cục trưởng cục cảnh sát? Đuổi thì đuổi đi, có gì là to tát chứ, không cần ngại đây phải bận tâm.”

Lời này lọt vào tai, Đơn Cảnh Xuyên tức giận đến nổi máu cũng muốn sôi lên, bỏ hội nghị để chạy đến đây cô còn không cảm kích. Xoay người muốn quay về, chưa đi được vài bước, ánh mắt anh lại quét qua, bước vài bước đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn mắt cá chân của cô, lạnh lùng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

10. Chương 10: Chương 9

Ngón tay anh chạm trên da cô ấy, cô ấy chợt đỏ mặt lên, lớn tiếng nói, “Không có gì.”

Đơn Cảnh Xuyên không nói hai lời hung hăng dùng ngón cái nhấn xuống mắt cá chân cô, Cố Linh Nhan đau đến thiếu chút nữa một cước đạp lên trên đầu anh, một chữ “Cổ” cô ấy còn chưa có kêu ra, một tay anh kéo cô ấy đi về trước.

“Này này, anh buông tay a! Đơn Cảnh Xuyên! Lông vàng thôi!” Cô ấy ở phía sau vừa giãy giụa vừa kêu, “Tôi cũng không phải là tội phạm bị bắn chết, anh áp tôi đi nơi nào? !”

“Vết thương bị phỏng kéo dài không xử lý, đã sinh mủ rồi.” Lúc này anh quay đầu lại nhìn cô ấy, giọng nói vô cùng không tốt dạy bảo cô, “Cô tưởng cô là cái gì? Iron Man sao?”

Một ngày hôm nay Cổ Linh Nhan đều bị giày vò, tâm mệt mỏi thân thể mệt mỏi, bây giờ bị anh lôi kéo đi đến phòng y tế của trường học, chung quanh người ta đi tới đi lui tầm mắt cũng tăng trên người bọn họ, trong lòng cô phiền não mất tự nhiên.

Nhưng trước người đàn ông cao lớn kiên cường chính trực, nhiệt độ từ bốn phương tám hướng trong lòng bàn tay anh dần dần tụ lại cô, mặc dù trước sau như một lộng quyền cùng bá đạo, nhưng lời nói lạnh nhạt nghe vào trong tai cũng giống như không thể làm kinh sợ người rồi.

Trong nháy mắt Cổ Linh Nhan cảm giác mình ở nơi này thật sự là không thể nào tốt đẹp, vô sỉ đột nhiên có chút động lòng rồi.

.....

Đi phòng y tế bôi thuốc, bác sĩ là một mỹ nữ chân dài trẻ tuổi, cười tủm tỉm nhìn cô ấy, nửa đùa giỡn mà nói, “Bạn trai nhỏ của cô à?”

Cổ Linh Nhan đang uống nước, bị câu này sắc nên trực tiếp phun một hớp ra ngoài, “Anh ta à? Không sai biệt lắm là chú tôi.” Bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên vẫn dùng một loại ánh mắt nhìn cấp bậc kẻ địch nhìn cô ấy, không biến sắc.

Cô ấy bị anh nhìn lại có chút sợ hãi, trừng mắt vừa định phản kích, làm kíp nổ cho cô bác sỹ mỹ nữ xinh đẹp lảng lạng mà thăng bước đi.

Một phòng an tĩnh, Cổ Linh Nhan có chút không tự nhiên, uống đến nước trong ly cũng thấy đáy rồi, mới nhỏ giọng nói, “Anh không cần phải đi làm à? Còn có bông hoa mềm mại bên kia làm thế nào?”

Đơn Cảnh Xuyên cơ hồ đều muốn bị cô Thiên Mã Hành Không các loại (hành hạ các kiểu) hình dung cho từ nghẹn, còn đang trầm mặc, cô thì không có kiên nhẫn, anh mỗi lần đều không nói hai lời, vừa định nói thêm một câu gì, chỉ nghe anh hỏi, “Phỏng như vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Cổ Linh Nhan cắn cắn môi, tức giận trả lời một câu, “Tôi với mẹ gây gỗ không cần thận đá ngã bình thủy xuống đất.”

Sau khi anh nghe nhúu mày một cái, không nói gì nữa.

Đơn Cảnh Xuyên không đi, cô ấy cũng không biết làm sao đuổi, tựa vào gối đầu nằm nằm mí mắt giống như có chút khép xuống, thời điểm sắp ngủ lại đột nhiên nghe được anh lên tiếng.

“Trước kia ở trong doanh trại có một doanh trưởng, một người bản lãnh, tôi cũng vậy rất bội phục anh ta.” Nhìn anh ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình thản, “Hàng năm về nhà thăm người thân sau đó trở lại, anh ta luôn bị thương, những binh lính khác hỏi anh ta, anh ta cũng không bình tĩnh nói là cùng ông trong nhà động thủ, có lúc nghe được anh ta và gia đình gọi điện thoại, thái độ đạt đến cực điểm, có mấy lời quả thật cần

bản nghe không vô.”

“Trong doanh không có một người nào đặt tình cảm riêng tư ở trên mặt bàn để giải quyết, thế nhưng doanh trưởng mặt không biến sắc kia có một lần vắng mặt huấn luyện, lúc trở lại không nói tiếng nào, bị nhóm viết nhầm thông báo, anh ta cũng không có nói ra ngoài rốt cuộc nguyên nhân vắng mặt là cái gì.”

“Một năm sau anh ta về nhà thăm người thân thời gian kéo dài một tháng, sau khi trở về cả người căn bản cũng không có thể nhìn, đoàn trưởng muốn giáo huấn anh ta, anh ta ôm chân đoàn trưởng khóc đến âm thanh cũng không phát ra được.”

“Anh ta nói anh ta vẫn hi vọng ba của anh ta đi chết, thế nào lại không chết, nhưng thời điểm ba anh ta qua đời, căn bản anh ta làm người cũng không muốn làm.”

Cố Linh Nhan yên lặng nghe anh nói hết chuyện, hồi lâu, bật cười một tiếng, “Chuyện xưa rất cầu huyết.”

Cô ấy khinh thường, anh cũng không giận, canh chừng cô nói: “Cô ghét tôi cũng không sao cả, có một số người là không thể ghét, cũng là ghét cô không nổi.”

“Đơn Cảnh Xuyên.” Cô ấy đột nhiên cắt đứt lời anh, xoay mặt lạnh nhạt nói, “Chuyện nhà của chúng tôi. Bất kỳ một Logic nào cũng không có cách giải thích được. Anh đừng phí tâm khuyên tôi nữa. Tôi cũng vậy không có biện pháp không ghét cái nhà này được.”

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng rồi, Đơn Cảnh Xuyên đi vào phòng khách, lại phát hiện đèn vẫn sáng.

“Trở về rồi?” Mới vừa từ thành phố lân cận công tác trở về Đơn Lợi đang ngồi ở trên ghế sa lon nhìn anh, sắc mặt có một tia âm trầm.

“Ba.” Đơn Cảnh Xuyên vuốt vuốt mi tâm, “Con đi ngủ trước rồi, Ba cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

“Hôm nay hội nghị quan trọng ở thị ủy diễn ra một nửa con liền chạy lấy người rồi hả ?”

Anh nghe xong lời này trong bụng liền trầm xuống, vẻ mặt không thay đổi nói: “Có chút việc gấp.”

“Đơn Cảnh Xuyên con đồ khốn này!” Đơn Lợi giận đến mặt cũng đỏ lên, “Trong đầu con bây giờ đang ở nghĩ cái gì? À? Trên báo cáo nói gần đây nhiều lần công tác về sớm, hiện tại hội nghị cấp thị xã cũng chậm trễ?”

Đơn Cảnh Xuyên phát tay ý bảo Đơn Lợi không cần nói nữa, “Con sẽ xử lý tốt.”

11. Chương 11: Chương 9.2

“Mấy ngày nữa thủ đô sẽ phái người tới đây, ông của con hai ngày nay đã phát giận lên với Ba, con đừng để người bên thị ủy kia chê cười.” Đơn Lợi nói xong, thở phò phò hất tay đi về phòng.

Đơn Cảnh Xuyên cầm điều thuốc đến cạnh cửa sổ, đáy lòng chợt thấy một cỗ mỗi một vọt tới.

“Phó chính, gần đây rất không có tinh thần sao.” Mẫn Kiều Tư tựa vào ghế sa lon phòng trên ‘Mộc Cách’, duỗi chân đá đá vào một bên người.

Phó Chính không nói gì, lúc này bên cạnh một người khác mở miệng nói, ” Mẫn Kiều Tư tại anh không phải hiểu, bình thường Phó Chính ăn quá no rồi, cướp ba nghìn mỹ nữ để cho anh ta đổi phiên một lần, cậu còn để sức lực cho anh ta? Chống đỡ hư bụng thì làm sao bây giờ?”

Nói xong một phòng cười ầm lên, quét mắt một vòng mấy cái này thấy Phó Chính im lặng, Mẫn Kiều Tư thấy sắc mặt Phó Chính càng thêm khó coi, nhưng lại muốn trêu chọc anh ta, “Là anh Phó của tôi sức quyến rũ quá lớn, phía sau còn có con gái nhà họ Lương đuổi tận cùng không buông.”

“Nhìn vóc người Lương Kha thật không tệ, ở trên giường cũng có thể có sức lực.” một người đàn ông bên cạnh Mẫn Kiều Tư lúc này cười bỉ ổi hai tiếng.

Phó Chính quét mắt một cái, người trước mặt nói chuyện mấy cũng không dám lên tiếng, Mẫn Kiều Tư quan hệ rất tốt với anh ta, lập tức buông tay đi ra ngoài tán gái, anh ta cầm ly rượu lên uống một hớp, điện thoại di động một bên rung, anh ta nhận nghe đôi câu, lạnh lùng nói, “Người ở nơi nào?”

Hôm nay cùng Phó Thiên đã nói rồi ở nhà cô ăn cơm, đặc biệt nói trước với Thiệu Tây Bội làm một bàn món ăn.

Rốt cuộc vẫn là thiếu niên mới 16 tuổi, bình thường trầm ổn đi nữa, đang cùng mình người thân cận mình vừa ăn vừa nói miệng đầy dầu mỡ, Thiệu Tây Bội nhìn cậu ăn được vui mừng, bởi cho cậu thêm hai chén cơm.

Sau bữa cơm chiều Phó Thiên dạo qua một vòng ở nhà cô , thấy trong thư phòng bày mấy chơi game kiểu mới nhất mắt cũng sáng lên rồi, “Chị Bội Bội, làm sao chị biết có cái này? ! Bên Mĩ cũng đã bán sạch nữa là.”

Thiệu Tây Bội nói: “Lần trước anh của em mang tới.”

Phó Thiên nhao nhao muốn thử, cô vừa dạy một lần cậu ta liền lên tay, hai người chơi đang hăng say, chuông cửa nhà đột nhiên vang lên, Thiệu Tây Bội đứng lên đi mở cửa, Phó Thiên không biến sắc đồng

máy chơi game, đi theo phía sau cô ra mở cửa.

“Anh.” Cửa mở ra sau, Thiệu Tây Bội đứng không nhúc nhích, Phó Thiên ở sau lưng tiến lên, tự nhiên chào hỏi với Phó Chính mặt lạnh, quay đầu chào tạm biệt Thiệu Tây Bội xong, lập tức nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Trong cửa ngoài cửa hai người cũng khó xử, trong lòng Thiệu Tây Bội âm thầm oán giận Phó Thiên xen vào việc của người khác, hướng về phía người trước mắt nhưng cũng một câu nói đều nói không ra được. Phó Chính trước nhận điện thoại của Phó Thiên nói cô bị chó cắn bị thương, vội vàng vàng vàng chạy tới, hiện tại nhìn kỹ một chút cánh tay cùng mắt cá chân cô hoàn hảo, sắc mặt trầm hơn vài phần.

“Ngủ ngon.” Nghĩ tới nghĩ lui chỉ nói được hai chữ, trong lòng Thiệu Tây Bội thầm mắng mình không có tiền đồ, vội vàng muốn đóng cửa lại, ai ngờ Phó Chính đưa tay đỡ, nghiêng người đi vào đóng cửa lại, chặn ngang đặt cô phía sau cửa.

Lúc “đỉnh” của anh ta tiến vào cô đã rất ướt rồi, phía dưới giống như như da sáo bao bọc thật chặt anh ta, quần Phó Chính chỉ cởi một nửa, bàn tay vững vàng cố định hông của cô, một cái tay khác nâng một chân cô lên giắt bên hông, mắt phát ra một dạng va chạm.

Chừng mấy ngày cô không có bị anh ta đụng, làm mấy cái liên như binh bại núi đổ, bắt lấy nút áo sơ mi anh ta nhắm mắt lại run, anh ta cúi đầu nhìn cô đỏ mặt, lúc này duỗi tay đi xuống xoa địa phương đang giao hợp, ghé vào bên tai nàng nói giọng khàn khàn, “Cẩn thật chặt, mình cúi đầu xem một chút, quần anh đều ướt đầm.”

Mỗi lần làm thoải mái, anh ta không phải thích thay đổi biện pháp hành hạ cô sao, chính là thích ở bên tai cô nói lời khó nghe nổi vào tai cô, bình thường người lạnh lùng giống như băng, chỉ có lúc này giống như là có nhiệt độ.

Cô nghe lời của anh ta, đột nhiên lại nghĩ đến mấy ngày trước anh ta tuyệt tình, mấy ngày nay trong lòng lại dâng lên khó chịu, đỏ mắt nghiêng mặt đi.

Phó Chính nhìn cô, phân tích nét mặt của cô liên hôn lên môi của cô, miệng anh ta mang theo nhàn nhạt mùi rượu, kéo đầu lưỡi của cô ra ngoài cắn, phía dưới không nghiêm túc chút nào tiếp tục đâm vào, trên quần của anh ta và trên đất cũng đã nhỏ giọt tí tách thành một mảnh hỗn độn.

Trong miệng cô bị mùi rượu tiến vào, nước mắt đắng cay liên chảy xuống “Giọt”, cô co lại càng chặt, anh ta càng trưởng lên thân dũng, dựa vào nghị lực chống giữ một hồi nữa, phun một dòng chất lỏng vào thân thể cô.

Thiệu Tây Bội vẫn còn ở khóc, ngay cả chút âm thanh cũng không có, một khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có nước mắt vừa có mồ hôi, càng hiện lên động lòng người, Phó Chính ôm cô lên, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, hôn mắt của cô, nhỏ giọng nói, “Bội Bội, không khóc.”

Cô sưng sờ, nước mắt lại càng thêm mãnh liệt.

Bị nói ra hai chữ này, cũng không cùng một loại giống anh ta, lạnh lẽo thấu xương rồi lại để cho cô mê mẩn thật sâu.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần Thiệu Tây Bội bị anh ta làm thương tích khắp người, cơ hồ muốn mình cho anh ta một đao chấm dứt, chỉ cần nghĩ đến thỉnh thoảng anh ta gọi tên thật mật, cũng sẽ lại quay về thời điểm khởi đầu, tiếp tục ném trái khổ sở của anh ta.

Tắm xong, cô muốn đi uống thuốc, anh ta vừa lau tóc, ngăn cản, “Hôm nay là thời kỳ an toàn của em, đừng uống nữa.”

Cô gạt đầu một cái tắt đèn nằm dài trên giường, anh ta lau xong tóc từ sau ôm chằm cô, dựa vào đầu của cô lạnh lùng nói, “Điều Tử còn tới đi tìm em sao?”

Thiệu Tây Bội vốn đã ngủ thiếp đi, nghe anh ta nói những lời này nhin không được cười lên một tiếng, lấy cùi chỏ đụng đụng anh ta, “Dầu gì cũng là học đệ của anh.”

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, ôm sát cô hơn mấy phần.

12. Chương 12: Vui Vẻ Chịu Đựng

Ở đại học A, cuối tháng mười một hàng năm đều có một lễ hội âm nhạc sôi động, lúc này những người làm về âm nhạc trong trường đều bắt đầu nhảy múa sôi động, mấy hôm nay bọn Ngôn Hinh gần như sắp sụp đổ rồi, chỉ cần lúc nào mọi người còn thức là bên tai lại vang lên tiếng đàn ghi ta của Cố Linh Nhan.

“Bà nội Cố ơi, con xin người, người có muốn nghỉ một lát không?” Đại Ngải gần như là phải quỳ gối trước mặt Ngôn Hinh, dập đầu nói: “Bây giờ đến cả lúc ngủ bên tai con cũng vang lên cái giai điệu này...”

“Những ngày tháng này quả thật là không thể qua nổi rồi.” Xuyên Nhi đắp quyền sách lên đầu, giả chết nằm ở một bên, “Hãy để thảo nê mã đem nó đi đi!”

(Thảo nê mã: Từ đồng âm với một câu chữ bậy trong tiếng trung, nghĩa là ĐMM ấy ấy ấy *Che mặt*)

“Thay một người khác đến đưa cậu ấy đi thì tính khả năng có vẻ cao hơn.” Ngôn Hinh nằm trên giường nhàn nhả nói.

Phòng ngủ nhất thời vang bên những tiếng tán đồng.

“Ngải Nhan Nhan.” Đại Ngải

“Cút cút cút!” Cố Linh Nhan một chương đẩy cô ra, tức giận nói: “Tớ đây tất cả đều là vì giải thưởng, ai thêm diễn chỉ vì anh ta đến coi chứ.”

“Cậu đừng có cứng miệng.” Xuyên Nhi huýt gió một cái, “Hai ngày nay tần suất ngẩng người của cậu tăng năm mươi phần trăm so với bình thường, lại còn cái vẻ mặt hồi xuân gió xuân phơi phơi nữa chứ.”

“F*ck!” Cố Linh Nhan đặt đàn ghi-ta xuống, dựng cả lông mày lên: “Tuổi của anh ta cũng có thể làm ba tở, bảo tở thích anh ta á?!”

“Cố Linh Nhan, đừng ngại biện, tin tớ đi, tuổi tác không thể ngăn cản được tình yêu chân chính, lại nói, Đơn Cảnh Xuyên chỉ lớn hơn cậu tám tuổi, thế thì mấy tuổi anh ấy sinh ra cậu, tám tuổi?” Đôi mắt lạnh lợi của Ngôn Hinh đảo vòng quanh.

“Ngôn Hinh, đồ bạn bè chết tiệt! ——”

... ..

Thứ bảy, trường đại học A náo nhiệt, Cố Linh Nhan căng thẳng đến nỗi muốn tè ra quần, Ngôn Hinh xuất một chương đánh bóp một cái lên đầu cô: “Bình tĩnh một chút, cũng không phải bảo cậu thoát y biểu diễn, sợ cái cọng lông ấy!”

“Cậu cầm miệng lại cho tở, đừng tưởng là vừa nãy tớ không nhìn thấy ánh mắt cậu nhìn Tiểu Bảo Anh nhá, thiếu chút nữa là lột hết đồ của người ta ra rồi đẩy lên bàn!” Cố Linh Nhan đứng ở cánh gà, tay chỉ chỗ mấy người Đơn Cảnh Xuyên đang ngồi trong khán đài, híp mắt cười nhìn Ngôn Hinh: “Cậu có thể bảo anh cậu chỉ hôn giúp.”

Thấy Ngôn Hinh sắp nổi đóa, vừa đứng đến tiết mục của Cố Linh Nhan, vô lập tức lo lắng mà ôm đàn ghi-ta chạy vọt ra bên ngoài, còn quay lại làm mặt quỷ với Ngôn Hinh.

Đèn trên sân khấu vừa bật lên, Cố Linh Nhan dáng người nho nhỏ, ngồi trên chiếc ghế đơn cao, tiếng nhạc vừa cất lên, một giọng hát trong trẻo được truyền ra từ micro.

Lúc này Ngôn Kỳ đang ngồi dưới sân khấu lấy khuỷu tay huých huých Đơn Cảnh Xuyên, cười nhẹ nói: “Oa Tở, em loli nhà cậu cũng có tài nhỉ, hát cũng đâu ra đấy cả.”

Hôm nay Đơn Cảnh Xuyên mặc một bộ đồ khá thoải mái, nét khùng bố trên khuôn mặt cũng bớt đi vài phần, mắt anh nhìn thẳng, một tay đẩy Ngôn Kỳ sang bên kia, nghiêm túc nghe người trên sân khấu hát.

Hôm nay Tiểu An cũng đến cổ vũ, bỗng nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai anh: “Sao hôm nay Bội Bội không đến?”

Ngôn Kỳ ở một bên lập tức chặc chặc biểu thị sự khinh bỉ đối với hai người cục trưởng này, Đơn Cảnh Xuyên đáp cho anh một cước: “Ở nhà ngủ nướng, không phải ngày mai giúp cô ấy đón sinh nhật sao.”

Đang nói, người biểu diễn trên sân khấu đã hát đến đoạn kết rồi, Cố Linh Nhan ôm cây đàn màu đen hát hết câu cuối cùng thì ôm đàn trượt từ trên ghế xuống, làm cho mọi người cảm thấy ấn tượng, mái tóc đen nhánh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, Đơn Cảnh Xuyên nhìn cô, trong mắt cũng dần hiện lên ý cười.

Lúc quay về phía sau cánh gà Ngôn Hình còn kích động hơn cả cô, bô lô ba la nói lần này chắc chắn cô phải được giải nhất, trong lòng Cố Linh Nhan cảm thấy rất lạ, thế là đặt đàn ghi-ta xuống lút vén rèm lên nhìn xuống phía dưới sân khấu. Ngôn Hình thấy cô hề hề như kẻ trộm mới vỗ cho cô một cái từ phía sau, hai người đánh qua đánh lại, bỗng nhiên Ngôn Hình vỗ đầu một cái, nói: “Đúng rồi, hôm nay tớ nhìn cậu của Cố An An ngồi ở vị trí giám khảo đấy.”

Cố Linh Nhan nghe được những lời này, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt.

Không ngoài dự đoán, lúc cuối phần trao thưởng, đã biết giải rồi, tuy là lúc Cố Linh Nhan chào và cảm ơn cả hội trường ngập trong tiếng vỗ tay, nhưng giải nhất lại thuộc về một người khác, cô cầm giải thưởng, khuôn mặt khó có thể kìm nén được, nhìn thấy vẻ dương dương tự đắc của Mẫn An An đang ngồi ở hàng ghế đầu, tức đến nỗi nghiêng suýt gãy răng.

Sau khi xuống sân khấu Cố Linh Nhan chỉ muốn lao đến chỗ Mẫn An An nhưng Đơn Cảnh Xuyên đã đi đến hành lang, nhanh tay lẹ mắt giữ lấy bả vai cô, trầm giọng nói: “Thưởng cũng đã trao rồi, có đi làm loạn nữa cũng không có tác dụng gì.”

Cố Linh Nhan nóng nảy đến nỗi đỏ cả mắt, há miệng ra là có thể cắn được vào tay anh, nhưng Đơn Cảnh Xuyên có khi còn nhốt cô vào tù ấy chứ. Nắm lấy vai cô kéo lên lầu, cả đường đi không gặp một người nào, cả tầng thượng yên tĩnh, một người giầy giụa, một người bước đi, rất nhanh đã đi đến phía ban công cuối lầu.

“Đơn Cảnh Xuyên, anh sợ tôi làm gì cô ta hả?” Vào đến ban công, Cố Linh Nhan hất tay của anh ra, lớn giọng nói: “Tôi cũng chẳng sợ cô ta, tại sao lần nào cũng phải để cô ta bắt nạt tôi như vậy?”

Gương mặt Đơn Cảnh Xuyên không thay đổi, anh ôm cánh tay nhìn cô, nói: “Những chuyện trước kia cô ấy bắt nạt cô tôi đã biết rồi, tôi cũng có thể đảm bảo tuyệt đối rằng cô ấy sẽ không làm tổn thương cô nữa, nhưng hôm nay cũng không chắc chắn là cô ấy đã động chân động tay đối kết quả. Nhiều giám khảo như vậy, tất cả chỉ dựa vào một người cậu cũng không thể làm được, còn phải xem ý kiến của mọi người.”

“Tôi đã chuẩn bị rất lâu...” Cô nhìn anh, hốc mắt dần dần đỏ lên: “Anh nói đúng, thật ra cơ bản là vì tôi quá tự tin, nhưng thì ra là tôi hát vẫn chưa đủ hay...”

Cuối cùng cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi, nhìn từng giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt cô, trong lòng Đơn Cảnh Xuyên không biết có từng cơn đau nhói từ đâu tới.

“Ai nói cô hát không hay?” Đôi mắt anh sáng quắc, “Tôi cảm thấy cả buổi diễn cô là người hát hay nhất, chẳng ai sánh được với cô cả.”

Trên sân thượng không một bóng người, từng câu từng chữ của anh vang bên tai cô thật rõ ràng, Cố Linh Nhan nhìn vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi, chỉ cảm thấy đẹp trai đến chóng mặt.

Bạn nhỏ Ngôn Hinh và Ngôn Kỳ hai người sống chết muốn tác hợp cho hai người họ, kéo Tiêu An đang lo lắng lại, đang lúc quan trọng mà hai người họ lại chơi trò mất tích, mặc dù Cố Linh Nhan nghi ngờ mục đích của Ngôn Hinh chỉ là muốn tiếp xúc nhiều hơn với Tiêu An, nhưng cô vẫn nghe theo Đơn Cảnh Xuyên đi về cùng với anh.

Lúc trên xe vô cùng buồn chán, cô quan sát người đam trầm mặc bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Này, trước kia anh đã từng có bạn gái chưa?”

Lời vừa thốt ra cô đã có cảm giác như mình đang nói nhảm vậy. Một kẻ ** tê liệt cơ mặt như anh ta, làm sao có thể có bạn gái được.

(** Bản gốc tác giả cũng viết là **, bần tăng để nguyên đấy, không phải bị mã hóa đâu.)

“Không có.”

“Hả?” Cô thấp giọng kêu một tiếng. “Ngay cả một người cũng không?”

Lúc này anh quay đầu lại nhìn cô, trầm giọng nói: “Từ trong bộ đội xuất ngũ ra ngoài thì trực tiếp đến Cục Cảnh sát, lấy đâu ra thời gian rảnh.”

Cố Linh Nhan nghe xong, tâm trọng vô cùng tốt, vừa định nói tiếp thì lại nghe thấy anh nói: “Tôi đồng ý với cô ba việc, một lần làm từ thiện khu xã hội, một lần là đi rải truyền đơn, còn một lần nữa là vụ cô kiểm tra quân sự trong lúc cấm mạo, tôi đã hoàn thành hết rồi. Tuần sau tôi phải đi ngoại ô quản lý hạng mục mới, chắc cũng là một đoạn thời gian không quay về thành phố.”

Về mặt vui vẻ trên mặt cô giảm xuống một phần, lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Ý của anh là, sau này chúng ta không cần phải gặp nhau nữa sao?”

13. Chương 13: Vui Vẻ Chịu Đựng 2

Lúc Thiệu Tây Bội bước ra từ cửa hàng thú cưng, xe Phó Chính đã chờ ở cửa, mở cửa ra thấy hàng ghế sau không có ai, lúc tài xế ngồi ở ghế trước hạ cửa sổ xuống nói với cô: “Cô Thiệu, Phó thiếu gia nói để tôi đến đón cô đi trước.”

“Thế hôm nay anh ấy có đến không?” Cô căn môi, do dự hỏi.

“Cái này tôi cũng không chắc.”

Trong lòng cô là một nỗi thất vọng, chỉ tựa vào ghế giấu đi cảm xúc, mấy hôm trước có nghe nói hai ngày nay anh phải làm một hạng mục, đến nỗi cả hai ngày nay đều không được nghỉ ngơi cho tốt, cô cũng không muốn anh chạy tới đây, quá mệt mỏi, nhưng lại vẫn muốn được thấy anh.

Đợi đến lúc hơn mười một giờ vẫn không thấy bóng dáng của anh, cô đang định tắt ti vi về phòng ngủ thì cửa bỗng nhiên “Két két” mở ra.

Cửa chỉ hé ra một khe nhỏ, Thiệu Tây Bội thấy hơi kì lạ, cúi đầu xuống thì nhìn thấy một vẩy có lông xù vừa từ ngoài cửa lặn vào, trong đồng lông màu trắng mềm cất giấu hai con mắt màu đen, móng vuốt nhỏ nhắn bám vào mặt đất, cuối cùng cũng đứng thẳng lên được, nó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tiệm thú cưng của Thiệu Tây Bội cơ bản là thường chăm sóc những chú cún, còn cái cục lông nhỏ nhỏ trắng trắng này rõ ràng là một con mèo, cô nhìn thấy đáng yêu đáng yêu này thì tim cũng nở hoa luôn, tiến lên vài bước ngồi xuống ôm chú mèo nhỏ kia.

Cô biết chăm sóc cún, đồ dành thú cưng đương nhiên là giống nhau, lát sau chú mèo nhỏ đã thoải mái nằm trong tay cô cọ cọ, lưỡi biếng kêu “Meo meo” rồi, Thiệu Tây Bội vuốt đầu nó một cái rồi mới ôm nó đứng lên, lúc này mới nghe thấy tiếng chìa khóa cửa rơi xuống.

Phó Chính nói lỏng cả vạt một chút, đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

Thiệu Tây Bội nhếch môi, không trả lời câu hỏi của anh: “Em nhớ là anh thấy phiền nhất chính là mấy loại mèo mèo cún cún như thế này, sao anh vẫn đưa nó đến? Cũng không có lòng cho nó nữa?”

Anh mất tự nhiên ho khan một tiếng, lạnh lùng cởi bộ tây trang xuống: “Bảo Mẫn Kiều Tư trực tiếp đưa đến trước cửa nhà em, chờ đến khi anh về mới cho cậu ta lượn.”

“Anh ấy vẫn chờ ở trước cửa nhà em?” Cô đặt chú mèo nhỏ lên ghế rồi rót nước cho anh, “Thế mà anh cũng không để cho anh ấy vào nhà ngồi một lát?”

“Ngồi cái gì mà ngồi?” Phó Chính tựa vào ghế sofa cách con mèo một đoạn xa, “Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng.”

Cô bưng nước tới, thầm cười trộm cái người hẹp hòi còn đề phòng cả bè cánh của mình, ôm lấy chú mèo nhỏ ngồi bên cạnh anh: “Đặt cho nó một cái tên đi.”

Phó Chính cau mày, cố nhịn lắm mới không chế được bản thân không đứng dậy tránh ra, “Khoai sọ.”

“Hả?” Cô quay đầu lại nhìn anh, “Khoai Sọ?”

“Ừ.”

“Tại sao?” Cô đỡ khóc đỡ cười. “Rõ ràng là lông màu trắng, lại còn là một con mèo, sao lại đặt cho nó cái tên như thế?”

“Giống em.” Anh chỉ nói ra hai chữ rồi không nói thêm gì nữa, cô liếc anh một cái, hình như là chấp nhận cái tên dị như vậy, ôm con vật nhỏ vừa có tên là Khoai Sọ đùa nghịch.

Tiếng ti vi ở bên tai, tiếng cô cười cũng ở bên tai, lúc tiếng chuông vang lên hai cái, anh lặng lẽ nhìn cô một lúc, ôm lấy cô từ phía sau, cũng không thêm để ý đến cái con vật anh ghét nhất từ trước đến nay.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Thiệu Tây Bội bỗng chốc buông tay ra, Khoai Sọ bị rơi trên mặt đất bất mãn cào cào móng vuốt.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của anh, cô nhắm mắt lại, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Chính vì giây phút này, ngày cô tròn hai mươi lăm tuổi, bên cạnh anh không còn ai nữa, anh chỉ ở cùng với cô.

Cho dù sau này là vừa sâu vô hạn, vĩnh viễn không được siêu sinh, vậy thì thế nào chứ?

Cô cũng vẫn sẽ vui vẻ chịu đựng.

14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn

Tình hình mảnh đất ở ngoại ô kia còn tệ hơn tưởng tượng, ngày đầu tiên Đơn Cảnh Xuyên tới đó, chào đón anh là loại pháo nhỏ vẫn luôn xuất hiện dọc đường, mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, một đám cảnh sát bảo vệ bên cạnh anh, ai ai cũng mặt mày rạng rỡ.

Người phụ trách thấy phó cục trưởng cục cảnh sát đích thân tới đây, vừa lo vừa mừng, vội nói muốn làm tiệc tẩy trần trước, sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên xanh mét, sai người đưa nhân viên bị thương đi điều trị trước, cởi áo khoác, lớn tiếng nói với người phụ trách, “Chiều nay phát loa thông báo cho toàn trấn, anh dặn phòng truyền thanh chuẩn bị cho tốt, bây giờ anh đưa danh sách hai hộ khó thuyết phục nhất trong trấn cho tôi, tôi sẽ lập tức qua đó.”

Mấy hộ không chịu bàn giao đều là gia đình già, mới mở miệng từ chối những thứ giống những người khác, khi Đơn Cảnh Xuyên tới cửa, mấy hộ bên cạnh đều ra xem náo nhiệt, chỉ trỏ vào anh.

“Này, cậu là ai.” Mở cửa là một bác gái trung niên ngoài bốn mươi tuổi, trong tay cầm một cây chổi, bình tĩnh giữ một con gà trống, “Không phải nói lão già Thiên Vương đến đây cùng không di dời sao? Cậu bị mất cảm giác không có tai à?!”

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên chưa thay đổi, đưa điện thoại cho người phụ nữ trung niên, người phụ nữ nghi hoặc trừng mắt nhìn anh, nửa ngày sau mới nhận điện, thô lỗ Alo một tiếng.

Vài phút sau, sắc mặt bác gái kia lập tức thay đổi, có chút sợ hãi cúp điện thoại trả cho Đơn Cảnh Xuyên.

Anh nhìn vẻ mặt của đối phương, chỉ thản nhiên nói, “Bây giờ con trai di đang ở cửa hàng sửa chữa trong nội thành, sắp tới cần tuyển công nhân lành nghề lương cao cho hạng mục này, sau khi phá bỏ hoàn toàn nơi này dời đi nơi khác xong, khu nhà mới sẽ ở ngay khu vực sát bên.”

Về mặt kiêu ngạo hung hãn lúc nãy trên khuôn mặt bác gái kia lập tức biến thành vẻ tức giận nhẹ nhưng lại bất lực, hít sâu muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại vung tay đi vào trong nhà.

“Lần này thành phố trực tiếp phái cục cảnh sát xuống giám sát việc di dời và phá bỏ, các hộ phải tới trung tâm điều khiển tạm thời để hoàn thành thủ tục di dời, phải hoàn thành việc di dời trong vòng một tháng.” Đơn Cảnh Xuyên Cầm tai nghe đứng trong phòng phát thanh, “Nếu còn hộ nào có ý kiến, có thể đến thẳng trung tâm điều khiển tìm tôi nó chuyện.”

Trời đã tối hẳn, hộ gia đình vốn không chịu di dời, quy quy củ củ làm như trên đài phát thanh, xế chiều đã bắt đầu lục đục đến làm thủ tục, đến khi trung tâm tan làm, đã có gần 50 hộ gia đình hoàn thành.

Ngôn Kỳ và Tiểu An Đô ở lại cục không tới, đi theo Đơn Cảnh Xuyên là sĩ quan cao cấp Tần Nhất, Tần Nhất và Đơn Cảnh Xuyên xuất thân từ cùng một doanh trại, lúc ấy Đơn Cảnh Xuyên lên làm Phó Cục Trưởng, trong lòng anh ta căm giận bối cảnh ba của đối phương không đơn giản, rất không phục Đơn Cảnh Xuyên.

Nhưng trải qua một ngày cùng làm việc gần gũi hôm này, cuối cùng anh ta mới hiểu ra, vì sa chàng trai trẻ 26 tuổi này, có thể khống chế ổn thỏa tất cả tổng lực trong cục cảnh sát thành phố S.

Từ nắm lấy điểm yếu của mấy hộ khó thuyết phục này, tặng chút lợi cho mấy hộ này, tiếp tục trực tiếp phái mấy cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, giải đáp thắc mắc trên mỗi đường phố. Có vài hộ không

chịu di dời đến trung tâm điều khiển tìm gặp anh, anh nói mấy câu đã khiến mấy người đó ngậm miệng, người phụ trách đã dùng sức chín trâu hai hổ cũng không khuyên nổi nhìn thấy phát trắng mắt ra.

“Cục phó, anh đi nghỉ đi đã, phòng đã chuẩn bị xong rồi.” Tần Nhất cung kính chờ bên bàn làm việc, nhìn Đơn Cảnh Xuyên đang xử lí công việc trong tay.

Đơn Cảnh Xuyên ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh nghỉ trước đi, tôi xem mấy cái này xong, sáng sớm ngày mai không cần hoãn lại, mọi người cứ tập hợp ở trung tâm điều khiển.”

Sau khi Tần Nhất đi, đèn thoại của Ngôn Kỳ lập tức tắt.

“Cái nời, sao rồi? nghe nói người bên đó vừa thấy cậu đã phát run.” Ngôn Kỳ vui vẻ khi người gặp hoạ nói, “Mấy người kia nhất định đã bị cậu dọa chết, mấy hôm trước khi ở trong cục sắc mặt cậu đen gấp đôi bình thường, hết như đấy nời...”

Bên kia anh vẫn khóc kể không ngừng, Đơn Cảnh Xuyên đã có chút không yên lòng, cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, chỉ nghe thấy Ngôn Kỳ bỗng hỏi, “Lần trước hỏi cậu vẫn chưa trả lời, rốt cuộc cậu và cô gái nhỏ nhà họ Cố đã nói gì vậy? Nghe Ngôn Hình nói hai hôm nay tâm tình cô ấy không tốt lắm, tôi thấy tâm tình cậu cũng không tốt hơn chút nào!”

Đơn Cảnh Xuyên nghe vậy càng thêm trầm mặc, qua nửa ngày liền gác máy không cho Ngôn Kỳ nói thêm gì nữa.

Hôm đó khi đưa Cố Linh Nhan về, cô hỏi có phải sau này nhất định không gặp lại nữa không, anh chần chờ một lúc, nhìn về mặt ngày càng nặng nề của cô, vẫn gật đầu.

Cô đang đi học, ngày nào anh cũng có chuyện việc bận như vậy, nếu không phải lần trước đáp ứng ba điều kiện của cô, thật ra bọn họ là những người không hề liên quan.

Nhưng 2 ngày làm việc này, khi nghỉ ngơi, thỉnh thoảng trước mắt lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn khi thì tức giận, khi thì cười lớn đáng yêu, giọng hờn dỗi của cô dường như vẫn vang vọng bên tai.

Cuộc đời anh, từ khi còn nhỏ, đã là cứng nhắc nghiêm cẩn, đâu ra đấy, ngoại trừ Thiệu Tây Bội là em họ anh, gần như anh chưa từng tiếp xúc với cô gái khác, không hiểu giao tiếp với con gái như thế nào, càng khó phải nói đến chuyện anh lớn hơn cô tám tuổi, là người của hai thời đại.

Càng nghĩ càng phiền não, trong lòng cảm thấy rối rắm, anh đi ra trung tâm điều khiển, lấy ra một điều thuốc, đứng một lúc, anh bỗng liếc mắt, vội bước sang bên cạnh một bước, bên tai cũng vang lên tiếng vỗ sắc bén.

Lúc này Dung Tiễn bỏ khoai sọ xuống, nhảy đến bên cạnh cô, chụp lấy vai cô đóng đũa hai lần, “Bội Bội, cậu nói cho mình biết, có phải tận thế đến rồi không, hay đầu óc Phó Chính bị ngựa đá rồi hả? cửa hàng thú cưng anh ta cũng không thêm vào, tự nhiên tặng mèo cho cậu, ”Hình như gần đây tâm tình anh ta cũng không tệ lắm.”

Đâu chỉ không tệ? Trước đây một tuần anh đến khoảng một hai lần, thỉnh thoảng khi đến trên người còn mang theo mùi nước hoa nồng nồng, cô quả thật không thể trưng ra vẻ mặt tốt, anh cũng ngoảnh mặt làm ngơ, trừ lúc giường, phần lớn thời gian là chiến tranh lạnh.

Nhưng gần đây dù bận đến đêm anh cũng sẽ tới, thỉnh thoảng cô tỉnh vào ba bốn giờ, sẽ thấy bị anh ôm chặt vào ngực.

Đêm qua cô đang ngủ ngon, thấy trên người vừa nặng vừa nóng, khi tỉnh lại anh đã đè trên người cô, cách lớp chăn vẫn có thể cảm nhận được thứ đang căng cứng, cô vẫn buồn ngủ, đành vòng hai tay lên cổ anh mặc anh thích làm gì thì làm.

Cô càng ngoan, anh càng độc ác, vẫn nói lung tung mấy lời khó nghe bên tai cô, cô nghe thấy dần tỉnh táo, xấu xa chặt lại, Phó Chính giận đến nghiến răng, lăn cô qua lại đến bình minh, tắm rửa xong liền đi làm ngay.

Có thể là thời gian không thoải mái thật sự quá nhiều, trong thời gian này hiếm khi anh ôn tồn với cô như vậy, trong lòng cô vừa vui vừa sợ hãi, sợ ngày nào đó mở mắt ra, anh lại giống trước kia, muốn vứt cô thì vứt, muốn nhặt thì nhặt.

“Ài.” Dung Tiễn thở dài, nhìn vẻ dịu dàng trên mặt cô, “Thiệu Tây Bội cậu thật sự toi rồi, mình chưa thấy ai ngốc như cậu, cậu có biết bây giờ cục cảnh sát và ủy ban thành phố loạn thế nào rồi không hả? Người phụ nữ kia của Phó Chính muốn tìm cách dạy dỗ họ.”

Sắc mặt trên mặt Thiệu Tây Bội chứng lại một lát, khom lưng ôm khoai sọ trên mặt đất lên, “Anh mình cũng không dễ bị đuổi như vậy, Tiểu An cũng ở đó, chuyện của đàn ông bọn họ, mình không có cách xen vào.”

“Không phải không có cách, mà vốn là nghiêng về phía bắt công phải không?” Dung Tiễn tức giận trừng mắt, “Đã tám năm rồi, cậu có từng nghĩ đến chuyện gặp Quang Tử không? Tuy bọn họ không ai biết, nhưng cậu có từng nghĩ một ngày nào đó chuyện của cậu và Phó Chính bị bại lộ sẽ dẫn đến kết quả gì không?”

“Không phải cậu nói không ai biết sao.” Thiệu Tây Bội khê cười, “Lục Lục, cũng chỉ có cậu và mình biết, nếu cậu nói ra một chữ, mình sẽ lập tức...”

“Dừng lại!” Dung Tiễn bịt tai, nóng mặt, lớn tiếng nói, “Thiệu Tây Bội cậu câm miệng cho mình! Gần mực thì đen, mình phải tránh xa cậu ra, đi theo cái tên Phó Chính tâm tính bất định kia cậu cũng ngày càng tệ rồi!”

Thiệu Tây Bội nằm cạnh cô, gối vào vai cô, khẽ nói, “Lục Lục, mình biết mình rất ích kỉ, anh mình cũng rất tốt với mình, nhưng mình vẫn đứng bên phe anh ấy, mình không dám nghĩ nếu ai khác biết chuyện của chúng mình thì sẽ ra sao, tương lai quá xa xỉ với mình, mình không thể phó thác, mình chỉ có hiện tại, cậu hiểu không?”

“Giống như một người chỉ có thể sống đến lúc đó, đến lúc giây chết cũng vô dụng, chờ đợi chính là lãng phí, nhưng vẫn muốn dùng thời gian trước khi chết, làm việc mình muốn làm nhất.”

“Phó Chính là cả thế giới của mình, anh ấy có thể rời bỏ mình, cũng không thêm ngoảnh đầu lại, mình lại chỉ có thể đứng yên chờ anh ấy, cho dù anh ấy có cần mình hay không, mình cũng phải chờ.”

Dung Tiễn nghe xong những lời này, không nói được lời nào, nửa ngày sau, đưa tay sờ tóc cô, khẽ thở dài.

Sau khi Dung Tiễn đi, Phó Chính nói chưa xử lí xong công việc, buổi tối không qua đây, ở lại văn phòng cả đêm, cô cầm điện thoại nghe giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh bên tai, bỗng thấp giọng mở miệng.

“Em nhớ anh.”

Tuy sợ anh chán ghét câu nói phiền phức này, nhưng hôm nay cô thật sự không nhịn được.

Phó Chính ở đầu dây bên kia im lặng một lát, nửa ngày sau mới nói, “Trưa mai anh họp xong sẽ đến tiệm đón em.”

Sau khi cúp máy, cô ôm đệm lăn qua lăn lại trên ghế sofa, tim đập thành thịch, sa cũng không thể tĩnh tâm lại.

Lúc này chuông cửa bỗng vang lên, cô nhìn qua ô nhỏ, mở cửa có chút do dự.

Đứng ngoài cửa là một cô gái dung mạo xinh đẹp, tuổi không khác cô là bao, trang điểm tinh tế, tóc quần dài sau lưng, cô ta nhìn Thiệu Tây Bội nửa ngày, cười nhạt.

“Cô chính là Thiệu Tây Bội?”

15. Chương 15: Bài Ca Nhẹ Nhàng

Trong phòng khách thời gian dài trầm tĩnh.

Thiệu Tây Bội ngồi một đầu ở bàn ăn, cầm cái ly trong tay, ngón tay nắm mép ly, ngồi đối diện là người

phụ nữ trẻ tuổi cường đại có chút giận trường, cô ta quan sát Thiệu Tây Bội một hồi, chậm miệng nói: “Tôi tên là Lương Kha.”

Vừa dứt lời, cô ta căn bản không cho Thiệu Tây Bội cơ hội mở miệng, vuốt vuốt tóc dài, “Cô là người phụ nữ mà Phó Chính đã nuôi nhiều năm.”

Nghe xong những lời này Thiệu Tây Bội nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía Lương Kha, Lương Kha không e dè ánh mắt của cô, “Cô đừng nhìn tôi như vậy... lời nói của tôi luôn như thế. Lúc ba tuổi tôi đã biết Phó Chính rồi, anh ta thay đổi bao nhiêu phụ nữ nói không chừng tôi so với cô còn rất rõ ràng, chỉ là những thứ kia căn bản tôi không để ở trong mắt. ”Dừng một chút, cô ta cười lạnh một tiếng, “Thật ra thì cô cũng không đủ đặt ở trong mắt tôi, coi như là cô dựa vào kiên trì lâu như vậy không cho anh ta chán ghét mà vứt bỏ, còn là vì thân phận ngày trước của cô mới để cho hôm nay tôi đến tìm cô một chuyến.”

Lương Kha nói mấy câu đó, Thiệu Tây Bội nghe xong trong lòng có chút lạnh xuống.

“Thiệu Tây Bội, không đúng không đúng, phải gọi cô là Đơn Tây Bội.” Mối Lương Kha nhếch lên, khẽ cười nói, “Con gái thứ hai của ông Đơn, cô cùng mẹ của cô hai người bị vứt bỏ nhiều năm như vậy vẫn khỏe chứ? Phó Chính nên cũng cho không ít tiền?”

“Lương tiểu thư.” Mặt Thiệu Tây Bội lạnh xuống, từ trên ghế đứng dậy, nhìn cô ta nói, “Tôi không biết cô làm sao biết những chuyện này, tôi cũng không biết hôm nay cô tới tìm tôi có mục đích gì, chỉ là trong nhà của cô có dạy cô hai chữ gia giáo này hay không? Mẹ của tôi, còn chưa tới phiên cô tới quơ tay múa chân đánh giá.”

“Gia giáo?” Lương Kha nhíu mày, giọng nói cất cao một phân, “Tôi là ai cô biết không? Loại người như cô bị người trong nhà trục xuất mà cùng tôi nói tới gia giáo?”

“Không phải cô đã nói qua cô tên là gì rồi sao? Không cần nói một lần nữa.” Thiệu Tây Bội nhìn cô ta lạnh nhạt nói, “Cô tốn công tốn sức hiểu rõ nhiều chuyện đến thế, chính là tới để tự giới thiệu mình với tôi làm hay sao?”

Lương Kha bị mấy câu nói của cô giận đến sắc mặt cũng có chút trắng bệch rồi, cô ta từ trên ghế đứng dậy, tay chống trên bàn, mắt đẹp chột lóe, “Thiệu Tây Bội, cô có cái gì tốt mà hả hê? Bây giờ anh ta không có cắt đứt quan hệ với cô, cô liền cho rằng anh ta sẽ cưới cô vào nhà hay sao? Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Nhiều năm như vậy anh ta càng không ngừng đổi phụ nữ, cô có thể khoan dung nổi, vậy tôi cũng có thể. Nhưng tôi với cô có khác biệt, tôi họ Lương, anh ta nhất định sẽ lấy tôi, mà tôi tuyệt đối không thể nào sau khi kết hôn dễ dàng tha thứ cho cô.”

Lương Kha đưa ra cái túi, hình như là có chút không nhịn được mà chuẩn bị đi, “Tôi cùng Phó Chính cũng không lâu lắm nhất định sẽ kết hôn, tôi khuyên cô một câu, tốt nhất cô nên nhanh chóng rời khỏi anh ta, nếu như cô cứ tiếp tục quần lầy anh ta, làm tiểu tam, cô chờ xem kết quả của cô cùng mẹ mình đi.”

. . .

Tiêu An với Ngôn Kỳ nhận được tin tức, đang trong phòng họp tiếp đãi sĩ quan cao cấp ở thủ đô phái tới thị sát.

Cảnh sát viên ghé vào bên tai Ngôn Kỳ nói cho anh ta biết Đơn Cảnh Xuyên bị thương thì thiếu chút nữa anh ta đổ ly trà trong tay lên trên người quân ủy ngồi đối diện, Tiêu An ngồi ở bên cạnh anh ta, vững vàng đưa tay ra, trầm giọng nói, “Chủ tịch quốc hội, mới vừa nhận được tin tức nói phó cục trưởng Đơn giám sát hạng mục ở ngoại ô thành phố bị thương, tôi sẽ cho người tiễn các vị về khách sạn nghỉ ngơi trước, chờ chúng tôi đi xem tình huống, xin phép các vị lần sau lại tiếp tục hội nghị.”

Đi ra đồn cảnh sát, bước chân Ngôn Kỳ của có chút yếu, Tiêu An ở một bên cau mày dè dặt vai của anh ta, “Anh như vậy khiến cho cấp dưới nhìn thì ra bộ dáng gì, lấy bản lãnh của Nồi, anh cảm thấy giúp Nồi đòi bọn du côn được bao nhiêu lợi?”

“Anh ta chưa bao giờ bị thương nặng.” Ngôn Kỳ vịn cửa xe, lắc đầu một cái, “Tiêu An, anh ta trong bộ đội, mỗi lần tập luyện, coi như trên người tất cả đều là bùn cùng màu vết đạn, rửa sạch cũng là lông tóc không tổn hao gì.”

Tiêu An thở dài, “Chuyện xui xẻo này so tưởng tượng còn khó hơn làm, ban đầu tôi nên.”

“Người nào đi cũng giống nhau.” Sắc mặt Ngôn Kỳ hiếm khi nào nghiêm túc, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Nếu Nồi thật sự bị thương nghiêm trọng, Phó Chính hấn nhất định phải chết.”

Trong xe không khí không tốt chút nào, Tiêu An cầm điện thoại di động nhấn mấy cái, sắc mặt chợt biến đổi, suy nghĩ mấy giây, nghiêng đầu cùng Ngôn Kỳ nói mấy câu, lập tức khiến cảnh sát viên ở đầu đường dừng xe lại, chính mình tự mở cửa xe xông ra đón xe.

Cố Linh Nhan lôi Ngôn Hinh giống như chân đạp Phong Hỏa Luân một dạng chạy đến ngoại ô.

Vốn là đại học A ở ngoại ô đến vùng phụ cận không bao xa, bên kia Ngôn Kỳ đưa tin tức cho Ngôn Hinh, Cố Linh Nhan ở trước mấy vì tính vừa xem video vừa thoa mặt nạ thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, cuối cùng lúc ra cửa là giữa trưa Đại Ngải tay mắt lạnh lẽo lấy mặt nạ trên mặt cô ấy kéo xuống.

“Anh ta ở đâu?” Cố Linh Nhan một người nhỏ nhỏ xoay chuyển giống con ruồi không đầu, nắm một cảnh sát viên ở trước trung tâm lên liền chỉ vào mũi người ta lạnh lùng nói, “Đơn cảnh Xuyên đâu?”

Chung quanh một vòng trận địa sẵn sàng đón quân địch cảnh sát viên cũng bị cô gái nhỏ này làm cho ngu ngơ, bên cạnh một cảnh sát viên biết Ngôn Hinh, khe khẽ đẩy đẩy cô, run run rẩy rẩy hỏi, “Cô gái nhỏ này. Là ai?”

Ngôn Hình tiến lên kéo người xù lông này xuống, lắc đầu một cái rồi nói với anh ta, “Nói không chừng là cục trưởng phu nhân tương lai của các người.”

Cảnh sát viên kia chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Nhón nháo rầm rầm cuối cùng vào trong phòng cứu thương, Đơn Cảnh Xuyên tựa vào trên gối đang xem tư liệu được đưa tới, Cố Linh Nhan xông tới nhìn anh, sưng sốt hai giây thì bật cười.

Đơn Cảnh Xuyên quay đầu thấy là cô ấy, ánh mắt thoáng đổi một cái, nhỏ giọng hỏi, “Sao cô lại tới đây?”

“Ừm.” Cố Linh Nhan nghênh ngang đi tới, nhìn anh bĩu môi, “Tới thăm anh một chút coi chết chưa.”

Lời còn chưa dứt, lại nhịn không được cười lên, “Ha ha ha ha. Tôi cảm thấy anh giống như Plans vs Zombie trong đó. Anh tên gì?”

Tai trái anh kể cả cầm quần vài vòng băng, kể cả đầu anh cũng bị quần lấy thật chặt, có điểm giống.
. Xác Ướp.

Cười một hồi cô đi đến mép giường anh ngồi xuống trên ghế, quan sát anh một chút, nghiêng đầu khó có được tâm bình khí hòa hỏi, “Đơn Cảnh Xuyên, bình thường xem anh rất lợi hại, giám sát công trình thế nào làm mình thành ra như vậy, cũng không phải là , làm sao làm cái đó ha? .”

Ngôn Hình đối với bà nội Cố có năng lực ngôn ngữ này cho tới bây giờ cũng chưa có chất vấn qua, nhưng mấy cảnh sát viên ở một bên canh giữ nghe được cô ấy nói chuyện cơn sốc đã qua nhanh, biểu hiện trên mặt Đơn Cảnh Xuyên chưa thay đổi, cô ấy chỉ nhàn nhạt trở về, “Pháo nổ ở cạnh lỗ tai, không còn kịp né tránh nữa.”

Cả phòng bệnh an tĩnh hai giây, Cố Linh Nhan gật đầu một cái, “A, vậy lỗ tai anh bị chắc thoải mái hả?”

Ngôn Kỳ chạy đến, thấy cảnh tượng chính là cô em gái lôi mấy cảnh sát viên mất trợn trắng từ trong phòng bệnh ra ngoài, Ngôn Hình vừa nhìn thấy anh ta tới, mắt sáng rực lên, vội vàng hỏi, “Tiêu An đâu?”

“Mau muốt nước miếng trở về.” Ngôn Kỳ vỗ vỗ cằm của cô, “Có chuyện không tới được rồi, Nồi như thế nào?”

Nghe lời này thái độ Ngôn Hình lập tức ảm xuống, buồn bã ỉu xiu nói, “Nhan Nhan ở bên trong, anh đừng tiến vào, không có việc gì, chính là lỗ tai cùng cằm anh Đơn thương tổn tới cực điểm.”

Ngôn Kỳ như tên trộm mà liếc nhìn cửa phòng bệnh khép chặt, kéo mấy cảnh viên qua cười híp mắt nói, “Như thế nào? Các người thấy vợ tương lai cục phó đặc biệt giống như nữ siêu nhân hay không?”

Mấy cảnh sát viên hai mắt tối sầm lại, miệng sùi bọt mép.

. . . .

Bình thường thì giờ học chính ở trường học của Cố Linh Nhan đã qua một nửa, giờ lên lớp sáng mai cũng thờ ơ, được dịp rảnh rồi, cô ấy và Ngôn Hình đêm đó liền chuẩn bị ở chỗ này.

Sau bữa cơm chiều Ngôn Hình đi theo Ngôn Kỳ đi phòng tạm giam thẩm vấn mấy tên lưu manh gây chuyện, Cố Linh Nhan ở lại trong phòng bệnh, trừ đi vệ sinh, cũng có thể coi như giúp Đơn Cảnh Xuyên một chút.

Cô ấy đứng nghiêm túc gọt táo, anh tựa vào bên gối nhìn cô gái nhỏ nhố nhời bên trong, tóc ngắn đen nhánh ở bên tai, trong lòng đột nhiên không biết từ đâu tới một cơn ảm áp.

“Đây.” Cô gọt xong trái táo đưa cho anh, “Tay anh không có bị thương, cảm.”

Anh cũng không nói gì, nhận lấy trái táo cô gọt xong, vừa định đưa vào miệng, chợt có bác sỹ đẩy cửa đi vào.

“Ôi, Phó Cục Trưởng.” Bác sỹ nữ hơn ba mươi tuổi nhìn khuôn mặt anh tuần dẫu dàng của Đơn Cảnh Xuyên đang quần băng thì ngăn lại, “Chỗ cảm cậu có vết thương, ăn đồ cứng sẽ khiến vết thương thấy đau, vẫn là không nên.”

Lời bác sỹ còn chưa dứt, Cố Linh Nhan liền cau mày đưa tay đoạt lấy quả táo trong tay anh, điều đó làm bác sỹ nữ sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn là cô gái nhỏ mới hơn mười tám tuổi, mặt trầm xuống liền muốn mở miệng dạy cô ấy, Đơn Cảnh Xuyên lúc này ho khan một cái, nhỏ giọng nói, “Không sao.”

“Chỗ cảm của anh có vết thương, vậy tôi ăn táo, rồi tôi lại đi cho rửa dâu tây cho anh.” Sau khi bác sỹ nữ ảo não đóng cửa ra ngoài, Cố Linh Nhan để quả táo ở một bên trong cái khay, cúi đầu cảm cái hộp bên trên.

“Không đi học không thấy gấp gấp sao?” Mắt anh nhìn thẳng tới trước tường, trầm giọng hỏi.

Cố Linh Nhan đi tới vòi nước rửa dâu tây, giọng thanh thúy theo tiếng nước chảy truyền đến, “Mặc dù không phải anh muốn gặp tôi, nhưng là nghe được tin tức anh vinh quang hy sinh bản đại gia tôi là tốt bụng tới thăm anh một chút.”

Những năm này luôn nghiêm túc cẩn thận rập khuôn, nhưng lại chưa bao giờ từng có một buổi tối có thể tháo xuống trách nhiệm và mệt mỏi khắp người, nghe cô gái nhỏ bên tai trước sau như một xông vào nói lời kỳ quặc cả người thoải mái không diễn tả được, liền đành hoang hời đáp.

“Tôi không có không muốn gặp cô.”

Người bên kia vốn là miệng đang ngâm nga bài hát nghe thế thì lập tức giống như bị bắn chết, mặt chôn ở tóc ngắn đột nhiên đỏ lên, cũng không lên tiếng nữa.

Ngoài cửa sổ bóng cây lưa mông giao nhau, Đơn Cảnh Xuyên nhìn bóng lưng quật cường khê cong cong môi.

Cùng thời khắc đó ở ngoại ô, Tiêu An tựa vào cầu đá an tĩnh nhìn người bên cạnh.

Trên người Thiệu Tây Bội khoác chiếc áo khoác thật mỏng, cánh tay chống lên tảng đá, vẻ mặt cô có chút hoảng hốt, “Rất trễ, anh đi trước tới nơi đó xem anh em, sáng sớm ngày mai em liền đi qua thăm anh ấy.”

Tiểu An lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút hơi giận, “Em cho rằng em như vậy anh có thể yên tâm đi sao?”

Đang lúc trên xe anh nhắn tin hỏi cô ở nơi nào, cô nói cô ở bờ sông ngoại ô thành phố, anh khẩn trương cả Đơn Cảnh Xuyên cũng không để ý tới liền vội đuổi tới bên này để xem.

Thử hỏi một người thật tốt, lại đột nhiên âm thầm chạy đi đến nơi này sao?

“Không có chuyện gì.” Cô kéo khóe miệng cười với anh” Em sẽ cùng đi với mẹ em đến nơi đó ở, anh đi đi, tới nơi thật xa xôi, hôm nào tốt mời anh ăn bữa cơm.”

Tiểu An bị cô đẩy đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên thò tay lấy lời tay cô, trên mặt luôn luôn ôn hòa có chút biểu lộ lo lắng, “Mỗi lần đều là như vậy, chúng ta là bạn bè nhiều năm, chẳng lẽ cái gì anh cũng không thể giúp em chia sẻ sao?”

Cô bị anh kéo đến thì sững sờ, dưới ánh trăng vẻ mặt anh là mê mẩn chuyên chú, thấy cô có chút hoảng hốt, “Không phải.”

“Bội Bội.” Anh khê cúi đầu, hình như là quyết định, không do dự nữa nhìn thẳng ánh mắt của cô, “Chẳng lẽ em không một chút nào biết anh thích em sao?”

16. Chương 16: Xúc Động Khó Dứt

Thiệu Tây Bội lùi về phía sau một bước, tránh né ánh mắt dịu dàng của Tiểu An theo bản năng.

Vấn đề cô vẫn luôn né tránh cuối cùng cũng bị anh lôi hết lên.

Cô và Dung Tiễn, Tiêu An là bạn học bốn năm đại học, quan hệ bình thường rất tốt, bao năm nay Tiêu An đối tốt với cô như vậy, không cần Dung Tiễn nói, trong lòng cô cũng tự biết rõ.

Nhưng càng rõ, càng không biết làm sao.

Cô ít khi chủ động tìm anh, từ trước đến nay qua lại với anh không hề lộ chút mờ ám nào, hoàn toàn chỉ xem anh như bạn bè, nhưng mà cô cũng biết, tình cảm không thể khống chế dựa vào lùi bước và tránh né.

Giống như bản thân cô vậy, vô số lần muốn rời xa Phó Chính, vô số lần hối hận, vô số lần không muốn tiếp tục si mê, nhưng vẫn đứng tại chỗ tiến thoái lưỡng nan, khó mà dứt bỏ, thống khổ không chịu nổi.

Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ.

“Tiêu An.” Cô nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn anh, “Bây giờ trong lòng em rất loạn, anh để em bình tĩnh một chút, được không?” Tiêu An nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt có chút ảm đạm, nhưng ánh mắt thâm sâu nhu tình dưới ánh trăng vẫn không giảm chút nào, anh đứng lại một lúc, nửa ngày sau mới nói không giảm phong độ, “Được, anh đưa em đến nhà dì Mộc trước rồi về.”

Dù sao cũng là thanh niên nòng cốt trong giới cảnh sát thành phố S, dù sao cũng là người đàn ông từng truy bắt trùm ma túy ở Mỹ không chút nường tay, nếu anh đã mở miệng, chính là không thể quay đầu.

Thiệu Tây Bội nắm chặt quần áo trên người, gật đầu theo anh đi về phía trước.

Sáng sớm Cố Linh Nhan vừa mở mắt đã nghe thấy giọng con gái làm nũng ngoài cửa.

“Anh Đơn, bây giờ anh có thấy khá hơn chút nào không?”

Ngôn Hình vốn ngủ bên cạnh đến chảy cả nước miếng cũng bị giọng nói ngứa tai này làm tỉnh, dụi dụi trợn trừng mắt, “Chuyện gì đây? Mẫn Khả Khả?”

Cố Linh Nhan híp mắt, cẩn thận nghe ngóng không nghe thấy tiếng trả lời của Đơn Cảnh Xuyên, nằm trên giường một hồi, vẫn không tìm thấy nổi mà xuống giường.

“Chắc chắc, Cố Linh Nhan.” Ngôn Hình đuổi lưng, lười biếng nói, “Chỉ từng nghe trâu già gặm cỏ non, chưa từng nghe cỏ non ăn trâu già, ban đầu hêu đánh kêu giết người ta, bây giờ nhìn xem người cậu đây hồng tâm kia...”

Vừa dứt lời đã bị một cái gối nhét kín miệng, Cổ Linh Nhan tức giận nhảy sang một bên đánh rằng, “Cậu nói bớt vài câu đi, còn nói linh tinh nữa mình sẽ thu phục cả cậu và Mẫn Khả Khả đấy!”

Mấy tiểu lưu manh có ý định làm Đơn Cảnh Xuyên bị thương đã bị Ngôn Kỳ đưa vào cục giam giữ, ngại chính sách cứng rắn của Đơn Cảnh Xuyên, cư dân trong trấn nhỏ chen nhau làm thủ tục, trung tâm điều khiển đã chật kín người từ sớm.

Đơn Cảnh Xuyên kiên quyết không nán lại trên giường bệnh thêm phút nào, quần băng vải đôn đốc ở trung tâm, Mẫn Khả Khả dính cạnh anh như nụ hoa, không dám mở miệng nói chuyện với anh, lại dùng ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn anh.

Mấy cảnh sát bên kia cửa thường xuyên qua lại đã quen với Cổ Linh Nhan, một trong số đó bá vi cô, nhúu mày, “Cô nhóc, em xem người ta nâng ngực đùi đẹp, em nhìn lại sân bay của em kìa, cục trưởng hoa lặc nhà ai còn chưa biết...”

Cổ Linh Nhan huých tay, “Chưa biết cái em gái nhà anh, anh mới là sân bay, cả nhà anh đều là sân bay!” Một hộ gia đình này vẫn chưa chịu thua đôi co với Đơn Cảnh Xuyên, hùng hùng hổ hổ xông tới, bô bô nói một tràng vẫn thấy đối phương khng6 hề phản ứng.

Đơn Cảnh Xuyên hai tay chống cằm hồi lâu mới hạ bút, thu lại ánh mắt đang đặt ở chỗ cô gái nhỏ và mấy cảnh sát đang cãi nhau ngoài cửa, xanh mặt, “Chuyện gì?” Nói xong, bà lão kia run rẩy không dám nói thêm gì nữa vội vàng bỏ chạy.

Lúc nghỉ trưa vài người vây quanh một bàn ăn cơm, Cổ Linh Nhan cúi đầu và một miếng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn ăn đến ùng mang trợn má, Mẫn Khả Khả nhấp cơm như hoa nhường nguyệt then, hai anh em nhà họ Ngôn nhìn trái nhìn phải, Đơn Cảnh Xuyên im lặng ăn vài miếng, bỗng nói với Cổ Linh Nhan, “Chiều nay em hãy về trường với Ngôn Hinh, ngày ngày chỉ biết trốn học, còn ra thể thống gì nữa.”

Anh nói chuyện luôn nghiêm khắc, khẩu khí hôm nay có vẻ không tốt, Cổ Linh Nhan nghe xong sững sốt một hồi, nhìn Mẫn Khả Khả khó nén đắc ý, “Bốp” bực lực ném đũa lên bàn, “Được thôi! Là tôi thích lo chuyện bao đồng đến gặp anh, bây giờ tôi về ngay, không cần anh đuổi!”

Nói xong kéo Ngôn Hinh đang gặm đùi gà, không thèm lấy túi xông thẳng ra cửa, Ngôn Kỳ nhìn Đơn Cảnh Xuyên mặt mày xanh mét, đứng dậy cũng định đi ra ngoài, “Tôi đưa túi cho các em ấy, cả xe cũng không có, tiện tôi đưa các em ấy về luôn.”

“Ừ, đưa họ về rồi đến thẳng cục đi, tôi để Tiểu An cũng về thẳng, chỗ này của tôi vài ngày là xong rồi.” Đơn Cảnh Xuyên có nề nếp, buông đũa dựa vào ghế nói.

Một bàn ba người đi, đồ ăn trên bàn vẫn còn nóng, Mẫn Khả Khả có phần tò mò không hiểu sao sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên lại khó coi như vậy, dịu dàng hỏi, “Anh Đơn, anh ăn thêm chút đi, em...”

“Bọn anh sẽ cho người đưa em về, nơi này thực sự rất hỗn loạn, ở lại lâu ba em sẽ lo lắng,” Anh nhúu mày

lạnh lùng nói, “Em từ từ ăn, anh về trung tâm xem một chút.”

...

Gần chín giờ tổ Ngôn Kỳ về, Đơn Cảnh Xuyên mới xử lí xong gần 2 phần 3 thủ tục di dời, chưa ăn miếng cơm nào, thấy anh trở lại nhú mày hỏi, “Sao cậu lại về?”

“Có thể không về sao.” Ngôn Kỳ trợn trừng mắt, nhảy lên bàn bắt chéo hai chân cầm hộp cơm trên tay, “Không về cậu biến mình thành xương khô thì sao?” Đơn Cảnh Xuyên không chút đổi sắc, ngồi lại lên ghế, từ từ mở cơm hộp ra, “Họ đến trường chưa?”

Ngôn Kỳ cười như không cười, “Đã chín giờ rồi, dù tôi là ôc sên cũng đã đưa họ đến nơi, cậu yên tâm.”

Anh cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu ăn cơm, Ngôn Kỳ nhảy xuống từ trên bàn, đi đến phía sau vỗ một cái lên vai anh, “Tôi nói này, có lúc nào cậu có thể không thâm trầm không? Có biết thương hoa tiếc ngọc không vậy! Họ chạy từ trường đến thăm cậu, cậu dạy cô ấy bảo cô ấy về, cậu rõ là...”

Biểu tình trên mặt đồng chí phó cục vẫn nghiêm túc, qua nửa ngày mới chậm rãi nói, “Cô ấy ở đây, lỡ như những người đó nhắm vào cô ấy thì sao.”

Ngôn Kỳ sững sốt, nửa ngày sau mới mở miệng cười lớn, nói như an7 trộm, “A! Quả nhiên anh trai út nổi của chúng ta có hứng thú với cô nhóc! Sao cậu không đưa người ta về nhà phá thân xử nam của cậu đi...”

Vừa dứt lời Đơn Cảnh Xuyên bên kia lập tức lấy một xấp tài liệu trên bàn quăng về phía anh, Ngôn Kỳ nghiêng người, cười tít mắt nói, “Đừng thẹn, tôi biết cậu cảm thấy quá già, như ông chú quái đản.”

Đơn Cảnh Xuyên máy môi, lạnh lùng mở miệng, “Có phần giống đang tàn phá đoá hoa của Tổ Quốc.”

Ngôn Kỳ ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất, cười một hồi, anh bỗng nhớ ra gì đó, “Nhưng mà... Với tiêu chuẩn của lão già cậu đây, cái này...”

“Tôi biết.” Đơn Cảnh Xuyên nhìn anh, cúi đầu ăn thêm vài miếng, đẩy hộp lại, nhú mày đuổi anh, “Hai ngày tới tôi phải xử lí xong chuyện di dời, cậu cũng phải bận rộn đấy.”

Ngôn Kỳ biết anh có tâm tư thâm trầm từ nhỏ, làm việc nghiêm túc cẩn thận, cũng không nói thêm nữa, cười tít mắt lui ra, “Thành, mau xong việc trở về với cô nhóc mềm mại của cậu đi, tiện thể làm vừa lòng tên Phó Chính thôi tha kia!”

Bất cứ lúc nào Phó Chính cũng rất đáng sợ, bộ dáng không nói gì càng đáng sợ hơn, Lương Kha đã biết vậy từ nhỏ.

Nhưng cô ta lại cảm thấy người đàn ông này vừa nhìn đã không thể dời mắt được.

“Hôm nay cô đến tìm tôi làm gì?” Phó Chính ngồi trước bàn làm việc, không thèm ngẩng đầu nhìn người đối diện Lương Kha nói.

“Phó Chính.” Lương Kha cười kiêu mị, hai răng khểnh hơi nhô ra, “Em đã đi tìm cô ta rồi.”

Trng văn phòng im ắng, Phó Chính ngừng bút, nửa ngày sau anh mới ngẩng đầu nhìn người đối diện một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục phê văn kiện, lạnh lùng lên tiếng.

Lương Kha quan sát biểu tình trên mặt anh, gõ bàn, ”Thủ trưởng Hồ đã nói chuyện với ba em, hai ngày tới sẽ tìm anh nói chuyện, trong lòng anh rõ nhất, cưới em anh sẽ có được bao nhiêu ưu đãi.

“Phó Chính.” Cô ta đứng dậy, từ từ đi đến phía sau anh, đưa tay ôm vai anh, ghé sát mặt vào anh, hà hơi, “Nhiều năm như vậy, vì sao anh chạm vào ai, cũng không muốn chạm vào em? Nếu anh không cần vứt bỏ Thiệu Tây Bội ngay, vậy anh muốn em, cưới em, đối với anh không phải vẹn cả đôi đường sa?”

“Nếu anh không yêu ai, chi bằng ở bên một người có thể cho anh lợi ích lớn?”

Phó Chính không đổi sắc mặt, khoe miệng giương lên một nụ cười lạnh, “Quả thật không sai, vậy chúc cô đạt được như ý.”

Lương Kha lập tức cười rạng rỡ, mắt đẹp loé sáng, “Được, anh hãy chờ tin tốt của em.”

...

Lần này Phó Thiên về nước không định quay lại Mỹ, có lúc học giáo trình kinh doanh trong trường, có lúc theo Phó Chính đến thực tập ở thị uỷ, anh nhỏ tuổi khiêm tốn hiền lành, các cán bộ và nhân viên thị uỷ rất thích anh.

Lương Kha rời đi không bao lâu anh đã đến, bí thư hành chính ngoài cửa của Phó Chính thấy anh, vội đến nghênh đón, khẽ hỏi, “A Thiên à, hai hôm nay mọi người đều mong cậu đến, mấy ngày nay cục trưởng đưa chương trình mấy tháng sau cho mọi người xử lí, còn sa thải vài người...”

Phó Thiên cười cười, sờ mũi, “Tính anh em mọi người vẫn chưa rõ sa.”

Bí thư bất đắc dĩ lắc đầu, “A Thiên em có thể giúp mọi người giảm bớt công việc là được, mấy ngày nay

tôi đã không về nhà ăn tôi rồi.”

Vừa mở cửa liền thấy giấy tờ trước mắt Phó Chính chất cao như núi, ngh thấy giọng anh, Phó Chính gật đầu nhìn về phía anh, “Đến đây.”

“Anh.” Phó Thiên ngồi trên sofa cạnh bàn anh một lúc, bỗng mở miệng nói, “Khoai sọ nhà chị Bội Bội thật thích đùa, hôm qua đi qua nhà chị ấy, Khoai Sọ còn cướp gối ôm với em, nhưng chị Bội hình như bị cảm, nghe nói hai hôm trước chị ấy còn phát sốt nữa.”

Phó Thiên nói không nhanh không chậm, nói xong cũng không xem phản ứng của Phó Chính, tiện tay giúp Phó Chính xử lí giấy tờ.

Hai người làm đến gần tới, Phó Chính dừng lại, ánh mắt thâm sâu nhìn bàn giấy tờ nửa ngày, cảm áo khoác. ung dung nói với Phó Thiên, “Anh ra ngoài bàn công chuyện một chút.”

Phó Thiên ngẩng đầu nhìn anh, nén cười gật đầu.

17. Chương 17: Có Anh Đây

Mấy ngày trước Cổ Linh Nhan đến cửa hàng tạp hóa gần trường học mua một con búp bê, viết đúng sáu chữ đồ con rùa Đơn Cảnh Xuyên ở trên đó, sau đó mỗi ngày đều nhìn con búp bê mà đắm đuối.

“Đồ khôn kiếp, hung dữ cái gì mà hung dữ! Có gì đặc biệt hơn người chứ! Tìm một bà lão giống như anh mà tự yêu thương lẫn nhau đi!” Lúc tan học trở về phòng ngủ, Cổ Linh Nhan theo thường lệ ném sách một cái, nhắc con búp bê trên giường rồi đánh đến tê dại.

“Cổ Linh Nhan, lời nói của một thiếu nữ có trời đất chứng giám, nếu như anh trai cậu thực sự đi với người khác, cậu còn không kéo hết tóc của người phụ nữ đó xuống sao.” Xuyên Nhi ở giường đối diện vừa cắt móng tay vừa nghe cô nói chuyện liền phẫn nộ nói.

Mất thấy Cổ Linh Nhan lại muốn nổi điên, Đại Ngải vừa ngủ trưa dậy, nằm ở trên giường lười biếng trở mình: “Nhưng mà tớ nói này bà trẻ Cổ, cậu nghiêm túc với anh ta sao? Nếu cậu thực sự không quan tâm thì trực tiếp tìm một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai khác nói chuyện yêu đương không phải tốt hơn à?”

“Cậu cũng biết thân phận và bối cảnh của anh ấy rồi còn gì, nếu ở cùng một chỗ thì chuyện sau này cậu đã nghĩ tới chưa?” Hiếm khi Ngôn Hinh cũng có vẻ nghiêm túc: “Tớ thích Tiêu An, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là bị say nắng trong chốc lát, cậu thử nghĩ cho rõ ràng xem có phải cậu cũng giống tớ hay không?”

“Được rồi được rồi.” Trầm mặc một lúc, Cổ Linh Nhan vút con búp bê lên trên giường: “Ba người các cậu đừng giả bộ thanh niên tri thức nữa, nghe xong rằng tớ cũng chưa hết cả rồi, tớ đã sớm nghĩ thông suốt,

có lẽ anh ta cũng không biết tình yêu là thứ quái quỷ gì, cùng lắm cũng chỉ xem tớ là anh em tốt thôi, từ hôm nay trở đi thanh xuân của lão nương sẽ do lão nương làm chủ!”

“Anh em tốt...” Xuyên Nhi giật mình, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa, hai ánh mắt khác cũng nhìn nhau, trong phòng ngủ nhất thời vang lên những tiếng cười dâm đãng, tóc gáy Cố Linh Nhan dựng đứng, cầm đàn ghita vất chân lên cổ chạy ra ngoài: “Không thể nào ở đây được nữa, tớ về thành phố đây, mấy sắc nữ các cậu cứ tự nhiên!”

Từ nhà thầy dạy ghita đi ra ngoài thì trời đã tối, Cố Linh Nhan đói gần chết, trông cô giống như một cái xác không hồn đi tới vùng bên cạnh tìm cái gì đó để ăn, đeo đàn ghita ngấm ngấm một hồi, đột nhiên cảm thấy có người kéo ống quần của cô.

Sắc trời tối mịt như sắp mưa, trên đường cũng không có người nào, quả thực cảnh tượng này có chút dọa người, cô sồn hết da gà quay người lại, chỉ thấy một bé trai có đầu giống trái dưa hấu đang ngửa đầu sợ hãi nhìn cô.

“Dì...” Bé trai mở miệng, ánh mắt long lanh tưởng như bên trong toàn là nước mắt, đáng vẻ như muốn khóc lên ngay lập tức: “Hu hu hu... Con muốn ba...”

Theo lý mà nói khi người ta nhìn thấy cảnh tượng này, phản ứng đầu tiên đều vô cùng đau lòng, thế nhưng phản ứng đầu tiên của Cố Linh Nhan lại là...

“Nhóc con! Ai là dì em? Lão tử là chị! Chị!!”...

Khóc đến mức Cố Linh Nhan hoàn toàn bó tay, bé trai cùng ba đi mua thuốc rồi bị lạc, sau đó khóc quần lấy cô, từ nhỏ đối với trẻ con cô có thể tránh thì toàn tránh, lần này đối bụng bị người ta ôm đùi đến mức sắp chết rồi.

“Bị lạc mất ba thì phải tìm chú cảnh sát, em có biết không?” Cố Linh Nhan ngồi xổm xuống, hướng dẫn từng bước: “Chị đưa em đến chỗ chú cảnh sát rồi sẽ đi luôn, chị rất đói bụng, em có hiểu không?”

Bé trai khóc nức lên, miệng nghẹn ngào nói, “Con không muốn chú cảnh sát, con muốn dì...”

Trên đầu Cố Linh Nhan hiện lên ba vạch đen, không còn chút kiên nhẫn nào nữa, dứt khoát ôm bé trai đi từng bước đến cục cảnh sát gần đây.

...

Sau khi làm đăng ký ở cục cảnh sát, Cố Linh Nhan vừa định đi ra ngoài, bé trai liền nhanh tay nhanh mắt

giữ chặt cô lại: “Dì...”

“Nói lần thứ ba mươi, chị không phải dì!!” Bị hành hạ lâu như vậy, cô lại cảm thấy không đói bụng lắm, đành phải ngồi xuống chờ ba đến đón cùng bé trai.

“Ba...” Bé trai cầm cốc nước viên cảnh sát đưa cho, uống một ngụm, nhìn Cố Linh Nhan thút thít nói: “Con muốn ba dẫn con đi ăn KFC...”

“Tổ sư... Ba em sẽ tới ngay lập tức, để anh ta dẫn em đến sao hỏa ăn cũng được.” Cố Linh Nhan chống cằm an ủi người bên cạnh, tâm trạng không hiểu sao lại có chút bực bội.

“Ba đi đâu rồi...” Bé trai giống như càng nghĩ lại càng thương tâm đứng lên: “Con rất nhớ ba...”

Cô ở bên cạnh nghe bé trai vô cùng đáng thương nói, đột nhiên liền trầm mặc.

“Chị Bội Bội, chúng em đi đây.” Bên trong cửa hàng thú cưng mấy cô gái nhỏ đang thu dọn đồ đạc, nhìn Thiệu Tây Bội chào tạm biệt, cười híp mắt nói: “Một lát nữa anh cảnh sát đẹp trai sẽ đứng giờ tới đây, chị cũng nhanh chóng thu dọn đi.”

Thiệu Tây Bội bất đắc dĩ nhìn mấy cô gái nhỏ phát phát tay, cầm cây chổi bắt đầu quét dọn cửa hàng thú cưng.

Hai ngày nay lúc tan việc hầu như Tiêu An đều tới tiệm đón cô, hai người ăn cơm một lúc, đi xem phim, có đôi khi sẽ tiến triển thêm một chút, cô hoảng hốt cảm giác mình như đang lừa mình dối người, trong đầu không khỏi hỗn loạn.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động liền vang lên.

“Bội Bội, hôm nay cấp trên đến tuần tra hạng mục mới, có lẽ mấy ngày này không có cách nào tới đón em, ngày kia anh sẽ tới vùng ngoại ô, chúng ta cùng đi ăn đồ nướng nhé?” Giọng điệu trầm thấp của Tiêu An từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, nghe vào tai vừa dịu dàng lại điềm tĩnh, cô kẹp điện thoại suy nghĩ một lúc, nhẹ nhàng hỏi: “Chỉ hai chúng ta sao?”

“Nồi và Ngôn Kỳ trở về nói cũng sẽ qua, anh sẽ nói với Lục Lục một tiếng.”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, đặt cây chổi xuống mặt đất, chuẩn bị kéo cửa: “Anh bận quá, chú ý nghỉ ngơi đi.”

Lời còn chưa dứt, cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa tiệm.

Bên kia Tiêu An lại nói câu gì nhưng cô không nghe thấy, vô thức nắm chặt điện thoại, Phó Chính đẩy mắt kính đi vào trong tiệm, từ trên cao nhìn xuống cô, gần từng chữ: “Hôm đó anh cho người tới đón em, nhưng em thì ở đâu.”

Cô đứng trước mặt anh ta, cầm di động không nói một lời.

“Tốt lắm.” Anh ta giương khóe miệng, lạnh lùng nói: “Tìm được nơi chốn rồi, chuẩn bị cải tà quy chính rồi hả?”

Thấy cô nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, trong lòng anh ta càng giận hơn, lời nói trong miệng càng không thể khống chế: “Lúc nào chuẩn bị kết hôn sinh con cũng nên đưa thiệp cưới đến cho anh chứ nhỉ.”

“Phó Chính.” Thiệu Tây Bội cắn răng, đè nén cảm xúc nhẹ giọng nói, “Anh bận như vậy, tại sao lại rảnh rỗi đến đây, nghe Lương Kha nói hai người sắp kết hôn.”

“Em là trách anh không nói cho em biết?” Anh ta đi lên trước một bước, chăm chú nhìn vào mắt cô: “Không phải chính em đã nói, cho dù anh và bất cứ người phụ nữ nào có quan hệ gì cũng đừng nói cho em biết sao.”

“Đúng vậy, đừng nói cho em biết, một chút em cũng không muốn nghe.” Hồi lâu, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, vành mắt đỏ hồng nói: “Là tự em rời khỏi anh, không cần vị hôn thê của anh phải đến đuổi, cũng không cần anh phải quan tâm đến những tin tức bất lợi của thị trường.”

“Cô ta đuổi em, em liền đi sao.” Ánh mắt Phó Chính bén nhọn, cầm chặt cổ tay cô: “A, anh cho rằng em có rất nhiều tình cảm với anh, hóa ra là bởi vì trước kia Tiêu An không dám ra tay.”

“Là do em hèn.” Thiệu Tây Bội trầm mặc một lúc, đột nhiên nước mắt từ trong hốc mắt cô lăn xuống, trượt qua gương mặt cô rơi xuống chân anh ta: “Phó Chính, nhiều năm như vậy, là em không biết điều, đều do em quá hèn hạ.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, cùng với tiếng hít thở nhàn nhạt, anh ta vô thức nới lỏng lực trên tay cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô, đường cong trên bờ môi mím sâu lại.

“Em biết rõ anh không quan tâm đến em, nhưng vẫn khẳng khái quần lấy anh, còn muốn anh giúp em nhiều việc như vậy, giúp em tìm nhà khi em bị đuổi ra ngoài, giúp em và mẹ em mua phòng, giúp em mở cửa hàng thú cưng, em thì cái gì cũng không có để đưa cho anh.” Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ta: “Em mặt dày mày dạn quần lấy anh tám năm, nhiều nhất thì cũng chỉ giúp anh thỏa mãn về mặt sinh lý.”

“Em không có tiền để trả cho cửa hàng thú cưng, tiền nhà, em chỉ có thể trả cho anh khoản này, em với anh, từ nay về sau, trong thế giới của anh sẽ không còn có em nữa...”

“Bây giờ em vội vàng rời khỏi anh như vậy, là bởi vì anh ta đã trở về?” Đột nhiên Phó Chính cắt ngang cô,

tròng mắt hơi híp lại: “Em nghĩ anh ta tốt lắm sao, hả?”

“Anh không cần quan tâm đến Tiêu An, mặc kệ anh ấy.” Cô hơi tránh tay anh ta ra: “Em chỉ coi anh ấy là bạn thôi.”

Anh ta cười lạnh một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận tột cùng mà trước nay chưa từng có: “Em biết rõ anh không tốt mà, bây giờ em mới muốn rời đi, có phải là quá muộn hay không?”

“Không rời đi thì như thế nào? Anh cưới em sao? Cưới một người phụ nữ bị cả dòng họ đuổi ra ngoài, không danh không phận, cưới một người phụ nữ không thể giúp anh một chút gì sao? Làm sao có thể?” Cô buồn bã cười: “Anh vẫn phải kết hôn, về sau nhà họ Lương sẽ giúp anh, con đường làm quan của anh cũng sẽ thăng tiến, anh còn cần em tiếp tục ở cạnh anh nữa sao?”

“Phó Chính, cho tới bây giờ chỉ có em cần anh.” Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối mình: “Em biết, làm sao mà anh yêu em được.”

“Em cho rằng em rời khỏi anh là có thể làm rõ những món nợ em thiếu anh sao?” Hồi lâu, anh ta xoay người đẩy cửa ra, giọng điệu hồ hững mà bình tĩnh: “Tám năm, em cho rằng chỉ một mình em có cái tám năm này sao?”

“Thiệu Tây Bội, như em mong muốn.”

Lúc Đơn Cảnh Xuyên đến sở cảnh sát liền nhìn thấy Cố Linh Nhan và một bé trai đang ngồi xổm trên ghế sofa, cả hai người đều ôm lấy chân, hai mắt đầm lệ mờ mịt.

Giữa trưa anh và Ngôn Kỳ vừa xử lý xong các thủ tục rồi trở lại thành phố, Tiêu An ở sở cảnh sát nín cười, quả thực là nghiêm mặt để anh qua sở cảnh sát một lần.

Lúc này một người đàn ông trung niên từ cửa vội vàng đi tới, nhìn chung quanh một vòng rồi nhanh chóng đi về phía bé trai trên ghế sofa: “Địch Địch.”

“Ba!” Trên mặt đứa hấu nhỏ đầy nước mắt nước mũi, từ trên ghế sofa leo xuống, đột nhiên bổ nhào vào người đàn ông trung niên, người đàn ông bế con trai mình lên, đau lòng sờ đầu cậu bé, trao đổi với viên cảnh sát vài câu rồi chuẩn bị đưa con trai về nhà.

“Di.” Bé trai thấy ba là hết khóc, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Cố Linh Nhan nói, “Di đừng khóc, ba của di cũng sẽ tới thôi, khóc nhiều rất xấu hổ.”

Cô bị cậu bé nói khiến không biết nên khóc hay nên cười, thiếu chút nữa là tức đến không thở nổi, nhìn về

phía bé trai vẫy tay chào tạm biệt, vừa quay đầu đã thấy Đơn Cảnh Xuyên đang đứng ở bên cạnh.

Dưới ánh mặt trời lặn, người đàn ông trẻ tuổi một thân cảnh phục thẳng tắp nhiễm lên ánh sáng nhàn nhạt, khuôn mặt anh nghiêm nghị nhìn cô, giống như đã đứng rất lâu ở nơi đó.

Cái mũi của Cố Linh Nhan lại chưa xót, chống tay đứng dậy từ ghế sofa, vuốt vuốt mũi, bỗng nhiên lại đi về phía trước giơ tay lên với anh.

Đơn Cảnh Xuyên yên lặng nhìn về khuôn mặt nho nhỏ của người phía trước, trong nháy mắt nội tâm luôn bình tĩnh lạnh nhạt lại trào dâng một dòng nước mềm mại, một lúc sau mới khẽ thở dài một cái, chậm rãi đi lên phía trước ôm cô vào trong lòng.

Từ lúc còn nhỏ Cố Linh Nhan đã học được cách tự mình gánh vác mọi chuyện, gặp phải khó khăn lớn hơn nữa cũng không rơi một giọt nước mắt trước mặt người khác, bởi vì cô cảm thấy đó là biểu hiện của sự hèn yếu.

Không có người yêu, không có người thương, chỉ có thể tự mình kiên cường, chỉ có thể đánh đòn phủ đầu, bảo vệ mình toàn vẹn.

Thế nhưng giờ phút này khi cô vùi đầu vào lồng ngực anh, bên tai là tiếng tim đập vững chắc của anh, quanh thân là hơi thở quen thuộc lâu ngày không thấy, nước mắt cô lại càng chảy mãnh liệt.

“Có anh đây.”

18. Chương 18: Lạnh

Tháng mười hai ở thành phố S dù cho có mặc nhiều quần áo như thế nào thì vẫn lạnh đến run người, Dung Tiễn rời khỏi ghế lái chưa tới vài phút liền chảy nước mũi, không nhịn được cọ tới cọ lui hai chân của mình.

Chiếc xe jeep ở phía sau không bao lâu cũng lái vào trong trang viên rồi ngừng lại, Tiêu An mở cửa xe, cầm lấy chiếc áo khoác màu đen, cả người trong gió rét cũng vô cùng sáng lạn, bà thím ở trong trang viên chạy ra đón khi nhìn thấy anh cũng cười đến nỗi không khép miệng lại được, nhiệt tình nghênh đón đám người bọn họ vào trong.

“Lục Lục, cậu chạy nhanh thật đấy.” Thiệu Tây Bội từ trong xe của Tiêu An bước xuống, buồn cười đá đá Dung Tiễn: “Mau lau nước mũi của cậu đi.”

“Em gái cậu, Tiêu An cái người này thật sự là bị bệnh thần kinh rồi.” Dung Tiễn run rẩy xông thẳng vào trong nhà: “Trời lạnh như vậy anh ta lại đến vùng ngoại ô xa xôi để ăn thịt nướng, tại sao anh ta không đi Bắc Cực nướng thịt luôn đi!”

“Thân thể cô nhóc cũng yếu ớt ghê.” Ngôn Kỳ ngẩng đầu lên khinh thường lườm một cái: “Lạnh cái gì mà lạnh, nhìn em nói thì người già cũng cảm thấy đầy sức sống!”

“Còn em nhìn anh thì đã thấy ít luyện tập rồi!” Dung Tiễn nhú mày, một cú đá xoẹt qua, Ngôn Kỳ vội vàng nhảy ra, Đơn Cảnh Xuyên ngồi ở phía sau phản ứng cũng nhanh nhạy, kéo theo người phía sau lùi một bước không có bất kỳ tổn thương nào.

“Lục gia, hôm nay em cho tụi anh một chút mặt mũi có được không? Anh và Nồi đều dẫn theo bạn gái tới, em đá trúng người ta thì làm sao bây giờ!” Ngôn Kỳ hành động quá gở, giơ ngón tay theo hình hoa lan rồi chỉ về phía Đơn Cảnh Xuyên cùng Cố Linh Nhan ở bên kia: “Người ta hơi bị mập mập đấy, mới có 18 thôi!”

Lúc vừa mới tới Đơn Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan cũng ngồi cùng xe với Dung Tiễn, hết lần này tới lần khác Dung Tiễn muốn tám chuyện, nhưng ngồi cạnh mặt sắt Đơn Cảnh Xuyên quả thực là không dám mở miệng, Ngôn Kỳ thì lại khác, cô vội vàng hào hứng nhìn Cố Linh Nhan nói: “Em chấp nhận Nồi làm bạn trai?!”

Trong nháy mắt Cố Linh Nhan để lộ vẻ buồn thảm, Đơn Cảnh Xuyên đứng bên cạnh liếc Dung Tiễn một cái, rồi chậm rãi giới thiệu: “Nói hươu nói vượn, đây là bạn của Ngôn Hình.”

Tuy Thiệu Tây Bội không biết Đơn Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan có quan hệ gì, nhưng cô biết rõ nếu cứ tiếp tục để Dung Tiễn nói tiếp thì chắc chắn sẽ gặp phải tai ương, vội vàng đẩy Dung Tiễn đi vào trong: “Đừng bắt nạt học muội của cậu nữa!”

“Á... Tại sao hôm nay Ngôn Hình không đến?” Cố Linh Nhan có chút xấu hổ, cúi gằm hỏi Ngôn Kỳ: “Em hỏi cô ấy thì cô ấy lại không chịu nói.”

Ngôn Kỳ nháy mắt, xích lại gần Cố Linh Nhan chỉ Thiệu Tây Bội đang nói chuyện cùng Tiêu An: “Anh không muốn để cho em ấy tan nát cõi lòng thiếu nữ!”

Cố Linh Nhan nhìn người đã từng là hoa khôi và cảnh sát Tiêu anh tuần dượt dạo, bưng tỉnh ngộ ra “A” một tiếng, giống như tên trộm cười cười.

....

Sau khi cơm nước no nê, Dung Tiễn và Cố Linh Nhan liền nhanh chóng thân quen nói chuyện đến quên trời quên đất, Thiệu Tây Bội trầm mặc cầm một ly rượu nhỏ vừa uống từng chén vừa nghe Tiêu An ngồi bên cạnh nói chuyện.

“Con mẹ nó Tiêu An, một bàn chân gà hai phút trước còn đây, bây giờ chỉ còn hai cái! Một miếng mình còn chưa ăn được đây này!” Ngôn Kỳ từ trên đệm nhảy dựng lên, bắt măn xù lông: “Nồi! Bây giờ cậu ấy so với cậu còn trọng sắc khinh bạn hơn!”

Đơn Cảnh Xuyên bình tĩnh để đĩa xuống, nói với phục vụ đang đứng ở bên cạnh: “Phiền anh dọn món ăn giúp vị này, cậu ấy đã ăn xong rồi.”

Ngôn Kỳ ngay lập tức ôm chặt cái đĩa tại chỗ, Dung Tiễn cùng Cố Linh Nhan đều cười đến ngã trái ngã phải, Thiệu Tây Bội cũng cười cười để đĩa xuống, chống cằm cười nhưng lại dần dần có chút xuất thần.

“Bội Bội, em không thoải mái chỗ nào sao? Có phải là do để nhiệt độ cao quá?” Tiêu An vừa nướng thịt lại có chút bận tâm nhìn cô.

“Không có việc gì.” Cô dụi dụi mắt: “Em muốn đi ra ngoài một chút.”

Hôm nay Thiệu Tây Bội mặc một chiếc áo lông cổ cao, tóc buộc ở sau gáy, bởi vì uống hơi nhiều nên con mắt có chút mờ lung mờ mịt, càng lộ ra môi hồng răng trắng.

Tiêu An xuất thần nhìn cô một cái, thu tầm mắt lại cùng cô đi ra ngoài.

“Chắc chắc.” Sau khi hai người ra ngoài đóng cửa lại, Dung Tiễn không ngừng lắc đầu: “Nhìn ánh mắt của Tiêu An kìa, nói anh ấy là chó sói thì cũng là bạc đãi anh ấy rồi...”

Ngôn Kỳ cũng cười đại gái, quay đầu nhìn Đơn Cảnh Xuyên rồi lại nhìn Cố Linh Nhan, bỗng nhiên động tác nhanh chóng kéo Dung Tiễn ngã trái ngã phải đi ra ngoài: “Đi nào Lục Lục, anh dẫn em đi giải rượu! Trong phòng khó chịu quá...”

Phía trước trang viên là mấy tòa nhà chuyên cung cấp đồ nướng, đằng sau là một khu đất rất trống trải, một nửa là khu vực sân bắn, một nửa là đang xây dựng khu phong cảnh, Thiệu Tây Bội cùng Tiêu An chậm rãi đi lên phía trước dọc theo những hòn đá nhỏ bày đầy đường, thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện.

Trước mặt là một bãi đất cách một dòng sông nhỏ, phía trên đã kết một tầng băng mỏng, Thiệu Tây Bội không dám giẫm lên băng, nhìn mấy khối đá lớn liên tiếp cô cũng không chắc là mình sẽ giẫm trúng, đành méo miệng biểu thị bất đắc dĩ.

“Lên đây, anh công em.” Tiêu An sửa sang lại trang phục trên người rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ra hiệu cô trèo lên.

“Vừa mới ăn nhiều như vậy, mà gần đây em lại rất mập, nói không chừng anh công em cả hai người lại ngã hết xuống sông đó.” Cô vỗ vỗ bờ vai anh, nhàn nhạt nói.

“Ban đầu lúc huấn luyện trong quân đội cũng đeo một bao mấy chục kilogram trên lưng chạy tới chạy lui, cân nặng em như vậy thì có tính là gì, lên đi.” Giọng nói của anh tràn đầy ý cười: “Tiểu thư, anh ngồi

chồm hồm trên mặt đất như thế này, không lâu sau cũng sẽ bị đông thành đá đó.”

Đối diện với cả cánh rừng được bao phủ trong màu áo bạc thật sự là rất xinh đẹp, Thiệu Tây Bội không có cách nào tự lực cánh sinh, đành phải nằm sấp lên lưng anh, Tiêu An lễ độ nâng mông của cô lên, vững vàng giẫm lên những khối đá, bước từng bước về phía trước.

Cô nằm trên lưng anh, đột nhiên nhớ lại thời cấp ba, ban đêm cô phát sốt ở trong phòng ngủ đến mức không thể cử động nổi, lúc rạng sáng Phó Chính từ vùng ngoại ô thành phố A chạy tới, công cô đến bệnh viện bên cạnh khám gấp, trời lạnh như vậy, anh ta lại chỉ kịp mặc một chiếc áo sơ mi, sau khi đưa cô đến bệnh viện thì bản thân cũng bị cảm, nhưng vẫn là gương mặt lạnh lùng bọc thật chặt cô để cho cô ngủ.

Nếu như không phải cơn cảm cúm của anh ta quá nặng, làm sao cô lại không nhớ rõ anh ta đã từng vì cô mà quan tâm chăm sóc như vậy.

“Bội Bội.” Đi tới đối diện bờ sông, Tiêu An đặt cô xuống: “Qua đợt này trong cục có buổi liên hoan, em cũng đi cùng có được không? Mấy người bạn ở Mỹ của anh cũng sẽ tới.”

“Nếu như em đồng ý, từ giờ trở đi hãy cùng thử một lần với anh, để anh ở cạnh chăm sóc cho em.” Anh nói từng câu từng chữ: “Bội Bội, anh không có bản lĩnh gì cả, thế nhưng chỉ một lòng đối tốt với em thì điều này anh có thể làm được.”

Bốn phía yên lặng không tiếng động, Thiệu Tây Bội chỉ cảm thấy trong lòng không hề trống vắng, chỗ sâu nhất trong mắt hiện lên một tia ánh sáng mỏng, hồi lâu cũng không nhắm mắt lại.

....

Đơn Cảnh Xuyên có chút hối hận vì mấy ngày trước đã hỏi ý kiến Cố Linh Nhan để đưa cô đi ăn đồ nướng, lúc cô cùng Dung Tiển xưng huynh gọi đệ liền bất giác làm nguyên một bình rượu, bây giờ cô đang ôm một cây trụ trong biệt thự, lớn tiếng hát “Tôi là một con mẹ mày....”

Anh nhìn đến mức gân xanh đều muốn nổ tung, đi mấy bước lên phía trước kéo giật cô ra, có chút giận dữ gọi cô: “Cố Linh Nhan!”

“Con mẹ nó anh là cái đồ lông vàng thối tha!” Bạn học Cố lại lập tức nhảy dựng lên, trên gương mặt nhỏ biểu hiện rất phong phú: “Ôi ôi ôi ~”

Anh bị cô nhóc điên này làm tức giận đến xanh mặt, vì ngăn ngừa cô hát xong tâm thần bất định lại hát lên tận mặt trăng, anh liền kéo cô mở cửa biệt thự ra, ở cửa ra vào lấy áo khoác khoác lên người cô một cái.

Gió lạnh thổi tới khiến cô thanh tỉnh hơn chút ít, mở to đôi mắt căng tròn nhìn về phía Đơn Cảnh Xuyên: “Đơn Cảnh Xuyên, anh tưởng anh là ba em hả! Em uống rượu em vui về anh hưng dữ cái gì mà hưng dữ!”

Mí mắt Đơn Cảnh Xuyên cũng không thèm nhấc, dựa vào một bên rút một điều thuốc ra.

“Ôi vì sao tóc anh lại có màu vàng?” Cô nhảy tới, cầm một lọn tóc của anh đặt trước mắt nghiên cứu tinh tế: “Chưa thấy cảnh sát nào không đứng đắn giống như anh, anh nhuộm màu này không bị cục trưởng phê bình à.”

“Lúc ấy cha anh còn cầm gậy cảnh sát hung hăng đánh anh một trận.” Anh thấy cô tới gần liền thu điều thuốc lại, giọng điệu bình thản.

Cổ Linh Nhan tưởng tượng trong đầu một đứa trẻ ngoan luôn cứng nhắc lại nghe lời chỉ vì chuyện này mà bị ba đánh cho một trận, híp mắt cười ha ha một lúc, đột nhiên bất thành linh nói, “Cha em đã chết.”

Cánh tay cô đan vào nhau để ở sau gáy, tựa vào bên cạnh anh: “Từ khi còn bé cho tới giờ ông ấy chưa bao giờ đánh em, chẳng qua lúc em bảy tuổi, ông ấy biết mẹ em ngoại tình ở bên ngoài, còn không chỉ một lần thì bắt đầu đánh em.”

Đơn Cảnh Xuyên giặt mình, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô.

“Dù sao da em cũng dày, có đánh hay không không quan trọng, nhưng em không chịu được, nguyên nhân ông ấy đánh em cũng bởi vì ông ấy hoài nghi không biết em có phải do ông ấy sinh ra hay không.” Khóe miệng cô nở một nụ cười châm biếm: “Em cảm thấy nào ông ấy có bệnh rồi.”

Trong lòng anh hơi dao động, nhìn cô cuộn tròn người ở bên cạnh, vô thức muốn đưa tay lên xoa đầu cô.

“Em nghĩ mãi cũng không hiểu.” Giọng nói của cô cao lên mấy phần: “Hoặc là con mẹ nó đừng sinh ra em, em đều không cần bọn họ thích em, tại sao chuyện của hai người bọn họ nhất định phải liên lụy đến em cơ chứ.”

Cổ Linh Nhan nói xong cũng cảm thấy mình hơi say rồi, nếu không thì sao lại nói chuyện mà ai cũng không biết cho anh ấy.

“Em buồn ngủ.” Hai người trầm mặc một lúc, cô nắm thật chặt quần áo trên người, quay người đi về phía một gian phòng trên lầu, lại nghe được phía sau có tiếng bước chân, cô đi đến giữa cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh: “Sao vậy? Anh muốn ngủ cùng một chỗ với em à?”

Đơn Cảnh Xuyên hung hăng liếc cô một cái, nghiêng người đi qua cô bước vào phòng, tức giận lấy cái chăn ở trong tủ ôm đến trên giường, giúp cô trải giường thật tốt.

Cổ Linh Nhan nhìn bóng lưng anh cùng những họa tiết hoa trên chiếc chăn trong tay anh, che miệng cười trộm một trận.

Sắp tới cuối năm, là lễ Noel, khu dân cư bên cạnh rất nhiều người đều nghỉ phép ra ngoài đi du lịch, họ đều đưa thú cưng nhà mình đến tiệm của Thiệu Tây Bội, cô bận bịu đến phát ngất, lại thuê thêm mấy người làm bán thời gian, mỗi ngày đều bận đến hơn tám giờ mới đóng cửa.

Chuyện làm ăn trong tiệm ngày càng tốt, cô suy tính mua thêm một gian hàng bên cạnh, phá bức tường ở giữa đi, cửa hàng thú cưng có thể sẽ mở rộng lên gấp đôi, mấy ngày trước Tiêu An cùng cô qua đàm phán với chủ thuê nhà, cười đùa gọi cô là “Kẻ có thể lực mới trong giới thú cưng”, nói không chừng lúc làm việc sẽ trở nên rất nổi tiếng.

Gần rạng sáng thật không dễ dàng mới làm xong việc, cô khóa cửa tiệm rồi chuẩn bị đi về, vừa mới quay đầu liền nghe thấy tiếng xe máy ở ngay bên cạnh, Dung Tiễn nhảy từ trên xe xuống, cởi mũ bảo hiểm vội vội vàng vàng chạy về phía cô.

“Phó Chính xảy ra tai nạn rồi.” Cô đi đến trước mặt Thiệu Tây Bội: “Lúc trở về chị mình vừa nói với mình, thiếu chút nữa là cả xe va phải cầu, tin tức bây giờ đều bị nhà họ Phó phong tỏa rồi, mình biết ở bệnh viện nào, cậu có đi hay không?”

Thiệu Tây Bội nghe Dung Tiễn nói xong mà cả đầu đều trống rỗng, bất ngờ, cả bàn tay cô nắm chặt đến phát run.

19. Chương 19: Xoay Chuyển

Đây là bệnh viện tư nhân nổi tiếng nhất ở thành phố S. Hiện giờ, cả tòa nhà đã bị bảo vệ của tòa thị chính bao vây. Dung Tiễn dường như đã dùng hết kỹ năng mà năm đó lén lút đi làm nữ binh, dẫn Thiệu Tây Bội trốn xuống gara ở dưới hầm của bệnh viện lớn.

“Vấn đề bây giờ không phải là tên họ Vương khốn kiếp kia đang ở tầng nào...” Dung Tiễn oán hận, khẽ cắn môi, dựa theo con đường ở phía sau cánh cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn khắp tầng trệt, “Mình thấy quá nhiều bảo vệ, chỉ sợ hai đứa vừa tới cửa phòng bệnh đã bị bọn họ bắt lấy, đè xuống mặt đất rồi cũng nên...”

Thiệu Tây Bội lạnh cả người, không nghe rõ bạn mình nói gì nữa. Dung Tiễn nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của cô, trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Bất thành linh, cô ấy đẩy mạnh vào người cô, “Không phải em trai của Phó Chính đã quay lại rồi sao? Cậu và anh ta có quan hệ không tệ, mau nhắn tin đi, nhờ anh ta giúp đỡ hai đứa mình.”

. . .

Phó Thiên đứng bên cạnh giường bệnh một hồi. Chợt cảm giác thấy di động trong túi áo rung lên hai lần, anh nhìn thoáng qua Phó Lăng và Lâm Văn đang ngồi ở đây, sau đó nhẹ nhàng xoay người, bước ra khỏi

phòng bệnh.

Qua vài phút sau, anh quay trở lại, nhẹ bước tới bên cạnh Lâm Văn đang lau nước mắt, nói, “Mẹ, mẹ và ba về ngủ trước đi, trời cũng rạng sáng rồi. Con ở lại đây với anh hai, khi nào trời sáng thì ba mẹ hãy tới, có các bác sĩ theo dõi kịp thời, không sao đâu mà.”

Lâm Văn khóc đến mức cả khuôn mặt thất thần, Phó Lăng khẽ thở dài một tiếng, nhú mày, thấp giọng nói, “Bác sĩ đã nói là không có nguy hiểm. Chờ anh con tỉnh rồi, ba và mẹ sẽ lập tức tới. Ba trở về, nói chuyện với công ty bảo hiểm một chút.”

Phó Thiên đỡ Lâm Văn đứng dậy, dịu giọng nói, “Ba, mẹ, hai người yên tâm.”

Anh tiễn hai vợ chồng ra tận ngoài cửa. Phó Lăng vỗ vai vai, dìu Lâm Văn đi từng bước cẩn thận ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng rơi của từng giọt dung dịch được truyền cho người bệnh. Phó Thiên suy nghĩ một lát, cầm điện thoại, nhấn nhấn mấy cái, sau đó đi ra cửa, nói chuyện với một vài bảo vệ ở chỗ thang máy. Bảo vệ vừa rời khỏi, Dung Tiễn và Thiệu Tây Bội lập tức rời chỗ an toàn, bước ra bên ngoài, nhanh chân tiến lại gần phòng bệnh.

Phó Chính đang nằm trên giường bệnh, cả người vẫn không nhúc nhích. Khuôn mặt lạnh lùng ngày thường, góc cạnh rõ ràng như thế lại chẳng còn chút vẻ hồng hào. Trên đầu anh ta quấn băng vải, mũi và miệng đều bị bịt lại bằng ống dưỡng khí, trông qua tựa như không hề có tiếng động.

Thiệu Tây Bội bước nhẹ đến bên cạnh anh ta, nhìn khuôn mặt sắc bén mà bản thân cô đã lâu không gặp, ánh mắt cô trở nên đỏ hoe, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn.

Phó Thiên cùng bảo vệ trở về. Vừa vào phòng bệnh, anh liền đóng cửa lại, chào hỏi với Dung Tiễn, sau đó bước tới bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô.

“A Thiên, bây giờ anh ấy thế nào rồi?” Vẻ mặt cô chờ đợi, ngẩng đầu, nhìn về phía người em trai, “Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Đã qua cơn nguy kịch, chỉ có đầu là bị thương nặng, phải khâu đến mười mũi. Anh hai lái xe, đụng vào thành cầu bằng đá, may mà bản thân vẫn có ý thức, kịp thời chống đỡ một phen, vả lại tính năng của xe cũng tốt. Nếu anh ấy không dừng lại nhanh chóng, e rằng cả xe lẫn người đã rơi xuống dưới cầu rồi.” Phó Thiên lắc đầu, “Lúc em chạy tới bệnh viện, khắp người anh hai đều là máu, ngay cả em cũng sợ tới mức choáng váng.”

Thiệu Tây Bội nghe Phó Thiên nói mà trong lòng vô cùng run sợ, hốc mắt của cô lại trở nên đỏ hoe. Đúng lúc này, Phó Thiên cầm lấy cái gì đó ở trên chiếc bàn trà, đưa tới tay cô.

“Đây là di động mà người ta đã sửa lại cho anh hai, em không dám đưa cho ba mẹ xem.” Anh nhún vai cái trên màn hình. Dung Tiễn đang đứng ở gần đó cũng bước tới, tò mò, châu đầu vào rồi nhìn thoáng qua, sau đó liếc qua phía Thiệu Tây Bội đang nức nở mà khẽ thở dài một cái.

Trên màn hình điện thoại di động là cuộc trò chuyện gần nhất, trước khi xảy ra tai nạn giao thông. Một hàng dài gồm mười mấy cuộc gọi chưa chuyển đi đã bị cắt đứt, tất cả đều mang tên một người.

“Bội Bội.”

Chủ nhật, Cố Linh Nhan ở lại trường học, không về nhà. Mỗi buổi chiều thứ sáu, bởi vì muốn đến chỗ thầy giáo để học đàn ghi-ta, sau khi tan học, cô lên xe đúng giờ, trở về nội thành.

Xuống xe bus, cô đeo đàn ghi-ta trên lưng, bước về phía trước. Chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm, giống như bị ai nhìn ngó sau lưng, cô quay đầu lại, thềm kêu một tiếng “hông bét”.

Lần trước, ngay trên mảnh đất này, có một đứa bé gọi cô là dì, nhưng bây giờ, xem ra tình huống gặp phải không đơn giản như vậy...

Cô cúi đầu, tiếp tục làm như không có việc gì, bước về phía trước, trong đầu nghĩ ra vài cách thật nhanh. Nắm chặt chiếc đàn ghi-ta đeo trên lưng, đếm ngược ba giây, cô chạy ào đi trong tích tắc.

Tuy nơi ở của thầy giáo dạy đàn cách trung tâm thành phố không xa, nhưng vùng đất này lại đặc biệt yên lặng, bóng người thưa thớt trên đường đi. Gió thổi vù vù vào đầu tóc Cố Linh Nhan khiến cô bưng tỉnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng chửi bậy cộc cằn, thô lỗ của đám đàn ông ở phía sau...

Cô tự nhận rằng bản thân mình rất dễ nổi nóng, cáu kỉnh, nhưng cũng không tới mức “thấy chuột chạy qua đường liền gọi người tới đánh”. Vả lại, cô không quen mấy ông chú kia, thậm chí cô đã trêu chọc vào họ lúc nào, cô cũng không biết!

Cố Linh Nhan dường như đã chạy hết tốc lực mình có nhờ vào việc uống sữa, nhưng vừa chạy vừa mang theo đàn trên lưng lại rất tốn sức, tốc độ của cô càng lúc càng chậm.

Thần linh ơi! Tôn Ngộ Không ơi! Bạch nương tử ơi... Cô nhắm mắt, nghĩ đến tình cảnh thê thảm nhất. Chỉ cần bọn họ không cướp sắc, bắt cóc, cái gì cũng đều tốt cả!

Chạy đến ngoài cửa ngõ, cô chạy không nổi nữa. Cố Linh Nhan quay đầu lại, chỉ tay vào mặt của người đàn ông có vẻ ngoài hung ác nhất, lớn tiếng nói, “Mấy người dám thì cứ qua đây thử! Nói cho mấy người biết, bà đây là cao thủ Taekwondo!”

Đám đàn ông kia không ngờ cô sẽ thốt ra câu này. Bọn họ ngừng lại, sửng sốt một hồi. Gã cầm đầu dùng gậy vỗ vào tay liên tục, “Mày biết Taekwondo? Tao còn chưa đánh đâu! Nhóc con, tốt nhất thì mày nên biết điều, gọi Đơn Cảnh Xuyên tới chỗ này, bọn tao sẽ không đụng tới mày!”

“Mày là bạn gái nhỏ của Đơn Cảnh Xuyên đấy à?” Một gã khác có vết sẹo do dao để lại trên mặt, lúc gã nhếch miệng cười, khuôn mặt càng đáng sợ hơn, “Gọi nó tới vùng ngoại ô này, nó nhất định sẽ nghe lời mày, tao cho mày 20 phút.”

Cố Linh Nhan là một người thông minh, thăm đoán được đây chính là đám côn đồ từng gây thương tích cho Đơn Cảnh Xuyên. Ánh mắt cô lập tức xoay chuyển, “Tôi không phải bạn gái anh ta, 20 phút ngắn quá, nhiều nhất cũng nên là 30 phút chứ? Bây giờ tôi sẽ gọi cho anh ta ngay.”

“Ai mượn mày gọi điện thoại? Đừng cho rằng tao không biết là mày muốn gọi cảnh sát tới!” Gã đàn ông có vết sẹo trên mặt vỗ vai một gã côn đồ khác, “Hoàng Tử, mày lấy di động của nó, gửi tin nhắn cho thằng nhãi chết tiệt kia!”

Gã côn đồ tên Hoàng Tử nhổ một bãi đờm, lôi kéo Cố Linh Nhan một cách thô lỗ, sau đó dùng tay móc túi quần cô.

“Má!” Cố Linh Nhan đẩy tay gã ra, cắn mạnh một cái. Gã lập tức giận dữ, mắng to, phủi tay rồi tát cô một cái vang dội, khiến cô ngã ngay xuống mặt đất.

“Con nhóc chậm chạp này đúng là khó chơi!” Hoàng Tử cướp lấy di động của ta, mở ra lưu loát, “Thằng nhãi kia nhất định sẽ vào tròng.”

“Nói không chừng, ở trên giường nó còn khó chơi hơn.” Một gã lưu manh bước tới, ánh mắt mê đắm, một tay lôi Cố Linh Nhan ngồi dậy, một tay sờ lên mông cô, “Mông vĩnh cao quá à...”

“Má nó! Dám chạm vào tao một cái, tao sẽ phế bỏ bạn nhỏ* của mày!” Cố Linh Nhan lau vết máu trên khóe miệng, hung hăng hất tay gã ra, lùi về sau một bước, “Cho dù bọn mày có gọi Đơn Cảnh Xuyên tới thì cũng bị đánh thôi!”

*Nguyên văn “đệ đệ” – ám chỉ chỗ ấy

“Bọn tao bảy người, thằng nhãi đó chỉ có một người, chẳng lẽ không thể bắt nó vào bệnh viện nằm sao?” Gã côn đồ có vết sẹo trên mặt nhìn lướt qua di động một cái, “Đợi tới khi nó không còn đi lại nổi, con nhóc cứng đầu, mày cứ chờ mà coi kết cục của người tình mày đi!”

...

Đơn Cảnh Xuyên quả thực tới rất nhanh. Cố Linh Nhan đang bị mấy tên côn đồ xô vào thùng rác bên cạnh ngõ hẻm, vừa thối vừa đau. Trông thấy người kia đã tới từ xa, cô vội mở miệng kêu lên, “Mau gọi

người tới giúp!”

Hoàng Tử vừa che miệng cô, vừa chửi rửa mấy câu, sau đó vút cô qua một bên, dẫn theo đám đàn em, quơ lấy gây gộc rồi xông lên.

“Lần trước, chính là mày đã bắt mấy người trong đám bọn tao phải vào tù. Ngày hôm nay, mày nhất định phải bước vào bệnh viện. Thằng nhãi ranh, giả vờ làm chó bị dọa sợ đi!” Gã có vết sẹo trên mặt nhìn Đơn Cảnh Xuyên, nhỏ toẹt một bãi đờm trên mặt đất.

Thế nhưng, khi gã vừa dứt lời thì ở bên ngoài cửa ngõ, mười mấy nhân viên cảnh sát lập tức ập tới, ngay cả thời gian để thở để không có, dùng thể sét đánh không kịp bịt tai để bắt gọn mấy tên côn đồ.

Lúc nhận được tin nhắn, Đơn Cảnh Xuyên đã đoán được chuyện xảy ra, anh liền phối hợp cùng cảnh sát ở Cục gần đó, nghiêm chỉnh huấn luyện, lặng lẽ đợi lệnh. Cố Linh Nhan nhìn thấy tình cảnh KO có gì xảy ra ở trước mắt liền lập tức choáng váng. Cô bò dậy từ mặt đất, trợn mắt nhìn mấy gã côn đồ đang bị áp giải lên xe cảnh sát.

“Đơn Cảnh Xuyên khốn kiếp! Anh hùng cứu mỹ nhân đâu có giống như vậy? Quá nhanh... gã đó còn chưa kịp giơ gây lên nữa!” Cố Linh Nhan bám vào tay anh mà đứng dậy, mồm miệng nhanh nhẩu với người trước mặt.

“Câm miệng.” Anh đỡ cầm cô, nhẹ xoay nó sang một bên, thấp giọng hỏi, “Có đau không?”

“Được lắm.” Cô bị anh xoay cầm, cảm thấy có hơi đau, tâm trạng cũng không còn bình tĩnh được nữa, “Sao anh lại hung dữ với em?! Em bị thương là vì anh đó!”

Đơn Cảnh Xuyên tái xanh hết cả mặt, dường như bị cô làm cho ghen, anh mấp máy môi, “Tới bệnh viện với anh.”

“Không phải chỉ là một cái tát sao?! Lúc còn nhỏ, đâu phải em chưa từng bị ba đánh, bây giờ còn chưa gãy xương mà, em không đi!” Cố Linh Nhan nói năng hùng hổ, xoay người, định bỏ chạy.

“Nửa gương mặt bị sưng hết cả lên! Em có nghe anh nói không hả?!” Anh kéo tay cô lại, đôi lông mày rậm nhăn lại thành một đường thẳng.

“Đơn Cảnh Xuyên khốn kiếp!” Cô đột ngột đứng lại, “Anh coi em là gì hả? Tại sao mỗi một lần, em đều phải nghe theo lời anh nói? Anh là ba em? Chú em? Hay là bạn trai em?!”

Bàn tay của Đơn Cảnh Xuyên ngừng lại giữa khoảng không, vẻ mặt anh trở nên không ngờ được. Một hồi sau, anh thu tay lại thật chậm.

Cố Linh Nhan thấy anh không định mở miệng, cô tức giận đến mức xoay người bỏ chạy.

Tình huống của Phó Chính nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

Mãi đến buổi tối ngày thứ ba, anh ta vẫn chẳng tỉnh lại. Lâm Văn ở bên cạnh con từ sáng tới tối, mãi tới khi con trai thứ tới chăm anh thì bà mới miễn cưỡng chịu ăn một chút. Phó Lăng tuyên bố với bên ngoài rằng Phó Chính chỉ bị thương nhẹ, sớm đã tỉnh lại. Kế đó, Lương Kha âm ỉ, muốn gặp bệnh nhân, nhưng lại bị bảo vệ vừa lôi vừa kéo mà đuổi ra ngoài, chỉ có thể tức giận đến mức đập nát mấy cái ghế trong bệnh viện.

Cán bộ trẻ tuổi nhất, có thủ đoạn nhất của Thị ủy* đột ngột gặp chuyện không may. Đối với Thị ủy mà nói, đây là một cú đánh quá mạnh, bao nhiêu hạng mục công trình cần được phê duyệt buộc phải ngừng lại. Nhà họ Phó phải bỏ ra số tiền lớn để mua chuộc truyền thông, phong tỏa tin tức, tuyệt đối không thể để tình huống trở nên xấu hơn. Bên ngoài phòng bệnh, mọi thứ thay đổi thất thường, nghiêng trời lệch đất, bên trong phòng bệnh lại vô cùng yên tĩnh, quanh quẩn.

*Thị ủy là cơ quan được lãnh đạo cao nhất giữa 2 kỳ Đại hội Đại biểu Đảng bộ thị xã, còn được gọi là Ban chấp hành đảng bộ thị xã.

Rạng sáng, Phó Thiên lập lại chiêu cũ, dẫn Thiệu Tây Bội vào phòng, sau đó mang giấy tờ ra ngoài sảnh lớn để xem.

Thiệu Tây Bội ngồi xuống bên cạnh giường của Phó Chính, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh.

Người đàn ông này là ký ức đẹp nhất trong đời cô. Anh ta lật tay làm mây, úp tay làm mưa, cho dù bây giờ phải lặng yên nằm đó, cô vẫn cảm thấy anh ta giống như một vị chúa tể vậy.

Không dám rời khỏi anh, bây giờ bản thân cô tính là gì chứ?

Qua nửa đêm, Thiệu Tây Bội ghé đầu vào cạnh giường anh, mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có gì đó không đúng. Khi mở mắt ra, bàn tay cô đã bị anh nắm chặt.

Trong phòng không có mở đèn, đôi mắt anh tựa như có tia sáng vỡ vụn, thiếu đi sự sắc sảo ngày thường, cứ như vậy mà yên lặng, chăm chú nhìn cô.

Cô quay mặt đi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

20. Chương 20: Nhà Hoan Hỷ, Nhà Ưu Sầu

Editor: Thoa Xù

Chuyện bất thường của Phó chính, tất cả mọi người ở thành phố S nghe đến tên anh thì đều biết rõ ràng.

Buổi sáng sớm khi anh vừa mở mắt, lập tức ra lệnh ép buộc bác sĩ gỡ bỏ bình dưỡng khí và ống truyền dịch, nếu không phải Lâm Văn ra sức ngăn cản, đoán chừng anh đã xé hết băng vải mà xuống giường xuất viện luôn rồi.

“Phó Thiên, em bảo Phương Miễn tới đây, đem theo tất cả văn kiện dự thảo của các hạng mục cần phê duyệt.” Sắc mặt Phó Chính vẫn còn rất kém, nhưng càng lộ vẻ sắc bén đáng sợ.

Phó Thiên biết có khuyen anh nghỉ ngơi anh cũng sẽ không nghe, gật đầu một cái rồi lập tức bảo người chuẩn bị xe đi đến tòa thị chính, Lâm Văn ở bên cạnh đang mức cháo nóng ra cho anh, nghe vậy cau mày lo lắng nói, “Cấp dưới không có ai sao, chuyện gì mà con nhất định phải tự xử lý gấp rút như vậy? Con vừa mới tỉnh lại, bác sĩ nói là tình trạng của con vẫn chưa ổn định. . . .”

“Mẹ.” Anh lạnh lùng nghiêm mặt gọi, cau mày nói “Ba đâu ạ?”

Lâm Văn vẫn luôn hết cách với đứa con trai lớn này, thở dài, “Đang ở ngoài nói chuyện với viện trưởng về tình trạng của con.”

Vừa nói xong thì Phó Lăng đẩy cửa bước vào, dù sao Lâm Văn bà cũng xuất thân từ gia đình danh giá, tri thư đạt lễ, biết rõ tiến lùi, biết chồng và con trai có lời muốn nói, bưng cháo đến cho Phó Chính xong, lập tức bước đến nói lời khách sáo rồi ra ngoài đóng cửa lại.

“Bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng ít nhất hai tuần nữa, bây giờ con cảm thấy thế nào rồi?” Phó Lăng ngồi xuống bên cạnh con trai.

“Nếu có chuyện gì, chắc hẳn phía nhà họ Lương đã đốt pháo ăn mừng rồi.” Phó Chính nhếch môi cười lạnh, “Hai tuần quá lâu, ngày mai con phải xuất viện, đợi lát nữa Phương Miễn tới con muốn hỏi cậu ta chút chuyện, mấy ngày con vắng mặt người nào động não nhiều nhất, người nào “tích cực” nhiều nhất.”

“Ban Thị ủy chắc chắn phải có động thái, nhưng sắp tới đây sẽ rất khó khăn.” Phó Lăng gật gật đầu, “Con bồi dưỡng cơ thể cho khỏe hẳn, thứ sáu này xuất viện cũng không muộn, còn nữa, Lương kha đã tới bệnh viện nhiều lần, đoán chừng hôm nay không ngăn cản được nữa.”

Phó Chính nghe thấy cái tên này lập tức nhú mày, vẻ mặt của anh lọt hết vào tầm mắt của Phó Lăng, “Cô gái ở bên cạnh con hai đêm nay, có muốn gửi chút đồ gì cảm ơn cô ấy không?”

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng dường như bị ngưng trệ, vẻ mặt Phó Chính không thay đổi quay

đầu nhìn Phó Lăng, hai cha con đều im lặng nhìn nhau một lúc lâu, Phó Lăng cười nhạt, “Mánh khéo trẻ con của thằng nhóc A Thiên, ba sẽ không vạch trần nó.”

Nói xong ông đứng lên, sửa sang lại tây trang, “Tự giải quyết cho tốt.”

“Tại sao muốn mình tự giải quyết cho tốt?!” Cố Linh Nhan nhảy dựng lên ở trên ghế, “Người phải tự giải quyết cho tốt chính là anh ta!”

Xuyên Nhi cúi đầu xuống, che tai lại nói: “Biết rồi biết rồi! Ai chả biết cậu là một cô thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm “ấm ướt” chứ?! Không phải mình đã dẫn cậu tới đây tham gia họp mặt hữu nghị rồi sao!”

“Mẹ nó.” Cố Linh Nhan đang đi tới đi lui giống như ông già trên cửa hiệu canh cá cay, “Mình chưa từng thấy tên đàn ông nào đầu gối hơn Đơn Cảnh Xuyên! Lúc đó nói một câu “làm bạn gái anh đi” sẽ chết sao?! Không phải anh ấy muốn mình ôm đùi anh ấy rồi nói là mình thích ông chú như anh đấy chứ?”

“Được rồi được rồi.” Đại Ngải ở bên cạnh phát tay ngăn cô lại, “Mình nghe đến lỗ tai cũng đóng kén luôn rồi này, đám con trai của học viện mỹ thuật kia là bò đến đây sao, sao còn chưa tới?”

“Tới rồi.” Ngôn Hinh từ phía trước nhảy qua giống như cháu chắt của lão Tôn vậy, “Thấy cái người dẫn đầu ở phía trước không? Hoa mới nở của học viện mỹ thuật năm nay đó, có đẹp trai không?”

“Đẹp trai cái đầu cậu á.” Cố Linh Nhan tức giận liếc mắt, “Mẹ nó chứ, nguyên cái đầu vàng chóe thấy mắc ói.”

“Ôi chao đúng là Cổ xù lông mà.” Xuyên Nhi nhún đầu cô, “Anh Nồi nhà cậu không phải cũng là lông vàng sao? Cậu có thành kiến thì đừng có tới đây tham gia họp mặt hữu nghị chứ.”

“Đừng nhắc đến anh ta, phiền phức.” Cố Linh Nhan kéo áo khoác trên người, đi vào quán ăn, “Nếu để cho mình gặp lại anh ta, mình nhất định sẽ nhổ đám lông vàng trên đầu anh ta.”

. . . .

Kết quả là Cố Linh Nhan thật sự không chú ý đến bông hoa lông vàng của học viện, nhưng ngược lại bông hoa của học viện lại rất có hứng thú với cô.

Bạn trai của Đại Ngải là nhân vật phong vân nhất nhì của học viện mỹ thuật, hai vợ chồng kết hợp làm một buổi họp mặt hữu nghị như vậy, nói ra cho oai là cứu vớt hội độc thân của ký túc xá, Xuyên Nhi mắt cao hơn đầu, thấy đám người này thật chướng mắt, trong lòng Ngôn Hinh tơ tưởng một mình Tiêu An nên cũng không suy nghĩ gì, một bàn năm người đàn ông, có ba người đều nhắm vào Cố Linh Nhan non nớt

thuần khiết trong lòng lại xấu xa.

Bông hoa học viện là anh chàng đẹp trai theo phong cách rock, cậu ta gác tay lên sau lưng ghế dựa của Cố Linh Nhan, gương môi lên nói với cô, “Mình tên Phương Diệc, cậu tên gì?”

Nếu là cảnh tượng này trước đây, bảo đảm Cố Linh Nhan chắc chắn sẽ mắc câu, thế nhưng bây giờ gặp phải anh chàng Đơn Cảnh Xuyên rồi, đối với loại háo sắc của nữ sinh nhỏ bé này khiến toàn thân đều nổi cả da gà, trong lòng thầm mắng một câu chị đây là mẹ của mi đấy, ngoài miệng vẫn trả lời, “Cố Linh Nhan.”

“Cái tên này khá hay, rất văn vẻ.” Phương Diệc cười cười, “Mẹ cậu đặt cho cậu à?”

Cố Linh Nhan nghe xong lời này có hơi tức giận, mím môi cúi đầu ăn cá không nói lời nào, Phương Diệc kia không cảm thấy được, lại gần cô một chút truy hỏi nữa, “Cô bé, nói chuyện nha.”

Cô vừa định ngẩng đầu trốn mắt nhìn cậu ta, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đang đẩy cửa bước vào quán ăn.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên bước đến sau lưng Cố Linh Nhan, vẻ mặt của đám Ngôn Hình đều giống như đang xem phim bom tấn đặc sắc của Hollywood vậy, trong lòng Cố Linh Nhan thầm gửi lời thăm hỏi đến tên đầu sỏ gây ra chuyện, thái độ lại vô cùng kiêu ngạo.

“Anh tới làm gì?”

Hiển nhiên là anh Nồi vừa từ nhà đến, một thân áo khoác dày tùy ý khoác lên bên trong là cái áo sơ mi, Cố Linh Nhan vừa tà ý nhìn vào quần áo của anh trong lòng vừa sợ hãi, vẻ mặt của người này sao lại có thể đạt đến trình độ đáng sợ như vậy chứ.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên vừa bước vào cửa đã thấy dáng vẻ của tên thanh niên phong cách rock kia tiến gần đến tai cô, thuốc súng trong lòng “đùng” lên một tiếng, vẻ mặt như cá chết ngày thường giờ đây càng giống như giông tố kéo đến, đè nén sự kích động nói, “Em ra ngoài một lát.”

Bình thường Cố Linh Nhan luôn đối nghịch lại anh, hôm nay không biết vì sao vô cùng chột dạ, nuốt ngụm nước miếng, “Để chi?”

Đại Ngải ở bên cạnh không nhịn được đã bật cười, khuôn mặt Đơn Cảnh Xuyên sa sầm, quăng ra giọng điệu ra lệnh “âm âm”, “Ra ngoài rồi nói.”

“Anh là ai hả? Sao cô ấy phải nghe theo anh chứ?” Phương Diệc ngồi bên cạnh cũng vênh váo lưu manh nói.

Ánh mắt Đơn Cảnh Xuyên lạnh lùng, cũng chẳng thèm để ý đến cậu ta, xoay người đi thẳng ra ngoài,

Phương Diệc để chân xuống, đứng dậy giống như muốn đánh anh, Cổ Linh Nhan phản ứng rất nhanh nhón chân qua nắm lấy cổ áo của cậu ta quăng lại trên ghế, “Không phải chuyện của cậu!”

Lúc Thiệu Tây Bội sắp thu xếp xong cửa hàng thú cưng thì nhận được tin nhắn của Phó Thiên, sau khi cô xem xong trong lòng rơi “lộp bộp”, có một sự khó chịu không nói nên lời, để điện thoại di động xuống ngồi trở lại làm sổ sách.

Mấy ngày nay bởi vì đi thăm Phó Chính, cô thoải mái với Tiêu An là gần đây bận chuyện mở rộng việc kinh doanh cửa hàng và chuẩn bị đón năm mới, vừa rồi lúc anh gọi điện thoại đến đây, bên kia anh đang dự tiệc liên hoan trong nội bộ, hết sức náo nhiệt ầm ĩ, cô mới nhớ tới ngày mai sẽ là tết Nguyên đán.

Nhanh đến không giờ cô cảm thấy có hơi mệt rồi, mơ hồ nghe được tiếng gõ cửa liên tục, cô lắng nghe một hồi, khó hiểu để viết xuống, dụi dụi mắt, cầm điều khiển chốt mở đi đến bên cạnh cửa.

Cánh cửa cuốn dần dần kéo lên trên, chỉ thấy một người mặc quần áo bệnh nhân đang đứng dựa vào tường, trên đầu quấn băng vải rất buồn cười, đứng thẳng lên nhìn cô.

Thiệu Tây Bội tưởng mình hoa mắt, đôi mắt phía sau gọng kính của Phó Chính sắc bén, tự dưng cửa đi vào, nhìn cô không nói lời nào.

Cô ở bên cạnh anh đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua dáng vẻ khiếm nhã thiếu phong độ của anh như vậy, lấy lại tinh thần nhẹ giọng hỏi, “Phó Thiên đã nói cho ba anh biết chuyện em tới thăm anh rồi, anh còn chạy đến đây? Trời lạnh như vậy, vết thương của anh chưa có khỏe lên đâu. . . .”

“Thiệu Tây Bội.” Anh lạnh giọng cắt ngang, “Bây giờ em lại muốn quan tâm anh? Tội nghiệp anh à?”

Cô vừa nghe lời này của anh, bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, ánh mắt tối sầm, không nói gì.

“Nói chuyện đi.” Anh khẽ ho, tựa vào bên cạnh tủ, “Người luôn miệng nói muốn rời khỏi anh là em, bây giờ đêm nào cũng đến cũng là em, em muốn thế nào, hả?”

Thiệu Tây Bội bấm lòng bàn tay, nhàn nhạt nói xong lập tức xoay người lại, “Là em đã xen vào chuyện của người khác, anh về đi.”

Đi chưa được mấy bước đã bị anh kéo lại, lập tức xoay cô lại ấn vào trong ngực, “Thiệu Tây Bội bây giờ em đủ bản lĩnh rồi phải không?”

Ở trong lòng anh, mũi cô chưa xốt muốn thoát ra, tay anh dùng thêm sức, nhẹ giọng quát, “Đừng động, vết

thương đấy.”

Thiệu Tây Bội vui trước ngực anh, bàn tay lạnh lẽo của anh đặt trên lưng cô, giống như trước đây anh từng ôm cô vậy.

“Phó Chính, em thật sự không muốn đến thăm anh.” Tay của cô nín chặt quần áo anh, “Lần nào em cũng tự nói với mình không còn chút quan hệ nào với anh rồi, anh ở bên cạnh ai, làm cái gì hay xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến em.”

“Kết quả thì sao?” Từ trong lòng anh, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu, cười khỏ nói, “Anh đã xảy ra chuyện, em gạt Tiêu An nói cửa hàng bận rộn, sáng sớm em làm phiên A Thiên và Lục Lục giúp em đến thăm anh, còn để cho ba anh biết chuyện.”

“Sao lại phải khổ sở như vậy chứ?” Đáy mắt cô ngân ngấn nước, “Em thật sự không muốn nghe đến tên anh cũng như không muốn nhớ đến anh nữa. . . .”

Trong mắt anh lướt qua một tia đau lòng, giọng nói giống như ngậm cát vậy, “Thật ra hôm đó anh lái xe nên không uống rượu, bởi vì gần như ngủ không đủ giấc hơn một tháng, trước mặt hơi mờ tối.”

“Em ngoan đi.” Giọng anh vang bên tai cô và tiếng chuông không giờ vang lên tích tắc trong phòng, “Thanh thần ổn định ở bên cạnh anh, không tốt sao?”

Trong phòng yên tĩnh, tay anh nhẹ nhàng xoa xoa sau tai cô, rất dịu dàng, nào ngờ lúc này cô lại nhẹ nhàng lui ra khỏi ngực anh.

“Năm mới vui vẻ.” Cô ngẩng đầu cười nhạt với anh, “Anh về đi.”

“Lạnh muốn chết!” Cố Linh Nhan quần chặt áo bước ra khỏi quán ăn, lấy hết can đảm nói với Đơn Cảnh Xuyên đang tựa vào bên cạnh xe, “Kêu em ra ngoài làm gì chứ?”

“Anh đưa em về ký túc xá.” Anh mở cửa xe, gương mặt đóng băng lạnh lùng, muốn thương lượng cũng không được.

“Đơn Cảnh Xuyên.” Cô bước mấy bước vọt tới trước mặt anh, nhón chân lên trợn to hai mắt, “Nghe không hiểu quốc ngữ sao? Lần trước em đã nói rồi, hai chúng ta không quen cũng chẳng thân, nhiều lắm thì nói không đánh không quen biết, tại sao em phải nghe lời anh hả? Em là con chuột chũi anh nuôi à?”

Hương thơm của thiếu nữ hòa lẫn trong hơi thở của anh, ánh mắt anh tối sầm, vô thức quay đầu đi, Cố Linh Nhan nhìn anh bày ra bộ dáng đó, cũng không thèm nói nữa, phụng phịu xoay người muốn đi.

“Cố Linh Nhan.” Đơn Cảnh Xuyên nhẹ nhàng kéo cánh tay cô.

“Buông ra.” Cô cũng không quay đầu lại, “Nếu không em kiện anh, chú cảnh sát quấy rối tình dục.”

“Em. . . . Em không được đi xem mắt.” Vậy mà Cục trưởng đại nhân anh minh thần võ của chúng ta cũng hơi cà lăm rồi, một luồng điện chạy qua người Cố Linh Nhan, cắn răng khẽ quay đầu lại, đôi mắt to đen bóng gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh, “Quê mùa, đó không phải là xem mắt, đó là họp mặt hữu nghị.”

“Dù sao em cũng không được đi.” Anh rút tay về, hơi nghiêng mặt qua.

“Tại sao chứ?” Trái tim cô mơ hồ đập thành thịch, giọng nói hướng về anh.

Đơn Cảnh Xuyên cào tóc, phiền não muốn lấy thuốc ra hút, Cố Linh Nhan lập tức cười tươi như hoa, gần như áp sát vào quần áo anh mới dừng bước lại, “Anh thích em à?”

Khuôn mặt mờ ảo của người nào đó có hơi phiếm hồng.

“Không nói là em đi nha.” Chân cô lui về sau một bước, hình như trong miệng anh mắng thầm câu gì đó, một lúc lâu mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cô lại, cẩn thận dè dặt ôm lấy cô.

Tiếng gió thổi hù hù sau lưng xen lẫn tiếng đọt pháo hoa cách đó không ra, nổ đùng đùng trên đầu giữa trời đêm, ngày đầu tiên của năm mới, ở nơi nào đó trong lòng Cố Linh Nhan, như si như say, vui mừng đến nỗi mình họ gì cũng không biết nữa rồi.

21. Chương 21: Trăm Tầng Lạnh Giá

Editor: Hepc

“Đến đây, cạ!” Mẫn Kiều Tư ôm mỹ nữ kiều diễm trong ngực ngửa đầu uống một hơi cạ cạ sạch ly rồi ném cái ly một cái, say khướt đứng dậy đi tới bên cạnh Phó Chính, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, “Phó Chính, anh nha cũng quá suy sụp, chấn thương sọ não cũng không phải là tính chấn động!”

Tướng mạo Phó Chính cực tốt, gọi mỹ nữ tiến vào đều tranh nhau chen lấn trên người anh ta, anh ta từ đầu đến đuôi ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

Một phòng tràn ngập mùi thuốc lá cùng mùi rượu, hôm nay thị ủy làm chủ mời nhân viên quan trọng của tỉnh lặn cạ tới ‘Mộc Cách’, bình thường những người đàn ông trung niên trong quan trường ra vẻ đạo mạo vừa đụng đến mỹ nhân xinh đẹp trắng nõn nà liền chóng đờ không được rồi, một tay sờ rượu một tay sờ

ngực, anh ta gọi mấy người Mẫn Kiều Tư đến uống..., mình thì cô đơn ngồi ở bên quầy bar hút thuốc lá.

“Ai ta nói.” Tay Mẫn Kiều Tư chống đỡ trên quầy bar, mượn anh ta cái bật lửa đốt thuốc, “Gần đây có chuyện gì xảy ra với anh? Cũng hai ba tháng không có chạm qua phụ nữ, không phải là anh không được đi?”

Lời còn chưa nói hết, liền bị Phó Chính nắm cổ áo kéo đi ra ngoài cửa, lúc này Mẫn Kiều Tư mới biết mình mới vừa ăn gan hùm mật báo, bị anh ta kéo ném lên tường, hung hăng nhận mấy quyền mới tỉnh táo một chút.

“Tôi sai rồi!” Mẫn Kiều Tư bụm mặt, thương xót kêu khóc, “Anh Chính, anh tha cho tôi đi! Đánh người không đánh mặt, tôi đây còn có hai cô gái làm ấm giường nữa!”

Phó Chính đập anh ấy một cước, ném anh ấy qua một bên, đi tới cửa cầu thang tiếp tục hút thuốc lá, Mẫn Kiều Tư vuốt vuốt chân theo sau, cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Anh và Tây Bội. ?”

“Không có chuyện của tôi.” Phó Chính hít vài hơi thuốc lá rồi ném một cái, “Anh bồi tiếp mấy người kia, khi xong chuyện thì tiến về, tôi về trước.”

“Nô tài tuân lệnh.” Gương mặt tuần tú của Mẫn Kiều Tư bày ra vẻ nịnh hót cười, “Nô tài đưa ngài đi xuống.”

Đi chưa được mấy bước liền phát hiện có cái gì không đúng, cả người Phó Chính đứng tại bên cạnh cửa cầu thang ở giữa cửa phòng bên ngoài nhìn không nhúc nhích, cách mười mét cũng có thể cảm nhận được trên người anh ta một cổ tức giận y hệt băng đá, Mẫn Kiều Tư rung mình một cái, bên kia Phó Chính đã đưa tay xoay tay cầm cửa.

Người trong phòng nhìn thấy anh ta lúc đi vào thì ngẩn ra, Ngôn Kỳ đang cầm ly rượu cùng mấy người bạn thân chạm cốc, lúc này để ly rượu xuống, nhíu mày nói: “Ồ, Phó cục trưởng, là đi nhầm phòng hay là muốn vào uống chung một ly?”

Lần trước Phó Chính giao cho đồn cảnh sát hạng mục mà Đơn Cảnh Xuyên đã tự mình giám sát hoàn thành sau đó ngoài dự liệu xảy ra sự cố, Phó Chính cùng Lương gia càng đấu đến kịch liệt, chính anh ta lại xảy ra tai nạn xe cộ, cuối năm cấp trên thiên vị về một bên là đồn cảnh sát, lúc đó mấy quan lớn đồn cảnh sát cùng bạn bè ở nước Mỹ của Tiêu An lời một món to.

Phó Chính gạt đầu một cái coi là chào hỏi, sắc mặt trầm trầm nhìn tới người ngồi tận cùng bên trong.

Tiêu An dịu dàng thỉnh thoảng nói chuyện cùng Thiệu Tây Bội, nhìn thấy Phó Chính đi vào cũng không thèm để ý, hiện tại thấy anh ta lạnh lẽo nhìn người bên cạnh, thì trong lòng sinh nghi.

Thiệu Tây Bội không có ngẩng đầu nhìn người ở cửa, ngón nắm ly rượu tay cơ hồ hơi trắng bệch, người cả phòng lúc này đều nhìn ra chút đầu mối, bình thường mấy cảnh quan cao cấp luôn luôn nhìn Phó Chính

khó chịu cũng để ly rượu xuống đứng lên.

“Phó cục trưởng cũng biết bạn bè tôi?” Tiêu An cũng đứng lên, mặt cười nhạt.

Lúc này Mẫn Kiều Tư theo vào xem tình thế, không dễ phát hiện mà đưa tay chạm sau lưng của Phó Chính, khoe miệng chứa đựng ý cười nói, “Phó cục trưởng uống nhiều quá đi nhầm phòng, tôi dẫn anh ta đi hóng gió, các người tiếp tục! Gần sang năm mới cứ chơi thoải thích!”

Nói xong kéo nhẹ Phó Chính ý nói anh ta lui về phía sau đi, ai ngờ Phó Chính hất tay của anh, đi đến trước mặt Thiệu Tây Bội, lạnh lùng thốt, “Đi theo tôi.”

Mẫn Kiều Tư suy nghĩ trong lòng Phó Chính biến thái tự kiểm chế động lực rồi cuộc đi nơi nào? ! Mặc dù anh ấy biết nội tình, nhưng một phòng trừ hai người trong cuộc ra, những người khác hoàn toàn cảm thấy là Phó Chính nhìn trúng người phụ nữ của Tiêu An, một cảnh quan cho thấy những quả đấm đã vang lên “Răng rắc”.

Tiêu An lúc này cần một bước trước mặt Thiệu Tây Bội, đối diện Phó Chính, nhưng mà trên mặt nửa điểm cười cũng không có.

Thiệu Tây Bội để ly rượu xuống khẽ ngẩng đầu, ánh mắt Phó Chính sắc bén để cho cô không thể lui được, anh ta giống như hoàn toàn không nhìn thấy Tiêu An, “Thiệu Tây Bội, em có nghe hay không.”

“Phó Chính con mẹ nó? !” Ngôn Kỳ kéo tay áo cau mày đi tới, “Anh biết Bội Bội sao? Chưa từng thấy qua giữa ban ngày cướp người như vậy, anh coi chúng tôi đều mù hết sao? ! Đầu bị thương nên hôm nay chọc tới anh em tôi tôi không thể không đánh anh!”

“Buổi sáng bác sĩ nói đầu bị thương sẽ có khả năng tái phát, anh uống nhiều rồi cùng tôi trở về thôi.” Lúc này Mẫn Kiều Tư đi tới đứng giữa Phó Chính và Ngôn Kỳ, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, lời nói giống như là Thiệu Tây Bội nói.

Tiêu An chỉ cảm thấy người ở phía sau anh của chân chờ một chút, nhẹ nhàng đứng lên, anh còn chưa kịp liếc nhìn cô một cái, thì Phó Chính kéo cô qua liền sải bước đi ra cửa.

Một phòng yên tĩnh, bốn người Ngôn Kỳ trợn mắt há mồm cứng ở tại chỗ, giữa hai lông mày Tiêu An nổi lên lo lắng, giơ ly rượu trong tay ném trên tường.

Gần sang năm mới trong tiệm cắt tóc biến người đông đúc, Cổ Linh Nhan ở trên ghế sofa đợi chán đến chết, thật vất vả từ trong phòng riêng ra ngoài đến cạnh Đơn Cảnh Xuyên, mắt cô ấy sáng rực lên nhảy nhót đến trước mặt anh, anh nhìn mái tóc màu đen dài lồng gậy đầu một cái, “Ừ, tiểu tử đáng đáp thật thanh tú!”

Đơn Cảnh Xuyên bắt đắ dĩ kéo cô qua liền đi ra cửa, trong lòng suy nghĩ lúc ấy nghe Ngôn Kỳ nói lần hẹn hò đầu tiên phải đi cửa hiệu cắt tóc lúc đó nét mặt anh ta thật thối tha, vỗ vỗ đầu người bên cạnh, trầm giọng hỏi, “Tiếp theo đi nơi nào?”

Cố Linh Nhan duỗi lưng một cái, cười híp mắt đối với nói, “Xem chừng đây thật nghe lời chị, chị mời đi ăn ngon!”

Vì vậy liền xuất hiện cảnh tượng Đơn Cảnh Xuyên ngồi yên mười phút nhìn trước mặt một chén tôm hùm nhỏ, những người bên cạnh ăn được như rơi vào trong sương mù, dừng lại dùng móng vuốt kéo tóc anh, “Đơn Cảnh Xuyên anh làm bạn trai của em anh còn không ăn chút gì giống em!”

Hầu như sách dạy nấu ăn không chỉ có rau dưa với cá, thỉnh thoảng có thêm thịt người nào đó lắc đầu một cái, “Em ăn đi, anh giúp em.”

Lần này Cố Linh Nhan mất hứng, nhìn thấy gương mặt tuấn tú anh thì lại không muốn nổi giận, buồn buồn không vui gặm xong rồi tự mình gấp thêm tôm hùm nhỏ vào trong chén anh, tính tiền rồi đi ra ngoài.

Trăng tròn hoa thắm, một mình cô đi về phía trước, người phía sau không nhanh không chậm đi theo, trong lòng cô mắng anh cọc gỗ ngu ngốc tính khí như công tử, càng đi càng tức, lập tức dừng bước quay đầu lại nói, “Đơn Cảnh Xuyên chúng ta chia tay!”

Đơn Cảnh Xuyên sững sốt một chút, hồi lâu híp híp mắt, “Tại sao?”

“Cái gì tại sao, dù sao anh cũng không nói qua em là bạn gái của anh.” Đỉnh ước đêm ấy lấy một cái ôm kết thúc, sau đó anh đưa cô ấy trở về phòng ngủ, cái gì cũng không nói.

Cô ấy thấy anh không trả lời, tiếp tục đi về phía trạm xe, lúc này Đơn Cảnh Xuyên theo tới, “Cố Linh Nhan em không cần đùa bỡn như đứa bé vậy.”

“Mẹ kiếp!” Cô ấy chột xoay người trừng anh, “Chính anh đầu gỗ lại không biết lãng mạn, tin nhắn nhiều nhất là năm chữ trở xuống, điện thoại nói hai câu liền im lặng không nói, lần hẹn hò đầu tiên liền theo tôi ăn bữa cơm tối thì lòng không vui, anh giống bạn trai sao? !”

“Anh nhuộm tóc trở lại thành màu đen.” Anh nhàn nhạt mở miệng.

Ngụ ý, đó là nghe lời bạn gái mới mà nhuộm tóc đen trở lại.

Cố Linh Nhan bị anh làm cho ghen hợm, giận đến tóc ngắn từng sợi một đứng lên, “Tôi mặc kệ, dù sao anh một chút cũng không có giống là bạn trai bất luận là vì cái gì, anh không có tí tự giác nào!”

Trên đường người tới lui nhìn thấy một đôi trai gái đều mím môi cười không ngừng, Đơn Cảnh Xuyên chỉ

cảm thấy ở trong bộ đội lúc mô phỏng tác chiến cũng không khó như đối phó với một tiểu nha đầu thế kia, thở dài nói, “Nếu như em bởi vì thấy anh không chịu ăn tôm hùm nhỏ với em mà làm em không vui, anh cũng không còn lời nào để nói.”

“Không lời nào để nói thì thôi dứt khoát đi.” Cô bị đầu gối chọc giận đến sắp học máu, “Chia tay chia tay đi!”

Đơn Cảnh Xuyên thấy cô lại muốn đi, không thể làm gì khác hơn là tiến lên kéo cánh tay của cô, “Em nói chuyện dễ nghe một chút không được sao, luôn luôn ầm ĩ lên làm cái gì?”

“Tôi có cái bộ dáng này, anh cũng không phải là lần đầu tiên biết tôi!” Cô nhanh mồm nhanh miệng, hít mũi mà rống lên.

“Em như vậy sao được? Coi như con gái không dịu dàng sẵn sàng, ít nhất phải biết đạo lý.” Anh từng chữ từng câu nói.

“Tôi cũng không dịu dàng sẵn sàng, lại không nói đạo lý, anh tìm cô con gái khác đi !” Đôi mắt cô ấy đều đỏ, đẩy cánh tay của anh ra.

“Cố Linh Nhan!” Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo thành một nắm, vừa định giáo huấn cô lại không đành lòng, thả mềm giọng điệu hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Em là người đầu tiên mà anh thích, cho tới bây giờ anh cũng chưa có cùng con gái hẹn hò lần nào, không biết nên làm sao em mới có thể vui, anh xác thực không vô vị cứng nhắc, mà anh đối với em rất nghiêm túc, em không cần tùy tiện nhắc tới chia tay.”

Trước kia Cố Linh Nhan học cấp 3 cũng có nói chuyện yêu đương, lời của anh so với bé trai mười bảy mười tám tuổi dù dễ người khác rất vụn vặt, nhưng cô nghe được trong lòng lại thấy ngọt ngào.

“Vậy anh công em!” Cô ấy đi vòng qua phía sau anh, ở bên trong áo khoác nhỏ màu trắng làm mặt quỷ với anh, Đơn Cảnh Xuyên trở nên đau đầu, không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm xuống.

Cô nằm ở trên lưng anh, giật nhẹ tóc của anh, nhỏ giọng hỏi, “Anh đường đường là là lãnh đạo lớn, rốt cuộc để ý em cái gì?”

Anh một người như vậy, nguyện ý vì cô ấy thỏa hiệp cùng chống lại với ba mình tám năm đều không hư hỏng chỉ duy nhất một lần khinh cuồng, nguyện ý theo cô chen chúc trong lều nhỏ gặm tôm hùm, nén được ứng phó lòng mình không nói đạo lý với cô.

“Anh cũng không biết.” Anh làm sao không cảm thấy nghi ngờ, trong khoảng thời gian này trong lòng anh nhiều lần nghĩ cách tránh cô, nhưng cuối cùng không được anh thừa nhận lòng mình kỹ càng rồi, 26 năm cẩn thận tự kiểm chế, cuối cùng làm một người tính khí nóng nảy đã động lòng với một Lolita.

“Ừ.” Đôi tay cô ấy ôm cổ của anh, nhìn mái tóc màu đen của anh trong lòng tràn đầy kiêu ngạo, cười hì hì

ngiêng đầu hôn xuống gương mặt anh, “Thối tha khó chịu, còn mấy ngày nữa sẽ bước sang năm mới rồi, chúc anh một năm mới không còn khó tính kỳ cục như vậy.”

Đơn Cảnh Xuyên bước chân ngừng lại một nhịp, thân thể luôn luôn vững như đá trong lúc lơ đãng nhẹ rung một chút, Cổ Linh Nhan nằm ở trên lưng anh nở nụ cười lão đạo buồn ngủ, chợt nghe giọng nói anh trầm thấp vang ở bên tai, “Ngủ ngon, Nhan Nhan.”

Phó Chính mang theo Thiệu Tây Bội một đường chạy xe trở lại nhà trọ cô, vào phòng anh ta đặt cô sau lưng cửa, liền hôn xuống.

Giữa môi và lưỡi anh ta mang theo nhàn nhạt mùi thuốc lá, trong miệng cô lại hàm chứa mùi rượu, đã lâu triền miên như sóng biển cuộn lấy, tay của anh ta linh hoạt ngăn áo khoác của cô, từ vạt áo lông cừu cô tham lam tiến vào, đưa tay cầm hai luồng trắng nõn của cô.

“Ừm.” Cô liều mạng mà đẩy anh ta ra, đỏ mắt hỏi, “Anh coi tôi là cái gì vậy Phó Chính?”

“Coi là cái gì?” Anh ta lau đôi môi, tròng kính sau mắt lạnh sáng lên bắn ra bốn phía, “Cô có thể cho người đàn ông khác ở bên trên không thể để cho tôi lên bên trên được hả ?”

Cô giận dữ cầm vật phẩm thủy tinh trước cửa ném lên trên người anh ta, “Anh dứt cho tôi!”

“Thiệu Tây Bội.” Anh ta nghiêng người tránh qua, một tay nhéo cằm cô, phần nộ quát, “Rốt cuộc cô muốn thế nào? ! Con mẹ nó tôi không muốn nhìn cô ngồi bên cạnh người khác, cô có nghe hay không? !”

“Liên quan gì tới anh!” Cô bị anh ta đã thương ép người cũng không cho giải thích, “Anh nhiều phụ nữ như vậy nhất định phải nhìn chăm chăm một mình tôi làm gì? Con mẹ nó trước đó tôi cho anh ở bên trên, nhưng hiện tại tôi không muốn cho anh ở bên trên, anh hiểu chưa? !”

Phó Chính dừng một chút, tiến lên một lấy tay cô gắt gao đè ở trong ngực, cười lạnh một tiếng, “Cô không muốn cho tôi bên trên rồi hả ? Nghĩ hay quá nhỉ.”

22. Chương 22: Dây Dưa Sâu Sắc

Thiệu Tây Bội chưa từng điên cuồng trước mặt Phó Chính như thế này.

Tám năm, cho dù anh có làm tổn thương cô tới cỡ nào, cho dù trong thâm tâm cô hận anh tới cỡ nào, cô đều chưa từng tay đâm chân đá trong ngực anh giống như bây giờ, vừa khóc vừa đuổi anh dứt đi.

Phó Chính cũng không khá hơn chút nào, bình thường là một người lạnh lùng ít nói, bây giờ mắt đỏ ngầu, cánh tay gắt gao kẹp chặt người phụ nữ vào lòng.

Cô đánh một lúc, một mồi thở hồng hộc, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nghẹn ngào nói: “Chẳng qua anh chỉ cảm thấy tôi là vật sở hữu của anh mà thôi, bởi vì Tiêu An xuất hiện, lòng tự tôn của anh không thể chịu nổi việc tôi rời đi.”

Anh nhếch môi nhìn cô, không nói gì.

“Tôi nói không sai chứ?” Cô cười khổ một tiếng, lau nước mắt, nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Phó Chính, tôi không quên được anh, đó là việc của tôi, không liên quan đến anh.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Phó Chính trầm mặc nhìn người phụ nữ đối diện, ánh mắt giống như đang thiêu đốt người cô, bỗng nhiên cảm giác chỗ mắt cá chân có cái gì đó đang cắn ống quần của mình, anh cúi đầu nhìn, khoai sọ lẩn thành một đống, đang lười biếng trông ngóng anh.

Thiệu Tây Bội cũng nhìn thấy, ngồi xổm xuống muốn ôm khoai sọ lên, ai ngờ anh thuận thế ngồi xổm xuống, nhắc khoai sọ lên vứt qua một bên, đưa tay ôm ngang cô lên.

Bất giác đã đến bên giường, tay của anh giống như có điện, chỗ nào được khiêu khích đều có cảm giác nóng hổi, mắt cô bị sương mù che phủ, run run tay cởi quần áo của anh, ánh mắt sắc bén của anh nặng nề nhìn cô, một tay lưu loát đẩy áo ngực của cô lên cao, nắm lấy bộ ngực trắng như tuyết của cô ở trong tay nhào nặn.

Đã lâu không làm, phía dưới cô cực kỳ ẩm ướt, mấy lần anh bóp hơi mạnh, cô đỏ mặt rên khe một tiếng, chen chân vào đá chiếc quần của anh xuống một nửa.

Phó Chính nhìn người phụ nữ dưới thân đang không chịu nổi mà ôm chặt hông anh, hai bầu ngực trắng như tuyết bị anh xoa đến mức đỏ lên, anh cúi đầu xuống hôn lên người cô, tạo hết dấu vết này đến dấu vết khác, chỗ đó của anh dán vào bắp đùi cô vừa cứng lại nóng, cô bị anh hôn đến mức không chịu nổi, muốn tự mình cởi nốt quần trong của anh, nhưng anh không cho phép, trở mình ép cô xuống dưới thân.

Dưới ánh trăng, tấm lưng trần đẹp đẽ của cô khẽ run, ánh mắt anh càng ngày càng nóng, giơ tay xé rách quần lót của cô, từ phía sau tự mình cởi quần rồi nặng nề đi vào.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước phát ra từ chỗ giao hợp, một tay anh giữ lấy vai cô, giống như dã thú sau lưng cô vừa mút vừa cắn, một tay nắm lấy eo cô, không cần bất kỳ kỹ thuật gì mà cứ mạnh mẽ đâm vào.

Để không bị anh đâm đến mức bay về phía trước, hai tay cô nắm thật chặt chiếc gối, đỏ mặt nghe âm thanh giao hợp vang lên ngày càng to, mỗi lần anh đều đi vào rất sâu, nhưng ý xấu chính là không muốn cô lên đỉnh.

Thiệu Tây Bội nhin một lúc, cuối cùng chôn đầu trong gối khóc không ra tiếng, Phó Chính cắn răng đăm mấy lần nữa rồi lui ra, trở người cô dậy, từ trên cao nhìn xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dính đầy mồ hôi ẩm ướt, mái tóc dính chặt trên gương mặt, cái mũi xinh đẹp vì khóc mà cứ sụt sịt liên hồi, trên thân đầy dấu vết mà anh vừa lưu lại, nhìn một đường xuống phía dưới, địa phương trước đó ngậm lấy anh lúc mở lúc đóng, hơi có chút sưng đỏ, chất dịch trong suốt đang từ từ chảy ra.

Phó Chính càng nhìn càng nóng, nhanh chóng cởi kính mắt vứt xuống đất, bế cô lên, tách hai chân ra kẹp lên lưng anh, thở hổn hển đăm một phát đến đấy, ra ra vào vào, nhiều lần còn hung hăng giầy vò chỗ mẫn cảm của cô.

Chính anh cũng ỷ vào sự kích thích mà kiên trì tới tận bây giờ, cho đến khi cô ghé vào vai anh không phát ra được âm thanh nào nữa, anh mới vội vàng rút ra, xuất giữa hai chân cô.

Cô hấp hối tựa trên bả vai anh, nước mắt rơi lã chã, toàn bộ đều chảy vào cổ anh, anh thở dài, ôm cô vào trong ngực hôn lên thái dương cô, thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

“Anh đi đi...” Cô bị anh làm cho vừa đau vừa tê dại, trong lòng lại hận chính mình: “Bây giờ anh đã ở trên xong rồi, anh mau đi đi...”

Trong lòng Phó Chính cũng loạn, giọng nói lạnh lùng, “Em ôm anh thì anh đi như thế nào?”

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại không có sức lực, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của cô, cuối cùng thua trận, tự mình nằm xuống lật cô đặt ở trên người, lau mồ hôi ẩm ướt cho cô: “Em đúng là vật sở hữu của anh, người nào cũng không thể đụng vào.”

“Nhưng điều này không phải là bởi vì lòng tự tôn của anh.” Anh bình tĩnh nhìn cô: “Ba tháng nay, anh không hề chạm đến một người phụ nữ nào.”

“Mấy hạng mục lớn liên tiếp thua lỗ, sở cảnh sát vô cùng nóng nảy, anh của em hẳn là muốn cảm ơn em lắm, đều là do em ban tặng mà.”

Cô nghe anh từ từ nói, nghĩ đến một người kiêu ngạo như vậy, lại bởi vì phân tâm trong cuộc độ sức của đàn ông mà trở nên khốn đốn, nghe thấy giọng điệu không cam lòng của anh ngược lại lại có chút dễ thương, cô kìm nén nước mắt mỉm cười.

“Làm bạn với anh.” Đợi một lúc, anh há miệng cắn cắn mũi cô, trịnh trọng nói: “Anh cũng cần em.”

Thiệu Tây Bội vĩnh viễn nhớ kỹ đêm này, người đàn ông mà trong cuộc đời từ mười sáu đến hai tư tuổi cô luôn luôn ngược nhìn lại đang rất nghiêm túc cầu xin cô —

Đi theo suốt một đường. Nếu gặp phải sóng gió lớn hơn nữa, máu chảy ruột mềm(*), quyết không rời bỏ.

(*) Máu chảy ruột mềm: Những người thân thuộc phải nhờ cậy và giúp đỡ lẫn nhau, nếu không sẽ tổn hại cho nhau.

Dù có cầu xin ích kỷ cứng rắn như thế nào, lại vẫn liên quan đến người đàn ông này, hướng hồ chính cô cũng ích kỷ, nói không chừng cái sự lưu luyến u mê không tỉnh này ngày mai sẽ đến cuối mộng cảnh, không phải sao?

“Được.” Một lúc sau, cô nhắm mắt lại, tựa vào cổ anh, duỗi tay nắm chặt lấy tay anh.

Sắc mặt Phó Chính dần dần dịu lại, cầm lấy chăn cẩn thận đắp kín lên người cô, hôn lên trán cô: “Ngủ đi.”

Một buổi sáng lạnh giá, phía sau chiếc xe jeep màu đen của Phó Chính là một chiếc xe màu bạc khác, Tiêu An ngồi ở vị trí lái, nhìn trong phòng Thiệu Tây Bội không có chút ánh sáng nào, trong mắt tối sầm lại, một đêm mà dài như một năm.

Chưa đến mấy ngày nữa sở cảnh sát sẽ phải làm báo cáo hàng năm, cả đám Đơn Cảnh Xuyên mỗi ngày đều bận rộn trong phòng họp từ sáng sớm đến tối muộn, chỉnh sửa tài liệu, làm bản kế hoạch tuyên truyền giảng giải... Đến mức ăn cơm cũng là giải quyết trong phòng họp.

Ngôn Kỳ có hai quầng thâm thật to, quỳ ở giữa Đơn Cảnh Xuyên và Tiêu An, khuôn mặt đau khổ, lấy đầu đập đất: “Anh Nồi, anh An... Hai người các cậu là người sắt, để mình nghỉ ngơi đi! Mình sắp lao lực quá mà chết rồi!”

Hai người đàn ông này, một người vừa mới có bạn gái, có nhiều động lực nên không hề mệt mỏi, một người khác thì gặp phải kẻ thù của người con gái mình thích, không muốn sống nên giãy vò thân thể của mình, anh cũng không thể sánh bằng được, không thể sánh được sao?!

Mấy sĩ quan cao cấp đứng bên cạnh đều bật cười, tỏ vẻ khinh thường, Ngôn Kỳ đứng lên, nổi trận lôi đình hét: “Tôi nhổ vào mấy người độc thân các cậu! Không phải các cậu cũng chỉ là trợ thủ đắc lực thôi sao!”

“Ồn ào quá.” Đơn Cảnh Xuyên chen chân vào đẩy cậu ta một cái, trầm giọng nói, “Báo cáo tháng ba tháng tư bảo cậu phụ trách đâu?”

Ngôn Kỳ giật mình, chân chó chạy tới bàn làm việc cầm một cái gì đó, lúc trở về trên mặt lộ vẻ không khác gì chân sai vật: “Anh Nồi ~~~”

Cả phòng đều bị anh làm cho lông tơ dựng đứng, Đơn Cảnh Xuyên nhin một chút mới không ném cái bút

trên tay về phía anh, Ngôn Kỳ giống một tú bà trong thanh lâu, chỉ chỉ cửa: “Cô dâu nhỏ tới~”

Lần này, một đám đàn ông đều hướng về phía cửa để nhìn cô bạn gái đầu tiên của phó cục trưởng mặt đen, Đơn Cảnh Xuyên để bút xuống, trầm mặt lườm bọn họ, vút Ngôn Kỳ qua một bên, nhanh chân đi ra ngoài đóng cửa lại.

Cố Linh Nhan nhỏ bé đang đứng trước phòng họp nhìn đông ngó tây, nhìn thấy anh tới thì mắt sáng lên, đã vài ngày Đơn Cảnh Xuyên không gặp cô, lúc này thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô thì liền động lòng, đưa cô vào phòng làm việc: “Sao em lại tới đây?”

“Từ trường học tới đây quá xa, nhớ em xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ.” Anh vẫn chưa quên chuyện lần trước đám du côn mai phục cô để tìm anh tính sổ, rót chén trà nóng nhét vào tay cô, sờ sờ tóc cô: “Có lạnh không?”

“Anh cứ thích dạy em.” Cô lắc đầu một cái, miệng húp một ngụm trà nóng, thỏa mãn để cái chén xuống: “Cũng nhiều ngày không gặp mặt rồi, chẳng lẽ anh không nhớ em sao? Gọi điện thoại cho anh anh cũng không nghe!”

Đơn Cảnh Xuyên ngẩn ra, nghiêng mặt sang bên cạnh, hồi lâu mới từ từ mở miệng: “Không phải, mấy ngày nay phải làm hội nghị tổng kết, điện thoại di động cũng để trong phòng làm việc, chưa có xem.”

Cố Linh Nhan hít một hơi thật sâu, thật lòng cô cảm thấy mình mới là đàn ông, mỗi lần nhìn anh nói chuyện là ngứa ngáy khó chịu, lúc người hơi dựa sát vào anh, Đơn Cảnh Xuyên không tránh thì cũng né, hiển nhiên là bộ dạng một cô vợ nhỏ!

Anh và cô chung sống mấy ngày nay, thấy con người cô đảo liên tục cũng biết là cô nếu không phải là đang muốn mở miệng mắng anh thì chính là đang tức giận, anh vội vàng mở lời: “Hai ngày nay em ở trường như thế nào? Có gây gỗ với người khác không?”

Tính khí của tiểu nha đầu này nóng nảy như vậy, anh vẫn lo rằng không chừng đến một ngày nào đó chính cô sẽ bị bắt vào trong cục.

“Rất tốt, không khiến đại cục trưởng phải nhớ thương.” Cô liếc mắt, đưa lưng về phía anh: “Có thời gian gây gỗ với người khác thì em cũng sẽ không ngồi xe hai giờ đồng hồ để chạy tới thăm cái khúc gỗ như anh.”

Đơn Cảnh Xuyên gật đầu một cái, không nghĩ ra nên nói cái gì, tựa lưng vào ghế sofa trầm mặc, thật ra thì vốn trong lòng Cố Linh Nhan còn một bụng muốn nói với anh, thấy anh nói chưa được ba câu lại im lặng, quả thực là muốn cầm chén nước nóng hắt vào người anh.

“Em không còn việc ở đây nữa, em đi đây.” Cô cứng rắn nói một câu, đầu gối Đơn Cảnh Xuyên lắng nghe, rồi gật đầu nói được, anh đưa em tới trạm xe, cô tức giận đến mức vung tay áo, xoay người bỏ nhào lên người anh, hai chân gác lên hai bên bắp đùi anh: “Đơn Cảnh Xuyên, con mẹ nó nếu không thì anh đi tìm đàn ông mà yêu đi!”

Sau khi nghe xong anh nhú mồm một cái, vừa định nói cô hồ đồ, cúi đầu liền thấy hai cánh tay nhỏ bé của tiểu nha đầu đang chống trước ngực anh, khuôn mặt nhỏ bé mập mạp đang ở trước mắt, đôi môi anh đào trơ mìn khê hé, da đầu anh căng lên, còn chưa kịp dời tầm mắt đi, mặt của cô lại phóng to trước mắt.

Chỉ cảm thấy môi cô mềm nhũn áp vào, rất nghiêm túc từ từ ngậm lấy môi anh hôn, đầu lưỡi nho nhỏ dụ dỗ anh mở miệng ra, bên tai anh là tiếng ong ong, giống như mười mấy cỗ xe tăng nghiền qua đầu mà không thể động đây, Cố Linh Nhan đầy sắc tâm, một chút cũng không nổi giận, gắng sức cạy cái miệng của anh ra.

Dù sao Đơn Cảnh Xuyên cũng là đàn ông, coi như là tay mơ đi chăng nữa thì luôn có lúc ở thế chủ động, trên người cô gái có mùi đặc biệt giống như mùi sữa tắm trẻ em, hơi thở kia thực sự quá ngọt ngào, anh chỉ có cảm giác tay mình không chịu được sự khổng lồ, từ từ xoa hông của cô.

Sắc tâm của Cố Linh Nhan mới thỏa mãn một nửa, chưa vui mừng được hai giây thì “Rầm” một tiếng, Đơn Cảnh Xuyên run lên buồm người ở trên ra thì liền nhìn thấy Ngôn Kỳ đang nằm trên mặt đất, ngoài cửa còn có tiếng bước chân hoảng hốt chạy.

“Nồi, không phải là mình muốn xem trộm cậu và chị dâu nhỏ đâu! Là bọn họ ép mình!” Ngôn Kỳ vội vội vàng vàng, chợt vỗ xuống bắp đùi của mình: “Mình có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, lúc này mẹ cậu gọi điện, nói cha cậu ở nhà bỗng nhiên bị ngắt!”

23. Chương 23: Đắm Chìm

Lúc Đơn Cảnh Xuyên về đến nhà, người trong nhà ước chừng nhiều gấp đôi bình thường.

Ông cụ Đơn cầm cây gậy ngồi trên ghế sofa, ánh mắt uy nghiêm xem tivi, bà cụ Đơn ngồi cạnh ông, đang nói chuyện với người đàn ông trung niên bên cạnh, Đơn Cảnh Xuyên bước vào phòng, cung kính gọi “Ông nội bà nội”.

“Về rồi à?” Ông cụ Đơn gật gù đầu, ho khan một tiếng, “Con qua phòng ba con xem xem, không xảy ra chuyện gì lớn, đúng lúc chú hai con cũng vội chạy về, tối nay mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.”

Đơn Cảnh Xuyên gật đầu với Đơn Quân, nhàn nhạt gọi một tiếng “chú hai” rồi sải bước vội vàng đi đến phòng của Đơn Lợi.

Đơn Lợi đang tựa vào đầu giường, kỹ lưỡng xem phần tài liệu đang cầm trong tay, Cù Âm đang ở bên cạnh pha trà cho ông, thấy con trai trở về, vội vàng đặt ly trà xuống đón tiếp, “Sao lại mặc quần áo mỏng manh như vậy?”

“Nhận được điện thoại là con lập tức trở về, áo khoác để ở trong cốp, ba sao rồi?” Đơn Cảnh Xuyên và mẹ cùng đi đến bên giường, nhìn qua thấy khí sắc Đơn Lợi cũng không tệ lắm nên thở phào nhẹ nhõm.

“Bác sĩ nói là do ông ấy mệt mỏi quá độ, ăn uống không điều độ nên bệnh đau bao tử lại tái phát.” Cù Âm lắc đầu, đau lòng nhìn con trai mình, “Em thấy chuyện trong cục đều do Cảnh Xuyên đảm nhiệm, anh là cục trưởng mỗi ngày lại bận bịu việc gì chứ.”

“Suy nghĩ đàn bà.” Đơn Lợi để văn kiện xuống, “Thằng nhóc như nó thì biết cái gì, không phải do tôi chống đỡ thì không biết bây giờ nó còn phải khổ cực gấp bao nhiêu lần nữa.”

“Cái ông này sao nói chuyện lại không dễ nghe chút nào? Mọi người ai cũng khen con trai của ông còn ông thì vừa gặp nó lại chê nó tồi bởi thế chứ?” Cù Âm tức giận đặt ly trà lên khay, lườm chồng mình.

Lúc ăn cơm tối, hai vợ chồng còn thỉnh thoảng tranh một câu đùa một câu, ông cụ Đơn buông đũa xuống trông mắt nhìn, khó khăn lắm mới lắng lại.

“Thần thái của con bây giờ tốt hơn rồi đó.” Ông cụ quan sát đứa cháu nội duy nhất đang ngồi ở đối diện, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng, “Tốt hơn cái đầu tóc màu sắc lộn xộn trước kia biết bao nhiêu đấy.”

“Tiểu tử thú vị, không biết hai ngày trước dây thần kinh bị chập chỗ nào rồi.” Đơn Lợi nhú nhú mày, “Bằng không thì con thật sự bị nó làm cho tức chết.”

“Cảnh Xuyên, lúc nào thì dắt bạn gái về đây ăn cơm? Con cũng lớn rồi.” Bà cụ Đơn vui vẻ cười, hiền lành và dịu dàng.

“Bà nội, không vội đâu.” Đơn Cảnh Xuyên quan tâm gấp thức ăn cho bà, trầm giọng nói, “Qua năm con mới hai mươi bảy tuổi thôi.”

“Thật sự có một cô con gái trong nhà thì tốt quá, nũng nịu dịu dàng không ầm ĩ.” Cù Âm mỉm cười nhìn con trai, “Nhớ lúc đó Bội Bội. . . .”

Lời vừa ra khỏi miệng, bỗng nhiên bà cảm thấy đã lỡ lời, vội vàng che miệng không nói thêm gì nữa, Đơn Lợi nghiêm khắc lườm bà, lúc này mọi người trên bàn ăn đều trầm lặng lại, ông cụ Đơn liếc mắt nhìn đứa con thứ hai ở bên cạnh, về mặt Đơn Quân thần nhiên không nhìn ra biểu tình gì.

Trước khi về, ông cụ Đơn bưng ly trà gọi Đơn Cảnh Xuyên vào thư phòng, cân nhắc hồi lâu mới chậm rãi nói, “Cảnh Xuyên. . . . Bội Bội, con bé có khỏe không?”

“Con bé ổn lắm, ông nội.” Đơn Cảnh Xuyên thần nhiên trả lời, “Bây giờ em ấy và dì Mộc sống ở vùng ngoại ô.”

Sau khi ông cụ Đơn nghe xong thì trầm mặc một hồi, thở dài, “Lúc nào con rảnh thì. . . .Quan tâm con bé một chút.”

Đơn Cảnh Xuyên gật đầu đồng ý, đưa ông bà nội ra xe xong quay vào, đúng lúc gặp Đơn Quân đang trầm mặc hút thuốc bên cạnh bồn hoa, suy nghĩ một chút vẫn sải bước qua đó.

Đơn Quân thấy anh tới thì tắt thuốc cười nói, “Nghe nói hạng mục lần này con làm rất tốt, tính khí của ba con như vậy, dù có đánh chết cũng sẽ không khen con, con cũng đừng để trong lòng.”

“Dạ không đâu chú hai.” Mắt Đơn Cảnh Xuyên vẫn nhìn hồ nước phía trước, “Chú ở thành phố R nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Lúc này người gác cổng đã lái xe tới, Đơn Quân nhận lấy chìa khóa xe đột nhiên hỏi: “Cảnh Xuyên, có phải con cũng cảm thấy chú hai đã làm sai rồi không?”

Đơn Cảnh Xuyên ngó ra một giây rồi mới phản ứng được, mấp máy môi, “Con là con cháu, không có tư cách đánh giá chú.”

Đơn Quân lái xe đi một lúc lâu rồi anh vẫn còn đứng im lặng tại chỗ, chuông điện thoại di động vang lên cả buổi mới phục hồi tinh thần bắt máy.

“Ba anh sao rồi?” Giọng Cố Linh Nhan truyền đến, trong phòng ngủ hồ hết âm ỉ còn có thể nghe được tiếng la quái đản của Ngôn Hinh, anh ở đây lại là tiểu khu vắng người nên tạo thành sự đối lập rõ rệt.

“Bệnh bao tử tái phát, không có vấn đề gì lớn.” Anh cầm chặt điện thoại di động, “Em ăn cơm chưa?”

“Cũng trễ như vậy rồi, còn chưa ăn không lẽ em phải chết đói sao?” Dường như cô đã đi ra khỏi phòng ngủ, xung quanh đã yên tĩnh hơn, “Đường đường là phó cục trưởng sao lời nói ra lại thiếu dinh dưỡng như vậy chứ.”

Cô nhóc này, quan tâm thì bảo là dài dòng, nói ít mấy câu lại bị mắng là khúc gỗ, Đơn Cảnh Xuyên bắt đầu lẩm bẩm.

“Không còn mấy ngày nữa là đến giao thừa rồi, anh tính thế nào?” Cô ở bên kia hỏi.

“Đến chỗ ông nội, còn em thì sao?”

“Ở nhà thôi, mừng một chúng ta có thể gặp mặt không?” Ban đầu cô còn hùng hồn, nghĩ đến anh phải bận rộn công việc nên giọng lí nhí.

Đơn Cảnh Xuyên nghe tiếng cô thở nhẹ nhàng bên tai, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vui sướng, “Có thể chứ, hôm trước không phải em nói ngày mai muốn anh chở về nhà lấy chút đồ sao, tối mai em chờ anh đến đi lấy với em, được không?”

Cố Linh Nhan nghe lời anh nói thì vô cùng ngạc nhiên, “Anh còn nhớ à?”

Thì ra mỗi lần gọi điện thoại cô huyền thuyên như vậy, anh đều âm thầm ghi nhớ hết, cô đứng trong hành lang vui mừng lâng lâng như hoa đào bay phát phơ, thấy anh không trả lời, đỏ mặt nói, “Vây em chờ anh, đến thì gọi điện thoại cho em.”

“Đắp chăn cho kín đấy, đừng để cảm lạnh.” Trong bóng đêm giọng của anh càng trầm thấp, “Ngôn Hình nói em buổi tối luôn đắp chăn.”

Bên đây cô hận không thể bấm vằm con nhỏ mách lẻo thành trăm mảnh, vội vàng “Ừ” một tiếng rồi tắt điện thoại.

Đơn Cảnh Xuyên nghe tiếng tu tu bên tai, vô thức nở nụ cười dịu dàng.

Lúc Thiệu Tây Bội làm cơm tối trong bếp, ngoài trước có người gõ cửa liên tục, cô thầm nghĩ có lẽ là Phó Chính tới, vội nhỏ lửa rồi đi ra mở cửa.

Khuôn mặt tuấn tú của Mẫn Kiều Tư đang nở nụ cười hài hước, ngượng ngừng bước vào, “Tôi đưa thức ăn cho mèo đến cho cô.”

Người này rõ ràng mới vừa bị Phó Chính đánh một trận, bước đi cũng khập khiễng, Khoai Sọ từ trong phòng nhảy ra nhìn anh ta, rất thân thiết dùng móng vuốt cào cào ống quần an ủi anh ta.

Mẫn Kiều Tư nhìn xung quanh, để thức ăn mèo xuống, xoay người định đi, Thiệu Tây Bội gọi anh ta lại, “Không ở lại ăn cơm tối sao?”

“Không được không được.” Anh ta sờ sờ đầu, chạy ào ra ngoài, “Phó Chính sẽ lập tức tới ngay, tôi phải đi thôi!”

Quả nhiên anh ta đi không bao lâu, Phó Chính đã đẩy cửa bước vào, Thiệu Tây Bội đang rót nước cho Khoai Sọ, thấy anh đến thì nở cười càng nồng nàn, “Anh lại vừa làm gì Mẫn Kiều Tư nữa vậy? Nhìn anh ta gặp em là sợ, giống như bị vật lông gà vậy.”

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, cời tây trang rồi đóng cửa lại, “Ngược lại anh đang muốn móc con người của cậu ta xuống đó.”

Mặc dù Mẫn Kiều Tư đúng là một người tốt, nhưng trước kia lúc mới quen cũng đã có ý nghĩ muốn động đến Thiệu Tây Bội, khi đó Thiệu Tây Bội còn chưa là người của Phó Chính, cũng đã một mực cự tuyệt anh ta, sau đó Phó Chính biết chuyện này nên đã làm khó dễ Mẫn Kiều Tư không ít.

Cô đến giúp anh treo tây trang lên, xoay người đi vào phòng bếp, “Cơm xong ngay đây, anh chờ em chút.”

Phó Chính xắn tay áo, đi theo vào, cô còn chưa đeo tạp dề lên, đã bị anh ôm từ phía sau, cô ngo ngoay một lúc thì cảm thấy không đứng vững, hơi đỏ mặt đẩy anh ra, “Ăn cơm trước đã.”

“Không được.” Anh xoay cô lại, cắn tai cô một cái, khẽ nói, “Ăn em trước.”

Cô vừa mới thái rau xong, anh nhìn xung quanh nhưng không tìm ra chỗ nào, đẩy cô đến bức tường bên cạnh tủ lạnh, cởi cà vạt, cởi áo sơ mi lột ra sau lưng cô.

“Lên giường đi. . . .” Cô hơi xấu hổ, hai tay ôm lấy cổ anh, cả người hơi run rẩy, “Lạnh. . . .”

“Một lát nữa sẽ nóng lên. . . .” Anh thản nhiên cười, kéo một ống quần của cô xuống, từ từ đưa tay xuống dưới, “Bội Bội, giúp anh.”

Thiệu Tây Bội vừa nghe giọng của anh cả người như nhũn ra, từ từ giúp anh tháo dây nịt, chợt nổi lên ý xấu, cách một lớp quần đưa tay vân vê chỗ đang nhô lên.

Mắt Phó Chính nhú lại, vì không muốn ở trong tình thế cấp bách này lại làm rơi vỡ mắt kính, trước tiên đặt mắt kính lên trên tủ lạnh, nắm chặt tay cô, “Thích thế này à?”

Cô muốn rút tay lại nhưng không được, trở mắt nhìn anh nhanh chóng tự cởi quần rồi đặt thẳng tay cô lên cái vật chân thật kia. . . .

Sau lưng cô là gạch men lạnh lẽo, trong lòng bàn tay cô là vật cứng rắn ấm nóng thiêu đốt người, bàn tay còn lại của anh đang hứng thú vân vê nơi đó của cô, phát ra tiếng chất nhầy dính dính, “Sao lại bất động rồi? Hửm?” Anh cắn bờ môi cô, “Em không động thì anh động.”

Vừa nói xong, anh lập tức đưa một ngón tay vào thăm dò, trước sau trên dưới đều chấn động, cô ngậm lấy môi anh, phát ra tiếng run rẩy như tiếng mèo, bàn tay vô thức dùng lực nắm chặt chỗ đó của anh.

“Hửm. . . .” Phó Chính đang căng đến phát đau, thở dốc vì kinh ngạc rút ngón tay ra, nâng một chân cô lên kẹp lấy bên hông anh rồi tự mình xông vào.

Hôm nay dường như anh rất hăng hái, cứ chín cạ một sâu, lúc nhanh lúc chậm, có mấy lần rút ra khỏi hoàn toàn, lại bất chợt đâm sâu vào, chính là không cho cô hoàn toàn thoải mái, Thiệu Tây Bội bị dán chặt một chỗ, vừa mỗi vừa xót, gấp gấp đến nỗi cắn vào bờ vai của anh, luôn miệng nức nở, nhỏ giọng mắng anh.

Anh vùi mặt hôn ngực cô, ở phía dưới ra ra vào vào làm chất dịch chảy xuống đùi cô, trong giọng nói cũng có vài phần cợt nhả, “Cầu xin anh đi. . . .”

Thiệu Tây Bội đỏ mặt ôm cổ anh, phía dưới cổ gắng co rút lại, thở ra một hơi nóng nói, “Vào sâu chút nữa. . . . Em muốn. . . .”

Quả nhiên tư thế này hiệu nghiệm hơn, rõ ràng cô cảm thấy anh lại bùng nổ thêm hai lần, vừa vặn chạm đến điểm nhạy cảm của cô, Phó Chính lui ra khỏi hai khối tròn trắng nõn nà, nắm chặt eo của cô, đôi mắt đỏ rực nhanh chóng ra ra vào vào liên tục mấy chục cái, dùng chút lý trí còn sót lại tính toán thời gian, sau đó mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất.

Lâu rồi Phó Chính chưa ăn thịt, một trận vào buổi sáng cũng không lay chuyển được việc buổi tối sẽ lại tiếp tục, Thiệu Tây Bội không dám trêu chọc anh hãy cẩn thận coi chừng hư thận, đành để mặc anh, lần này quả thật không còn sức lực để ăn cơm nữa, hai người lại giãy vò nhau một hồi ở trong phòng tắm, anh bế cô lên giường, rồi tự mình làm qua loa chút cơm, bưng đến phòng ngủ hai người cùng ăn.

“Chờng nào anh về?” Cô tựa vào vai anh, cầm chén dứt cho anh một muống, “Ngày mai là giao thừa rồi.”

Anh trầm mặc xem lịch làm việc trên điện thoại di động, nhàn nhạt nói, “Nói sau đi.”

Cô hơi giật mình, mấy năm nay vào dịp lễ mừng năm mới anh luôn bị bao vây bởi các tiết mục, cũng không trở về nhà, cô luôn ở đây một mình.

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động của cô đổ chuông, điện thoại di động để ở trên tủ đầu giường bên cạnh anh, cả người cô không còn hơi sức để với tới, Phó Chính lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thoáng qua rồi lập tức tắt máy.

“Ai vậy anh?” Cô lấy khuỷu tay đẩy đẩy anh, thấy sắc mặt anh lạnh lùng, “Tiêu An à?”

Anh lườm cô, quăng di động vào trong ổ của Khoai Sọ, “Trưa mai ăn trưa với mẹ em.”

Thiệu Tây Bội không có cách nào đoạt lại điện thoại di động của mình, trơ mắt nhìn Khoai Sọ ghét bỏ lấy móng vuốt quăng điện thoại đi, lườm anh một cái, bỏ chén xuống tức giận “Ừ” một tiếng.

“Lại muốn làm một lần nữa à? Hửm? Làm ở đâu? Ghế sofa ha?” Anh kéo cô lên người mình, bắt màn đẩy đẩy mắt kính, lạnh lùng hỏi dồn dập bốn câu.

“Em mới không muốn.” Cô cứ nằm trên người anh dụi dụi mắt, “Em muốn ngủ.”

Lúc này bạn nhỏ Khoai Sọ không cam chịu ngủ một mình, nhảy ra khỏi ổ của mình, bò đến lẩn quẩn bên cạnh chân, Thiệu Tây Bội cũng không giúp anh bỏ Khoai Sọ xuống, cười híp mắt nhìn mặt mày anh từ từ đen thui lại.

Bên ngoài cửa sổ là ánh đèn neon chiếu xuống mùa xuân thành thị, bên trong cửa cô ôm lấy người cô yêu

nhất, không nghĩ đến tương lai cũng không nhớ về quá khứ nữa, đắm chìm trong giấc mộng, không biết bây giờ là năm nào.

24. Chương 24: Lối Đi

Buổi sáng năm mới Phó Chính bị tiếng pháo nổ âm ỉ của mấy nhà dưới lầu đánh thức, nhìn đồng hồ thấy chưa đến bảy giờ sáng, người bên cạnh đang say giấc nồng, cuộn tròn bên cạnh anh, để lộ ra cánh tay thon thả ngọc ngà như đóa sen vậy, một bên mặt an tĩnh mà duyên dáng.

Nếu Thiệu Tây Bội tỉnh giấc, nhất định sẽ nghĩ đến một câu nói, một người phụ nữ yên tĩnh ngủ trước mặt bạn, điều bạn muốn làm chính là không đánh thức cô ấy dậy, chăm chú ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô ấy.

Thế nhưng người này lại là Phó Chính, vì vậy lập tức thay đổi thành trong lúc cô ấy lơ mơ ngủ, thân dưới đã có một cây nóng hầm hập chia vào, người nào đó xấu xa cắn vào môi cô cho đến khi cô không thể thở được, dồn ép cô phải mở mắt ra.

“Em đói bụng. . . .” Hai ngày nay cô bị anh giày vò đến rụng rời rệu rã hết, thê thảm đẩy anh ra, “Em muốn ăn sáng.”

“Đừng ăn nữa, anh đút em ăn cái khác, ha?” Sinh lực anh tốt vô cùng, không mang mắt kính nên gương mặt có vẻ anh tuấn và hơi không đứng đắn, “Vòng chân qua thắt lưng anh đi.”

Phó Chính luôn thích tư thế mặt đối mặt nhất, Thiệu Tây Bội đáng thương còn đang mơ màng chưa tỉnh giấc, đã bị anh dùng tư thế xấu hổ nhất mà đâm mạnh vào từng cái từng cái đến phát đau.

“Anh. . . . Anh bị tai nạn. . . . Sao lại không bị ảnh hưởng gì hết vậy. . . .” Cô rất bức mình, nghĩ lại thì người này vừa mới xuất viện chưa bao lâu, sao sinh khí lại dồi dào đến như vậy chứ.

“Trước khi va chạm, theo bản năng anh phải bảo vệ cái này trước chứ, nếu không thì làm sao em hưởng thụ được.” Giọng anh trên đùa lưu manh một cách thần nhiên.

Vì vậy Lúc Thiệu Tây Bội xuống giường, chân căng mềm nhũn suýt chút nữa là khụy gối xuống đất rồi, Phó Chính đang rửa mặt trong phòng vệ sinh, nghiêng người ló đầu ra nhìn, khóe môi nhếch lên cười nhạt, cô tức giận hung hăng trừng mắt với anh, lúc vào bếp làm điểm tâm hận không thể bỏ độc vào thức ăn.

Hơn mười một giờ thì đến dưới khu chung cư, Lục Mộc ngồi vào ghế phía sau, trên ghế lái, Phó Chính quay đầu lại lễ độ nhàn nhạt gọi một tiếng “Dì Mộc”.

Chuyện tình của anh và Thiệu Tây Bội đã gần ấy năm như vậy, trong lòng Lục Mộc cũng hiểu rõ mấy

phần, nhưng cũng chưa bao giờ hỏi tới, đây vẫn là lần đầu tiên thật sự gặp mặt, không kèm được nhìn anh thêm mấy lần.

Ngày hôm qua lúc Phó Chính mở lời nói muốn mời Lục Mộc ăn cơm, Thiệu Tây Bội đang làm mình làm mẩy với anh, thật sự lúc đó cô hơi luống cuống, trên đường đi ngồi ở vị trí cạnh ghế lái cô rất hồi hộp.

Dù sao Phó Chính cũng là quan chức, chức vị lại cao như vậy, con người cũng âm hiểm nữa, nói năng xử sự lúc nào cũng mực thước, dáng vẻ thái độ của Lục Mộc cũng rất đúng mực, sau khi vào phòng bao của nhà hàng thì cười tí mắt trò chuyện vui vẻ với Phó Chính.

“Đi Mộc, chúc đi sức khỏe dồi dào, trẻ mãi không già.” Trước khi kết thúc bữa cơm, anh khẽ nâng ly rượu và nở nụ cười hiếm thấy.

Lục Mộc cũng cười, “Cám ơn cậu.”

Cho đến lúc Thiệu Tây Bội trở về nhà vẫn còn đỏ mồ hôi lạnh, Phó Chính đang ôm laptop xử lý công việc trên ghế sofa, thấy cô đang mất hồn mất vía vuốt lông Khoai Sọ, đẩy đẩy mắt kính nói: “Em sợ cái gì đấy?”

Cô lắc lắc đầu, “Chỉ số thông minh của em so với anh con mẹ nó một con số lẻ cũng không bằng.”

Anh co khóe miệng vừa định nói gì đó, đúng lúc này điện thoại di động vang lên. Thấy anh ra ban công nghe điện thoại, cô liền để Khoai Sọ xuống, vào bếp làm chút bánh mà anh thích ăn.

“Anh đi trước, có chút việc.” Anh nhận điện thoại xong thì thay quần áo rồi vào bếp, bàn tay đang đập trứng gà của cô dừng lại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, đưa anh ra cửa, lời đến khóe miệng nhưng vẫn chỉ nhu thuận gật đầu một cái.

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” Cô nhón chân lên cẩn thận sửa sang cổ áo giúp anh, bỏ lơ ánh mắt nồng nàn thăm thiết của anh.

Hai năm qua, thú vui yêu thích nhất của ông cụ Đơn chính là xem kinh kịch, đến chỗ cao hứng còn có thể hát lên một đoạn, buổi tối giao thừa có mấy lão chiến hữu trong quân đội trước đây đến nhà chơi, mọi người uống rượu tán gẫu vô cùng cao hứng, ông cụ Đơn đang ở trong phòng khách giờ gậy nói chuyện âm ỉ.

Đơn Cảnh Xuyên và bà cụ Đơn ngồi trên ghế sofa lắng nghe, cho đến khi ông cụ Đơn hát xong mới cảm thấy được điện thoại di động đã vang lên một lúc rồi.

Anh nhìn qua là Cổ Linh Nhan gọi tới, vẻ mặt chuyển sang dịu dàng, sau khi nhận điện thoại lại sợ hết hồn.

“Nồi. . . . Em có thể tới tìm anh không. . . .” Rất rõ ràng giọng của cô đang nghẹn ngào, anh thấy tim mình như bị bóp chặt lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng anh trầm xuống, “Em đang ở đâu?”

Bên kia giọng Cố Linh Nhan run run nói ra mấy câu, anh tắt điện thoại, mặc áo khoác vào rồi đi ra cửa.

Cù Âm thấy anh muốn đi, vội ngăn anh lại hỏi, “Trễ vậy rồi con còn muốn ra ngoài sao?”

“Có chút việc gấp, mẹ.” Anh kéo cửa chính ra, “Nói với ông bà nội một tiếng giúp con, ngày mai con về chơi với họ.”

Từ nhỏ tính tình anh đã đầu ra đó, làm việc rất có chừng mực, Cù Âm thấy sắc mặt của anh quả thật không tốt lắm, liếc thấy vừa đúng lúc Đơn Lợi không chú ý đến, dạn dỏ đôi câu rồi bảo người đến lái xe cho anh.

. . .

Lúc Đơn Cảnh Xuyên chạy đến, Cố Linh Nhan đã ngã trái ngã phải nằm bên cạnh ba bốn lon bia, cả người nho nhỏ ôm đầu gối ngồi bên cạnh thùng rác trước cửa hàng tiện lợi, co rúm lại giống như con chó nhỏ lang thang bị người ta vứt bỏ.

“.” Anh thấy cô uống rượu, sắc mặt càng nặng nề hơn, đưa tay kéo cô lên, “Uống nhiều rượu như vậy còn ra bộ dạng gì nữa.”

Cô mềm nhũn tựa vào trước ngực anh, che mắt lại nói với anh, “Vẫn hưng dữ như vậy. . . . Thật là không biết thích anh cái gì. . . .”

Cô nàng này say bí tỉ rồi, lời nói cũng đứt quãng, anh nghe một hồi mới hiểu được, cau mày hỏi, “Rốt cuộc sao lại chạy ra ngoài chứ không chịu về nhà hả?”

“Nhà?!” Cô cất cao giọng, “Sao em có thể có nhà chứ?”

Không đợi anh nói, cô vòng tay mình vào tay anh, “Sao em có thể có nhà đây? Bà ấy luôn dắt đàn ông ở ngoài về nhà, lại còn muốn đánh em trước mặt thằng cha già kia. . . .”

“Em đã sớm không có nhà. . . . Ai cũng chán ghét em. . . .” Cô lập tức ngồi xổm xuống, “Anh có ba mẹ đối xử tốt với anh như vậy, mọi người cùng nhau đón năm mới vô cùng náo nhiệt. . . . Em thì không có cái gì cả. . . .”

Khi tất cả mọi người đoàn tụ ăn mừng năm mới, cô gái nhỏ lại khóc đến đau lòng muốn chết, tiếng pháo hoa âm ỉ khắp bốn phía, làm trái tim Đơn Cảnh Xuyên nhói đau.

Tuổi cô còn nhỏ, lại chịu nhiều cô đơn như vậy, cánh tay mảnh khảnh, cô ấy làm thế nào chống đỡ một mình được đến tận bây giờ?

Anh từ từ ngồi xổm xuống, nâng cánh tay cô đang vùi mặt vào, cẩn thận lấy tay lau khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

Thừa dịp lúc cô đang ngây ngẩn, anh đưa tay bế ngang cô lên, từ tốn nói, “Em có anh.”

Ban đầu khi vừa mới xác định quan hệ, cô cảm thấy đây chỉ là một trò đùa, cô điên rồi, đầu óc của người đàn ông lớn hơn cô tám tuổi cũng bị cửa kẹp nên mới điên khùng chung với cô.

Nhưng lúc này đây cô đang để lộ ra một mặt yếu đuối mà trước đây mình vẫn xem thường cho anh thấy, dùng toàn bộ vận may của mình để cầu nguyện con đường này có thể đi đến cuối cùng.

Như vậy tình cảm này sao có thể gọi là một đoạn vui đùa nữa.

Lúc Cố Linh Nhan tắm xong bước ra, vẫn còn ngà ngà say nhưng khoe miệng thì cười ngây ngô.

Anh trai Thượng tá oai phong một cõi, từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên thuê phòng, bị ông chủ khách sạn tưởng là ông chú quái đản lừa bán trẻ vị thành niên, suýt chút nữa là báo cảnh sát rồi.

Lúc này ông chú quái đản đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, một bên mặt vẫn nghiêm túc mà cứng nhắc, nếu không phải tivi đang chiếu chính là thế giới động vật, cô còn nghĩ rằng anh đang phân tích vụ trọng án giết người nào đó.

“Sấy khô tóc chưa?” Anh thấy cô đặt mông ngồi lên giường, từ trên ghế sofa đi đến lấy khăn lông trên tay cô, thấy tóc cô vẫn còn ướt rượt, ngồi xuống bên cạnh giúp cô lau tóc.

Trên người Cố Linh Nhan vẫn còn mùi rượu nhàn nhạt, choáng váng mềm nhũn như con chi chi lão đảo ngã lên người anh, anh vừa phải giúp cô lau tóc, vừa phải đỡ cô, “Ngồi cho đằng hoàng nào.”

“Làm, làm, được chưa?” Từ trong khăn lông, cô lộ ra khuôn mặt lớn chùng bàn tay, ngửa đầu ra cười với anh, hai lúm đồng tiền nhỏ nhấp nháy, “Anh Nồi anh thật là đẹp trai.”

Tay Đơn Cảnh Xuyên dừng lại, cô lập tức nắm lấy cơ hội, đẩy anh ngã xuống giường, còn mình thì nhanh

nhện lật người đè lên bụng anh, từ trên cao cười tủm tỉm nhìn xuống anh.

Thật ra thì bây giờ bạn học Nồi đang rất muốn đánh cô một trận, rõ ràng cô đang say khướt, dư năng lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang cười khúc khích, đoán chừng ngay cả mình họ gì cũng không biết, nhưng anh thì tỉnh táo, tỉnh táo nhìn thấy áo tắm của cô rộng lưng thùng, làn da trắng nõn sau khi tắm đã hơi phiem hồng, anh tỉnh táo cảm nhận được, bản thân mình. . . . Không bình thường rồi. . . .

“Anh Nồi ơi ~” Cô từ từ cúi người xuống, hai tay chống đỡ hai bên đầu anh, cúi đầu “chụt” một cái hôn lên môi anh, “Anh xem em hôn vậy được không?”

Cái người mà kinh nghiệm tình cảm và năng lực cá nhân hoàn toàn tỷ lệ nghịch kia đang chấn động toàn thân, trên khuôn mặt luôn luôn trầm ổn đã xuất hiện vết nứt, “Em say rồi, mau đứng lên đi.”

“Em không đứng lên đấy.” Cố Linh Nhan lắc lắc đầu, “Không phải anh nói em hôn rất tuyệt sao, em không đứng lên đấy.”

Nói xong cô càng thêm hăng hái, cúi đầu xuống mặt anh vừa cắn vừa gặm loạn xạ, anh nhin đến nỗi trên cánh tay nổi hết gân xanh, cô hôn một hồi, hơi ngửa mặt lên bất mãn, “Đơn Cảnh Xuyên sao bụng của anh lại cứng như vậy chứ? Cơ bụng à?”

Lời còn chưa dứt, tay Đơn Cảnh Xuyên đã nhẹ nhàng đè đầu cô xuống, thận trọng hôn lên, nếu lúc này thần trí của Cố Linh Nhan minh mẫn, sẽ phát hiện thật ra tay anh cũng đã hơi run rẩy rồi.

Áo tắm trên người cô đã xộc xệch muốn rớt xuống rồi, trắng nõn nòn nà như ẩn như hiện, trước lạ sau quen, anh từ từ khống chế tình hình, từ từ bật dậy ngồi ôm cô, cô vắt ngang trên đùi anh ôm cổ anh, hơi thở của hai người hòa hợp với nhau, cô chỉ cảm thấy khắp nơi đều là hơi thở nam tính sạch sẽ.

“Ừm. . . .” Cô nhẹ nhàng mở mắt ra, đôi mắt to long lánh nước nhìn anh, cả người anh căng thẳng, vội vàng buông cô ra, lấy tốc độ cực nhanh quán cô vào trong chăn giống như cái bánh chưng, bản thân mình thì lui ra bên cạnh giường.

“Em. . . . Mau ngủ đi.” Đơn Cảnh Xuyên tắt bớt đèn lớn, giọng nói có hơi kỳ lạ, “Sáng sớm mai anh đưa em về có được không?”

Quả thật cô cũng mệt nhừ, dụi dụi mắt, “Bây giờ anh phải đi à?” Một lúc lâu sau lại nói, “Anh đừng đi có được không?”

Cô gái nhỏ chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hơi thở của anh đang không ổn định, hít thở sâu một hơi, rồi từ tốn nói, “Được, anh ở đây với em, em mau ngủ đi.”

Trong lúc Cố Linh Nhan say rượu hưng hăng đùa giỡn lưu manh với người nào đó, cũng không quan tâm người ta ngủ ở đâu, vừa lòng thỏa ý an tâm mà ngủ, người nào đó từ từ ngồi lên ghế sofa, vuốt vuốt

ngực để dập tắt máu nóng dâng trào ban nãy.

. . .

Mà lúc này đây, bên ngoài phòng bao riêng “Mộc cách”, Phó Chính nắm lấy tay cầm rồi từ từ mở cửa ra, bên trong là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc đang cầm ly rượu, thấy anh tới, ánh mắt sáng lên, vội vàng kéo tay anh tiếp đón.

Người phụ nữ đang đưa đôi môi anh đào trước mặt anh, trong đầu nhớ lại cuộc điện thoại của đối phương chiều nay, “Lần này Chính phủ nhất định sẽ tăng viện trợ từ bên ngoài mới có thể ngồi vững vàng, mong muốn của trùm bất động sản thành phố R chính là bàn bạc, người phụ nữ của ông ta. . . Lần trước anh có gặp qua rồi. . . Hi vọng buổi tối anh có thể cùng đến “Mộc cách” . . .”

“Khoản tiền này tuyệt đối không thể thiếu. . . . Đây là hạng mục lớn đầu tiên trong đầu năm nay của thành phố, cũng không thể để mất được. . .”

Ánh mắt của anh thâm trầm, không nhìn rõ vui mừng, người phụ nữ xinh đẹp thấy hơi kỳ lạ mở to mắt nhìn anh, hồi lâu sau anh buông tay nắm cửa, đưa tay ôm chầm lấy eo của người phụ nữ kia.

Cửa từ từ đóng lại, như một tiếng thở dài ngấn ngùi.

25. Chương 25: Năm Tháng

Editor: Rùa Lười

Ngày hôm sau, Cố Linh Nhan tỉnh dậy, đầu đau như muốn nổ tung, cô đi nôn một trận rồi nằm lười trên giường đến tận giữa trưa mới dậy. Đơn Cảnh Xuyên đáng thương đã phải nằm trên sofa cả một đêm, sáng sớm mùa đông còn phải dậy còn phải giúp người nào đó ới đến chết đi sống lại rửa mặt, sau khi tắm nước lạnh xong còn phải xuống lầu mua đồ ăn sáng.

Hôm qua Cố Linh Nhan đã đùa bỡn lưu manh thế nào cô hoàn toàn không nhớ rõ nữa, đến sáng nay lúc ăn bánh tiêu thơm phức cô mới nhớ đến, hỏi: “Sao anh vẫn ở đây mà chưa về nhà?”

Đơn Cảnh Xuyên thở dài một hơi, suýt chút nữa học máu, anh vuốt mi tâm, lạnh lùng nói: “Tối hôm qua em say khướt rồi gọi tôi tới.”

Cái người hôm qua còn khóc như kiêu người được làm bằng nước mắt, vừa mới ngủ dậy xong thì quên sạch sành sanh không chịu yếu thế, nhảy dựng lên cãi: “Em say khướt?! Lão tử đây ngàn chén không say nhé!”

Gân xanh trên trán anh giật giật, bước qua từ chỗ sô pha, nhìn cô từ trên cao.

“Anh làm? Làm gì?” Miệng cô còn ngậm bánh, ấp úng: “Đừng tưởng anh là bạn trai em là có thể bảo lực!”

Đơn Cảnh Xuyên bị cô chọc cười, nhớ lại tối qua con có người nào đó dùng sức mạnh ở đây đây, giờ còn đổi trắng thay đen. Đôi mắt cô như những hạt trân châu khê liếc, bỗng nhiên cô kéo kéo tay áo anh: “Tối qua anh ngủ trên sô pha hả?”

Thấy anh gật đầu một cái, sắc mặt của cô gái nào đó liền thay đổi, cô nâng má lên suy nghĩ một chút, kéo anh ngồi xuống, đưa bánh tiêu đến bên miệng anh, nụ cười còn có vài phần nịnh nọt nhìn anh.

Buổi sớm xung quanh đều yên lặng, mở cửa sổ ra một chút cho thoáng gió, Đơn Cảnh Xuyên nhìn thấy cô cười, đôi mắt cong cong, chỉ cảm thấy ấm áp như gió xuân, cảm giác rung động trái tim chẳng biết là vì sao.

Ăn sáng xong hai người rời khỏi quán trọ, Cổ Linh Nhan vừa đi vừa nhảy chân sáo, nhìn trước nhìn sau thấy có nhiều xe, anh đưa tay ra kéo cô vào bên trong, người nào đó liền lật tay lại nắm lấy tay anh thật chặt, vui vẻ gật gù đắc ý ngâm nga mấy câu hát.

“Đưa em về nhà nhé?” Đi đến trạm xe anh thử hỏi một câu, ai ngờ rằng lúc này cô còn tươi cười như hòa mà giờ đã đổi sắc mặt được ngay, “Không được.”

Anh cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói: “Tối qua tôi không nói em, bởi vì tôi biết rằng dù tôi nói gì thì em cũng không thềm nghe, nhưng bây giờ thì tôi thấy em nên về nhà rồi, đêm qua em không về nhà, mẹ em sẽ lo lắng đó, em có biết không?”

“Vô dụng thôi.” Cô cười lạnh một tiếng: “Bà ấy có mà thấy tốt nhất là em nên chết ở bên ngoài ấy.”

Đơn Cảnh Xuyên cau mày suy nghĩ một chút rồi kéo cô đến một góc nhỏ không người, nghiêm túc nói: “Tôi biết là em sẽ bảo anh đừng nói chuyện không đau lưng, nhưng Nhan Nhan, em cũng đã mười chín tuổi rồi, dù sao bà ấy cũng là mẹ em.”

Cổ Linh Nhan biết anh là người rất không giỏi biểu đạt, nhưng anh đã nói chuyện nghiêm túc như vậy rồi, hôm qua anh dứt khoát bỏ buổi tự tập gia đình náo nhiệt đến chăm sóc cô, cô biết, chẳng ai mong muốn cô sống tốt hơn là anh.

“Em sẽ về.” Lâu sau, cô cất giọng bình tĩnh: “Chiều em về, đến chiều chắc là người đàn ông kia đã đi rồi.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn về mặt cô không phải là vui vẻ gì, anh chợt mở miệng nói: “Vậy buổi sáng em đi thăm em họ với tôi được không?”

Không nghĩ đến rằng buổi sáng nhà Thiệu Tây Bội cũng rất náo nhiệt, cô giúp hai người họ mở cửa, híp mắt cười với Cố Linh Nhan, nói: “Anh và chị dâu nhỏ mau vào cùng ăn bánh chẻo và chả chiên.”

Cố Linh Nhan đỏ mặt, đổi dép, nhỏ giọng nói: “Cứ gọi em là Nhan Nhan là được rồi.”

Dung Tiễn đang ngồi trên sô pha chọc Khoai Sọ chơi, thấy Cố Linh Nhan đến thì rất vui, vừa đi vừa hát “Nồi mỳ đen cuối cùng cũng bán đi được” chạy ra đi học người.

Tiêu An cũng ở đây, đang ở trong phòng bếp giúp Thiệu Tây Bội rán chả, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng thật mỏng, còn đeo tạp dề, rất có phong thái của mỹ nam lúc ở nhà.

Cố Linh Nhan ăn quá nhanh, cắn nhanh nhai nhanh, xơi hết hơn nửa phần bánh chẻo và chả chiên, ba người còn lại nhìn chị dâu loli mà không nhịn được cười, mặt Đơn Cảnh Xuyên không biểu cảm nhìn cô, lại còn vỗ vỗ lưng cô để cô ăn chậm hơn một chút.

Ăn trưa xong Dung Tiễn đưa cô gái loli đi chơi Wii, Thiệu Tây Bội phơi đồ ở ban công, Đơn Cảnh Xuyên giúp cô treo lên, trầm mặc ở một bên giúp đỡ.

Cô giữ giữ áo, cười đến giả hoạt: “Người thông minh vạn năm cuối cùng cũng gặp nạn rồi hả?”

“Anh, em thấy vui cho anh.” Cái người anh họ mặt đen này của cô luôn bị thiếu mất sợi dây thần kinh tình cảm, lần này cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Cô gái mới trưởng thành thì sao chứ, chỉ cần thật lòng yêu thì chẳng có gì là quan trọng.

Đơn Cảnh Xuyên hiếm lắm mới cười một cái, giúp cô giải giải chần ra, lát sau mới trầm giọng nói: “Bội, ngày mười lăm tháng sau là mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội.”

Tay Thiệu Tây Bội đang phơi quần áo bỗng dừng lại một chút, không nói gì.

“Chú hay không nhất định sẽ đến, ông nội và bà nội... nói rằng họ cũng muốn được gặp em.”

Dường như lại có tiếng thủy tinh bén nhọn xé rách không khí vang lên bên tai, tiếng khóc đến bất lực, tiếng rống giận dữ như bị thần kinh... Đó là những kí ức nhiều năm trước của cô mà cô không bao giờ muốn nhớ đến nữa.

“Anh, đó là ông bà nội của anh.” Cô kẹp cái kẹp quần áo trong tay lại, “Người thân của em cũng chỉ có hai người là mẹ em và anh.”

Đơn Cảnh Xuyên khẽ thở dài trong lòng một tiếng, gật gật đầu.

“Cô gái này quả thật là hùng dũng mạnh mẽ a...” Lúc này, trong phòng khách vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Cố Linh Nhan, Dung Tiễn ở bên cạnh thấp giọng nhắc: “Nhỏ tiếng chút đi.”

“Ai hùng dũng mạnh mẽ vậy?” Thiệu Tây Bội đóng cánh cửa ở ban công, đi vào cùng với Đơn Cảnh Xuyên, cười tươi đi đến bên cạnh Cố Linh Nhan. Dung Tiễn vừa thấy cô tới, vội giấu điện thoại ở sau lưng, ưỡn thẳng lưng cười nói: “Không có gì đâu, một trong ba cô mình tinh nổi tiếng thôi.”

Biểu cảm trên mặt cô rất không tự nhiên, đúng lúc này Tiêu An lại bước ra từ phòng bếp reu ghẹo cô, nói: “Lục Lục, lúc nào cậu nói dối thì cậu cũng vô thức cắn môi dưới.”

“Thật là không có gì mà!” Dung Tiễn nóng nảy, lén đá đá vào chân Cố Linh Nhan, hình như hôm nay Cố Linh Nhan ăn quá nhiều chả nên giờ đầu óc cũng bị tắc rồi, cô nghi hoặc hỏi: “Chị đá em làm gì?”

Thiệu Tây Bội cũng là bạn bè với Dung Tiễn sáu năm rồi, hôm nào bà dì nhà cô ấy đến cô cũng rõ như ban ngày, bây giờ nhìn thấy cô ấy rõ ràng là có gì đó lạ lạ, cô đi vòng qua phía sau, động tác nhanh nhẹn đoạt lấy điện thoại trong tay cô ấy.

Lúc này, nụ cười trên mặt cô hoàn toàn biến mất.

Tiểu An và Đơn Cảnh Xuyên đứng sau lưng cô cũng thấy rõ ràng. Cả căn phòng yên tĩnh làm cho người ta dựng cả tóc gáy lên, quả thật là muốn bóp chết Cố Linh Nhan.

“Là rất xinh đẹp.” Lúc lâu sau, cô trả điện thoại lại cho Dung Tiễn, giọng nói rất bình tĩnh nhưng đáy mắt lại không có lấy một tia sáng, “Phù hợp với sở thích từ trước đến giờ của anh ấy.”

...

Cả đường đi Cố Linh Nhan đều hỏi Đơn Cảnh Xuyên chuyện cái điện thoại, anh bị cô hỏi đến nhức cả đầu, đến lúc đưa cô đến dưới lầu mới trầm giọng nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều.”

“Anh mới là trẻ con!” Cô nhảy dựng lên muốn bóp cổ anh: “Bà đây cũng có thể làm mẹ rồi!”

Cô cứ mở miệng là nói tục, Đơn Cảnh Xuyên lạnh mặt nhéo nhéo cô, nhéo xong rồi lại hôn xuống một cái.

Tuy EQ của Đơn Cảnh Xuyên không cao, nhưng anh lại thông minh, hôn cũng quen tay hay việc rồi, Cố Linh Nhan nhắm mắt lại thầm nghĩ sau này nhất định phải làm cho anh tức đến giậm chân mới được, nói không chừng lần nào đó có thể bị cô làm cho tức đến nổi kéo cô lên giường ấy chứ.

“Quay về nhớ ngoan một chút, không nên cãi nhau với mẹ em.” Lâu sau anh mới buông cô ra, ổn định lại hơi thở, “Nghe lời đi.”

Cố Linh Nhan bĩu môi như muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt trầm tĩnh của anh là chẳng thể nói được gì nữa, cô khập khiễng đi đến hôn anh một cái rồi chạy thật nhanh lên lầu.

Sau ngày mừng sáu mấy người Đơn Cảnh Xuyên phải bắt đầu công việc, Ngôn Kỳ gấp liên tục mà đem mấy tập tài liệu đến phòng làm việc của Đơn Cảnh Xuyên, bị anh em tốt luyện cho mấy lần mới miễn cưỡng lấy lại được tinh thần.

“Oa anh... Đừng đánh, ngày kia ba em còn bắt em đi đến nhà họ Lương dự tiệc đấy, bị đánh tàn phế là em không tán gái được đâu!” Ngôn Kỳ chạy tránh được quả đấm của Đơn Cảnh Xuyên, trốn lên ghế sofa bày ra vẻ cô vợ nhỏ: “Anh có đi không?”

Đơn Cảnh Xuyên thu tay lại đi rót nước, chậm rãi nói: “Không đi, sức khỏe ba tôi không tốt lắm, cũng không đi.” Dừng lại một chút, anh còn nói: “Mấy căn phòng thuộc quyền nhà nước mới được phê chuẩn nằm ở đâu?”

“Ở khu gần ngoại ô.” Ngôn Kỳ vuốt vuốt tóc, “Em đã đi xem qua rồi, phòng lớn, trang trí cũng được, giao thông cũng được coi là thuận tiện, đúng rồi, em có tài liệu này.”

Đơn Cảnh Xuyên cầm lấy tài liệu, nhìn một lúc rồi trả lại cho cậu: “Đợi lát nữa thì đưa một cái chìa khóa cho tôi.”

“Hả?” Ngôn Kỳ ngẩn người, “Cái chỗ này, trước kia phân anh đến trung tâm thành phố thì sao anh lại không cần?!” Đơn Cảnh Xuyên tiếp tục xử lý công việc, không để ý đến cậu nữa. Một mình cậu lật đi lật lại tập tài liệu mấy vòng, bỗng nhiên cười lên, tiếng cười gian đến kinh thiên động địa: “À ~~ Hóa ra là gần trường đại học A! Anh, anh chuẩn bị ”kim ốc tàng kiều“!”

Đơn Cảnh Xuyên khó lắm mới kiềm chế được không đến tận cho cậu ta một trận, khuôn mặt đang hướng về máy tính lại toát lên một vẻ ôn nhu hiếm có.

...

Tiệc chúc mừng năm mới hàng năm của nhà họ Lương đều vô cùng xa hoa, lại khó có dịp mà nhà họ Phó luôn đứng đầu lại có mặt, những gia tộc số một số hai Chính giới đều tụ tập về đây.

Theo thói quen, Ngôn Lý quét một vòng hết căn phòng được trang trí đèn hoa lồng lầy này, “Tiêu An, thu miệng của cậu lại! Mỉm cười cái gì mà mỉm cười! Cậu cũng có phải Mona Lisa đâu!”

Báo cáo quý ba lần trước nói khả năng sau khi Tiêu An xuất hiện ở chính giới thì sẽ trở thành củ khoai lang hot nhất trong mắt chị em, người đàn ông trẻ tuổi có phong độ, nói năng tử tế, trên mặt lúc nào cũng là vẻ mặt ôn hòa vui vẻ, không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với cái người mặt đen Đơn Cảnh Xuyên kia.

“Khó lắm mới có dịp Oa Tử không có ở đây, cậu lại còn có người trong lòng rồi, có thể đừng giành mất sự nổi bật của tôi không?” Ngôn Kỳ hung hăng véo vào lưng Tiêu An - người đang bị mọi người vây quanh một cái.

Tiêu An thoáng lùi ra phía sau một chút, một châm đập cậu ta đến tận góc của bàn hoa quả, cậu lại nhe răng trợn mắt muốn so chiêu, Tiêu An khinh bỉ nhìn cậu một cái: “Cậu lại ngứa da à?”

“Mà nói sao hôm nay Lục Lục lại không đến nhỉ?” Ngôn Kỳ nhún vai, “Ngay cả chị cô ấy cũng đến rồi, lúc về kiểu gì ba cô ấy cũng xử đẹp.”

Gương mặt Tiêu An không thay đổi, một hơi uống cạn sạch ly rượu trong tay, không nói gì.

Lúc buổi tiệc tiến hành được một phần ba, Phó Chính đến, bên cạnh anh là Lương Kha mặc một bộ váy dài kéo anh tới, vấn đề môn đăng hộ đối chẳng cần phải nói đến câu thứ hai.

Đối với những loại dạ tiệc như thế này Lương Kha luôn chẳng thèm tham gia, năm nay là lần đầu tiên, dường như ánh mắt của cả phòng đều bị phía đó hấp dẫn, Tiêu An nhìn thấy Ngôn Kỳ đứng bên cạnh đã biến thành ngu ngốc từ sớm rồi, anh nhẹ nhàng đi ra phía cửa nhỏ.

“Tôi nói là tôi muốn vào thì vào, các người còn muốn gì nữa?” Kéo cửa ra một chút, thấy Dung Tiễn đang hung hăng giằng co với hai người vệ sĩ bên cửa, bên cạnh là Thiệu Tây Bội với vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh bước mấy bước đến kéo Dung Tiễn ra, nói với hai vệ sĩ: “Thật ngại quá, đây là bạn gái của tôi, cô ấy đến muộn.”

Hai người vừa thấy đây là cục trưởng Cục cảnh sát liền chủ động lùi ra sau mấy bước nhường đường. Tiêu An nháy mắt, Dung Tiễn liền lập tức đẩy người nào đó về phía anh.

26. Chương 26: Không Còn Gì Để Cầu Xin

Editor: Rùa Lười

Trường đại học A luôn khai giảng sớm nhất thành phố, khéo sao năm nay còn phải dời tòa nhà ký túc xá, năm nhất chuyển đến khu ký túc mới xây phía Bắc, vừa hết ngày mừng bầy Cổ Linh Nhan đã vội vàng rời nhà, tay xách nách mang túi to túi nhỏ dọn đến trường rồi.

“Ai ya, tớ bảo này Nhan Nhan.” Ngôn Hình bò lên cái thang vừa lau bụi trên thành giường, vừa quay đầu lại cười dâm với Cổ Linh Nhan: “Theo tin tức của anh tớ, người nào đó nhà cậu muốn mua nhà gần trường,

để cho hai người các cậu tiện lẫn lộn...”

Còn chưa dứt lời khăn lau của Cố Linh Nhan đã bay đến đầu cô, “Cậu nói lung tung gì đấy? Quan hệ của bọn tớ là tình yêu trong sáng nhá, nên nói là ”thân thiết“!!”

“Nhìn cô gái không biết xấu hổ này này.” Xuyên Nhi đứng ở bên cạnh gặm khoai lang, “Một lòng một dạ muốn lên giường với người ta được trời đất chứng giám nhé!” Đại Ngải cười lẫn lộn trên mặt đất, tay làm lan hoa chỉ nhạo báng cô: “Xử nữ nhỏ, cậu có làm được không đó?”

“Tớ nhất định phải giết chết các cậu!” Cố Linh Nhan nhảy dựng lên đánh mấy cô bạn, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, cô cầm điện thoại lên xem, giọng điệu không thân thiện “A lô” một tiếng.

“Anh đến kí túc xá của em rồi, di quản lý cũng cho anh vào, em ở tầng mấy?” Giọng nói trầm ấm của Đơn Cảnh Xuyên truyền đến, nghe mà như làm cho người ta ấm lòng giữa mùa đông lạnh lẽo.

“Anh đứng đợi ở dưới lầu đi, em xuống đón anh.” Trong nháy mắt giọng Cố Linh Nhan dịu dàng hẳn đi, sợ trai đẹp bị đám nữ yêu tinh quần lấy, cô vô cùng lo lắng, đỏ mặt chạy xuống.

Xét trong trường đại học A, nhan sắc của Đơn Cảnh Xuyên, tám chàng hot boy cộng lại cũng không so được với anh. Lúc đầu Cố Linh Nhan cũng không muốn để cho anh đến, nhưng thực sự là rất muốn gặp anh, khi thấy cô gái nào cũng dán mắt lên người anh, trong lòng cô vừa đắc ý, nhưng lại hận không thể che mặt anh lại.

Đến ký túc xá, mấy người Ngôn Hinh thu móng vuốt lại, cười híp mắt gật đầu chào: “Chào Oa ca” “Linh Nhan thật có phúc nha.”, Cố Linh Nhan nhìn mặt Đại Ngải thấy có vẻ gì đó kì lạ, còn chưa kịp ngăn cản cô ấy đã mở miệng lên tiếng: “Oa Ca, người em rể này đã dâng mình đến tận cửa kí túc rồi, hay hôm nay anh mời cơm đi, đây là quy tắc đấy.”

Đơn Cảnh Xuyên gật gật đầu.

Bọn Ngôn Hinh khá là lịch sự, không mãnh liệt vắt kiệt túi tiền của ngài Cục trưởng, nơi ăn cơm tối được chọn là phòng riêng của một quán ăn gần Đại học A, Đơn Cảnh Xuyên ít nói, chỉ nghe các cô riu rít nói chuyện. Cố Linh Nhan nhìn người đàn ông đang im lặng gỡ xương cá giúp cô, đôi mắt cô cong cong vẽ lên nét cười.

Ăn cơm tối xong bỗng nhiên có tuyết rơi, Đơn Cảnh Xuyên vẫn còn có việc chưa làm xong, sợ cô tức giận, anh nghĩ nghĩ một lúc rồi cốc vào đầu người đang vui vẻ nhìn tuyết rơi: “Anh còn có chút tài liệu muốn tổng hợp...”

Đầu óc Cố Linh Nhan toàn chứa những ý nghĩ kỳ quái, cô cắt lời anh, đáng thương hỏi: “Anh phải về cục sao?”

Cô gái này tính cách hung bạo, bỗng nhiên lại nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, anh hơi không quen. Không đợi anh mở miệng, cô đã nắm lấy tay anh khẽ kéo, hỏi luôn: “Em có thể cùng làm việc với anh không? Sẽ không phiền anh đâu.” Dừng lại một chút, cô còn nói: “Nhưng mai trường em có lẽ khai giảng rồi, mà Cục cảnh sát lại cách đây hơn xa, ngủ muộn là sáng mai em không bò dậy được...”

Đơn Cảnh Xuyên nghe được lời của cô, trên gương mặt đẹp trai là biểu cảm ý vị sâu xa, cô mở to đôi mắt nhìn anh, trong lòng thì lại hồi hộp, anh phân vân một lúc, thở dài một hơi, trầm giọng nói: “Anh có một căn hộ ở gần đây, em có muốn đến không? Tối nay sẽ đưa em về trường. **”

Cô bày ra vẻ mặt suy nghĩ, nhưng suy nghĩ thật trong lòng thì lại là “Ông đây đến rồi thì đừng có mà mong đuổi đi”, đợi một lúc cô mới gật đầu nói: “Vây cũng được.”

Thật ra thì lúc Thiệu Tây Bội nhìn thấy Tiêu An, trong lòng cô đã rõ như gương sáng rồi.

Buổi chiều Dung Tiễn đến vội vàng gọi cô đi ra, đưa cô đi làm móng tay, mua đồ, còn bảo cô làm người mẫu tư nhân, cho nên hôm nay cô nhất định phải đi.

Đến hội trường, lúc Dung Tiễn ném cô cho Tiêu An, cô ấy còn nói thầm bên tai cô: “Xin lỗi.”

Cơ bản Thiệu Tây Bội cũng không trách cô ấy, cho dù là cô hay Tiêu An, họ muốn cho cô thấy sự thật, cũng chẳng phải là cô chưa từng nghĩ đến.

“Cục trưởng Tiêu.” Phó Chính nâng ly rượu lên, khuôn mặt không biểu cảm giờ lên về phía Tiêu An, Lương Kha ở bên cạnh anh cũng gật đầu với Tiêu An một cái, bày ra dáng vẻ của Phó phu nhân, lúc thấy Thiệu Tây Bội ở bên cạnh anh thì nụ cười còn có thêm cả vài phần giễu cợt.

“Sở trưởng Phó bệnh nặng mới khỏi, lúc tổ chức lễ đính hôn cũng nhớ phải chú ý sức khỏe nhé.” Tiêu An nhã nhặn nâng chén lên, quay đầu nhìn về phía Lương Kha nói: “Chúc mừng, cô Lương.”

Thật ra căn bản là Phó Chính không nghe thấy cậu ta nói gì, ánh mắt anh trầm xuống, chỉ nhìn vào Thiệu Tây Bội đang nghiêng đầu đứng cạnh cậu ta. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu trắng cúp ngực, kết hợp với làn da của cô, đúng là muốn làm cho người ta kéo hết quần áo trên người cô xuống.

Sắc mặt Tiêu An cũng lạnh xuống, anh gật đầu một cái với họ rồi dắt tay Thiệu Tây Bội đi ra chỗ khác, cô thì cứ cảm thấy có ánh mắt của người nào đó đang thiêu đốt ở sau lưng cô, tay cô nắm chặt lấy tà váy, trong lòng đủ mọi loại cảm xúc.

Đến một căn phòng nghỉ trang nhã, cô gỡ tay anh ra rồi ngồi lên ghế sofa, Tiêu An lại tiến lên một bước nữa, đứng trước mặt cô, cất lên chất giọng lạnh băng chưa từng có: “Bội Bội, em trách anh?”

Thiệu Tây Bội khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Sao có thể chứ? Anh và Lục Lục làm vậy là muốn tốt cho em, muốn em sẽ không lạc đường mà rớt xuống vực sâu vạn dặm, giúp em nhìn rõ hiện thực, sao em có thể trách anh chứ?”

Giọng cô ảm áo, nhưng anh nghe lại thấy như những mảnh thủy tinh vỡ khắc vào người, im lặng một lúc, tay anh kéo cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cô mà nói: “Em đã thấy rõ thực tế rồi đó, nếu trong lòng cậu ta có em thì cậu ta sẽ hết lần này đến lần khác chọn ở bên cô gái khác sao, sẽ đính hôn kết hôn với cô gái khác sao?!”

Người trong ngực anh khẽ run, dưới đôi lông mi dài của cô là khóe mắt đã ửng đỏ, cơn tức giận đã đè nén bấy lâu nay, giờ cũng không thể thu lại được nữa, anh đưa tay ra chạm vào cằm của cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Bên kia Lương Kha đang nói chuyện với người lớn của nhà họ Lương, bỗng nhiên nghe thấy tiếng “Rắc, ầm!” vang lên, chiếc ly thủy tinh trong tay anh bị bóp vỡ, trên gương mặt anh là một sự lạnh lùng, lạnh như băng mà cô chưa từng gặp qua. Trên đất là rượu đỏ lẫn với máu tươi, làm cho người ta thấy mà ghê người.

...

Bây giờ Đơn Cảnh Xuyên cũng cảm thấy rất sợ hãi, anh đang ngồi duyệt tài liệu trước bàn đọc sách, trong phòng ảm sẫm lại còn có thêm điều hòa, nhưng anh chỉ cảm thấy có từng cỗ nhiệt trên người muốn bùng nổ, cả lưng cũng toát mồ hôi rồi.

Mà nguyên nhân thì không thể trách anh được, Cố Linh Nhan đã cởi áo khoác ra ngồi trước mặt anh, bên trong chỉ có một chiếc áo sơ mi mỏng manh, cổ cái áo đó khá rộng, cô vừa nằm vừa nghịch điện thoại, chỗ nào đó trắng nõn nà hiện lên rõ ràng trong tầm mắt đáng chết của anh.

“Anh bật điều hòa trong phòng ngủ lên cho em, em đến đó chơi đi.” Anh cố nhịn, không ngẩng đầu lên, trầm giọng nói với cô.

Cố Linh Nhan cực kì tức giận, từ trên sofa nhảy “Bụp” xuống đất, “Anh đổi em đi? Em có động chạm gì vào anh đâu!” Là người nào đó có định lực quá mạnh hay là cô quá không biết quan sát rồi, lại còn ngồi như thế.

“Không phải là đuổi em đi.” Anh thở dài một hơi.

“Thế anh bảo em sang phòng bên cạnh làm gì?” Cô bước đến trước bàn đọc sách, nhìn thẳng vào anh, “Là anh không muốn nhìn thấy em!”

“Không phải thế.” Anh lắc đầu một cái, hít sâu một hơi, chỉ thấy một mùi thơm từ trên người cô truyền đến, lòng thầm nghĩ, làm lính mấy năm qua thật là uống phí rồi, sao mà vừa gặp cô gái này là đã không vững vàng rồi.

Cô đi vòng đến bên cạnh anh, xoay ghế của anh đến trước mặt mình, bĩu môi: “Đơn Cảnh Xuyên, anh vẫn luôn không thích em, đúng không?”

“Mới đầu em thấy ai không thích em cũng được, tuy anh vừa không biết nói chuyện mặt lại còn thối như thế, nhưng anh đối xử với em rất tốt, em luôn nghĩ chỉ cần anh thích em là được.” Cô vừa nói, đôi mắt cũng hồng hồng lên.

Đơn Cảnh Xuyên ngẩng đầu lên nhìn cô, cô gái nhỏ trắng trẻo ửng rửng cúi đầu đứng trước mặt anh, đáng yêu như tiểu bạch thỏ bị người ta bắt nạt, anh chỉ thấy trái tim cũng mềm nhũn ra, thở dài một hơi, anh đưa tay ra kéo cô lại gần.

Nào ngờ đến cô vừa nắm lấy tay anh cũng thuận đà chui vào lòng mình, mông ngồi lên đùi anh, đôi mắt trong veo nhìn anh.

Anh lớn chừng này rồi, đây là lần đầu tiên thân mật với một sinh vật giới tính nữ như thế, đầu óc từ trước đến giờ luôn bình tĩnh suy nghĩ giờ không dùng được nữa rồi, cái người thơm thơm mềm mềm trong lòng, ôm tiếp cũng không được mà thả xuống cũng không xong, đến cả nói chuyện cũng nói lắp luôn: “Nhan Nhan, em... em xuống đi.”

“Không xuống.” Hai tay cô vòng lên cổ anh, đôi môi mềm mại dán lên gương mặt anh: “Nếu anh thích em thì anh đừng bỏ tay ra.”

Tay Đơn Cảnh Xuyên run lên, đầu cũng sắp nổ tung luôn.

Nụ hôn của Tiêu An đặt lên khóe miệng Thiệu Tây Bội, làm thế nào cũng không tiếp tục được nữa.

Sắc mặt cô tái nhợt, trợn tròn mắt, trong ánh mắt đó là sự không tình nguyện không thể coi như không thấy được, anh chỉ có thể buông tay ra. Người con trai bình thường vẫn luôn ôn nhu dịu dàng, bây giờ trên mặt anh chỉ có sự tuyệt vọng ẩn giấu trong đó, mặc cho người trong lòng xé rách vấy chạy ra ngoài.

Thiệu Tây Bội chạy thẳng lên sân thượng, chạy đến lan can mới dừng lại thở dốc.

Người con trai đó là bạn tốt và cũng là tri kỉ của cô sáu năm rồi, cô không muốn làm tổn thương anh, cũng không muốn anh sẽ giống như cô, tuy dáng vẻ thâm tình của anh vẫn hiện lên trong mắt cô, nhưng cô không có cách nào hết, trái tim cô, ngoài Phó Chính ra đã không chứa thêm được ai nữa rồi, tất cả đã cho anh, đến cả bản thân mình cô cũng không cần nữa.

Tháng hai, trời lạnh đến thấu xương, cô chỉ mặc một bộ đồ mỏng đứng trước ban công, nhưng lại chẳng cảm thấy gì.

Không biết đứng bao lâu rồi, cánh cửa sân thượng được một người mở ra, tiếng bước chân trầm ồm vang lên phía sau lưng, cô chẳng cần quay đầu lại cũng biết, đây là anh.

“Sự ấm áp Tiêu An cho cô cũng đủ dùng nhỉ, mấy miếng vải này trên người, cũng đủ làm cho ấm áp như mùa xuân?” Giọng anh lạnh lùng mang thêm vài phần châm chọc, “Thiệu Tây Bội, cô thật sự coi lời tôi như gió thổi bên tai, hả?”

“Phó Chính.” Cô xoay người lại, trên mặt là một nụ cười, “Chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi?”

Không đợi anh trả lời, cô nghiêng nghiêng đầu, dường như là đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, “Tám năm? Không đúng, tính cả hai năm tôi yêu thầm anh, tôi biết anh cũng được mười năm rồi.”

“Lần trước sau khi gặp anh, mẹ tôi về báo, mấy năm nay số tiền bà ấy dành dụm được cộng với tiền của tôi, còn phòng của tôi tuần sau sẽ bán đi, tất cả sẽ gửi vào tài khoản của anh, nếu chưa hết thì còn cả nhà của mẹ tôi bây giờ nữa, chúng tôi trả dần dần, tôi về ở với mẹ, còn việc làm ăn ở cửa hàng thú cưng, giờ việc làm ăn cũng càng ngày càng lớn, có thể chuyển tiền vốn ra.”

Nghe cô nói rõ ràng mạch lạc, chân mày anh lại càng nhăn lại.

“Lần đầu tiên mẹ tôi gặp anh xong cũng khuyên tôi không nên tiếp tục nữa.” Đôi mắt cô ánh lên những tia sáng nhỏ.

“Sớm biết có ngày hôm nay, sao ban đầu còn làm vậy.” Anh đẩy kính lên, “Thiệu Tây Bội, hồi đó tôi đã cho cô cơ hội rồi.”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu một cái, “Tôi biết, nợ bao nhiêu năm rồi, sao có thể tính toán rõ ràng, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức, có bao nhiêu trả bấy nhiêu.”

“Mới đầu tôi còn tưởng có thể tiếp tục lừa gạt bản thân, nhưng thực sự là không thể.” Cô từ từ đi đến trước mặt anh, “Tôi tự làm khó bản thân mình cũng không sao, nhưng còn mẹ tôi, nếu tôi còn tiếp tục dây dưa đến anh thì sẽ liên lụy đến mẹ tôi.”

“Cô đã nghĩ kĩ rồi?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói như là được phát ra từ kẽ răng, “Cô không phải là chưa từng muốn rời khỏi cuộc sống của tôi, cô sẽ thành công được sao?”

“Dù không thành công cũng phải thử một lần.” Cô nhắm mắt lại, “Cho dù khổ sở đến chết tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh.”

“Tôi đã từng nói là tôi cần cô, cô còn muốn thế nào nữa?” Anh trầm mặc một lúc rồi nắm lấy cổ tay của cô, bằng gạc mới cuốn vừa này lại thấm dần màu đỏ của máu.

“Nhưng anh cũng cần những cô gái kia. Cho dù là Lương Kha, hay là những gì giúp được cho sự nghiệp của anh, hoặc là những cô gái có thể gọi lên chút hứng thú cho anh.” Cô từ từ kéo tay anh ra, nước mắt cứ rơi xuống từ khóe mắt, “Đều như nhau.”

Một người đàn ông mà ngay cả trái tim cũng không có, đừng nói yêu, cũng đừng nhắc đến cần, với anh ta mà nói, tính cảm cũng giống như là gánh nặng, không cần phải có.

Cố dùng hết sức lực của mình từ từ bước qua người anh, đi về phía cánh cửa sân thượng.

Từ nay về sau, chẳng có gì để cầu xin nữa.

“Tạm biệt, Phó Chính.”

27. Chương 27: Độc

Editor: Thư

Lúc Thiệu Tây Bội bước ra khỏi thang máy, Dung Tiễn đã ngồi chờ ở trong khách sạn rồi.

Khách sạn nguy nga lộng lẫy, bốn phía đầy vật dụng trang trí hoa văn sang quý bắn ra ánh sáng lạnh nhuộm lên người cô lại càng khiến cô trở nên lạnh lẽo hơn, Dung Tiễn vừa thấy cô, liền từ xa xa chạy nhanh tới tới.

“Bội Bội.” Một tay Dung Tiễn nắm lấy cổ tay cô, một tay kéo bờ vai cô, đau lòng nhìn một người mà ngay cả hồn cũng mất.

“Lục Lục. . .” Thiệu Tây Bội giật giật khóe môi, “Chúng ta đi uống rượu có được hay không?”

Tiêu An đã sớm chờ ở cửa khách sạn, đợi các cô lên xe, Dung Tiễn ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói vài câu, anh tiện thể đạp chân ga, nhanh chóng chạy khỏi khách sạn.

. . .

Xe dừng lại bên bờ sông, mặt Tiêu An trầm xuống cởi áo khoác tây trang bao chặt lên người Triệu Tây Bội, Dung Tiễn đến cửa hàng tiện lợi đối diện mua một túi bia, thở dài lấy một lon trong đó mở ra, đưa tới tay cô.

“Chỉ có thể uống hai lon thôi nhé.” Dung Tiễn sờ sờ tóc cô, “Tửu lượng của cậu không tốt, nghe lời.”

“Lục Lục cậu xem, hôm nay rốt cục tớ cũng được tự do rồi.” Cô cầm lon bia trong tay uống một hơi cạn sạch, nghiêng đầu nằm lên cạnh lan can, “Từ nay về sau, tớ không cần phải nhìn sắc mặt anh ta nữa, không cần lại phải gặp anh ta nữa, cũng không cần bị anh ta chọc giận nữa.”

“Một tên đàn ông khôn nạn như thế, rốt cục tớ cũng có thể rời khỏi anh ta rồi.” Đáy mắt cô nhợt nhạt phủ một tầng sương nhạt, “Thật tốt, cậu nói có đúng hay không?”

“Đúng, tớ chưa từng thấy tên nào như Phó Chính vừa khôn nạn lại vừa đê tiện.” Dung Tiễn cụng lon bia của mình với cô, “Trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài kia anh ta còn có được chỗ nào có thể coi như ưu điểm sao?”

Cô chớp chớp đôi mắt, tựa hồ như cực kỳ buồn cười, nhẹ giọng ghé đến bên tai Dung Tiễn nói, “Có một cái nữa, kỹ thuật thật tốt thì có tính không?”

Dung Tiễn cười to, “Đúng là tên động vật nửa thân dưới.”

“Cảm ơn cậu Lục Lục.” Cô tựa vào vai Dung Tiễn, “Vốn là tớ đang cảm thấy, có lẽ là anh ta thật sự có chút nào đó để ý đến tớ, tớ còn đắc chí.”

Buổi tối giao thừa cô sa vào cảnh tượng dụ dàng như cơn mơ kia, nếu không phải sáng sớm hôm sau thấy được tin nhắn anh ôm người phụ nữ khác trong khách sạn gửi đến, cô còn tưởng rằng anh bỏ đi là vì công việc bẽ bộn, mà không phải là đã sớm vui vẻ với người mới.

“Cậu cảm ơn tớ làm cái gì.” Dung Tiễn lắc lắc đầu, “Tớ không muốn ... làm cậu thất vọng, khi mới vừa biết chuyện của các cậu, tớ nên liều mạng ngăn cản, dù cho nhốt cậu lên đảo hoang không người, không cho cậu ăn uống, cũng không nên để cậu lại lãng phí nhiều năm như vậy lên một người.”

“Là bản thân tớ cam nguyện, cũng không phải cậu chưa từng khuyên can tớ.” Thiệu Tây Bội chống đỡ thân thể nhảy lên ngồi ở trên lan can, “Nếu như thật sự có thể đơn giản quên đi anh ta như vậy, bản thân tớ đã sớm làm rồi.”

Bóng đêm cô liêu, cô thật sự kinh hoảng, “Hai ngày trước tớ còn nói với mẹ, để cho mẹ chuẩn bị chuyện tốt cả đời tớ.”

Nghe đến câu đó, Tiêu An ở một bên trầm mặc hút thuốc nhìn cô, chỉ thấy cô giơ tay xoa xoa khóe mắt mình, tươi cười rất nhẹ, “Cả đời người có thể chỉ có thể yêu một lần, ngay cả khi người mình yêu là một tên khôn thì lòng cũng đã chấp nhận rồi.”

“Tựa như tớ.” Cô quay đầu nhìn Dung Tiễn và Tiêu An bên cạnh, nước mắt mông manh dưới đáy mắt từ từ chảy xuống, “Tớ yêu Phó Chính, tớ cũng chỉ có thể yêu anh ta.”

Cho dù sau này cố gắng không gặp mặt, mắt điếc tai ngơ trước từng câu chữ có liên quan đến anh ta, đối với cậu mà nói, cô đã không còn khả năng lại yêu thương một ai khác nữa rồi, cả đời này chỉ cô đơn sống

nhờ tám năm trong trí nhớ kia thôi.

Cố Linh Nhan ở trong phòng bếp nấu mì sợi, trong đầu thần tốc xoay chuyển xung quanh mấy cái đề nghị mê hoặc lòng người ở nhà trọ của Đơn Cảnh Xuyên.

“Chị Cố, dùng sức mạnh đi.” Đại Ngải nghe Cố Linh Nhan trần thuật xong, chỉ hơi liên tưởng đến cảnh Đơn Cảnh Xuyên cứng ngắc khóc lóc kể lể, lắc lắc đầu, “Chị quá thuần lương, chị phải cố lên.”

“Đầu năm nay loại đàn ông này quả thực là quốc bảo, xử nam ngây thơ mới 26 tuổi đấy.” Ngôn Hinh vừa nói vừa chạy ra ngoài cửa trốn, “Thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu chị đây. . .”

“Nói tóm lại, hạ được trong cơn, rửa trực tiếp ném lên giường.” Nữ vương công tổng kết một lời như thế, “Qua thôn này khó lòng tìm được điểm khác (*).”

(*): đại ý là cơ hội ngàn năm có một, khó có thể có cơ hội thứ hai.

Đang nghĩ ngợi, chuông cửa liên vang, cô vội vã địa chạy đi mở cửa, ngoài cửa trong tay Đơn Cảnh Xuyên xách theo hai túi đồ lớn mới mua từ siêu thị về, Cố Linh Nhan vừa thấy bên trong còn có cả cá hồi, lập tức nhảy dựng lên ôm lấy anh, vui vẻ kêu, “Món yêu thích nhất của em! !”

Một người nào đấy nháy mắt lại cứng đờ, nhìn bóng lưng cô nàng nọ tiếp nhận túi lớn trên tay anh rồi chạy vào trong nhà, nhẹ cười, thở dài một hơi.

“Hôm nay mấy giờ tới? Có phải lại trốn học rồi hay không hả ?” Anh cởi áo khoác đi đến cạnh ghế sofa, “Cho em cái chìa khóa, em liền chỉ biết chạy đến đây thôi đúng không?”

Cố Linh Nhan bưng cá hồi lên gặm, vừa gặm lại vẫn chưa từng quên nhanh mồm nhanh miệng đấu khí với anh, “Trường học không hơi ấm, lạnh muốn chết, nhà anh ấm áp như thế này, đương nhiên em phải chạy tới bằng không thì sao? Đến nhà tên đàn ông khác hả?”

Anh bị cô làm cho ê mặt, đen mặt lườm cô một cái, “Rửa cái tay rồi lại ăn, trước khi ăn em hâm lại cho ấm đã, vội vã ăn lại đau bụng thì làm sao bây giờ.”

“Ai nha anh phiền muốn chết!” Cô cắn xuống một miếng cá hồi, vẫn nghe của anh nói, chạy đến buồng vệ sinh đi rửa tay một cái.

Đơn Cảnh Xuyên lấy thực phẩm từ trong túi ra bỏ vào bếp, nhìn thấy chỗ mì cô đang làm mà quên tắt lửa, lắc đầu xấn tay áo, đem bỏ hết chỗ mì vào thùng rác, bày thực phẩm mới mua ra chuẩn bị xuống bếp làm cơm chiều một lần nữa.

Cố Linh Nhan rửa sạch tay xong, thu thập đồ trong phòng khách một phen, rón ra rón rén đi đến phòng bếp, anh đang chuyên tâm cắt thực phẩm, dưới ánh đèn mặt nghiêng của anh nhìn qua có vẻ nhu hòa hơn bình thường, cô bám khung cửa nhìn nhìn, liền cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm.

Nhĩ lực của anh tốt, nghe thấy ở cửa có động tĩnh quay đầu lại xem cô, chỉ chỉ nước canh đã hâm nóng ở một bên, “Qua đây uống nước canh trước, hiện tại anh nấu cơm, em ra phòng khách ngồi một hồi.”

Cô đi đến bên cạnh anh, nghe lời uống canh xong, lại từ sau ôm lấy vòng eo tinh trắng của anh, đầu từ khuỷu tay anh ra, “Anh nấu cơm có ăn được hay không đó?”

Đơn Cảnh Xuyên bị cô ôm thật chặt, nhìn xuống khuôn mặt trắng noãn của cô, trong lòng cũng mềm nhũn, “Ít nhất không khó ăn.”

Cố Linh Nhan cười hì hì gật đầu, bỗng nhiên ngoắc ngoắc ngón tay với anh, “Em có lời muốn nói với anh.”

Anh không nghi ngờ điều gì, dừng dao hơi hơi cúi đầu, chỉ thấy cô cười trộm một tiếng, hung hăng hôn một cái lên môi anh, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài.

. . .

Vốn ngay từ đầu ăn cơm tối xong Đơn Cảnh Xuyên đều đưa cô về trường học trước rồi lại tự mình về nhà, nhưng bởi vì cô nhóc vẫn kêu trường học thật sự quá lạnh, về sau liền biến thành cô ngủ ở nhà trọ, buổi sáng tự mình về trường học, khiến anh không biết là nên về nhà ngủ hay là ngủ lại nữa.

Hai người ở trên ghế sofa xem TV, Cố Linh Nhan gối lên khuỷu tay của anh, thường thường có ý đồ bò lên người anh, anh luôn luôn kiên trì bảo trì khoảng cách hữu hảo, cô thấy nhiều lần đánh không được, buồn bực chui khỏi ngực anh ra, vừa muốn nói gì liền cảm thấy được bao tử không quá đúng lắm.

“Em đau bụng. . .” Cô trưng khuôn mặt đầy đau khổ, ôm bụng lăn lộn ở trên ghế sofa, “Đau chết, đau chết rồi. . .”

Đơn Cảnh Xuyên bị cô làm hoảng sợ, vội vàng quăng điều khiển từ xa kéo cô đến bên cạnh, mặt trầm xuống hỏi, “Rất đau sao? Muốn toilet hay không?”

“Không cần đi toilet. . .” Cô nâng bụng, trên trán đều đã chảy ra mồ hôi lạnh rồi, “Đau đến mức em sắp chết rồi. . .”

Anh thấy cô đau thành như vậy, nín chặt mi lấy quần áo của cô vội vàng giúp cô mặc, “Không sợ, hiện tại chúng ta liền đi bệnh viện.”

“Không đi bệnh viện!” Cô mạnh mẽ nhảy dựng lên, vung hết quần áo, “Đánh chết cũng không đi bệnh

viện!”

Đơn Cảnh Xuyên biết khẳng định là vừa vặn cô ăn nhiều cá hồi mới đau bao tử, muốn mắng cô một phen lại thấy cô đau thành như vậy vẫn không đành lòng, “Anh giúp em lấy thuốc, hình như trong nhà có.”

May mắn trong hòm thuốc có đúng thuốc, anh lại giúp cô uống vào một bát nước ấm lớn, thấy cô vẫn lại đau muốn đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ ấm nhất, nào biết cô lập tức ôm lấy anh, nghiêng mặt tội nghiệp rên rỉ, “Oa tử xoa xoa.”

Anh thở dài, ôm ngang cô đi vào phòng ngủ, ngồi ở trên giường bế cô vào trong ngực giúp cô xoa bụng, “Vừa rồi ăn đến cao hứng, hiện tại chỉ có em chịu thiệt đúng không? Về sau lại còn không nghe lời nữa không?”

Miệng của anh như là đồ tiểu con nít, nghe được khiến cô lại càng muốn làm nũng, duỗi tay gắt gao ôm cổ anh, “Không cho anh đi, không được về nhà, nếu không một mình em sẽ đau đến chết rồi.”

Đơn Cảnh Xuyên ôm cô nghĩ một lát, sau cùng trịnh trọng gật gật đầu, “Chờ em ngủ thiếp đi anh ra phòng cách vách, ngày mai bụng lại vẫn đau liền phải đi bệnh viện biết không.”

Cố Linh Nhan nghe được anh không đi liền cao hứng, mà lần đầu ôm nhau cũng không thấy anh cứng ngắt, nhất thời cô cảm thấy cơn đau bụng này đến thật tốt, cảm thấy mỹ mãn tựa vào trong lòng anh.

Nhiệt độ mạnh yếu từ bàn tay anh đều đúng chỗ, được anh xoa xoa thật dần dần thật sự buồn ngủ, Đơn Cảnh Xuyên giúp cô thấm đi lớp mồ hôi vã ra đầm đìa, thấp giọng hỏi, “Lại vẫn rất đau sao?”

Cô lắc lắc đầu, nhẹ nhàng hít một hơi, nhắm mắt lại ôm sát cổ anh nhỏ giọng than thở, “Đơn Cảnh Xuyên. . . Em rất yêu anh.”

Một người nào đấy bị thổ lộ ngăn ra, nhìn người trong lòng dần dần bình yên đi vào giấc ngủ, thật lâu sau từ từ cúi đầu tại hôn một cái trên trán cô.

Phó Thiên đứng đợi thật lâu bên cạnh cổng vòm, mới nghe được tiếng chìa khóa chuyển động trong ổ, Phó Chính buông cà- vạt đi tới, ánh mắt thanh minh, nhưng bước chân lại hơi hư thoát.

“Anh.” Phó Thiên đỡ anh, nhỏ giọng địa nói, “Lúc trước ba phát hỏa, nói gần đây, nếu anh không trở về nhà liền là vì uống đến say không còn biết về nhà.”

Phó Chính hít vài hơi, mùi rượu dày đặc vô cùng khàn khàn, Phó Thiên lắc lắc đầu, nâng anh đến trên giường trong phòng ngủ của anh, xoay người đến phòng bếp giúp anh rót nước và lấy thuốc tỉnh rượu.

Lúc trở về, Phó Chính đã cởi kính mắt, lẳng lặng tựa ở trên gối, ánh mắt trầm trầm, Phó Thiên đưa nước và thuốc cho anh, “Anh, dạ dày anh vẫn không tốt lắm, uống rượu nhiều càng thương tổn dạ dày.”

Những lời này nghe vào trong tai Phó Chính lại cảm thấy quen thuộc dị thường, nhiều lần sáng sớm trở lại nơi đó của cô, cô sẽ giúp anh chuẩn bị tốt thuốc tỉnh rượu, thuốc dạ dày, còn dịu dàng dặn anh như thế.

Anh liền cầm ly nước uống thuốc, lát sau mới nhàn nhạt nói, “Cũng là cậu hiểu chuyện.”

Phó Thiên nhìn anh, nhớ lại bên ngoài đều đang truyền gần đây quả thật trạng thái công tác của anh chỉ có thể dùng tàn bạo để hình dung, Phó Lăng nghe xong đã nhiều lần muốn kêu anh về nhà vắng, nhưng lại vẫn chưa tìm được người khác thay thế.

“Anh. . .” Anh muốn nói lại thôi, “Anh sớm nghỉ ngơi một chút.”

Phó Chính vỗ vỗ bờ vai của anh, xoa mi tâm nhắm mắt dưỡng thần, Phó Thiên nhìn đường nét sắc sảo trên miệng anh mình, khe thở dài.

28. Chương 28: Yêu Thương

Cuối cùng vào tháng ba thành phố S cũng xem như là đầu xuân, vốn Đơn Cảnh Xuyên xuất thân từ bộ đội, tổ chức cơ thể lại tốt, lúc anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng bên trong rồi tùy tiện phủ thêm chiếc áo len hở cổ ra bên ngoài thì Ngôn Kỳ còn đang ở trong phòng họp run rẩy trong lớp áo khoác dày.

“Nhìn cậu giống hệt bộ dạng của con gái!” Tiêu An khinh thường đá chân anh một cái: “Đợi lát nữa cũng không sợ bị người của Thị ủy chê cười sao!”

“Đã nói gần đây Phó Chính đang đẳng sát khí, bắt được ai là làm thịt người đó, cậu còn muốn động đến đầu vị hôn thê của anh ta, còn ghê hơn là bị anh ta gây khó dễ.” Một sĩ quan cao cấp khác khinh thường cười anh.

Ngôn Kỳ không ngồi yên được nữa, tức giận nhảy dựng lên: “Mẹ nó, con mắt nào của các cậu nhìn thấy tôi động vào đầu Lương Kha!”

“Hai con mắt đều thấy.” Mọi người cười vang một trận.

“Đừng nói chuyện nữa.” Đơn Cảnh Xuyên gõ gõ mặt bàn: “Người sắp đến rồi.”

Đơn Cảnh Xuyên ở sở cảnh sát giống như Phó Chính ở Thị ủy vậy, đều là người tuổi trẻ tài cao đứng thứ hai, theo cha tiến vào giới chính trị, cũng không thua kém các bậc cha chú, mấy năm gần đây trong hội

ngị của đảng bộ, hai phái cảnh sát đều lấy hai người này làm đại biểu trước khi chương trình nghị sự tiến hành đàm phán.

Sắc mặt Phó Chính rất kém, cầm trên tay một chồng văn kiện, dường như là vứt xuống trước mặt Đơn Cảnh Xuyên và Tiêu An, lạnh lùng nói, “Hạng mục này hoàn toàn không có cách nào để làm, tôi biết sở cảnh sát mấy người coi trọng nhân dân, nhưng mấy người cho rằng có thể bảo vệ mảnh đất này không bị di dời sao? Tiền quăng vào đây liền không thấy đáy, mà mấy người có bỏ tiền ra không?”

“Năm nay cấp trên bỏ vào hơn trăm triệu, chỉ cần không phải ném vào cửa nhà anh thì đều có thể lấy ra để làm hạng mục này.” Về mặt Tiêu An nhàn nhạt, đưa tài liệu về lại giữa bàn: “Dự tính có thể thực hiện được.”

Phó Chính nhìn anh cười lạnh một tiếng: “Tiền ném vào cửa nhà tôi cũng tốt hơn so với cho mấy người.”

Ngôn Kỳ nắm chặt nắm đấm, răng đã mài đến mức vang lên kèn kẹt, toàn bộ phòng họp nồng nặc mùi thuốc súng, lời đã nói đến mức này thì không thể lùi được nữa.

Đàm phán đến cuối cùng ngoại trừ hai bên đều muốn động tay động chân, thì chương trình nghị sự vẫn không chút tiến triển nào, trong toàn bộ cuộc họp Đơn Cảnh Xuyên đều không nói một lời, cho đến lúc này lại nói một câu “Hẹn lần sau”, rồi là người đầu tiên đứng dậy thu dọn tài liệu.

Sau khi đám người Thị ủy kia đi thì Ngôn Kỳ liền bắt đầu kêu lên: “Con mẹ nó cậu đang làm gì vậy? Mộng du à?”

Đơn Cảnh Xuyên cau mày nhìn điện thoại di động một chút, cũng không nói lời nào mà cầm tài liệu lên, nhanh chân đi ra ngoài.

Lúc tìm được Cố Linh Nhan là đã gần đến hoàng hôn, bởi vì không phải lễ tẩy mộ, cô nhỏ bé đứng giữa hàng bia mộ, càng lộ ra vẻ cô liêu.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên đến bên cạnh cô, trước mặt cô là nhánh hương đã cháy hết, bên trên tấm ảnh ố vàng là khuôn mặt gầy gò của một người đàn ông, cô nhìn chăm chú, anh tới cũng không chú ý.

“Điện thoại di động của em đâu?” Cả ngày hôm nay anh không nhận được bất cứ tin tức gì từ cô, mí mắt cứ nháy liên tục, về sau phát hiện điện thoại của cô cũng không thể kết nối, anh mới thông qua các bạn của cô mà biết được hôm nay là ngày giỗ của cha cô, rồi đoán được cô sẽ tới nơi này.

“Không có điện thoại.” Cô không nhìn anh, cầm những đồ vật đang để trên mặt đất, quay người đi về phía trước.

Bước chân càng ngày càng nhanh, Đơn Cảnh Xuyên trầm mặt, mấy bước là đuổi kịp, kéo cô lại: “Sao vậy?”

“Không có gì, anh buông tay ra.” Cô đưa lưng về phía anh: “Anh để em ở một mình đi.”

Từ lúc Đơn Cảnh Xuyên biết cô đến nay, đã thấy cô xù lông nùng nịu vô lại, nhưng lại chưa từng thấy bộ dạng xa cách này của cô, anh nhìn một chút, dùng thêm chút sức lực kéo cô tới trước mặt, nâng mặt cô lên.

Gương mặt đầy nước mắt.

Bỗng nhiên Cố Linh Nhan tránh tay anh ra, nhìn anh nhỏ giọng nói, “Đơn Cảnh Xuyên anh đừng tới nữa có được không... Em biết anh đã thấy nhiều đáng về không tốt của em... Thế nhưng em vẫn không muốn để anh thấy em như bây giờ... Em rất ghét ông ta, nhưng em vẫn rất khó chịu...”

Lúc đầu anh tức cô bật vô âm tín khiến anh lo lắng, nhưng bây giờ mới phát hiện, cho dù có tức giận cỡ nào cũng không sánh bằng nhìn thấy bộ dạng cô độc và thương tâm bây giờ của cô.

Đơn Cảnh Xuyên không nói gì, đưa tay kéo cô tới trước mặt, gắt gao ôm cô thật chặt vào trong lòng.

Cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt nước mắt tuôn rơi mãnh liệt, nghẹn ngào thành tiếng trong lòng anh.

Khi còn bé Cố Linh Nhan cực kỳ lưu luyến lồng ngực ấm áp của ba, cho dù về sau có bị nghi ngờ là không phải do ông sinh ra, cô cũng chưa từng quên ông đã bảo vệ và yêu thương cô một giây phút nào.

“Trước kia ông ấy chuyên quản những quầy bán hàng mở bán trái phép, những sự việc giữ trật tự đô thị rườm rà đều được đẩy lên người ông, ông bị người ta đánh rất nhiều lần... Khi đó em nhớ rõ mỗi ngày mình đều ở trong bệnh viện, ngửi mùi thuốc sát trùng đến phát nôn...” Giọng nói của cô mang theo tiếng khóc nức nở, thấy được sự đau đớn trong lòng anh: “Cha em bất lực vì mẹ em đã không còn yêu ông nữa, ông là người cuối cùng biết mẹ em vượt quá giới hạn, về sau ông liền bắt đầu say rượu mỗi ngày...”

“Trong nhà luôn có tiếng quát mắng, em lúc nào cũng cầu trời cho hai người bọn họ chết đi... Cuối cùng cha em bị mấy bọn côn đồ ở các quầy bán hàng đánh cho đến chết.” Cô khẽ ngẩng đầu trong ngực anh: “Không ai cứu ông... Sở cảnh sát chỉ xử lý đơn giản một chút rồi cũng không có tiền bồi thường, ngày đó người viếng mộ chỉ có một mình em, mẹ em thì lêu lổng ở bên ngoài.”

Trong mắt cô mang theo vẻ chán nản nhàn nhạt, trong lòng Đơn Cảnh Xuyên hơi rung động, cuối cùng cũng hiểu rõ sao cô bài xích và đa nghi đối với thế giới, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

“Đơn Cảnh Xuyên, đây chính là gia cảnh nhà em.”

Cố Linh Nhan chỉ biết là, bây giờ cô đã phơi bày toàn bộ vết sẹo của mình trước mặt anh, không phải để anh thương xót hay đồng tình gì cả.

Chỉ vì tin anh như chính bản thân mình.

...

Cuối cùng hoàng hôn cuối chân trời cũng biến mất, trầm mặc thật lâu, Đơn Cảnh Xuyên cởi áo khoác trên người mình ra để khoác cho cô, dắt tay cô, ánh mắt trong veo, chỉ mở miệng nói ba chữ.

“Về nhà thôi.”

Bàn tay rắn chắc ấm áp của người đàn ông bao phủ lấy cô, đôi mắt đầy sương của cô nhìn về mặt bên kiên nghị của anh, lần đầu vô cùng cảm kích sự ít nói của anh.

Anh hiểu rõ những khổ sở của cô, càng biết phải bảo vệ sự tự tôn quật cường của cô, lúc trước cô đều tự mình gánh muôn vàn khó khăn, bây giờ có anh ở bên, cô vô cùng yên tâm, thỏa mãn mà an toàn.

Đơn Cảnh Xuyên luôn tỉnh dậy rất sớm, lúc mở mắt, chỉ thấy trước ngực mình là một cánh tay trắng nõn, trên bụng mình là một đôi chân thon dài nhỏ gọn.

Anh giật mình, rồi mới đột nhiên hồi tưởng lại hôm qua sau khi đưa Cố Linh Nhan về nhà trọ, một đêm cô ôm anh nói rất nhiều, cảm xúc không hề ổn định, anh ôm cô dỗ dành thật lâu, dỗ cô ngủ rồi chính anh cũng mệt mỏi gục xuống mà không đi sang căn phòng bên cạnh.

Cô nhóc lúc ngủ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, tương ngữ lại không lịch sự, bộ ngực non mềm thơm mát dán vào bên cạnh anh, anh chỉ cảm thấy từng trận lửa nóng lên đến đỉnh đầu, vẻ mặt cũng đầy căng thẳng.

“Ừm...” Cố Linh Nhan cũng tỉnh lại, mở nửa con mắt, chân không cẩn thận di chuyển xuống dưới, Đơn Cảnh Xuyên thở dốc vì kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú dần dần đỏ lên.

“... Em ngủ tiếp đi, anh đi làm đồ ăn sáng.” Anh đưa tay muốn đẩy chú gấu túi nhỏ trên người xuống, không hiểu vì sao Cố Linh Nhan lại tỉnh dậy, bất mãn khẽ hừ một tiếng, trực tiếp xoay người nằm trên người anh.

Cô mềm nhũn nằm sấp trên người anh, dụi dụi mắt, tròn mắt mở to nhìn anh, tay ôm mặt anh, cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Môi lưỡi quần quýt càng lúc càng sâu, trong lòng Cố Linh Nhan hết sức hài lòng với thành quả của mình, thấy sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên nặng nề, bàn tay ôm eo cô ngày càng nóng lên, cô càng thêm ra sức trên chọc.

Miệng cô quá nhỏ, không thể chịu được anh quần lấy đầu lưỡi để hôn, chỉ có thể lùi ra một chút, lúc tách ra môi cô còn hơi ẩm ướt, không cẩn thận kéo theo một sợi chỉ mảnh dài, cô còn híp mắt liếm nhẹ.

Đơn Cảnh Xuyên nhìn thấy động tác nhỏ trong lúc lơ đãng của cô, da đầu liền run lên, nhưng cơ thể bị cô ép tới không thể động đậy, hôm nay Cố Linh Nhan quyết tâm phải làm với anh, kể cả mười con trâu cũng không kéo lại được, lúc này hơi cúi đầu ngậm lấy vành tai của anh.

Đầu lưỡi cô vừa mềm vừa nóng, anh chỉ cảm thấy chỗ bị mút run lên, một lúc sau trên mặt anh liền có một tầng mồ hôi mỏng, dùng sức kéo người đang mút mình ra, thở hổn hển hỏi cô: “Cái này là em học được?”

Cố Linh Nhan bất mãn vì bị phá đám, thờ ơ nhướn mày: “A, đừng nói với em là anh chưa từng xem qua.”

Sau khi nghe lời này anh liền giật mình, dường như là nghiêng rằng nghiêng lợi gọi tên cô: “Cố Linh Nhan!”

“Làm sao!” Cô liếc mắt: “Em cũng chưa từng làm thế với người đàn ông khác, lần đầu đưa lý luận vào thực tế, khiến anh thỏa mãn!”

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên không hề vui mừng, lúc vừa lấy lại tinh thần đã thấy cô cởi áo sơ mi ra, trên người là bộ áo ngực màu đen rất mỏng, anh còn chưa kịp ngăn cản, cô liền lư loát cởi nốt nút áo ngực ra, bộ ngực mềm nhũn trắng nõn trực tiếp dán lên người anh.

“Không được.” Anh đỏ mắt kéo cô ra: “Nhan Nhan, em quá nhỏ, thật sự không được.”

“Có cái gì không được?” Cô bất mãn nhìn anh: “Đơn Cảnh Xuyên, là anh không có khả năng hay là anh không muốn em?”

Lời cô nói khiến anh bị sặc, nửa ngày mới thấp giọng nói, “Anh sợ em hối hận.”

“Em sẽ không hối hận.” Cô nghiêm túc nhìn anh, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Anh sẽ rời khỏi em sao?”

Cô hỏi rất cẩn thận, đáy mắt còn có chút sợ hãi, Đơn Cảnh Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhất thời chỉ cảm thấy quân lính ở đáy lòng đang tan rã, trịnh trọng lắc đầu: “Sẽ không, tin anh.”

Anh là quân nhân, trung thành can đảm, một từ nói ra thì sẽ giữ lời hứa.

Trong nháy mắt con ngươi của Cố Linh Nhan đều tỏa sáng, cười híp mắt hôn lên mắt anh: “Em cũng sẽ không thích người khác.”

Dù Đơn Cảnh Xuyên có nghiêm túc cứng nhắc đến đâu thì cũng bị lời nói mềm mại của cô nhóc này làm cho động tình, bất tri bất giác cô đã cởi đến mức chỉ còn một cái quần lót.

Đôi chân mảnh khảnh giống như răn của cô quần quanh hông anh, chân lửa bốn phía trên người anh, anh chỉ cảm thấy hai cánh tay đã không chịu sự khống chế của bản thân, vô thức nhào nặn hai bầu ngực mềm mại của cô.

Trên tay anh có vết chai, lúc xoa lên làn da trắng nõn của cô thì có chút ngứa, Cố Linh Nhan cắn cằm của anh, bị anh xoa đến mức toàn thân run lên, không kìm lòng được mà khẽ rên một tiếng.

Lúc nghe được tiếng rên của cô, yết hầu anh liền chuyển động lên xuống, chỗ ở bên dưới kia cũng hung hăng ngóc đầu dậy, mông của Cố Linh Nhan ở trên bụng anh, chỗ đó của anh vừa nóng vừa to dán vào quần lót của cô, cô chỉ cảm thấy vải đã hơi ẩm ướt.

Tuy phía dưới sưng đến phát đau, nhưng lý trí của Đơn Cảnh Xuyên vẫn còn, trong đầu suy nghĩ đây là lần đầu tiên của cô, còn biết rõ không có biện pháp an toàn, nhưng người ở bên trên đã kéo quần lót xuống, anh đang căng thẳng thì liền nghe thấy tiếng thét của cô.

“Con mẹ nó! Dì cả của em đến rồi!!”

29. Chương 29: Không Chịu Nổi

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nhà họ Đơn là gia tộc đi theo cách mạng, đứng thứ nhất thứ hai của thành phố S. Lão gia chủ chỉ có hai người con trai, bọn họ đều đi theo con đường của lão, sau khi xuất ngũ liền một bước lên mây. Lần này, tiệc đại thọ tám mươi tuổi của lão gia chủ là do con lớn nhất của lão – Đơn Lợi đứng ra tổ chức, hầu như tất cả những người có uy tín, danh tiếng ở thành phố S đều được mời tới.

Hôm nay, tinh thần của lão gia chủ rất tốt, chòm râu liên tục rung lên, thể hiện sự cao hứng tột cùng. Lão ngồi ở ghế sofa cùng đồng đội đã từng chiến đấu, kẻ vai sát cánh trong quân ngũ, bàn luận về bao chuyện gió nổi nước lên. Gần đây, sức khỏe của Đơn Lợi rất ổn. Ông cầm ly rượu tiếp đãi mọi người, còn Cù Âm thì rất mẫu mực, cùng con trai tiếp đón mấy quý phu nhân và ái nữ nhà khác. (Cù Âm là vợ của Đơn Lợi)

Vài cô gái nhà giàu đã lâu không gặp một sĩ quan cảnh sát lạnh lùng mà phong độ, xuất sắc như vậy, bọn họ đều tựa như hoa nhường nguyệt thẹn, nở nụ cười với anh, Cù Âm cũng mong sớm ngày tìm được một cô con dâu hào phóng, hiểu biết, bà luôn luôn để Đơn Cảnh Xuyên tán gẫu với bọn họ trong bầu không khí sinh động.

Đơn Cảnh Xuyên vốn đã cân nhắc tới việc dẫn Cố Linh Nhan tới, nhưng thấy cô không hề tình nguyện khi đối mặt với giới quan chức, vả lại ở đây còn có người lớn, bây giờ vẫn chưa tới lúc, anh mới từ bỏ suy nghĩ ấy.

“Anh Đơn, công việc của anh luôn hối hả, bận bịu, anh nhất định phải chú ý tới việc nghỉ ngơi.” Mã Khả

Khả ý có nhà mẹ làm chỗ dựa, hôm nay cô ta mới mạnh bạo như vậy, mỉm cười rồi nói, “Có rảnh thì cùng em đi cưới ngựa nha.”

Cù Âm đứng ở bên cạnh nhìn xem, thấy khuôn mặt con trai vẫn cứ đen như đáy nồi, bà liền lặng lẽ vỗ lên lưng anh. Đơn Cảnh Xuyên không hề đáp lại, ánh mắt lơ đãng vừa nhìn lên, đột nhiên ngẩn ra.

Lúc này ở ngoài cửa, có một người bước tới. Người đó mặc một chiếc váy dài màu nhạt, mái tóc buộc nhẹ sau gáy, trang điểm tự nhiên, mắt ngọc mây ngài, thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người.

“Bội Bội.” Đơn Cảnh Xuyên rốt cuộc có lý do thoát thân. Anh cầm ly rượu, bước tới bên cạnh Thiệu Tây Bội, nhỏ giọng hỏi, “Sao lại tới đây?” Thiệu Tây Bội nâng váy lên, nhìn về phía anh, ý nói về tấm thiệp mời trong tay, “Là bà chủ tự mình bảo tôi tới.”

Vài ngày trước, một buổi chiều nọ, khi cô đang ở cửa hàng, bà Đan đã tự mình cầm thiệp tới tìm cô. Trước đó, khi cô còn ở nhà họ, thái độ của bà ấy đối với cô tuyệt đối không thể nói là không tốt. Lúc cô bị đuổi, bà ấy còn thay mẹ con cô cầu tình.

“Em theo anh vào gặp ông nội, được chứ?” Đơn Cảnh Xuyên nói năng thận trọng. Thiệu Tây Tội nhìn đám người lão gia chủ đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, kiễng chân chờ mình, cô mới gật đầu một cái.

Vài người đồng đội đã già vẫn nhận ra Thiệu Tây Bội ngày nhỏ mà bọn họ từng gặp. Lúc này, không đợi lão gia chủ mở miệng, Thiệu Tây Bội cũng khôn khéo nghe lời. Bà Đan ngồi ở bên cạnh, vừa thấy cô liền mừng rỡ. Cô âm thầm thở dài một hơi, rồi cuộc bước tới trước mặt lão gia chủ, bình tĩnh mở miệng, “Chúc ông khỏe mạnh dồi dào, phúc thọ vô cương.”

Lão gia chủ uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn cô sâu sắc, hồi lâu sau mới thấp giọng, nói, “Con và Cảnh Xuyên đi dạo quanh đây một chuyến cho biết đi.”

Ánh mắt Thiệu Tây Bội trầm tĩnh, cô và Đơn Cảnh Xuyên đi về hướng khác, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa thê lương.

Chuyện này là sao hả? Vài năm đi qua, tình thế bình ổn, muốn cô nhận tổ quy tông ư? Đuổi mẹ cô ra ngoài, bảo cô trở về một mình à?

Nếu thật sự đơn giản như vậy, những ngày cô chịu đựng tra tấn, ai sẽ trả cho cô đây?

Từng tiết mục trong buổi tiệc được chuẩn bị rất tốt, trước đó là biểu diễn một màn kịch náo nhiệt, bây giờ lại thay bằng độc tấu piano. Đơn Cảnh Xuyên và Thiệu Tây Bội đứng cách sân khấu không xa, hai anh em lặng lẽ trò chuyện.

Đan Quần tới vào lúc này. Ông ta vốn đang ở thành phố R, trước đó có nói với lão gia chủ và Đan Lợi rằng mình sẽ không về kịp do còn bận họp hội nghị, sau khi về sẽ tới nhà cũ để chúc mừng sinh nhật của lão gia chủ, nào ngờ bây giờ ông ta lại về, vả lại còn dắt theo cả vợ mới tới cửa.

“Bội Bội.” Đơn Cảnh Xuyên sớm đã nhìn thấy, lúc này, anh đặt ly rượu xuống, sắc mặt có hơi khó hiểu, “Bữa tiệc mừng thọ này không chừng còn chưa kết thúc đâu, hay là anh đưa em về trước nha?”

Vốn dĩ hai người đang nói chuyện rất vui, Thiệu Tây Bội cảm thấy không hiểu gì cả. Cô vừa ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt anh, Đan Quần đã đi tới trước mặt hai người họ. Cả người cô run lên, ly rượu trong tay rơi xuống đất.

Rượu đổ tràn ra, cô lùi về sau một bước, mồ hôi thấm đẫm cả lòng bàn tay.

“Chú hai.” Đơn Cảnh Xuyên tiến về phía trước một bước, chắn trước mặt Thiệu Tây Bội, “Chú tới rồi.”

Đan Quần nhìn Thiệu Tây Bội phía sau lưng anh bằng vẻ mặt phức tạp. Ông ta gật đầu, giọng nói có hơi khàn, “Đây là thím hai của con.”

Một người phụ nữ, tuổi tác không lớn cứ lôi kéo cánh tay Đan Quần, mắt phượng héch lên, ánh mắt nhìn Thiệu Tây Bội chẳng hề tốt lành. Thiệu Tây Bội đứng ở phía sau Đơn Cảnh Xuyên, trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

“Thím hai.” Đơn Cảnh Xuyên vừa mở miệng đã thấy Đan Quần tiến lên một bước, nói nhỏ với người ở phía sau anh, “Bội Bội...”

Khóe mắt Thiệu Tây Bội giật giật. Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông mà mình chẳng rõ đã bao lâu không gặp.

Đan Quần già hơn rất nhiều, tóc mai đã ngả màu bạc trắng, không còn đáng vẻ hiên ngang, uy vũ như năm đó nữa. Ánh mắt Thiệu Tây Bội dần dần trở nên giận dữ, tràn đầy địch ý, móng tay cô khê cào vào lòng bàn tay mới miễn cưỡng hít được một hơi thật sâu. Cô xoay người, định bước ra cửa.

“Đúng là mẹ nào con đó!” Người phụ nữ đứng bên cạnh Đan Quần vén tóc, cười lạnh, “Không hề có một chút gia giáo, chẳng nói lời nào đã bỏ cửa chạy lấy người, đúng là thói quen tốt à nha.”

Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn bà ta, khuôn mặt dịu dàng của cô sớm đã chẳng còn sự ấm áp. Cô cắn chặt môi, không nói gì.

Người phụ nữ kia gả cho Đan Quần, từng thấy ông ta nhiều lần lặng lẽ xem hình của Thiệu Tây Bội. Lúc này, bà ta cũng chẳng thèm có kỳ điều gì, nhìn cô gái trẻ đẹp trước mặt rồi thốt ra lời nói sắc bén, “Mày có tư cách gì mà nhìn tao như vậy? Đồ con hoang!”

Hai chữ cuối cùng của bà ta đột nhiên cất cao, người xung quanh lập tức nhìn xem, Đơn Cảnh Xuyên cũng lộ vẻ khó chịu, anh gần từng tiếng, nói, “Thím hai, mong thím nói chuyện chú ý một chút.”

“Anh gọi tôi một tiếng thím hai mà anh còn dám bảo tôi nói chuyện phải chú ý?” Người phụ nữ cau mày, nhìn về phía Đan Quân, “Ông xem đi, người nhà họ Đơn các ông rốt cuộc đã thành đáng về gì rồi!”

Người xung quanh đều chú ý tới động tĩnh bên này. Khúc nhạc Piano vốn yên ổn như vậy, giọng nói sắc bén của người phụ nữ kia cắt ngang đột ngột, khiến không ít người bàn tán, chỉ trừ Thiệu Tây Bội.

Ánh mắt của Đan Quân vẫn nhìn Thiệu Tây Bội, ông ta không nói lời nào, người phụ nữ bên cạnh ông ta càng hăng máu, nói tiếp, “Ai mà biết đứa con hoang này có phải do Lục Mộc và tên đàn ông kia làm loạn với nhau hay không, may mà nó không mang họ Đơn, bằng không thì tôi bước vào cửa cũng phải chịu nhục thay!”

Khúc nhạc Piano kết thúc, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã nhìn qua bên này, Thiệu Tây Bội cảm thấy ánh mắt của bọn họ giống hệt như mấy năm về trước, khiến cô không có chỗ trốn, sống không bằng chết.

Cô đã từng trải qua cảnh “đầu rơi máu chảy”, nhưng vẫn không thể buông xuống được nỗi hận thấu xương.

Lúc này, Đơn Cảnh Xuyên đã lạnh mặt. Anh không nói lời nào, ôm chặt lấy Thiệu Tây Bội, muốn đưa cô đi, nào ngờ lại có một người đàn ông bước tới, dùng sức mạnh không cho cự tuyệt, kéo Thiệu Tây Bội ra khỏi cửa hông.

Bàn tay của người nọ vẫn lạnh lẽo như thường ngày, cả người bí hiểm như khí lạnh bao trùm bên ngoài. Thiệu Tây Bội bị kéo đi, chân bắt đầu chạy chậm, cô hoảng hốt nhìn về phía người nọ. Cho đến khi anh ta lạnh lùng quay lại, cô mới đưa tay che miệng.

Năm đó, khi cô còn học sơ trung, bị đuổi khỏi nhà cũ của họ Đan, cô đã bước đi trong cơn mưa to như một linh hồn lang thang cô độc.

Cho tới bây giờ, cô vẫn không thể bảo vệ tốt cho bản thân mình, chẳng giúp được mẹ, không khuyên được ba, càng miễn nhắc tới việc đối mặt với người nhà họ Đan và những ánh mắt hèn mọn, phỉ nhổ của người ngoài.

Rốt cuộc vẫn là anh tới cứu cô, người con trai lạnh lùng tựa như từ trên trời giáng xuống, anh ôm cô vào trong xe, đưa cô đi chữa bệnh, giúp cô mua nhà để ở, cho cô nơi ẩn nấp, dẫn cô rời khỏi cơn ác mộng.

Làm sao cô có thể quên được, khi cô yếu ớt nhất, không chịu nổi một kích động nào, lúc cô bị tổn thương nặng nhất, là ai đã luôn ở bên cạnh cô.

Bầu không khí trong xe nặng nề. Phó Chính ngồi ở ghế lái, lạnh lùng hút thuốc. Thiệu Tây Bội ngồi ôm đầu gối ở băng ghế phía sau. Khói thuốc bay tới trước mặt khiến cô không cẩn thận mà cất tiếng ho, ho sặc sụa.

Phó Chính nhú mồm, phiến chán dập tắt điếu thuốc, mở cửa sổ xe.

“Không phải lúc rời khỏi anh, em ngẩng đầu và ưỡn ngực cao lắm sao? Bây giờ bị người ta chỉ vào mũi mà mắng, quên cái lại rồi à?” Lời nói của anh lạnh nhạt mà trào phúng.

Trong đầu Thiệu Tây Bội rất hỗn loạn, cô im lặng, không nói gì.

Phó Chính thấy cô ăn mặc mỏng manh, không hiểu vì sao lửa giận trong lòng càng bốc lên, anh ném áo vest qua cho cô, “Thiệu Tây Bội, em đã quên đáng về tình ranh ngày đó của mình sao? Bây giờ lại trở về, ưỡn mặt ra khôi phục quan hệ, rốt cuộc tự tát mình một cái, đẹp mặt thật đấy.”

“Phải.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt ẩn lệ, “Em luôn hèn hạ như vậy, không nhớ được gì lâu.”

Em hận nhà họ Đan thấu xương, giống như em hận anh vậy.

Phó Chính nghe xong những lời đó, sắc mặt anh càng kém. Anh không nói gì thêm, khởi động xe, đạp chân ga thật mạnh.

...

Lúc xe ngừng lại, Thiệu Tây Bội đã ngủ. Phó Chính mở cửa xe, dùng tay đặt lên trán cô. Anh chau mày một hồi rồi bế cô lên.

Thiệu Tây Bội sốt cao đột ngột, đêm hôm đó sốt tới 39 độ, lò sưởi của Phó Chính không thể giúp được gì, áo sơ mi anh đã ướt đầm mồ hôi. Anh vừa cuộn tay áo lên, giúp cô chườm đá, vừa gọi điện thoại, bảo bác sĩ riêng lập tức tới ngay.

“Ngài Phó, tốt nhất vẫn nên truyền nước hạ sốt, cô Thiệu có triệu chứng viêm nhiễm, sốt mãi không ngừng.” Nữ bác sĩ nhỏ giọng nói với Phó Chính đang uống nước, thái độ dịu dàng, “Tôi sẽ bảo bệnh viện chuẩn bị phòng bệnh thật tốt.”

Phó Chính không để lộ vẻ gì trên mặt. Anh quay đầu, nhìn người con gái đã sốt tới mức bất tỉnh nhân sự, một hồi sau mới nói, “Không cần đâu, bây giờ cô giúp tôi thay quần áo cho cô ấy.”

Nữ bác sĩ đi rồi, anh mới nấu nước ấm, bước tới đầu giường, vỗ nhẹ vào má Thiệu Tây Bội hai lần, “Uống thuốc.”

Cô hơi hé mắt, anh chuyển gối đầu của cô cao lên, đỡ lấy vai cô, tách thuốc khỏi vỉ, bảo cô há miệng. Thiệu Tây Bội cúi thấp đầu, thuốc được nhét vào miệng cô. Để cô hít sâu một cái, anh phát hiện mũi cô bị nghẹt rồi.

Phó Chính thấy vậy liền đi lấy khăn giấy. Thiệu Tây Bội mơ màng, tưởng có ai lại gần, nào ngờ anh lại đặt khăn giấy lên mũi cô, giúp cô hỉ ra thật chậm.

Cô thoải mái hơn một chút, Phó Chính mặt lạnh mới ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó lại đắp chăn lên người cô, chỉnh góc chăn thật cẩn thận.

Tuy rằng Thiệu Tây Bội sốt tới mức mơ hồ, nhưng cô vẫn biết ai ở bên cạnh mình. Người đàn ông ấy ôm chặt cô, cô chỉ cảm thấy mồ hôi vã ra, hốc mắt chua xót, vừa mở miệng định nói hai chữ đã ngã đầu sang một bên, ngủ mất.

Mồ hôi trên mặt Phó Chính rơi như mưa, anh rướn người, nhìn thấy cô ngã đầu ngủ say, ánh mắt mới dịu dàng trở lại.

30. Chương 30: Khi Tỉnh Mộng

Editor: Thư

Một đêm tất cả chỉ có mộng寐.

Thiệu Tây Bội chỉ cảm thấy chính mình phải chịu dày vò, khi giật mình tỉnh dậy vào rạng sáng, hít thật sâu mấy hơi mới tỉnh lại, lúc này người ngủ bên cạnh cũng bị kinh động, nắm chặt lấy tay và ôm cô vào lòng, sáng giọng, ngủ điệu mang theo một tia khàn khàn.

“Không có việc gì.”

Cô quay đầu nhìn anh, đôi mắt anh sáng lên, thật yên tĩnh, mà lại khiến cô đột nhiên cảm thấy vô cùng tâm an.

Thật sự là sốt đến hồ đồ rồi.

Cảm giác được thân thể cô có chút cứng ngắc, lúc này Phó Chính mới buông cô ra, lạnh lùng nghiêm mặt đứng dậy xuống giường.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Thiệu Tây Bội nhìn ngấm bốn phía, phát hiện đây là phòng chuyên chế anh mua ở một khách sạn hai năm trước, anh cũng đã dẫn cô đến đây vài lần.

Một tháng trước vẫn thề sẽ không nhìn anh anh dù cho chỉ là một đầu ngón tay, hiện tại anh không chỉ cứu cô trong nước sôi lửa bỏng, lại còn có lòng từ bi chiều cố cô.

Hiện nay món nợ nên tính toán thế nào mới tốt đây.

...

Khi tỉnh lại lần nữa đã là buổi chiều, có vẻ như trong phòng cực kỳ an tĩnh, Thiệu Tây Bội cảm thấy toàn thân thư thái hơn rất nhiều, chống cánh tay muốn ngồi từ trên giường dậy, cầm lấy nhiệt kế đã được tiêu độc để ở đầu giường định đo nhiệt độ.

Thân nhiệt đã giảm xuống, nhưng mà hiện tại mũi thì nghẹt mà cổ họng lại xót, vậy lẽ phục ngày hôm qua không biết đã đi nơi nào, trên sofa đặt một bộ quần áo mới.

Mặc xong cô còn ngửi được chút mùi thuốc lá nhàn nhạt, tựa như hương vị thường ngày trên người anh vậy.

Lúc này truyền đến tiếng mở khóa cửa, trên tay Phó Chính mang theo một thứ gì đó, tầm mắt băng lãnh thoáng lướt qua người cô, cô bất giác run lên, hồi lâu sau mới nhìn anh nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh.”

Sắc mặt anh càng trầm vài phần, không nói gì.

Hai người cứ mặt đối mặt trong bế tắc như vậy, thật lâu sau Phó Chính mới để thứ trong tay lên bàn, “Không tiền.”

Thiệu Tây Bội cắn chặt răng, cầm lấy túi xách đi tới cổng.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt đêm qua, nhân tình này tôi nợ anh, tôi sẽ trả.” Khi lướt qua bên người anh, cô có dừng một chút.

“Tôi không ngại cô tự thử nghiệm tới trả.” Anh cười lạnh một tiếng, “Thứ này là thứ cô giỏi nhất mà, không phải sao?”

Cô khép chặt mắt, mở cửa đi ra ngoài.

Đầu vẫn choáng váng, cô khẽ run bắt đầu làm bấm nút thang máy, nước mắt “lộp bộp” rơi xuống.

Phải thế nào cô mới hết hy vọng với người đàn ông này đây? Thế nào mà lại vẫn mở miệng cầu xin anh trong khi đang sốt cao không ngừng - -

Đừng đi.

Tiếng cửa đóng lại giống một cái tát tai trùng điệp, mày Phó Chính nhú lại càng sâu, hồi lâu mới một tay đẩy hết cháo nóng còn bốc khói nghi ngút và bánh mì xuống đất.

Lần này tỉnh lân cận có một hội nghị có vẻ trọng đại, hôm qua Đơn Lợi lo liệu việc tổ chức tiệc mừng thọ cho ông cụ có chút mệt mỏi, bảo Đơn Cảnh Xuyên đại diện ông đi tham dự, Ngôn Kỳ cảm thấy rằng gà xào Thất tinh ở lân cận tỉnh cực kỳ ngon, nghiêm mặt gắng lấy công mưu tư theo sát.

Sau khi phi cơ đã vững vàng bay trên không, Ngôn Kỳ ngồi ở trên ghế cầm PSP đánh, đánh một hồi mới ngẩng đầu nhìn Đơn Cảnh Xuyên đang cô đơn bên cạnh, mặt mày hớn hở bắt đầu trêu chọc anh, “Oa Oa, cậu đang có gì bất mãn à? Xem lông mi cậu xoắn lại này.”

Đơn Cảnh Xuyên trầm mặc không nói gì, Ngôn Kỳ theo của tầm mắt của anh nhìn lại, trợn trừng mắt, “Mấy cái ông cụ thôi cậu nhìn hăng say như thế để làm chi?”

“Mấy người bọn họ không đúng lắm.” Đơn Cảnh Xuyên thấp giọng nói, “Từ sau khi máy bay cất cánh đến giờ tôi vẫn chú ý, cậu xem bên dưới chỗ ngồi của họ kìa.”

Ngôn Kỳ lặng lẽ thăm dò nhìn sang, thần sắc cũng thay đổi, “Bọn họ...”

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông trong đó bỗng nhiên đứng “xoát” dậy không chế cô tiếp viên đang đến thu dọn thức ăn thừa, mặt khác mấy người đàn ông cũng lấy thương dài bên dưới chỗ ngồi, dùng mảnh lao ra đánh ngất xỉu mấy cái nhân viên hàng không khác.

“Đi mở cửa khoang điều khiển ra.” Người đàn ông hung tợn địa PHI một cái vừa ép buộc cô tiếp viên hàng không, quay đầu nói đồng bọn, “Mấy đứa tụi mày, đi theo nó đi, giải quyết hai đứa trong kia.”

Người trên máy bay này không nhiều lắm, chỗ ngồi mới vừa ngồi đầy một nửa, hiện tại tất cả mọi người đều sợ tới mức phát run, có một em bé nhịn không được khóc òa lên.

Đi theo Đơn Cảnh Xuyên cùng Ngôn Kỳ sang lân cận tỉnh chỉ có ba nhân viên cảnh sát, công thêm vài vị không cảnh mặc thường phục thì tổng cộng mới có sáu người thôi, đối phương lại có đến mười người, mà trên tay tất cả còn có cả vũ khí sắc nhọn.

Đơn Cảnh Xuyên liếc mắt nhìn ba nhân viên cảnh sát một cái, như tia chớp, đứng lên quát tới, đối phương không dự đoán được lại còn có người dám, giận dữ gầm to báo hiệu người ở khoang điều khiển đến hỗ trợ.

Ngôn Kỳ bỏ ngay bộ dạng cà lơ phất phơ lúc trước, đứng dậy rống lên với đám người lớn đằng sau, “Nếu

là đàn ông thì bây giờ mau lên hỗ trợ! Hoặc là mẹ nó mọi người cùng nhau chờ chết, hoặc là chế trụ bọn chúng thì còn có thể sống sót, chọn đi!”

Lúc này người ở khoang điều khiển đều đã cầm gậy gộc gia nhập, dù Đơn Cảnh Xuyên có thể lấy một địch ba cũng dần dần đuối sức, đối phương cũng từng luyện võ, xuống tay vừa ngoan vừa độc, trên lưng anh đã ăn vài côn, trên gương mặt đều là mồ hôi.

Ngôn Kỳ hô vài tiếng, rốt cục cũng có mấy người đàn ông đứng lên, còn lại phụ nữ người già lập tức lùi về phía sau, bà mẹ ôm con nhỏ vội vàng ôm nhân viên hàng không bị đánh ngất xỉu lên ghế sau.

“Đến khoang điều khiển, đóng tất cả phím liên quan đến phi hành đoàn lại!” Người đàn ông cầm đầu trong đám người này một cước giẫm lên eo đồng bọn.

Có một nhân viên cảnh sát đã ăn một côn lên, té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, Ngôn Kỳ đang một chấp hai, càng đánh càng hăng, mắt Đơn Cảnh Xuyên nhú lại, một cước đá văng hai người đang ngăn cản trước mặt, thần tốc chạy vào khoang điều khiển, trở tay khóa cửa lại.

Người nọ đang muốn ấn phím, vừa thấy anh tới, mặt mày hung dữ quay người nhào lên, từng chiêu từng thức được Đơn Cảnh Xuyên ra phối hợp cả tay chân, sau cùng mới ném người kia qua vai.

Lúc này Đơn Cảnh Xuyên dừng lại mới phát hiện trên người đau từng cơn, khoe mắt anh nhảy dựng, phát hiện thứ gì đó trên thân mình bởi vì vừa mới tranh đấu mà rơi xuống mặt đất.

Hôm trước dì Cổ Linh Nhan mới vừa đến, liền xin trường học cho nghỉ một buổi chạy đến miếu giúp anh cầu một cái bùa bình an về, cô nàng biết anh phải đi công tác, cười tí mắt quăn lấy anh bắt anh mang bùa bình an bên người, không được tháo xuống.

Anh là một người đàn ông trưởng thành cao 1m85, đeo một cái bùa hộ mệnh với hình dạng xinh xắn tinh xảo còn ra thể thống gì, nhưng nhìn thấy cô bữu môi mắt húng, anh lại đành phải mềm lòng, cắt đứt tiền mà đeo.

Không biết lần này có thể toàn thân lui về bình an trở lại bên người cô hay không nữa?

Anh khom lưng nhặt bùa hộ mệnh lên cất kỹ, vừa mới đứng lên, đột nhiên bị người từ phía sau hung hăng đập một côn lên đầu, máu tươi trên trán chậm rãi chảy xuống, kèm theo một trận đau nhức khiến anh nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Thiệu Tây Bội ngồi trên xe bus, trong lúc vô tri vô giác đột nhiên nghe được có người đang kêu tên cô.

Vừa đúng lúc Cố Linh Nhan học xong lớp đàn ghi-ta, không muốn về nhà cho nên tái đi vòng vèo gần trường học, lúc vừa mới lên xe đã nhìn thấy bóng lưng ai như bóng lưng cô, tiện miệng thăm dò kêu một tiếng.

“Chị Bội Bội.” Cô đeo đàn ghi-ta ngồi xuống bên người Thiệu Tây Bội, “Có phải chị đang phát sốt hay không vậy? Mặt thật đỏ.”

Thiệu Tây Bội giật giật khóe miệng, “Không có việc gì, đã hạ sốt rồi.”

Sắc mặt cô tái nhợt, giữa trán đầy mồ hôi, Cố Linh Nhan nhìn thấy có chút lo lắng, “Chúng em cùng đưa chị đến bệnh viện đi, chị cứ như vậy buổi tối có thể sẽ phát sốt đấy.”

“Không sao cả.” Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn cô, cười sờ sờ tóc của cô, “Anh chị không đến đón em hả?”

“Anh ấy đi công tác ở tỉnh lân cận rồi.” Cố Linh Nhan trợn trừng mắt, “Vội vàng vô cùng, tuần này chỉ mới gặp một lần, nói không chừng, cái người thâm trầm cuồng kia đang dưỡng tình nhân ở bên ngoài đấy.”

Thiệu Tây Bội buồn cười, quả thật bội phục sát đất với bà chị dâu nhỏ này, che miệng giơ ngón tay cái với cô.

“Thật ghét anh ấy.” Cô bé nào đó nói ra miệng một đường mà trong lòng lại nghĩ một nẻo, khóe miệng vẫn nhin không được cong lên trên, “Trước khi đi công tác trước vẫn cứ quần này quần kia.”

“Chị cực kỳ hâm mộ em.” Ánh mắt Thiệu Tây Bội lóe lên, “Nhan Nhan, anh chị là người đàn ông tốt nhất mà chị từng thấy đấy.”

Quá năm lần trước Cố Linh Nhan đã từng chịu thiệt thòi, bên kia Đơn Cảnh Xuyên cũng không chịu hé miệng nói chuyện của Thiệu Tây Bội cho cô nghe, cô thấy người bên trầm tĩnh âm thầm quay mặt sang, cảm thấy thật là rung động khó tả, đột nhiên cảm giác sâu sắc chính mình thật may mắn.

Không phải ai lần đầu tiên yêu một người đều có thể phó thác cả đời, duyên phận có tốt có xấu, bạn tránh không kịp, cũng chỉ có thể cam tình mong chờ nó.

Bất luận sau này như thế nào, cô chỉ biết là cô tuyệt đối sẽ không bỏ được Đơn Cảnh Xuyên.

...

Sau khi xuống xe, Cố Linh Nhan kiên trì muốn tiễn Thiệu Tây Bội về đến nhà mới trở lại trường, khi về đến nhà Thiệu Tây Bội lấy từ trong túi xách ra một chiếc CD ca nhạc mua hôm trước đưa cho cô, cô bé vui vẻ đến miệng cũng không thể ngậm lại, hận không thể hung hăng hôn cô vài cái mới đã.

Lúc lên lầu mở cửa phòng, cô hoảng sợ, Lục Mộc đang cầm một ấm trà đứng tại cổng vòm, thẳng tắp nhìn cô.

“Con đi đâu hả?” Lục Mộc nhàn nhạt mở miệng.

Từ nhỏ Thiệu Tây Bội do Lục Mộc một tay dạy bảo, tính tình Lục Mộc có chút đạ mặ, bình thường không nói nhiều lắm, nhưng mà khi nào nổi giận cô vẫn nhìn ra được tới, nàng bất giác dời ánh mắt, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Con nói thật.” Ánh mắt Lục Mộc càng sâu vài phần.

Mẹ con mặt đối mặt, Thiệu Tây Bội càng cảm thấy không còn chỗ che giấu, há miệng thở dốc lại vẫn không nói chuyện.

Âm thanh “xoảng - -” cực kỳ lớn vang, ấm trà Lục Mộc cầm trong tay đã rơi ở trên mặt đất, xoay người đi vào gian trong.

“Mẹ.” Thiệu Tây Bội vài bước đuổi theo, “Mẹ... Thực xin lỗi.”

“Không có gì có lỗi cả.” Lục Mộc đưa lưng về phía cô, “Con không có làm sai cái gì cả.”

“Mẹ...” Ánh mắt cô ảm đạm, lắ lắ đầu, “Con cảm thấy con thật thất bại, cái gì con cũng xử lý không tốt, con chỉ biết lia từng dao từng dao để sẹ lại trên người mà thôi.”

Bất luận là nhà họ Đơn, hay là Phó Chính.

“Ông ấy cưới một người phụ nữ, người phụ nữ kia mắ con là con hoang, trừ bỏ anh, không ai đến giúp con. Bọn họ hi vọng ta trở về, nhưng căn bản sẽ không nhận thức cháu gái như con.”

“Mẹ, con rất hận ông ấy, nhưng lại không biết hận vì cái gì...”

Ánh mắt của Lục Mộc lạc bên ngoài cửa sổ, cảnh hoàng hôn lại mang theo một tia cảm giác thê lương.

Bà quay người lại nhìn con gái mình, tất cả mọi thứ trên khuôn mặt quá giống bà đều mang theo tuyệt vọng cùng khiếp đảm.

Thiệu Tây Bội từ từ ngồi xổm xuống, ôm đầu gối chính mình, giọng nói rầu rĩ chứa tiếng khóc nức nở, “Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết, tới cùng ba con là ai...”

31. Chương 31: Nỗi Giận

Ngôn Hình vừa nghe nói lần trước Cố Linh Nhan ra quân không thành vì chuyện dì cả chết tiết, thì phun thẳng cơm còn đang ăn trong miệng lên mặt Đại Ngải đang ngồi phía đối diện.

Về sau chuyện này lại trở thành chuyện cười đứng đầu bảng, xưa nay chưa từng có cửa phòng ngủ bốn lẻ ba.

“Nhan Nhan, không mấy tội mình lên Taobao mua một bộ đồ lót tình thú, quyến rũ gì gì đó cho cậu nha?” Xuyên Nhi tốt bụng đề nghị, “Chờ anh Nồi nhà cậu trở lại, chỉnh trang toàn thân rồi nhào thẳng tới luôn.”

“Phụt.” Đại Ngải sắc mặt một cái, liếc nhìn cơ thể Cố Linh Nhan, “Phía sau thì miễn cưỡng gọi là vĩnh lên, phía trước cái này lỗi. . .”

“Mấy cậu im miệng hết cho mình!” Cố Linh Nhan nhú mày, vội vàng lấy ít đồ nhét vào trong túi xách rồi chạy ra phía cửa, “Mình đi nha.”

“Đừng có nôn nóng quá cục cưng à, cậu mà nóng vội quá anh ấy sẽ phải. . .” Ngôn Hình vút bắp rang sang bên, lên giọng giảng đạo.

“Cút —” Cố Linh Nhan nổi khùng suýt chút nữa trật chân té trên bậc thang, đôi má ửng hồng hiem thấy.

Sau khi đến nhà trọ, Cố Linh Nhan rửa tay xong chuẩn bị xuống bếp làm ít đồ, ai ngờ chưa kịp cầm rau cải lên đã bị tiếng chuông điện thoại dồn dập làm hết hồn.

“Em đến đây nhanh đi, Nồi bị thương rồi!” Giọng Ngôn Kỳ chưa bao giờ gấp gáp như vậy, sau khi nghe tin tay cô run lên, điện thoại di động suýt chút nữa rơi trên mặt đất, giọng nói run rẩy, “Anh ấy đang ở đâu?!”

Bệnh viện công lập của trung tâm thành phố đều bị vây bốn phía, ngoài cửa còn có rất nhiều phóng viên, nếu không có một anh lính gác quen đứng chờ cô ở cửa, Cố Linh Nhan đoán chừng ngay cả cửa cô cũng không vào được.

“Anh ấy thế nào rồi?” Cô túm lấy anh lính gác, tay toàn là mồ hôi, “Anh ấy có sao không hả?!”

“Bà cô ơi tôi sắp bị cô bóp chết rồi nè.” Anh lính gác kéo tay cô ra một chút, “Cục phó là người hiền có trời phù hộ, không nguy hiểm tánh mạng, nhưng vết thương trên đầu hơi nghiêm trọng, đã tỉnh lại rồi.”

Cuối cùng Cố Linh Nhan cũng tỉnh táo lại, chạm mặt Tiêu An mặc cảnh phục tao nhã oai phong bước nhanh tới.

“Em đừng vào trong, cả nhà cậu ấy đều ở đây.” Dáng vẻ Tiêu An giống như người đang không chế tên lửa vậy, “Cậu ấy không có gì, tối nay anh lại dẫn em vào.”

“Tại sao chứ?! Em có cái gì mà không thể gặp chứ! Em thăm bạn trai của mình cũng không được sao?” Đương nhiên Cố Linh Nhan xù lông lên rồi, “Bọn họ sốt ruột em thì không à?”

Tiêu An cười cười, vừa định nói gì đó thì cô nhóc đã dậm chân một cái rồi vọt thẳng vào trong phòng bệnh bên tay trái.

Đơn Cảnh Xuyên vừa mới tỉnh lại, đang dựa vào đầu giường, Đơn Lợi, Cù Âm và ông bà cụ Đơn đều chờ ở đây, cánh cửa phòng bệnh vang “ầm” một tiếng, ngay lập tức nhìn thấy một người xông thẳng vào.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Từ trên ghế sofa Đơn Lợi cau mày đứng lên, mấy anh lính gác cửa đều biết Cố Linh Nhan, không biết làm sao cản cô lại, vẻ mặt ai cũng kinh ngạc.

Lúc này người trên giường nghiêng đầu nhìn một cái, sắc mặt hơi thay đổi.

Cố Linh Nhan quen biết Đơn Cảnh Xuyên đến bây giờ, chưa từng thấy qua bộ dáng này của anh, trên đầu anh quần mấy lớp băng vải, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không có chút máu, nhưng mà ánh mắt vẫn trầm tĩnh vững chắc.

Mấy ngày rồi không gặp, lúc được gặp lại thì cảm thấy nhớ anh đến trái tim cũng phát đau luôn rồi.

“Tới đây.” Cơ thể Đơn Cảnh Xuyên hơi nhấc lên một chút, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với cô.

Không khí trong phòng ngưng đọng lại hết, Cố Linh Nhan đỏ mắt chạy qua, nhào vào trong lòng anh.

Lần này Đơn Cảnh Xuyên bị cô đụng phải rên lên một tiếng, cô vui trong lòng anh, giọng tức giận, “Cái tên xấu xa này! Khoe khoang anh hùng thì giỏi lắm à! Anh tưởng anh là siêu nhân chắc!”

Từ phòng bệnh bên cạnh, Ngôn Kỳ khập khiễng đi vào, thấy tình cảnh như vậy không nhìn được bật cười, bị mấy cặp mắt của các trưởng bối trong phòng nháy mắt đến suýt chút nữa phải chạy trốn chết.

“Không có chuyện gì.” Đơn Cảnh Xuyên hơi cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào trán của cô, ánh mắt dịu dàng, “Nhan Nhan, đừng khóc.”

Cố Linh Nhan vốn còn muốn mắng anh, nước mắt lại càng rơi dữ dội hơn.

Bác sĩ tới làm kiểm tra lại cho Đơn Cảnh Xuyên, anh bảo Cố Linh Nhan đi theo Ngôn Kỳ sang phòng bệnh bên cạnh chờ một lát. Kiểm tra xong bác sĩ vừa đi ra ngoài, Đơn Lợi không nhịn được hỏi ngay lập tức, “Đơn Cảnh Xuyên, cô bé vừa rồi là sao đây?”

Đương nhiên Cù Âm cảm thấy không bình thường, tâm tư phụ nữ luôn tinh tế tỉ mỉ, ngay sau đó hỏi tiếp, “Cảnh Xuyên, đó là. . . Bạn gái của con à? Chuyện khi nào vậy?”

Chòm râu của ông cụ Đơn run run lên, ánh mắt sáng ngời, chống gậy gõ xuống đất một cái.

Đơn Cảnh Xuyên thản nhiên gật đầu một cái.

“Chuyện này. . . .” Đơn Lợi kinh hãi, “Con bé. . . Con bé mới có bao nhiêu tuổi chứ? Con đùa gì thế hả?!” Cù Âm lại càng không dám tin, chân mềm nhũn ngồi xuống ghế sofa.

“Ta lại cảm thấy rất đáng yêu.” Bà cụ Đơn ôn tồn cười nói, ông cụ Đơn quan sát kỹ vẻ mặt của cháu trai, ho nhẹ một tiếng, từ tốn nói, “Cảnh Xuyên, tương lai con bé sẽ là vợ của cục trưởng cục cảnh sát thành phố S, con cảm thấy ổn không?”

“Dạ.” Đơn Cảnh Xuyên cầm ly lên uống một ngụm nước, “Con rất nghiêm túc.”

Đơn Lợi suýt chút nữa té nhào ra đất, giận sôi máu, nếu không phải Đơn Cảnh Xuyên vẫn còn đang là bệnh nhân, nói không chừng ông lập tức xông lên đánh anh một trận rồi.

“Tốt lắm.” Ông cụ Đơn dùng gậy ngăn con trai lại, “Đơn Lợi con đi giải quyết chuyện cướp máy bay đi, chuyện khác thì chờ vết thương của Cảnh Xuyên tốt lên rồi bàn.”

Lúc Đơn Cảnh Xuyên bị người ta đánh bất tỉnh, bọn Ngôn Kỳ đã khống chế được mấy tên âm mưu cướp máy bay, đồng lòng xô cửa xông vào, sau khi sơ cứu đơn giản cho phi công tỉnh lại, bàn bạc chuyện thay đổi lộ trình bay vòng trở về thành phố S để tiến hành cấp cứu.

Sau khi Dung Tiễn và Thiệu Tây Bội đến bệnh viện thăm Đơn Cảnh Xuyên xong thì sang thăm Ngôn Kỳ, anh ta đang giương nanh múa vuốt diễn tả lại tình cảnh lúc đó cho Cố Linh Nhan nghe, thấy các cô tới thì đầm ngực giống như người vượn trên núi Thái Sơn vậy, “Bây giờ ông đây thành toàn cho người hâm mộ, muốn xin chữ ký thì nhanh lên đi nè!”

“Anh cút đi.” Dung Tiễn liếc mắt, “Hâm mộ anh Nồi thì còn nghe được, còn anh là phải loại bỏ để trừ hại cho dân.”

Trên lưng và trước bụng Ngôn Kỳ đều có vết thương, đang định nhảy xuống tranh luận với cô thì vết thương phát đau nên lặn trở về giường, chọc cho tất cả mọi người cười lăn cười bò.

Tiêu An vẫn luôn ở bên cạnh nhìn Thiệu Tây Bội, lúc này mới bước lên trước hỏi khẽ, “Có phải em cảm thấy không thoải mái không?”

Thiệu Tây Bội ho khan mấy tiếng, lắc lắc đầu, Tiêu An thấy thể sắc mặt trầm xuống, “Anh dẫn em đi khám bệnh, chắc là em bị cảm rồi.”

Lúc này Cổ Linh Nhan mới nói ra Tây Bội mới hạ sốt, làm cho Dung Tiễn cũng sốt ruột, Thiệu Tây Bội thật sự không làm sao lay chuyển được bọn họ nên đành phải đi theo Tiêu An.

Bệnh viện hơi đông người, bác sĩ để cho Thiệu Tây Bội truyền nước trên hành lang, cô hơi mất tập trung, Tiêu An ngồi bên cạnh cô, ánh mắt thâm sâu, không ai nói chuyện cả.

Truyền hết nước y tá đến rút kim, ánh mắt Thiệu Tây Bội thay đổi, trong nháy mắt toàn thân chấn động, đúng lúc kim đâm vào tay cô.

“A!” Y tá kêu lên, vội vàng cầm bông gòn ấn xuống cho cô, “Thật xin lỗi.”

“... Không có gì đâu.” Cô cắn chặt răng, đau đến sắc mặt càng tái nhợt hơn.

“Đứa bé rất khỏe mạnh, chị cứ yên tâm.” Lúc này trong hành lang có ba người đang đi tới, một người mặc áo khoác trắng hình như là viện trưởng, là người đàn ông trung niên đầu hói đang vui vẻ nhìn hai người bên cạnh, “Sau này cậu Phó đến đây cứ bảo thư ký thông báo một tiếng để chúng tôi có thể chuẩn bị trước.”

Phó Chính thân nhiên gật đầu một cái, trong lúc ánh mắt lơ đãng liếc thấy Thiệu Tây Bội đang ở cách đó hơn hai mét.

Đi bên cạnh anh là một người phụ nữ, cũng không phải Lương Kha hay bất kỳ người phụ nữ nào mà cô đã gặp, dáng vẻ rất dịu dàng khiến người khác hài lòng, bụng nhô lên, chính xác là phụ nữ mang thai.

Trước mắt Thiệu Tây Bội tối sầm, ngồi lên ghế siết chặt quần áo, Tiêu An ở bên cạnh cũng đã thấy người trước mắt, ánh mắt chuyển động, ai ngờ Phó Chính lại lạnh lùng chào hỏi trước, “Cục trưởng Tiêu.”

Tiêu An cười nhạt, sau đó hơi khom lưng, “Bội Bội, đi thôi.” Anh vỗ nhẹ vào vai cô, “Anh đưa em về nhà có được không?”

Cô gật đầu rất nhẹ, lúc này hai anh lính gác vội vã chạy tới, sau khi nhìn thấy anh thì vội vàng nghiêm trang hành lễ, “Cục phó, cục trưởng đang chờ anh trong phòng họp, xin anh lập tức vào trong.”

Anh lính gác thức giục, Thiệu Tây Bội ngồi tại chỗ, vẻ mặt ngẩn ngơ nhưng không có đứng dậy, Tiêu An nhìn cô mấy lần rồi mới đi theo anh lính gác.

“Cô đi xuống dưới lầu chờ tôi.” Phó Chính quay đầu lại nói với người phụ nữ có thai ở bên cạnh, chờ sau khi người phụ nữ có thai và viện trưởng đi xa, anh kéo Thiệu Tây Bội lên, bước nhanh vào lối cầu thang bộ rồi khóa trái cửa lại.

“Anh buông ra!” Cả người cô không có sức nên đẩy anh không được, quát to lên với anh.

Vẻ mặt Phó Chính không hề thay đổi, một tay ấn cô lên tường, tay còn lại giữ chặt cằm của cô sau đó mạnh mẽ cắn xuống.

Mùi cô bị nghẹt, bị anh hôn quyết liệt như vậy nên hoàn toàn không thở được, liều mạng đá vào chân anh, anh lại dùng sức hơn, đưa tay vào trong áo cô, xoa thắt lưng cô, từ từ hướng lên trên.

Thiệu Tây Bội đỏ mắt hung hăng cắn môi anh, mùi máu tanh tràn ngập trong miệng, nhưng anh hoàn toàn không quan tâm đến, tay còn lại đã luồn ra sau cởi móc áo ngực của cô.

“Bốp –” Tiếng bạt tai vang lên lạnh lạnh ở lối cầu thang bộ, bàn tay ở giữa không trung của Thiệu Tây Bội hơi run rẩy, Phó Chính bị cô tát một tát hơi lui ra một chút, ánh mắt như phủ sương tuyết trong nháy mắt, “Thiệu Tây Bội, cô muốn chết sao?”

Anh sinh ra đến nay hai mươi tám năm, ngay cả ba mẹ cũng không ai dám can đảm tát anh một bạt tai.

“Nếu chết là có thể không thấy anh nữa, thì tôi thà đi tìm cái chết!” Cô gần như mất khống chế gào lên, “Chuyện hối hận nhất cuộc đời tôi chính là quen biết anh!”

Sau khi cô gào xong thì chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã trên mặt đất, vội giãy giụa đứng lên, tay run run cài lại móc áo ngực.

Phó Chính nhìn thấy những giọt nước mắt tràn mi của cô, lạnh lùng cười khẩy rồi bước tới gần, “Cô muốn chết à? Đừng mơ tưởng, cho dù có chết tôi cũng sẽ không buông tha cho cô đâu!”

Cô không dám tin nhìn anh, hai tay anh siết chặt nổi gân xanh, Thiệu Tây Bội chưa từng thấy anh nổi giận như vậy.

Cô đi theo anh tám năm, đã nhiều lần thấy anh tuyệt tình lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ đoán được bất kỳ suy nghĩ nào của anh.

Anh vẫn luôn là người nắm giữ cô, vĩnh viễn trầm tĩnh nhìn cô phát điên vì anh.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô có thể cảm nhận được tâm tình của anh rõ ràng như vậy, anh đã tức giận tới cực điểm.

“Phó Chính.” Cô giật giật khoe môi, lau đi vệt nước mắt nơi khoe mắt, “Bây giờ anh làm cho người phụ nữ khác lớn bụng, vậy mà vẫn không muốn buông tha cho tôi, anh muốn làm cho bao nhiêu người phụ nữ trên cõi đời này tan nát trái tim vì anh, chết đi vì anh thì anh mới hài lòng hả?”

“Anh khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Nói xong những lời này, cả người cô đã không còn chút hơi sức, đưa tay xoay tay nắm cửa, từ từ đi ra ngoài.

32. Chương 32: Khi Bùng Tỉnh Cũng Đã Muộn Màng

Ở dưới lầu của bệnh viện, một chiếc xe hơi màu đen có rèm che đã đậu lại lâu rồi, lúc Phó Chính ngồi vào ghế sau, Phương Miển ngồi phía trước quay đầu lại nhìn anh, vừa run vừa sợ mà nói, “Cục trưởng, thật sự là quá chiếu cố rồi! Lại làm phiền anh, để anh đưa vợ tôi đi khám thai giúp tôi...”

Phó Chính đen mặt khoát khoát tay, ý bảo anh ta lái xe đi.

Phương Miển vừa khởi động xe vừa toát mồ hôi lạnh nhìn thủ trưởng qua kính chiếu hậu, buổi chiều trước khi anh ra ngoài làm việc, lúc ở trong phòng hội nghị bác sĩ có điện thoại tới đúng lúc bị Phó Chính nghe được, không ngờ Phó Chính lại chủ động đề nghị đưa vợ anh đến bệnh viện giúp anh, dọa anh sợ suýt chút nữa tè ra quần.

Anh cũng không thể nào ngờ, chuyện cướp máy bay dẫn đến việc bây giờ bệnh viện đông đến nước chảy không lọt, Phó Chính lại là người thích yên tĩnh như vậy, tóm lại là không nên chen chúc đưa vợ anh đi khám thai, sao lại làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy chứ.

“Bác trai, mời dùng trà.” Trong phòng khách của nhà họ Phó, Lương Kha mỉm cười bưng trà mời Phó Lăng, lại thân mật kéo tay Lâm Văn, “Bác gái, lần này con đi Pháp có mang về tặng bác bộ tắm gội hương hoa cổ, hy vọng là bác vừa ý.”

“Sao lại nói thế?” Lâm Văn vô cùng vừa ý nàng dâu chưa vào cửa này, “Đi đâu cũng nhớ đến hai bác, tiểu Kha thật là hiếu chuyện.”

Lương Kha khéo léo cười, trên tay cầm một máy chơi game đời mới vừa mới mua về, đưa đến trước mặt Phó Thiên, “A Thiên, em xem thử có thích không?”

Phó Thiên nhận lấy, gật đầu nói một tiếng “Cám ơn”, nhưng trên mặt không có lấy một nụ cười.

“Phó Chính, con qua đây.” Phó Chính mới vừa bước vào cửa, Phó Lăng để ly trà xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh, “Con xem, từ xế chiều là tiểu Kha đã tới đây rồi, đến cơm tối cũng nói là phải đợi con về ăn chung.”

“Con đã ăn rồi.” Anh tháo mắt kính xuống rồi đi về phòng, Phó Thiên thấy vậy nhếch miệng cười, Lâm Văn muốn nói lại thôi, Lương Kha nở nụ cười đúng mực, đứng dậy đi theo anh vào trong phòng.

Sau khi cô ta bước vào phòng anh thì khóa cửa lại, ôm lấy cánh tay anh cười lạnh, “Nghe nói hôm nay anh đến bệnh viện, thế nào, đột nhiên muốn đối xử tốt với anh vợ cũ rồi hả?”

Phó Chính mới vừa cởi áo sơ mi, lúc này đặt mắt kính xuống, vẻ mặt vô cảm, bước tới ấn tay cô ta lên cửa vang lên “ầm” một tiếng, một tay chống lên bên cạnh tai cô ta, “Chớ có diễn trò, vẫn chưa bước vào cửa nhà tôi đâu.”

Lương Kha cũng không hề tức giận, ngược lại còn giương môi lên, hai tay câu lên cổ anh, một cái chân dài nhỏ mờ ám cọ nhẹ vào chân anh, “Trong giới cũng đã loan truyền rằng bây giờ anh vì muốn cưới em nên ngay cả cánh cửa của “Mộc cách” cũng không bước qua, anh trọng tình như thế, vậy trước khi kết hôn anh có muốn làm nóng người một trận với em không?”

Anh nhìn cô ta một hồi, một lúc sau giương mắt hơi hướng về phía cô ta, cô ta phối hợp đưa đôi môi lên, nhưng đột nhiên cảm thấy áp lực trên người đã biến mất.

“Cô biết cô sẽ nhận được cái gì mà, tốt nhất là đừng có mơ tưởng như vậy nữa.”

...

Phó Chính tắm xong ra ngoài, chạm mặt Phó Lăng đang đứng trong hành lang.

“Con bớt phóng túng một chút đi.” Mặt mày Phó Lăng âm trầm, “Làm xong hạng mục của con, lo cho tốt chuyện kết hôn, đừng có gây rắc rối cho ba.”

“Ba kiêng dè Lương Vũ như vậy từ khi nào vậy?” Phó Chính lau tóc, giật giật khóe miệng, “Làm ba chồng người ta vui đến vậy sao?”

Hai cha con căng thẳng đối mặt nhau, ánh đèn mờ chiếu xuống khuôn mặt Phó Lăng, không nhìn ra biểu cảm gì.

“Ba, chó chê mèo lắm lông cũng không hay.” Phó Chính cầm khăn lông đi về phía phòng ngủ của mình, lúc đi ngang qua người ông thì ngừng bước, “Không phải mấy năm trước ba và mẹ đã chia phòng ra ngủ riêng

rồi sao.”

Thiệu Tây Bội ra khỏi bệnh viện, vẻ mặt vô cảm, hai chân giống như đang giẫm trên bông vải vậy, không còn chút sức lực.

Anh để cho cô gái khác mang thai con của mình, còn kiên nhẫn dắt cô ấy đến bệnh viện khám thai như vậy.

Đó là chuyện cô có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến – mang thai con của anh, con của cô sẽ gọi anh là ba.

Có phải tất cả những tình cảm mà cô khó khăn dứt bỏ cũng đã không có bất kỳ ý nghĩa gì không? Có phải cô cũng nên tát mình một cái, mới có thể tỉnh táo lại mà hiểu rõ anh sẽ là chồng của người khác rồi, là ba của đứa trẻ khác rồi không?

Mưa càng lúc càng lớn, cô chỉ cảm giác cả người lúc lạnh lúc nóng, trước mắt càng ngày càng tối.

Lúc này phía sau có tiếng bước chân gấp gáp càng ngày càng đến gần, cả người Tiêu An đã ướt đẫm, nhanh chóng chạy tới, đột nhiên kéo cánh tay của cô, ôm chặt cô vào ngực anh.

“Không phải anh đi họp rồi sao.....” Cô cắn môi, hơi thần thờ ngẩng đầu nhìn anh.

Vẻ mặt Tiêu An chưa bao giờ dữ tợn như vậy, anh trầm mặc một lúc, cúi đầu hôn lên trán cô, vẻ mặt từ từ dịu dàng lại.

“Bội Bội.” Người đàn ông trẻ tuổi lấy ra một cái hộp nhung nho nhỏ từ trong túi quần, đôi mắt đen láy rất chuyên tâm nhưng lại mang theo sự thương xót đến tận cùng.

“Chiếc nhẫn này, anh đã mang theo bên mình hai năm rồi, lúc ở Mỹ, ngày nào anh cũng lấy ra nhìn. Nghĩ rằng chờ khi anh trở về sẽ lập tức cầu hôn em, bằng mọi cách phải rước được em về nhà.”

“Sau đó anh lại biết chuyện của em và Phó Chính, anh gần như phát điên luôn rồi.” Anh siết chặt cái hộp trong tay, “Người phụ nữ mà anh yêu thương, lại bị một người đàn ông khác đối xử như vậy suốt tám năm trời.”

“Bây giờ anh chỉ muốn cầu xin em một chuyện, xin hãy để cho anh được ở bên cạnh em, xin em đừng đuổi anh đi.” Anh nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng tươi cười, “Không dễ chịu như vậy sao em có thể chịu đựng một mình, cũng mang anh theo đi.”

Không biết là nước mắt hay là mưa, làm cho cô gần như không nghe được nhịp tim của mình, cũng hoàn

toàn không thấy rõ mặt anh.

Một người đàn ông ưu tú vượt trội như vậy, vậy mà lại đồng ý cưới một cô gái hoàn toàn không yêu anh, cưới một người bị cả dòng họ vứt bỏ, bị người đàn ông khác coi là người phụ nữ tìm đến khi rãnh rỗi.

“Gả cho anh đi, có được không?”

Tôi biết rõ đời này em chỉ yêu một mình anh ta, giống như đời này tôi chỉ yêu có mình em vậy.

Tôi cũng không trách em, tôi chỉ tự trách mình đã không được gặp em sớm hơn, tôi chỉ cầu mong có thể cho tôi một cơ hội, để sau này tôi bù đắp lại những năm tháng đã bỏ lỡ kia hay không?

Thiệu Tây Bội kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng chói trong tay anh, trong cơn mưa to ào ạt, chỉ cảm thấy khi bình tĩnh thì cũng đã muộn màng rồi.

Giờ đây trong lòng cô vừa bị ai vừa cảm kích.

Đơn Cảnh Xuyên quả thật xứng với danh hiệu người đàn ông “tỷ lệ vàng” thời nay mà đám Cổ Linh Nhan đã đặt cho.

Từ trường học Cổ Linh Nhan đến thăm anh, vừa đúng lúc thấy anh đang thay quần áo chuẩn bị xuất viện, thế nên núp ở phía sau bức bình phong nhìn lén, nhìn đến nỗi nước miếng chảy ròng ròng, suýt chút nữa máu mũi cũng muốn phun ra luôn.

Cù Âm cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng bệnh, thấy cảnh tượng này, khuôn mặt được bà chăm sóc kỹ lưỡng cũng trở nên hết sức vặn vẹo.

“Khụ.” Bà ho nhẹ một tiếng, Cổ Linh Nhan giật mình, vội vàng quay đầu lại, đứng nghiêm chỉnh, cất cao giọng nói, “Chào bác gái ạ.”

Cù Âm thật sự không muốn hòa nhã vui vẻ với cô, nhưng là người được giáo dục tốt nên bà gắng gượng để không thất lễ, miễn cưỡng gật đầu chào hỏi qua loa rồi đi thẳng vào phòng bệnh.

“Ba con đem về một con cá, nói tối nay làm canh đầu cá cho con uống.” Bà sửa sang lại cổ áo cho con trai, đau lòng nhìn trán của anh, “Cũng may là vết sẹo nằm gần phân da đầu, tóc che lại là không thấy nữa.”

“Thấy được!” Cổ Linh Nhan nhún nhảy đi vào, mở to mắt nói: “Gió thổi qua mái tóc là có thể nhìn thấy, Đơn Cảnh Xuyên anh bị hủy nhan sắc rồi ha ha ha.”

Cù Âm tức nghẹn, nhìn con nhóc cười đến ngã trái ngã phải quả thật là muốn quăng cái bình giữ nhiệt qua đó.

“Mẹ, con đưa em ấy về trước rồi trở về nhà.” Đơn Cảnh Xuyên cầm cái túi xách của Cố Linh Nhan, “Lần trước có người muốn xử con nhưng lại đến gây phiền phức cho em ấy, con không yên tâm.”

Cù Âm nhú mày, liếc mắt nhìn Cố Linh Nhan ở bên cạnh, miễn cưỡng nói: “Được rồi, vậy con trở về sớm một chút.”

Nói xong trầm mặt gật đầu với Cố Linh Nhan, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Nồi, xem ra ba mẹ anh đều rất không thích em.” Cố Linh Nhan đi theo Đơn Cảnh Xuyên ra thang máy, nghiêng đầu hỏi anh, “Mấy ngày nay em cảm thấy được ba anh cũng muốn lôi cổ em quăng thẳng ra ngoài cửa sổ á.”

“Nói bậy đi.” Anh vỗ vỗ đầu cô, vừa định nói gì đó bỗng nhiên thấy ánh mắt của cô nàng sáng lên, vui mừng kêu, “Đầu trọc!”

Ở phía trước, thằng nhóc được gọi là đầu trọc quay đầu lại, thấy cô nó cũng rất vui mừng, “Đậu nành?!”

“Con mẹ nó cậu mới là đậu nành đó!” Cố Linh Nhan chạy lên đạp thẳng nhóc một đạp, “Sao em lại ở đây? Lại đánh nhau với người ta à?”

“Chị không có ở đây đánh cái quái gì mà đánh?” Thằng nhóc tặc lưỡi cười nói, “Đi khám bệnh với mẹ em, còn chị?”

Lúc này Cố Linh Nhan mới chỉ chỉ vào Đơn Cảnh Xuyên đang đứng sau lưng, “Đến tìm bạn trai chị.”

Đầu trọc ngẩng đầu kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đơn Cảnh Xuyên, đột nhiên chỉ vào anh nói, “Anh... Không phải anh là cục trưởng đã cứu người được đăng trên báo kia sao?”

“Rút tay em lại.” Cố Linh Nhan chụp được tay của cậu ta, đầu trọc không dám nhìn Đơn Cảnh Xuyên nữa, rút tay lại nói khẽ, “Sao chị lại tìm một người lớn tuổi hơn chị dữ vậy, có triển vọng à!”

“Bạn nhỏ chớ nhiều chuyện!” Cô vung tay định đánh vào đầu cậu nhóc, đầu trọc cũng không cam chịu yếu thế, hai người chị một cái tôi một cái, âm ỉ cả lên.

Ở bên cạnh, ánh mắt của người nào đó trở nên thâm trầm, sau khi đánh qua đánh lại vài lần vẫn là đầu trọc phản ứng nhanh nhạy hơn, tách tay Cố Linh Nhan đang cấu véo cánh tay cậu ta ra.

Lúc này Đơn Cảnh Xuyên gạt đầu với đầu trục, bỏ đi vào thang máy trước, Cố Linh Nhan sững sờ, làm mặt quỷ với đầu trục, sau đó đành phải xoay người chạy theo anh.

Lúc lái xe về Đơn Cảnh Xuyên cũng không nói chuyện nhiều, sau khi đến nhà trọ, rốt cuộc Cố Linh Nhan cũng không kiềm chế được, vút cái túi lên ghế sofa, lông mày dựng đứng, “Anh bày ra bộ mặt đó là thể quái nào hả?!”

Mặc dù bình thường mặt anh lúc nào cũng như cá úc, nhưng mà cô cũng nhìn ra được không biết vì lý do gì nhưng bây giờ anh đang không muốn để ý đến cô.

Thấy anh vẫn không có ý lên tiếng, chỉ bình tĩnh dọn dẹp đồ trên bàn, cơn giận của cô vụt lên, “Cục trưởng đại nhân xả thân cứu người, bây giờ là nhân vật nổi tiếng, là đại anh hùng rồi, cũng không thèm nói chuyện với dân đen hèn mọn như tôi phải không?”

“Với lại không chừng bây giờ đàn bà con gái ở khắp Trung Quốc này đều muốn gả cho anh đó, vậy anh cứ từ từ mà chọn đi!”

Cuối cùng Đơn Cảnh Xuyên cũng đã ngừng thu dọn đồ đạc, trầm giọng nói, “Đừng có giả tính trẻ con như vậy nữa, lấy chuyện cứu người nói nhập nhằng vào đây làm gì?”

“Đúng vậy em là đứa trẻ ương ngạnh, em mới lớn không có đầu óc, tính khí nóng nảy, không có ngực to mông nở, không có gia tài bạc vạn!” Cô càng nói càng tức, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, “Dù sao thì ba mẹ anh cũng không muốn gả em, cảm thấy em không xứng với anh, tự em cũng cảm thấy vậy!”

Mấy ngày nay mọi người khắp nơi và xung quanh cô đều chú ý và tán thưởng anh, hơn nữa ảnh của anh vừa truyền ra ngoài, hệ thống internet suýt chút nữa cũng tê liệt, cô thấy những cô gái khác luôn mồm ầm ĩ bảo muốn gả cho anh, trong lòng vừa ngọt vừa chua xót. Huống chi ở bệnh viện anh cũng phải xử lý rất nhiều chuyện, lúc gặp mặt cô thì mọi tâm tư tình cảm đều kìm nén trong lòng.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Đơn Cảnh Xuyên hoàn toàn lạnh lùng.

Lúc anh không nói lời nào vốn đã rất đáng sợ rồi, chứ đừng nói vẻ mặt nghiêm nghị thế này, Cố Linh Nhan vừa tức vừa sợ, đảo tay qua làm xô lệch hết đồ đạc trên bàn mà anh vừa sắp xếp lại, bùm mặt xoay người chạy vào trong phòng ngủ, “Ai bị thần kinh nào co giật mới muốn quấy rầy dụ dỗ anh! Khốn kiếp! Không thèm để ý tới anh nữa!”

Đơn Cảnh Xuyên đứng tại chỗ, vẻ mặt vốn như giông tố sắp đến, nhưng lúc ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua mặt sàn thì đỏ khốc đỏ cười.

Một bộ đồ lót bằng tơ tằm màu đen từ từ tuột ra từ trong túi, lẳng lẳng nằm ở trước mặt anh.

..... Hình như là, nội y sexy.....

33. Chương 33: Chương 30

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cố Linh Nhan ở một mình trong phòng ngủ, cầm gối đầu phát tiết một hồi lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng cửa mở.

Người nào đó nhìn cô bằng ánh mắt u ám, hơi thở cũng trở nên mạnh mẽ quá mức. Mặc dù cô nổi lửa trong lòng nhưng cũng không phải là không có tiền đề, cô xoay người, để anh đối diện với cái lưng của mình.

Ai mà ngờ điểm biến thái nhất của Đơn Cảnh Xuyên chính là cực kỳ nhẫn nại đến mức kinh người. Cố Linh Nhan cảm thấy tấm lưng thẳng của mình cứng hết cả rồi, anh vẫn cứ đứng đó,

34. Chương 33: Chương 30

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cố Linh Nhan ở một mình trong phòng ngủ, cầm gối đầu phát tiết một hồi lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng cửa mở.

Người nào đó nhìn cô bằng ánh mắt u ám, hơi thở cũng trở nên mạnh mẽ quá mức. Mặc dù cô nổi lửa trong lòng nhưng cũng không phải là không có tiền đồ, cô xoay người, để anh đối diện với cái lưng của mình.

Ai mà ngờ điểm biến thái nhất của Đơn Cảnh Xuyên chính là cực kỳ nhẫn nại đến mức kinh người. Cố Linh Nhan cảm thấy tấm lưng thẳng của mình cứng hết cả rồi, anh vẫn cứ đứng đó,

35. Chương 34: Chương 31

“Con mẹ nó!” Cổ Linh Nhan vô thức tỉnh dậy từ trong mộng, sau đó liền đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn ngủ không sâu, người trong ngực khẽ động là anh liền mở to mắt, nắm chặt cánh tay trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Anh nói xem?” Cô tức giận trừng anh, ở dưới chăn hung hăng đạp anh một cái: “Đều tại anh!”

Đơn Cảnh Xuyên sững sờ, anh chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này, tối hôm qua thực ra anh và Cổ Linh Nhan đều hồi hộp, không biết trả lời cô như thế nào, anh ho một tiếng, nhẹ nhàng quay mặt sang chỗ khác.

Sau khi tỉnh dậy tiểu xù lông cảm thấy toàn thân không thoải mái, vì vậy dứt khoát không muốn ngủ nữa, đảo tròng mắt để đầu lên trên bụng anh, với tay kéo mặt của anh lại, như tên trộm nói, “Nồi, anh thẹn thùng à?”

Trên mặt Đơn Cảnh Xuyên luôn vững như bàn thạch dần xuất hiện một vết nứt, Cổ Linh Nhan càng thêm đắc ý, chậm rãi dán sát vào người anh, cũng đặt một cái chân khác lên trên bụng anh: “Yên tâm đi, bà đây sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

“Cố, Linh, Nhan.” Anh trừng mắt nhìn cô: “Đã đau lại còn lộn xộn, ngộ nhỡ càng đau hơn thì sao.”

“Ngu ngốc, lúc này hã anh nên dịu dàng như nước gọi em là Nhan Nhan hoặc bé cưng chứ!” Hai tay Cổ Linh Nhan bưng lấy mặt anh, cười híp mắt dạy: “Hơn nữa còn phải giống như Tiểu Ngôn, anh nên bắt đầu giúp em thoa thuốc mỡ hoặc là xoa bóp chứ nhỉ.”

Không chờ anh trả lời, cô lại thoải mái mà huyết sáo: “Tuy em có chút khó chịu thật, nhưng không cần phiền phức như vậy, còn nhớ khi còn bé em ngã từ trên cầu thang xuống, anh chỉ cần ôm em là được rồi.”

Lúc đầu Đơn Cảnh Xuyên ngay lập tức muốn mặc quần áo xuống lầu mua thuốc mỡ cho cô, nhưng nhìn cô đáng thương cuộn tròn ở bên người thì lại có chút không nỡ, đành nghe lời ôm cô thật chặt, vỗ vỗ lưng cô giống như đang dỗ dành trẻ con.

Sức lực của anh vừa phải, cô lại có chút muốn ngủ tiếp, lúc này chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh bên tai cô: “Nhan Nhan, là anh không tốt, xin lỗi.”

Ánh mắt của anh nặng nề, bộ dáng đau lòng lại rất nghiêm túc, cô lắc đầu, nhưng vẫn cảm thấy một sự ảm áp ở trong lòng, nhắm mắt lại hơi hướng mặt về phía miệng anh, chờ một lúc, nụ hôn của anh liền nhẹ nhàng rơi xuống.

Sắc trời dần sáng, Đơn Cảnh Xuyên thấy cô ngủ say liền nhẹ nhàng đứng dậy rửa mặt rồi qua nhà bếp làm bữa sáng, vừa mở tủ lạnh ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Căn nhà này chưa từng có khách tới, vào buổi sáng sớm như vậy lại khiến người ta cảm thấy có chút đột ngột, Đơn Cảnh Xuyên nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo.

Một người phụ nữ trung niên cầm theo một cái túi, đang bắt đầu lấy tay gõ cửa, nhìn cũng thấy khí thế đầy hung hãn, khóe mắt anh giật giật, trong đầu hiện lên mọi loại suy nghĩ, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa.

Người phụ nữ trung niên liền phóng thẳng vào, tay chống nạnh quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, “Cố Linh Nhan đâu?!”

“Bác gái bác khỏe không, Nhan Nhan cô ấy còn đang ngủ.” Đơn Cảnh Xuyên không kiêu ngạo không tự ti, không có chút đáng về hoảng hốt nào.

Đối phương hung hăng lườm anh một cái, cất bước hướng thẳng về phía phòng ngủ.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên theo vào, Cổ Linh Nhan đã nhảy xuống đất, tóc tai bù xù hét lên: “Cao Kỳ Kỳ đầu óc bà bị súng bắn hỏng à! Không thấy tôi đang ngủ sao! Sáng sớm chạy tới đây để cầm túi đánh tôi à?!”

“Tiểu súc sinh mày cầm miệng cho tao!” Cao Kỳ Kỳ thở hồng hộc nhét túi xách trên mặt đất lên, dùng tay chỉ vào cô, hét: “Bây giờ mày to gan rồi! Không đến trường cũng không về nhà! Con mẹ nó mày mười chín

tuổi liền bắt đầu sống chung với đàn ông rồi! Rồi sao, chừng hai năm nữa thì trực tiếp chuẩn bị ở bên ngoài sinh cháu cho tao à?!”

Lúc đầu người Cố Linh Nhan đã không quá dễ chịu, Đơn Cảnh Xuyên ở bên cạnh nhìn sắc mặt cô càng ngày càng trắng, cuối cùng không nhịn được đi lên trước nhẹ nhàng ôm cô về giường, cố gắng khiên tốn lễ độ ngẩng đầu nhìn Cao Kỳ Kỳ: “Bác gái, cháu là bạn trai của Nhan Nhan, chưa kịp nói gì với bác là lỗi của cháu, trời lạnh nên cháu sợ Nhan Nhan ở trường học bị cảm lạnh, cô ấy ở đây cũng là ý của cháu, cháu xin lỗi bác.”

Dường như cả mái tóc ngắn quăn xù của Cao Kỳ Kỳ đều muốn dựng thẳng lên, trầm mặc hai giây bà liền đập cái túi nặng nề lên vai anh, giọng nói bén nhọn: “Cái đồ bạn trai vô dụng, bây giờ mày cút ra ngoài cho tao, tao dạy dỗ con gái của tao, cái này hoàn toàn không tới phiên mày nói chuyện!”

“Chính bà ngày nào cũng tìm đàn ông ở bên ngoài tôi đều không nói, tôi quang minh chính đại ở cùng bạn trai tôi thì liên quan gì đến bà?!” Cố Linh Nhan nóng nảy, đứng dậy ôm lấy bả vai Đơn Cảnh Xuyên, quay đầu mắt đỏ hồng hét về phía Cao Kỳ Kỳ.

“Tao đếm tới ba.” Cao Kỳ Kỳ khoanh tay lạnh lùng nhìn Đơn

36. Chương 34: Khó Về

“Con mẹ nó!” Cố Linh Nhan vô thức tỉnh dậy từ trong mộng, sau đó liền đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn ngủ không sâu, người trong ngực khẽ động là anh liền mở to mắt, nắm chặt cánh tay trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Anh nói xem?” Cô tức giận trừng anh, ở dưới chăn hung hăng đạp anh một cái: “Đều tại anh!”

Đơn Cảnh Xuyên sững sờ, anh chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này, tối hôm qua thực ra anh và Cố Linh Nhan đều hồi hộp, không biết trả lời cô như thế nào, anh ho một tiếng, nhẹ nhàng quay mặt sang chỗ khác.

Sau khi tỉnh dậy tiểu xù lông cảm thấy toàn thân không thoải mái, vì vậy dứt khoát không muốn ngủ nữa, đảo tròng mắt để đùi lên trên bụng anh, với tay kéo mặt của anh lại, như tên trộm nói, “Nồi, anh thẹn thùng à?”

Trên mặt Đơn Cảnh Xuyên luôn vững như bàn thạch dần xuất hiện một vết nứt, Cố Linh Nhan càng thêm đắc ý, chậm rãi dán sát vào người anh, cũng đặt một cái chân khác lên trên bụng anh: “Yên tâm đi, bà đây sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

“Cố, Linh, Nhan.” Anh trừng mắt nhìn cô: “Đã đau lại còn lộn xộn, ngộ nhỡ càng đau hơn thì sao.”

“Ngu ngốc, lúc này hấn anh nên dịu dàng như nước gọi em là Nhan Nhan hoặc bé cưng chứ!” Hai tay Cố Linh Nhan bưng lấy mặt anh, cười híp mắt dạy: “Hơn nữa còn phải giống như Tiểu Ngôn, anh nên bắt đầu giúp em thoa thuốc mỡ hoặc là xoa bóp chứ nhỉ.”

Không chờ anh trả lời, cô lại thoải mái mà huýt sáo: “Tuy em có chút khó chịu thật, nhưng không cần phiền phức như vậy, còn nhớ khi còn bé em ngã từ trên cầu thang xuống, anh chỉ cần ôm em là được rồi.”

Lúc đầu Đơn Cảnh Xuyên ngay lập tức muốn mặc quần áo xuống lầu mua thuốc mỡ cho cô, nhưng nhìn cô đáng thương cuộn tròn ở bên người thì lại có chút không nỡ, đành nghe lời ôm cô thật chặt, vỗ vỗ lưng cô giống như đang dỗ dành trẻ con.

Sức lực của anh vừa phải, cô lại có chút muốn ngủ tiếp, lúc này chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh bên tai cô: “Nhan Nhan, là anh không tốt, xin lỗi.”

Ánh mắt của anh nặng nề, bộ dáng đau lòng lại rất nghiêm túc, cô lắc đầu, nhưng vẫn cảm thấy một sự ảm áp ở trong lòng, nhắm mắt lại hơi hướng mặt về phía miệng anh, chờ một lúc, nụ hôn của anh liền nhẹ nhàng rơi xuống.

Sắc trời dần sáng, Đơn Cảnh Xuyên thấy cô ngủ say liền nhẹ nhàng đứng dậy rửa mặt rồi qua nhà bếp làm bữa sáng, vừa mở tủ lạnh ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Căn nhà này chưa từng có khách tới, vào buổi sáng sớm như vậy lại khiến người ta cảm thấy có chút đột ngột, Đơn Cảnh Xuyên nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo.

Một người phụ nữ trung niên cầm theo một cái túi, đang bắt đầu lấy tay gõ cửa, nhìn cũng thấy khí thế đầy hung hãn, khoe mắt anh giật giật, trong đầu hiện lên mọi loại suy nghĩ, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa.

Người phụ nữ trung niên liền phóng thẳng vào, tay chống nạnh quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, “Cố Linh Nhan đâu?!”

“Bác gái bác khỏe không, Nhan Nhan cô ấy còn đang ngủ.” Đơn Cảnh Xuyên không kiêu ngạo không tự ti, không có chút đáng về hoảng hốt nào.

Đối phương hung hăng lườm anh một cái, cất bước hướng thẳng về phía phòng ngủ.

Lúc Đơn Cảnh Xuyên theo vào, Cố Linh Nhan đã nhảy xuống đất, tóc tai bù xù hét lên: “Cao Kỳ Kỳ đầu óc bà bị súng bắn hỏng à! Không thấy tôi đang ngủ sao! Sáng sớm chạy tới đây để cầm túi đánh tôi à?!”

“Tiểu súc sinh mày cầm miệng cho tao!” Cao Kỳ Kỳ thở hồng hộc nhặt túi xách trên mặt đất lên, dùng tay chỉ vào cô, hét: “Bây giờ mày to gan rồi! Không đến trường cũng không về nhà! Con mẹ nó mày mười chín tuổi liền bắt đầu sống chung với đàn ông rồi! Rồi sao, chừng hai năm nữa thì trực tiếp chuẩn bị ở bên ngoài sinh cháu cho tao à?!”

Lúc đầu người Cố Linh Nhan đã không quá dễ chịu, Đơn Cảnh Xuyên ở bên cạnh nhìn sắc mặt cô càng ngày càng trắng, cuối cùng không nhịn được đi lên trước nhẹ nhàng ôm cô về giường, cố gắng khiêm tốn lễ độ ngẩng đầu nhìn Cao Kỳ Kỳ: “Bác gái, cháu là bạn trai của Nhan Nhan, chưa kịp nói gì với bác là lỗi của cháu, trời lạnh nên cháu sợ Nhan Nhan ở trường học bị cảm lạnh, cô ấy ở đây cũng là ý của cháu, cháu xin lỗi bác.”

Dường như cả mái tóc ngắn quăn xù của Cao Kỳ Kỳ đều muốn dựng thẳng lên, trầm mặc hai giây bà liền đập cái túi nặng nề lên vai anh, giọng nói bén nhọn: “Cái đồ bạn trai vô dụng, bây giờ mày rút ra ngoài cho tao, tao dạy dỗ con gái của tao, cái này hoàn toàn không tới phiên mày nói chuyện!”

“Chính bà ngày nào cũng tìm đàn ông ở bên ngoài tôi đều không nói, tôi quang minh chính đại ở cùng bạn trai tôi thì liên quan gì đến bà?!” Cố Linh Nhan nóng nảy, đứng dậy ôm lấy bả vai Đơn Cảnh Xuyên, quay đầu mắt đỏ hồng hét về phía Cao Kỳ Kỳ.

“Tao đếm tới ba.” Cao Kỳ Kỳ khoanh tay lạnh lùng nhìn Đơn Cảnh Xuyên: “Mày không đi ra tao lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Sắc mặt anh không đổi, cẩn thận đưa tay kéo Cố Linh Nhan đang ôm lấy anh ra, nhìn vào mắt cô trầm giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước, em nghe lời bác gái, không được mạnh miệng.”

Hốc mắt Cổ Linh Nhan đỏ ửng, há to miệng muốn nói gì đó liền bị ánh mắt anh ngăn lại, anh đứng dậy cúi chào với Cao Kỳ Kỳ, nói từng câu từng chữ: “Bác gái, nếu như bác muốn, về sau cháu sẽ đến nhà bác xin lỗi. Cháu muốn bác thấy lập trường của cháu, cháu rất muốn cưới Nhan Nhan.”

Mí mắt Cao Kỳ Kỳ cũng không nhấc, dùng tay chỉ ra cửa: “Cút.”

Đơn Cảnh Xuyên thông dong trầm ổn, cầm lấy áo khoác cùng điện thoại di động, mở cửa đi ra ngoài.

Gió xuân, Ngôn Kỳ ngồi bên bồn hoa, che miệng cười đến phát run.

Theo thông lệ sau khi kết thúc khảo sát, Đơn Cảnh Xuyên mặt lạnh tựa ở bên cạnh xe hút một điếu thuốc, những cấp dưới khác thấy cũng không dám thở mạnh, dường như tâm trạng của Tiêu An rất tốt, thanh thản tựa ở bên cạnh liếc anh cười cười.

“Nồi...” Ngôn Kỳ vừa nói lại bật cười: “Bớt đau buồn đi.”

Sau một đêm, đột nhiên sáng sớm bị mẹ vợ xông vào cửa mắng một trận, lại còn đá mình ra ngoài, sau khi về nhà mình lại bị cha đánh cho một trận... Lại còn vừa mới phá thân nên chưa thỏa mãn dục vọng, hẳn Đơn Cảnh Xuyên là người xui xẻo nhất trên thế giới này... Không có người thứ hai.

“Răng rắc” một tiếng, cái bật lửa Đơn Cảnh Xuyên đang cầm trong tay đứt đôi.

Lúc này Tiêu An thật sự không nhìn được nữa, vỗ vỗ bả vai Đơn Cảnh Xuyên, “Cậu về cục trước đi, mình ăn cơm trưa xong sẽ trở về.”

Đơn Cảnh Xuyên dụi khói thuốc, trầm mặc mở cửa xe ngồi vào, Ngôn Kỳ huyết sáo, đại gái nói: “Cục trưởng Tiêu lo lắng như thế, có phải đại mỹ nhân Bội đang chờ cậu hay không?”

Tiêu An từ chối cho ý kiến, đá anh một cái, lên xe của mình.

...

Thiệu Tây Bội đang nói chuyện cùng chủ thuê nhà về việc thuê thêm căn phòng bên cạnh để mở rộng cửa hàng thú cưng, lúc Tiêu An đi vào cô không hề phát hiện ra, ngược lại là bà chủ thấy anh đầu tiên, hiền lành cười chào hỏi: “Anh Tiêu.”

Tiêu An khiêm tốn gật đầu: “Lần này cảm ơn bà, chờ mở rộng xong rồi tôi mời bà ăn một bữa cơm.”

Bà chủ nhà thu dọn xong hồ sơ rồi đứng dậy, nhìn Thiệu Tây Bội cảm thán nói, “Cô Thiệu thật có phúc, có người bạn trai tốt như vậy, mỗi ngày chăm sóc cô cũng không có một lời kêu than, bây giờ những thanh niên kiên nhẫn như vậy đã ít đi rất nhiều rồi.”

Thiệu Tây Bội cười nhàn nhạt, đứng dậy tiễn bà chủ ra cửa.

Lúc cô trở về, Tiêu An đang giúp cô thu dọn lại bàn, ánh sáng buổi trưa nhàn nhạt chiếu lên người anh, người đàn ông vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn chăm chú mà dịu dàng, lúc nhìn cô lại càng dịu dàng hơn.

Mà một người khác, anh vĩnh viễn không có vẻ mặt này. Anh đối với bất cứ ai đều là vẻ mặt lạnh lùng mà hờ hững, cho dù là lúc thân mật với anh nhất, cô đều chưa bao giờ thấy anh nở một nụ cười.

“Bội Bội, sao lại thất thần vậy?” Tiêu An đã thu dọn xong, đi đến trước mặt cô, dặt tay cô khẽ cười nói, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Thiệu Tây Bội thu hồi lại suy nghĩ, gật gật đầu, nhìn về phía anh cười một tiếng.

Tiêu An đưa Thiệu Tây Bội đến một khách sạn sang trọng mới mở ở thành phố S, nhà hàng mời đầu bếp từ Ý đến, mỗi một món ăn đều tinh xảo hợp lý, giá cả cũng vô cùng không tuân theo chuẩn mực.

Không gian nhà hàng rất tốt, người cũng không nhiều, Tiêu An dựa theo khẩu vị của Thiệu Tây Bội gọi vài món ăn, sau khi phục vụ đi cô có chút ngạc nhiên, nhẹ giọng hỏi anh: “Sao hôm nay anh không uống rượu?”

“Phải lái xe đưa em về.” Anh rót giúp cô cốc nước chanh: “Hơn nữa cho tới bây giờ em đều không thích mùi rượu và mùi thuốc lá nồng đậm, nếu như không phải đi xã giao thì sau này anh sẽ cố gắng tránh rượu bia thuốc lá.”

Thiệu Tây Bội không hút thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng cũng uống rượu, lúc trước Phó Chính không cho phép cô uống, có đôi lúc nửa đêm người anh sẽ nồng nặc mùi rượu cùng khói thuốc, còn cô sẽ là người hưởng lây tất cả.

Cô đã sớm biết anh không hề tốt hơn Tiêu An, bây giờ lại vô thức so sánh như này là có ý gì.

Lúc ăn được một nửa bữa cơm, Tiêu An phải ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, sau khi trở về liền phát hiện sắc mặt Thiệu Tây Bội không đúng cho lắm, sau khi ngồi xuống anh nhìn một cái, trong lòng liền hiểu rõ.

Phó Chính và Lương Kha ngồi cùng nhau, đối diện là một người phụ nữ khác, người phụ nữ kia cẩn thận

đưa tập tranh trong tay cho Lương Kha, cung kính nói: “Phó phu nhân, đây là nghi thức đính hôn, mời cô xem qua, có điều gì không hài lòng, chúng tôi sẽ lập tức sửa đổi giúp cô.”

Lương Kha nghe được một tiếng Phó phu nhân thì khóe miệng liền vểnh lên, mặt Phó Chính không biểu cảm, cầm ly rượu đồ lên, ánh mắt yên lặng nhìn về một chỗ, Lương Kha mở tập tranh ra, chỉ tay vào mấy chỗ, ngẩng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh cảm thấy chỗ này có thể đổi không?”

Hỏi hai tiếng anh cũng không trả lời, cô theo ánh mắt anh nhìn về phía trước, lập tức sắc mặt liền lạnh xuống.

Chỉ thấy cô bỏ tập tranh xuống, cầm ly rượu đứng lên, chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh bàn, nâng chén về phía Tiêu An: “Cục trưởng Tiêu.”

Tiêu An nhàn nhạt gật đầu, cũng không nâng chén lên, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lương Kha lại càng sâu: “Tháng sáu tôi và Phó Chính sẽ tổ chức nghi lễ đính hôn, đến lúc đó rất hân hạnh được phát thiệp mời đến anh.” Sau khi nói xong cô ta dừng một chút, nhìn về phía Thiệu Tây Bội đang im lặng ăn cơm: “Anh cũng có thể đưa bạn gái anh đến cùng.”

Cái đĩa trong tay Thiệu Tây Bội khựng lại một chút, Tiêu An cầm khăn tay lau miệng giúp cô, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Phải xem lịch công tác rồi mới nói được.”

Lương Kha cũng không giận, tao nhã cầm cái chén quay người trở lại chỗ ngồi của mình.

Cũng không lâu lắm, Tiêu An dắt tay Thiệu Tây Bội rời đi, Lương Kha cùng người phụ nữ phụ trách việc đính hôn đang thảo luận chuyện công việc, Phó Chính ngồi một lúc rồi cầm điều thuốc đi đến cửa nhà hàng.

Tiêu An đang giúp Thiệu Tây Bội mở cửa xe, lúc cô lên xe không cẩn thận đụng phải trần xe, anh vội vàng xoay mặt cô nhìn kỹ một chút, cô ngửa đầu nghịch ngợm lên bờ vai, Tiêu An nhéo nhéo mặt cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

“Anh Phó.” Lúc này phục vụ nhà hàng đi đến cạnh anh: “Cô Lương chuẩn bị tính tiền, anh xem?”

Phó Chính thu hồi ánh mắt, hờ hững mở ví da ra, đưa một tấm thẻ cho anh ta.

Động tác của anh có chút mạnh, khiến cho một đồ vật thật mỏng rơi ra từ trong ví da, phục vụ nhặt lên đưa cho anh, anh cầm lấy, nhất thời giật mình tại chỗ.

Đó là một bức ảnh chụp đã hơi ố vàng.

Tấm hình này là lúc Thiệu Tây Bội vừa mới theo anh không bao lâu, lúc sinh nhật vụng trộm nhét vào trong ví da của anh, về sau anh đổi ví da nhưng vẫn giữ nguyên không thay đổi vị trí bức ảnh, vẫn để đây

cho đến hôm nay.

Trên tấm ảnh là một cô gái tết tóc đuôi sam, dáng vẻ giống như học sinh trung học, làn da trắng, trên tay là một chiếc bánh kem, cười đến mặt mày rạng rỡ, so với sắc mặt anh vừa thấy lúc này thì không khác lắm.

Điều đó khiến ruột gan anh đứt từng khúc, đã lâu chưa chạm đến giấc mộng này.

37. Chương 35: Chương 32

Lần này Thị ủy tổ chức hội nghị chính phủ trong thành phố, đặc biệt khen ngợi những người đã có công trong vụ “Chống bọn không tặc”, trong đó Đơn Cảnh Xuyên được trao tặng phần thưởng vinh dự nhất, Trung ương phái cấp trên xuống tự trao thưởng cho anh, nhất thời anh trở thành nhân vật được toàn bộ ban lãnh đạo thành phố S chú ý nhất.

Sau khi kết thúc trao thưởng còn có hội nghị công tác mới, Đơn Cảnh Xuyên ngồi nghe hội nghị một lúc vẫn không nhin được, cầm lấy điện thoại di động lặng lẽ đi tới hành lang.

Cố Linh Nhan đứng trước cổng thư viện, cuối cùng chờ đến sứt đầu mẻ trán mới nhận được điện thoại của anh: “Em vừa nhìn thấy anh trên tivi đấy.” Cô khoanh tay cười híp mắt nói: “Mấy đứa Xuyên Nhi thiếu chút nữa là xốc hết cả thư viện lên, nói là anh đẹp trai quá mức rồi.”

Thực ra lúc ấy người lớn tiếng nhất chính là cô.

Đơn Cảnh Xuyên cầm d.đ.l.q.đ di động đứng trên hành lang, nghe giọng nói nhẹ nhàng trong sáng của cô, khóe miệng không tự chủ được vênh lên: “Ôn tập thế nào rồi?”

“Đừng nói nữa.” Cố Linh Nhan vừa nghĩ tới kỳ thi giữa kỳ là liền nhức đầu: “Ôn tập không tiến triển... Phiền quá à, phải thi thật nhiều môn...”

“Em...” Cô dừng một chút, muốn nói lại thôi: “Lần trước mẹ em đối với anh như vậy, thật xin lỗi...”

Hôm đó sau khi Cao Kỳ Kỳ đuổi Đơn Cảnh Xuyên ra ngoài liền dắt Cố Linh Nhan về nhà, ba tuần lễ sau đó đều không cho cô ở nội trú trong trường, giống như đèn pha nhìn chăm chăm cô, cho tới hôm qua mới không nhin được mà ra ngoài chơi mệt chực, khôi phục lại cuộc sống ăn chơi lúc trước, cứ thế mặc kệ cô.

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên vẫn đang phiền não vì mẹ vợ tương lai khinh thường anh, thái độ kiên quyết chèn ép, sắc mặt của Đơn Lợi và Cù Âm cũng không tốt, quan trọng nhất là đạo này anh bề bộn nhiều việc, đến bạn gái nhỏ anh gặp cũng không được gặp, sờ cũng không được sờ.

“Không có việc gì, em ở trường học ngoan một chút.” Anh nói chậm lại: “Em chỉ cần nhớ kỹ những lời anh nói với mẹ em là được rồi.”

“Vâng.” Cố Linh Nhan đi di mũi chân trên mặt đất, trên mặt dần dần ửng đỏ: “Nồi, em rất nhớ anh...”

Giọng nói mềm mại của cô kéo dài nửa nhịp, lại nũng nịu đáng yêu, khiến trái tim Đơn Cảnh Xuyên tan chảy nhanh chóng, hai nhân viên bảo vệ canh giữ cửa của phòng hội nghị thấy vẻ mặt anh như vậy dieendaanleequydonn thì liền bị dọa đến mức lông tơ dựng đứng.

Giữa ban ngày có thể đùa người như thế được không... Cục phó... Vậy mà trên mặt Cục phó lại xuất hiện biểu tình dục dục như nước... Cứu mạng a...

Lần này sở cảnh sát lập công lớn, mấy cán bộ trẻ tuổi là Đơn Cảnh Xuyên, Tiêu An cùng Ngôn Kỳ lại càng thêm nóng bỏng tay(*), mặc dù Tiêu An không có ở hiện trường sự việc, nhưng lại điều hành và xử lý rất gọn gàng, sau khi hội nghị kết thúc, lãnh đạo cấp trên còn nói chuyện riêng với anh.

(*): Ý chỉ hot, được nhiều người quan tâm, để ý tới.

Lúc Tiêu An và lãnh đạo vừa dứt lời cũng là lúc Phó Chính từ trong phòng hội nghị đối diện đi tới, lãnh đạo và Phó Chính nói chuyện vài câu thì liền dẫn trước rời đi.

“Công lao của cục trưởng Tiêu thật đáng khen ngợi.” Phó Chính đẩy kính mắt, nhàn nhạt nói, “Chúc mừng cậu.”

“Trưởng phòng Phó nói quá rồi.” Tiêu An cùng anh đi về phía cầu thang: “Nghe nói hạng mục mới của Thị ủy gặp chút vấn đề?”

Lúc này trong hành lang không còn người nào khác, ánh mắt lạnh lùng của Phó Chính nhìn thẳng tắp về phía anh: “Người mang trọng trách như cục trưởng Tiêu không cần quan tâm đến hạng mục nhỏ nhỏ đó.”

Tiêu An vững vàng nói, “Tháng sau trưởng phòng Phó đã là con rể vàng của nhà họ Lương rồi, sau này liên có thể một tay che bầu trời của thành phố S, đương nhiên không cần tôi phải quan tâm.”

Sắc mặt của Phó Chính càng lạnh hơn mấy phần.

Lúc hai người xuống đến đại sảnh ở tầng một thì liền thấy Lương Kha đang cầm ly cà phê ngồi trên ghế sofa ở quầy bar, Tiêu An nhàn nhạt nói: “Lương Kha đến tham gia bữa tiệc ăn mừng này với anh, vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Phó Chính không chớp mắt, cất bước chuẩn bị đi về phía Lương Kha.

“Phó Chính, anh có cô ấy luôn ở cạnh chăm sóc anh suốt tám năm, ông trời đã thiên vị cho anh tất cả những vận may đó, nên bây giờ anh phải tự mình đền lại, không trách được ai đâu.” Tiêu An đưa lưng về phía anh, mỗi một câu một chữ đều rõ ràng truyền vào tai anh: “Lúc trước không phải tôi sợ anh nên mới trì trệ không đưa cô ấy rời đi, chỉ là bởi vì tôi hiểu cô ấy, muốn theo tâm nguyện của cô ấy, tôi không muốn khiến cô ấy phải khổ sở. Bây giờ là chính anh không chút lưu tình đẩy cô ấy đi, anh cảm thấy cô ấy sẽ tiếp tục lãng phí mấy chục năm của mình cho anh nữa sao?”

“Thứ lỗi cho tôi, coi như cô ấy có làm vậy, thì tôi cũng sẽ không cho phép.”

Ánh nắng chiều loang lổ trải trên mặt đất, trên mặt Tiêu An lại không có một nụ cười, đầu cũng không quay lại mà đi về phía tầng hầm đậu xe, Phó Chính lẳng lẳng đứng im ở sảnh, gương mặt từ trước đến nay luôn cao ngạo lại dần dần phủ lên một tầng lạnh lùng thờ ơ chưa ai thấy.

Thiệu Tây Bội biết buổi tối hôm nay phải đến bữa tiệc ăn mừng cùng Tiêu An, buổi chiều cô để nhân viên tan tâm từ sớm, muốn có chút thời gian để chuẩn bị trang điểm, ai ngờ vừa định đóng cửa lại

38. Chương 35: Lạnh Lùng Thờ Ơ

Lần này Thị ủy tổ chức hội nghị chính phủ trong thành phố, đặc biệt khen ngợi những người đã có công trong vụ “Chống bọn không tặc”, trong đó Đơn Cảnh Xuyên được trao tặng phần thưởng vinh dự nhất, Trung ương phái cấp trên xuống tự trao thưởng cho anh, nhất thời anh trở thành nhân vật được toàn bộ ban lãnh đạo thành phố S chú ý nhất.

Sau khi kết thúc trao thưởng còn có hội nghị công tác mới, Đơn Cảnh Xuyên ngồi nghe hội nghị một lúc vẫn không nhìn được, cầm lấy điện thoại di động lặng lẽ đi tới hành lang.

Cố Linh Nhan đứng trước cổng thư viện, cuối cùng chờ đến sứt đầu mẻ trán mới nhận được điện thoại của anh: “Em vừa nhìn thấy anh trên tivi đấy.” Cô khoanh tay cười híp mắt nói: “Mấy đứa Xuyên Nhi thiếu chút nữa là xốc hết cả thư viện lên, nói là anh đẹp trai quá mức rồi.”

Thực ra lúc ấy người lớn tiếng nhất chính là cô.

Đơn Cảnh Xuyên cầm di động đứng trên hành lang, nghe giọng nói nhẹ nhàng trong sáng của cô, khoe miệng không tự chủ được vênh lên: “Ôn tập thế nào rồi?”

“Đừng nói nữa.” Cố Linh Nhan vừa nghĩ tới kỳ thi giữa kỳ là liền nhúc nhích: “Ôn tập không tiến triển... Phiền quá à, phải thi thật nhiều môn...”

“Em...” Cô dừng một chút, muốn nói lại thôi: “Lần trước mẹ em đối với anh như vậy, thật xin lỗi...”

Hôm đó sau khi Cao Kỳ Kỳ đuổi Đơn Cảnh Xuyên ra ngoài liền dắt Cố Linh Nhan về nhà, ba tuần lễ sau đó đều không cho cô ở nội trú trong trường, giống như đèn pha nhìn chăm chăm cô, cho tới hôm qua mới không nhìn được mà ra ngoài chơi mạt chược, khôi phục lại cuộc sống ăn chơi lúc trước, cứ thế mặc kệ cô.

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên vẫn đang phiền não vì mẹ vợ tương lai khinh thường anh, thái độ kiên quyết chèn ép, sắc mặt của Đơn Lợi và Cù Âm cũng không tốt, quan trọng nhất là dạo này anh bề bộn nhiều việc, đến bạn gái nhỏ anh gặp cũng không được gặp, sờ cũng không được sờ.

“Không có việc gì, em ở trường học ngoan một chút.” Anh nói chậm lại: “Em chỉ cần nhớ kỹ những lời anh nói với mẹ em là được rồi.”

“Vâng.” Cố Linh Nhan di di mũi chân trên mặt đất, trên mặt dần dần ửng đỏ: “Nồi, em rất nhớ anh...”

Giọng nói mềm mại của cô kéo dài nửa nhịp, lại nũng nịu đáng yêu, khiến trái tim Đơn Cảnh Xuyên tan chảy nhanh chóng, hai nhân viên bảo vệ canh giữ cửa của phòng hội nghị thấy vẻ mặt anh như vậy thì liền bị dọa đến mức lông tơ dựng đứng.

Giữa ban ngày có thể đùa người như thế được không... Cục phó... Vậy mà trên mặt Cục phó lại xuất

hiện biểu tình dịu dàng như nước... Cứu mạng a...

Lần này sở cảnh sát lập công lớn, mấy cán bộ trẻ tuổi là Đơn Cảnh Xuyên, Tiêu An cùng Ngôn Kỳ lại càng thêm nóng bỏng tay(*), mặc dù Tiêu An không có ở hiện trường sự việc, nhưng lại điều hành và xử lý rất gọn gàng, sau khi hội nghị kết thúc, lãnh đạo cấp trên còn nói chuyện riêng với anh.

(*): Ý chỉ hot, được nhiều người quan tâm, để ý tới.

Lúc Tiêu An và lãnh đạo vừa dứt lời cũng là lúc Phó Chính từ trong phòng hội nghị đối diện đi tới, lãnh đạo và Phó Chính nói chuyện vài câu thì liền dẫn trước rời đi.

“Công lao của cục trưởng Tiêu thật đáng khen ngợi.” Phó Chính đẩy kính mắt, nhân nhạ nói, “Chúc mừng cậu.”

“Trưởng phòng Phó nói quá rồi.” Tiêu An cùng anh đi về phía cầu thang: “Nghe nói hạng mục mới của Thị ủy gặp chút vấn đề?”

Lúc này trong hành lang không còn người nào khác, ánh mắt lạnh lùng của Phó Chính nhìn thẳng tắp về phía anh: “Người mang trọng trách như cục trưởng Tiêu không cần quan tâm đến hạng mục nhỏ nhỏ đó.”

Tiêu An vững vàng nói, “Tháng sau trưởng phòng Phó đã là con rể vàng của nhà họ Lương rồi, sau này liền có thể một tay che bầu trời của thành phố S, đương nhiên không cần tôi phải quan tâm.”

Sắc mặt của Phó Chính càng lạnh hơn mấy phần.

Lúc hai người xuống đến đại sảnh ở tầng một thì liền thấy Lương Kha đang cầm ly cà phê ngồi trên ghế sofa ở quầy bar, Tiêu An nhân nhạ nói: “Lương Kha đến tham gia bữa tiệc ăn mừng này với anh, vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Phó Chính không chớp mắt, cất bước chuẩn bị đi về phía Lương Kha.

“Phó Chính, anh có cô ấy luôn ở cạnh chăm sóc anh suốt tám năm, ông trời đã thiên vị cho anh tất cả những vận may đó, nên bây giờ anh phải tự mình đền lại, không trách được ai đâu.” Tiêu An đưa lưng về phía anh, mỗi một câu một chữ đều rõ ràng truyền vào tai anh: “Lúc trước không phải tôi sợ anh nên mới trì trệ không đưa cô ấy rời đi, chỉ là bởi vì tôi hiểu cô ấy, muốn theo tâm nguyện của cô ấy, tôi không muốn khiến cô ấy phải khổ sở. Bây giờ là chính anh không chút lưu tình đẩy cô ấy đi, anh cảm thấy cô ấy sẽ tiếp tục lãng phí mấy chục năm của mình cho anh nữa sao?”

“Thứ lỗi cho tôi, coi như cô ấy có làm vậy, thì tôi cũng sẽ không cho phép.”

Ánh nắng chiều loang lổ trải trên mặt đất, trên mặt Tiêu An lại không có một nụ cười, đầu cũng không quay lại mà đi về phía tầng hầm đậu xe, Phó Chính lẳng lặng đứng im ở sảnh, gương mặt từ trước đến nay luôn cao ngạo lại dần dần phủ lên một tầng lạnh lùng thờ ơ chưa ai thấy.

Thiệu Tây Bội biết buổi tối hôm nay phải đến bữa tiệc ăn mừng cùng Tiêu An, buổi chiều cô để nhân viên tan tầm từ sớm, muốn có chút thời gian để chuẩn bị trang điểm, ai ngờ vừa định đóng cửa lại nghe thấy có tiếng kêu sau lưng: “Chờ một chút.”

Lúc cô quay đầu lại nhìn người vừa tới thì quả thực có chút ngẩn người, nhân vật chính mấy ngày trước còn ở trên bìa tạp chí báo lá cải lại đang đứng sờ sờ trước mặt cô.

Đối phương đeo kính râm, nhưng cô chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra ngay.

“Cô là chủ tiệm này?” Người kia tháo kính râm xuống, để lộ một khuôn mặt tuyệt đẹp: “Chúng ta cũng coi như là người quen, Thiệu Tây Bội.”

Người phụ nữ này chính là người mà lúc trước Phó Chính đã gọi cô đến hỗ trợ khám thai cùng - ngôi sao đang nổi - Lịch Hâm.

Thiệu Tây Bội cười nhạt, chú ý thấy trên tay cô ấy còn ôm một con mèo, dường như bộ dáng giống hệt Khoai Sọ.

“Cô tiếp khách như thế này?” Lịch Hâm đến gần cô một bước: “Tôi còn có việc, làm phiền cô nhanh lên.”

...

Con mèo Lịch Hâm mang đến cùng một loài với Khoai Sọ, bề ngoài cũng rất giống, nhưng tuổi lại nhỏ hơn Khoai Sọ, cô ấy đến mua đồ ăn cho mèo và một số đồ vật khác, Thiệu Tây Bội không nói thêm gì, động tác lưu loát d’đ/l/q’đ giúp cô ấy gói kỹ sản phẩm.

“Tháng sau anh ấy sẽ đính hôn với Lương Kha.” Lịch Hâm ngồi trên ghế, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô.

Thiệu Tây Bội vẫn không nói chuyện, chỉ cẩn thận ôm con mèo đút nước cho nó.

“Hả là trong nhà cô cũng có một con mèo dạng này?” Lịch Hâm gầy gầy tóc, ánh mắt bình tĩnh: “Nó là con mèo tôi sai người mang về từ nước ngoài, về sau Phó Chính tự mình đến tìm tôi rồi lấy đi.”

Cô ấy nói xong câu đó, động tác của Thiệu Tây Bội liền ngừng lại.

“Thực ra bữa tiệc lần trước tôi và anh ấy chưa từng chạm đến nhau, về sau chỉ là tôi nhàm chán nên mới chinh anh ấy một chút.” Lịch Hâm chậm rãi nở nụ cười: “Không nghĩ tới vậy mà anh ấy lại muốn một người phụ nữ khác tới xử lý chuyện này, tôi thề đời tôi chưa từng thấy loại đàn ông nào biến thái như anh ấy.”

“Lúc đầu tôi cho rằng anh ấy là loại đàn ông đó, cái loại chỉ cần sắc mà không cần tình, cũng đã bỏ qua, nhưng về sau vì một con mèo mà anh ấy tự mình tìm đến tôi.” Cô ấy đứng dậy, nhận lấy con mèo trong tay Thiệu Tây Bội: “Tôi sai người điều tra mới biết là đưa cho cô.”

Thiệu Tây Bội để những đồ vật trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Cô nói những lời này cho tôi biết là có ý gì?”

“Nhà anh ấy muốn Lương Kha làm con dâu.” Lịch Hâm được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: “Về phần anh ấy muốn người nào, chắc là cô rõ nhất.”

Bên trong cửa hàng thú cưng yên tĩnh đến mức ngay cả âm thanh của đồng hồ cũng nghe rõ, Thiệu Tây Bội dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, nhìn về phía cô ta cười nhàn nhạt: “Cô Lịch, cô có việc đi trước, tôi không tiễn.”

Tiệc ăn mừng đặt mấy bàn, trên lầu hai của quán rượu lại đặt mấy phòng bao, phòng của sở cảnh sát là náo nhiệt nhất, các sĩ quan đều là những người cởi mở, mọi người uống rượu ồn ào, ăn như gió cuốn, cực kỳ vui vẻ.

“Cục trưởng Tiêu!” Một sĩ quan cầm ly rượu đứng dậy, đi đến giữa Tiêu An cùng Thiệu Tây Bội: “Sao anh không giới thiệu cô gái xinh đẹp sắp về nhà chồng này với chúng tôi một chút?”

Tiêu An nhìn Thiệu Tây Bội, rồi lại nhìn một bàn người đang trêu ghẹo nói: “Các cậu liều mạng bảo tôi đưa cô ấy tới, cũng bởi vì biết cách mạng của tôi còn chưa thành công, muốn cười nhạo tôi có đúng hay không?”

Tất cả mọi người đều cười, một sĩ quan khác vỗ vỗ bàn nói, “Ngày hôm nay nhân dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng tôi cho anh chỗ dựa, anh nhanh nhanh cầu hôn chị dâu đi!”

Nhất thời tất cả mọi người đều đứng lên vỗ tay, đêm nay Tiêu An cũng đã có chuẩn bị, chạm vào cái nhẫn kim cương trong túi mà lần trước Thiệu Tây Bội từ chối, nghiêng người kéo tay cô qua, mỉm cười nhìn cô.

Lúc đầu Thiệu Tây Bội có chút thất thần, lúc này thấy tất cả mọi người đều tươi cười nhìn cô, nhất thời liền lấy lại tinh thần, vừa muốn nói gì thì đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng.

“Sao vậy?” Tiêu An lo lắng xoa đầu cho cô: “Không thoải mái sao?”

“Có chút choáng, em ra ngoài hít thở không khí.” Đúng lúc cô có cái cớ, cười nhạt đứng dậy: “Anh cứ uống cùng bọn họ đi, em sẽ quay lại ngay.”

...

Khí trời dần trở nên ấm áp, Thiệu Tây Bội ngồi ở tầng một của quán rượu, bên cạnh bờ ao, thở dài một hơi.

Cô trốn được một lúc nhưng không trốn được cả đời. Cho dù là mấy năm trước hay là bây giờ khi đang ở cùng Tiêu An, trong nội tâm cô vẫn rất rõ ràng, người đàn ông này đáng để cô gửi gắm cả đời.

Những lời Lịch Hâm nói lúc chiều vẫn ở bên tai cô, ánh mắt cô giật giật, đột nhiên trông thấy Phó Chính đứng cách cô không xa, đang nhìn về phía cô.

Anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, cô nhớ lần trước tát anh một cái, sau đó liền vội vàng đứng dậy rời đi.

“Em đã hận anh đến mức khi nhìn thấy anh thì chỉ muốn trốn?” Anh cười lạnh một tiếng.

“Tránh bị nghi ngờ.” Cô dứt khoát đứng lên, đối diện với anh: “Để vợ tương lai của anh nhìn thấy thì không tốt lắm.”

“Đúng là để Tiêu An nhìn thấy thì không tốt lắm.” Anh chế giễu lại.

“Anh tìm chủ mới cho Khoai Sọ đi.” Cô nhàn nhạt nhìn anh, trong giọng nói khó nén vẻ run rẩy: “Tuần sau em đưa nó đến chỗ anh.”

Phó Chính cũng không nhận được nữa, tiến lên mấy bước ép sát lấy cô: “Thiệu Tây Bội, em giỏi lắm!”

“Cảm ơn.” Cô ép mình đứng thẳng: “Ít ra bây giờ có người có thể hiểu em rất tốt.”

“Em đang ra uy với anh?” Anh bóp lấy cổ tay cô: “Anh cưới người phụ nữ khác, em gả cho người đàn ông khác, em là đang nhắc nhở anh người phụ nữ của anh muốn đi theo người khác, hả?”

“Người phụ nữ của anh?” Thiệu Tây Bội cười: “Người phụ nữ của anh là Lương Kha, hoặc là bất cứ ai khác, nhưng không có khả năng là em.”

“Em cho rằng anh sẽ tiêu phí tám năm trên thân thể của những người phụ nữ khác?!” Trong mắt anh nổi lên cuồng phong: “Con mẹ nó anh thật buồn nôn, em đi theo anh tám năm cũng thật buồn nôn, em đừng mong thoát khỏi mối quan hệ này.”

“Không sai.” Cô dần cười ra nước mắt: “Làm sao em có thể quên em thật buồn nôn cơ chứ? Lại trao tim mình cho loại người như anh.”

“Thiệu Tây Bội...” Anh bình tĩnh nhìn vào mắt cô, muốn nói cái gì lại chần chừ.

“Phó Chính.” Cô chậm rãi nắm lấy tay anh: “Anh thả em ra, có được không?”

Giọng nói của cô rất nhẹ, anh vô thức buông lỏng tay mình, một giây sau liền bị cô dùng sức đẩy ra: “Lòng em đã chết, thùng trăm ngàn lỗ, tự em giữ nó là đủ rồi, không cần anh.”

Lần này, đau đớn đến cực hạn, thì em cũng không cần anh.

Cố Linh Nhan chạy như bay xuống dưới tầng một ký túc xá, dụi dụi mắt, bỗng nhiên nhào vào trong lòng người trước mặt.

“Sao đột nhiên anh lại tới?!” Cô ôm cổ anh vừa hỏi vừa nhảy.

Lúc tiệc ăn mừng tổ chức được một phần ba, Đơn Cảnh Xuyên liền bị đám người kia trêu ghẹo đến mức răng cũng muốn rút gân, trực tiếp đi thang máy xuống tầng hầm, lấy xe phóng nhanh ra ngoại ô.

Anh uống một chút rượu, ánh mắt nóng hơn một chút so với bình thường, trong bóng đêm sáng như sao mà nhìn cô, Cố Linh Nhan nhún chân hôn lấy môi anh, dường như hôn đến quay cuồng, đỏ mặt ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói một câu.

Đơn Cảnh Xuyên khẽ giật mình, khóa miệng chậm rãi nở nụ cười, một tay ôm ngang người cô đi về phía ô tô đang dừng một bên.

39. Chương 36: Chương 33

Editor: Thư

Từ trên xe mãi đến khi xuống đến nhà trọ, cả người Cố Linh Nhan vẫn dính cứng vào người Đơn Cảnh Xuyên như gấu koala, trái cần phải cần vừa hôn hít điên cuồng, Đơn Cảnh Xuyên sợ cô ngã xuống đành phải dùng hai tay ôm lấy cô thật chặt, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

“Oa Oa, em hơi mệt.” Cô bé nào đó vươn đầu lưỡi mềm mềm ra liếm lỗ tai Đơn Cảnh Xuyên, hà hơi một cái, đôi mắt ngập nước mở to nhìn anh, “Anh không nên cử động chứ...”

Tay anh lập tức run lên, Cố Linh Nhan xem đúng thời cơ liền ngã người xuống ghế sofa, cũng mạnh mẽ kéo nốt anh nằm xuống.

Bên tai vang lên từng tiếng ngâm nga khê như tiếng mèo kêu, Đơn Cảnh Xuyên cả kinh, mới phát hiện người dưới thân không biết đã bị lột sạch từ bao giờ, trên tay anh cầm quần lót nhỏ của cô, minh chứng rõ ràng việc anh lột sạch con gái người ta.

Cửa sổ không đóng chặt, gió nhẹ xao động vào tận bên trong, Cố Linh Nhan ôm bả vai khê run rẩy, trong mắt Đơn Cảnh Xuyên nhìn thấy chính là da thịt trắng trẻo đến động lòng người, vươn tay cũng cời nốt thắt lưng mình ra.

Cố Linh Nhan nhìn thấy động tác của anh chậm chạp giống như vẫn còn phân vân, không kiên nhẫn mà kéo anh lại gần ghế sofa, tự mình tách chân ngồi ở trên chân anh, cúi đầu thực hiện động tác tay gọn gàng linh hoạt.

Ánh mắt Đơn Cảnh Xuyên sáng lên rồi tối sầm lại, trơ mắt nhìn cô một tay đặt trên đùi anh, một tay run rẩy đẩy cửa mình, từ từ ngồi xuống chỗ đã tưởng đến phát đau của anh.

Cố Linh Nhan cố gắng rất nhiều lần, mỗi lần đều không được, gấp đến độ môi sắp cắn nát, hơn nữa mỗi lần trượt ra đều đã chạm được đến bên ngoài nơi trắng hồng của cô, hoa dịch rơi tí tách đã nhiễm ướt một mảnh nước trên sofa dưới thân cô.

“Anh còn ngây ra đó nữa. . .” Cô đỏ mặt vỗ bả vai anh một cái, “Giúp em với. . .”

Hô hấp của anh bị kiềm hãm, một tay từ từ nắm lấy em cô, một tay kia đỡ chính mình chống vào người cô, dựa vào trí nhớ lần trước, khê run dùng sức đẩy lên trên.

“Ừm...” Anh chỉ vào một nửa, đã tưởng đến mức cô thở nhẹ ra tiếng, khó chịu muốn xoay eo, nhưng cô càng xoay, cái miệng nhỏ kia cũng càng cắn anh càng chặt.

“Hô. . .” Đơn Cảnh Xuyên thở hắt vì kinh ngạc, thoải mái rên lên, mượn ẩm ướt mạnh mẽ dùng sức đâm vào tận cùng.

“Tưởng muốn chết. . .” Cố Linh Nhan không thể tưởng được tư thế này lại có thể đi vào sâu như thế, cảm giác vừa đau vừa sơ rõ ràng hơn lần trước không biết bao nhiêu lần, toàn thân vừa tê vừa nhũn, hai tay nắm chặt bờ vai của anh, trong đầu hồi tưởng lại cảnh phim đen nào đó từng xem, cũng bắt đầu từ trên ‘tấn công’ xuống.

Đơn Cảnh Xuyên cảm giác nơi nhỏ hẹp của cô gắt gao cắn lấy chính mình, phối hợp động tác của cô, thường thường thúc một cái lên trên, thẳng đến khi đụng vào chỗ mẫn cảm của cô, Cố Linh Nhan bị khoái cảm này giày vò đến mức mồ hôi đầy người, nhanh chóng lên đỉnh, nhỏ giọng ngâm nga, người nhũn như con chi chi dừng lại bất lực nhìn anh.

Hai luồng trắng noãn trước ngực nhấp nhô lên xuống theo hô hấp của cô, thấy hai mắt anh bốc hỏa, cúi đầu dùng sức mút mát, một tay anh cẩn thận địa ôm cô từ trên đùi để xuống đặt nằm trên ghế sofa.

Khi anh âu yếm hai luồng trước ngực, Cố Linh Nhan tìm lòng không đậu rên một tiếng, mở to mắt mơ màng nhìn anh, anh vươn tay kéo cả hai bắp chân thon nhỏ của cô đặt lên hai bên bả vai, nhìn ngắm nơi thần bí vương hoa dịch bóng mượt khi đóng khi mở khạc của cô, hồng mắt dùng lực đẩy sâu vào.

Đơn Cảnh Xuyên nhìn từ trên xuống, theo từng động tác của anh kéo ra lớp thịt non hồng nhạt, đậm vừa sâu vừa mạnh mẽ, Cố Linh Nhan thất thần nhìn cơ ngực tinh trắng, ngay cả nói cũng nói không nên lời, khi anh đạt đỉnh điểm găm lên, rốt cục cô cũng nhịn không được hu hu khóc lên, liều mạng đá hấn nói “Từ bỏ, thật là khó chịu” .

Lúc này anh cũng tự biết mình có chút không khống chế được, liền vội khom lưng xuống thở nhẹ hôn môi cô, “Thực xin lỗi Bảo Bảo.”

Khi Cố Linh Nhan nghe được câu này lập tức ngừng khóc, đỏ hồng mắt muốn nói mà ngừng lại nhìn anh, hẳn chỉ cảm giác đã xong xuôi, nắm lấy kiều đun của cô lại ca chạm vài cái cuối cùng rồi nhanh chóng rút ra.

. . .

“Em lạnh. . .” Toàn thân Cố Linh Nhan vô lực nằm đó, tùy ý anh cầm khăn tay cẩn thận giúp cô lau chùi, “Đơn Cảnh Xuyên khẳng định là anh đã đi tìm gái bao rồi, anh thành thật khai báo đi. . .”

Vừa rồi, cô vốn muốn mạnh mẽ chơi xe chẵn với anh, anh lại chết sống không đồng ý đòi đến nhà trọ mới bằng lòng cho cô dính vào, cô nghĩ rằng về mặt ân ái thì hẳn là cô nhỉnh hơn một tí, không nghĩ tới lần trước người này vẫn còn dẫn độn đến mức chỗ vào cũng tìm không ra, như thế nào làm lần hai lại có kỹ thuật thuần thục được như vậy.

Đơn Cảnh Xuyên lườm cô một cái, một tay ôm cô đi vào phòng tắm.

“Tắm rửa nha?” Anh chỉnh lại mớ tóc mai ẩm ướt của cô, thấp giọng hỏi.

”Không cần! Anh mới vừa nói với em cái gì kia? Nói lại thì

40. Chương 36: Dung Hợp

Từ trên xe mãi đến khi xuống đến nhà trọ, cả người Cố Linh Nhan vẫn dính cứng vào người Đơn Cảnh Xuyên như gấu koala, trái cần phải cần vừa hôn hít điên cuồng, Đơn Cảnh Xuyên sợ cô ngã xuống đành phải dùng hai tay ôm lấy cô thật chặt, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

“Oa Oa, em hơi mệt.” Cô bé nào đó vươn đầu lưỡi mềm mềm ra liếm lỗ tai Đơn Cảnh Xuyên, hà hơi một cái, đôi mắt ngập nước mở to nhìn anh, “Anh không nên cử động chứ...”

Tay anh lập tức run lên, Cố Linh Nhan xem đúng thời cơ liền ngã người xuống ghế sofa, cũng mạnh mẽ kéo nốt anh nằm xuống.

Bên tai vang lên từng tiếng ngâm nga khê như tiếng mèo kêu, Đơn Cảnh Xuyên cả kinh, mới phát hiện người dưới thân không biết đã bị lột sạch từ bao giờ, trên tay anh cầm quần lót nhỏ của cô, minh chứng rõ ràng việc anh lột sạch con gái người ta.

Cửa sổ không đóng chặt, gió nhẹ xao động vào tận bên trong, Cố Linh Nhan ôm bả vai khê run rẩy, trong mắt Đơn Cảnh Xuyên nhìn thấy chính là da thịt trắng trẻo đến động lòng người, vươn tay cũng cời nốt thắt lưng mình ra.

Cố Linh Nhan nhìn thấy động tác của anh chậm chạp giống như vẫn còn phân vân, không kiên nhẫn mà kéo anh lại gần ghế sofa, tự mình tách chân ngồi ở trên chân anh, cúi đầu thực hiện động tác tay gọn gàng linh hoạt.

Ánh mắt Đơn Cảnh Xuyên sáng lên rồi tối sầm lại, trơ mắt nhìn cô một tay đặt trên đùi anh, một tay run rẩy đẩy cửa mình, từ từ ngồi xuống chỗ đã trưởng đến phát đau của anh.

Cố Linh Nhan cố gắng rất nhiều lần, mỗi lần đều không được, gấp đến độ môi sắp cắn nát, hơn nữa mỗi lần trượt ra đều đã chạm được đến bên ngoài nơi trắng hồng của cô, hoa dịch rơi tí tách đã nhiễm ướt một mảnh nước trên sofa dưới thân cô.

“Anh còn ngây ra đó nữa...” Cô đỏ mặt vỗ bả vai anh một cái, “Giúp em với...”

Hô hấp của anh bị kiềm hãm, một tay từ từ nắm lấy em cô, một tay kia đỡ chính mình chống vào người cô, dựa vào trí nhớ lần trước, khê run dùng sức đẩy lên trên.

“Ừm...” Anh chỉ vào một nửa, đã trưởng đến mức cô thở nhẹ ra tiếng, khó chịu muốn xoay eo, nhưng cô càng xoay, cái miệng nhỏ kia cũng càng cắn anh càng chặt.

“Hô...” Đơn Cảnh Xuyên thở hốc vì kinh ngạc, thoải mái rên lên, mượn ẩm ướt mạnh mẽ dùng sức đâm vào tận cùng.

“Trưởng muốn chết...” Cố Linh Nhan không thể tưởng được tư thế này lại có thể đi vào sâu như thế, cảm giác vừa đau vừa sơ rờ ràng hơn lần trước không biết bao nhiêu lần, toàn thân vừa tê vừa nhũn, hai tay nắm chặt bờ vai của anh, trong đầu hồi tưởng lại cảnh phim đen nào đó từng xem, cũng bắt đầu từ trên “tấn công” xuống.

Đơn Cảnh Xuyên cảm giác nơi nhỏ hẹp của cô gắt gao cắn lấy chính mình, phối hợp động tác của cô, thường thường thúc một cái lên trên, thẳng đến khi đụng vào chỗ mẫn cảm của cô, Cố Linh Nhan bị khoái cảm này giày vò đến mức mồ hôi đầy người, nhanh chóng lên đỉnh, nhỏ giọng ngậm nga, người nhũn như con chi chi dừng lại bất lực nhìn anh.

Hai luồng trắng noãn trước ngực nhấp nhô lên xuống theo hô hấp của cô, thấy hai mắt anh bốc hỏa, cúi đầu dùng sức mút mát, một tay anh cẩn thận địa ôm cô từ trên đùi đè xuống đặt nằm trên ghế sofa.

Khi anh âu yếm hai luồng trước ngực, Cố Linh Nhan tìm lòng không đậu rên một tiếng, mở to mắt mơ màng nhìn anh, anh vươn tay kéo cả hai bắp chân thon nhỏ của cô đặt lên hai bên bả vai, nhìn ngắm nơi thần bí vương hoa dịch bóng mượt khi đóng khi mở khạc của cô, hồng mắt dùng lực đẩy sâu vào.

Đơn Cảnh Xuyên nhìn từ trên xuống, theo từng động tác của anh kéo ra lớp thịt non hồng nhạt, đậm vừa sâu vừa mạnh mẽ, Cố Linh Nhan thất thần nhìn cơ ngực tinh trắng, ngay cả nói cũng nói không nên lời, khi anh đạt đỉnh điểm gào lên, rốt cục cô cũng nhịn không được hu hu khóc lên, liều mạng đá hấn nói “Từ bỏ, thật là khó chịu”.

Lúc này anh cũng tự biết mình có chút không khống chế được, liền vội khom lưng xuống thở nhẹ hôn môi cô, “Thực xin lỗi Bảo Bảo.”

Khi Cố Linh Nhan nghe được câu này lập tức ngừng khóc, đỏ hồng mắt muốn nói mà ngừng lại nhìn anh, hấn chỉ cảm giác đã xong xuôi, nắm lấy kiều đồn của cô lại ca chạm vài cái cuối cùng rồi nhanh chóng rút ra.

...

“Em lạnh...” Toàn thân Cố Linh Nhan vô lực nằm đó, tùy ý anh cầm khăn tay cẩn thận giúp cô lau chùi, “Đơn Cảnh Xuyên khẳng định là anh đã đi tìm gái bao rồi, anh thành thật khai báo đi...”

Vừa rồi, cô vốn muốn mạnh mẽ chơi xe chấn với anh, anh lại chết sống không đồng ý đòi đến nhà trọ mới bằng lòng cho cô dính vào, cô nghĩ rằng về mặt ân ái thì hấn là cô nhỉnh hơn một tí, không nghĩ tới lần trước người này vẫn còn dẫn đến mức chỗ vào cũng tìm không ra, như thế nào làm lần hai lại có kỹ thuật thuần thục được như vậy.

Đơn Cảnh Xuyên lườm cô một cái, một tay ôm cô đi vào phòng tắm.

“Tắm rửa nha?” Anh chỉnh lại mớ tóc mai ẩm ướt của cô, thấp giọng hỏi.

“Không cần! Anh mới vừa nói với em cái gì kia? Nói lại thì em mới tắm.” Cổ Linh Nhan mắt húng xoay người, vươn tay nhéo mặt anh.

Trên mặt anh hiện lên một tia đỏ sậm, lại có chút muốn quay mặt qua chỗ khác.

“Anh ăn nói bừa bãi, khẳng định là ở bên ngoài dỗ Tiểu Tam học được!” Thở dưng lông nhướn mày, vùng vẫy muốn nhảy xuống khỏi người anh.

“Cổ Linh Nhan!” Đơn Cảnh Xuyên đen mặt nhìn cô. Cô nhóc nghịch này, lần trước hai người ân ái có kết quả thành như vậy, về nhà bỏ mấy ngày liên tiếp nghiên cứu một phen, lần này tận tâm tận lực yêu thương để cho cô thoải mái, cô lại mở mồm đoán bậy đoán bạ.

“Hừ!” Cô trợn trắng mắt, gương nanh múa vuốt chọc chọc vào hông anh, lại sổ sàng với thân thể hoàng kim bên dưới của anh, chơi đùa vui đến quên cả trời trăng.

Hôm nay Đơn Cảnh Xuyên nhất định không nhịn được lại động nàng, trán đều sắp nhăn thành một đường dài, mở nước ấm muốn giúp cô tắm, rồi lại cảm thấy thật không ổn.

“Oa Oa, anh tắm giúp em đi.” Cổ Linh Nhan treo trên cổ anh, nghiêm mặt cười, “Em không còn sức lực nha.”

Con nhóc này, lúc này lại khóc lóc om sòm một hồi rồi lại làm nũng một hồi, càng ngày càng khó hầu hạ, nhưng anh lại chỉ cảm thấy chính mình bị mê đến thần hồn điên đảo, tự chủ bằng sắt đã sớm biến đi đâu cũng không biết, cúi đầu tìm lòng không đậu hôn lên chóp mũi của cô, “Qua vài ngày nữa đi gặp mặt bạn bè với anh có được hay không?”

Cô đảo tròn mắt, “Không phải bọn Ngôn Kì sao?”

Không quan tâm, anh mở vòi sen, cẩn thận giúp cô gội đầu, “Em gội rồi biết.”

Một đám người trong cục lý đều đã lấm la lấm lét ồn ào muốn Tiểu An mau chóng ôm được mỹ nhân về, đã sớm dẹp đi cái bàn kia, nói đêm nay ánh trăng trên người tình nhân, thời gian nên để dành cho hai tình nhân nhỏ thôi.

Tiểu An bị bọn họ mạnh mẽ chuốc vào rất nhiều rượu, tiện thể gửi xe lại quán rượu, nắm tay Thuộc Tây Bội từ từ tản bộ.

“Em vừa trở về thì không thấy anh em đâu nữa, anh ấy đi chỗ kia rồi hả?” Cô nghiêng đầu nhìn anh. Tiểu An thân phiếm mùi rượu nhàn nhạt, cởi bỏ nút áo sơ mi, nhìn qua càng tuần tú, anh cười trả lời, “Vội vàng

đi gặp bé Lolita rồi.”

Thiệu Tây Bội cũng cười, “Em cũng thật không ngờ là đàn em khóa dưới của mình sẽ trở thành chị dâu tương lai, anh trai yêu thương cô bé đến mức nâng trong tay mà vẫn sợ tan.”

“Còn anh thì sao?” Anh chợt dừng bước lại, nắm tay cô cúi đầu hôn xuống, “Chẳng lẽ anh không si tình được như anh em sao?”

Cô vẫn chưa kịp trả lời đã bị anh kéo một phát đến trước người chế trụ, cánh tay kia của anh gắt gao đè chặt ót cô, cúi đầu cắn môi cô.

Thiệu Tây Bội cảm thấy hôm nay nhất định Tiểu An có chút ngà say, hô hấp của anh càng ngày càng dồn dập, nụ hôn của anh chưa bao giờ bá đạo như thế, lòng bàn tay ôm thắt lưng cô nóng bỏng.

“Bội Bội... Bội Bội...” Anh dán lên môi cô, khẽ nỉ non, trong tuần mâu lại hàm chứa một tia mê hoặc, “Bội Bội... Đến nhà anh đi, có được không?”

...

Nhà của Tiểu An rất gần nhà hàng làm lễ chúc mừng, đi đường chừng mười phút đồng hồ, sau khi vào nhà anh dẫn cô đi tới một vòng, hỏi cô, “Thích không?”

Thiệu Tây Bội cảm thấy tất cả nội thất nhà cửa bố cục cực kỳ đặc biệt, không tìm được gập đầu.

Ý cười của anh dần dần rạng rỡ, dẫn cô đi đến một hàng cửa sổ sát đất bên cạnh đại sảnh, chỉ cần âm hưởng cùng giá sách đèn bàn bên cạnh, “Anh nhớ rõ trước kia em đã nói, em thích nhất buổi tối tựa vào bên cạnh cửa sổ sát đất đọc sách hoặc là nghe nhạc, phòng nhỏ này do anh mới người chuyên môn thiết kế trang hoàng thật tốt trước khi về nước.”

Ánh trăng như nước, anh từ sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng âu yếm hôn cổ cô, trong mắt Thiệu Tây Bội là thành thị trong bóng đêm tĩnh lặng này, trái tim bất giác rung động cũng là lúc đã bị anh xoay người lại tựa trên cửa sổ sát đất.

“Bội Bội... Gả cho anh, không được sao?” Anh như si như túy hôn cô, nhẹ giọng nỉ non, “Em có biết anh khao khát được cưới em hằng bao nhiêu lần không?”

Đôi mắt cô giật giật, tay anh tự nhiên nhấc lớp vải may mặc mỏng sau lưng cô lên, chạm vào da thịt cô, từ từ vuốt ve lên trên nút thắt nội y của cô.

Toàn thân Thiệu Tây Bội run lên, giống như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu, đôi mắt anh càng ngày càng sâu, một tay ôm cô lên xoay người đi đến phòng ngủ bên cạnh.

...

Tiểu An sớm tình mê, nhìn cô bé mình tương tự nhiều nằm dưới thân mình, bờ vai như được gọt thành, đường cong thắt lưng đẹp đẽ, càng ôm ấp thì anh càng khẩn trương phát căng, không nhịn được hôn sâu.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, rốt cục sau khi anh tháo được nút thắt nội y sau lưng cô, mới phát hiện cổ áo chính mình có vết thấm ướt nhàn nhạt.

Thiệu Tây Bội lẳng lẳng nhìn hắn, nước mắt từ từ chảy xuống theo hốc mắt.

Trong ánh mắt cô không có trách cứ, thậm chí còn có chút dung túng, nhưng cho dù Tiểu An có mê say, cũng tuyệt đối sẽ không thể không thấy được sự miễn cưỡng từ sâu dưới mắt cô.

Căn bản là cô làm không được.

Cho dù vài năm nay hiểu ngầm trời thương mà cho, mấy tháng này dốc lòng ở chung, cô cũng không muốn trở thành người của anh.

“Bội Bội, thực xin lỗi.” Thật lâu sau, anh ôm cô lên, cài chặt quần áo của cô, nói giọng khàn khàn, “Là anh quá nóng vội, anh đưa em trở về.”

Gió trên đỉnh núi thật lạnh, lúc Phó Thiên tìm được Phó Chính, trên mặt đất đã chất đầy bình rượu vung vãi lộn xộn khắp nơi, anh cởi áo khoác, chỉ xuyên một lớp áo trong mỏng màu xám lẳng lẳng đứng ở nơi đó.

“Anh.” Phó Thiên đi lên phía trước lo lắng vỗ vai anh, “Gọi di động thì anh không nghe máy, từ trong nhà hàng một mình anh đột nhiên bỏ đi làm ba giận đến tả nổi, vừa về đến nhà đã đập đổ đủ thứ.”

“A...” Phó Chính quay đầu nhìn anh, “Vậy sao?”

Tầm mắt luôn sắc bén của người đàn ông dần chìm xuống, râu tóc hỗn độn, vậy mà trong vạt áo trong của người này vẫn dính dấu rượu, Phó Thiên cảm thán thở dài, đi đến bên cạnh anh, “Anh, em tuyệt không thích người phụ nữ kia.”

Môi mỏng của Phó Chính nhếch lên, “Cậu muốn nói cái gì?”

“Cho tới bây giờ em vẫn chưa từng thấy anh như vậy.” Phó Thiên lấy đi bình rượu trong tay anh, “Không kiên nhẫn gì tự làm hỏng chính mình, căn bản là làm việc không có mục đích cũng không có phương hướng.”

Ngón tay anh giữ tư thế cầm trong hư không, hồi lâu sau mới cất giọng lạnh lùng nói, “Cậu cảm thấy là tôi không thể không có cô ấy sao?”

Phó Thiên biết anh chỉ đích thị là người nào, bình tĩnh nhìn anh, đáp đúng.

“Lý do.” Anh quay người lại đi về phía trước, “Cậu có lý do sao?”

Phó Thiên đi vài bước là bắt kịp, nhìn bóng lưng anh gần từng tiếng nói, “Anh yêu chị ấy.”

Toàn thân anh chấn động, lập tức ngừng bước.

“Anh, anh yêu chị Bội Bội.” Phó Thiên ném bình rượu ném vào thùng rác bên cạnh, “Nhiều năm như vậy, anh chơi đùa như thế nào, tùy tiện đối người nào cũng được, nhưng anh vẫn cứ muốn chị ấy, căn bản là anh chỉ muốn chị ấy.”

Nếu không phải yêu, anh cứ phải hành hạ chị ấy, vương mắc với chị ấy, vì sao không phải người khác, mà là chị ấy chứ?

Từng chữ một rõ ràng truyền vào tai Phó Chính, giống như bóng đèn, khoan tâm khoét cốt.

“A Thiên.” Thật lâu sau, anh tháo kính mắt bỏ vào túi áo. đi xuống núi đi, “Ngày mai đừng quên đi thử quần áo phù rể.”

41. Chương 37: Chương 34

42. Chương 37: Cáo Biệt

Thiệu Tây Bội một mình đến thành phố J. Trước khi đi, cô từng gặp Tiêu An một lần. Tiêu An nói nếu cô đã muốn đi thì mình cũng sẽ không ngăn trở, chỉ dặn dò cô nhất định phải cẩn thận.

Ngày cô đi, Lục Mộc và Dung Tiễn đến sân bay để tiễn. Dung Tiễn khá tức giận, trước khi Thiệu Tây Bội lên máy bay còn bị cô ta nắm chặt lỗ tai, uy hiếp một cách hung ác.

“Mình nói này Thiệu Tây Bội, bây giờ cậu và Tiêu An sống những ngày tháng tốt đẹp không được à? Mình nghe nói, hai ngày qua, Tiêu An giống hết như quả bom hẹn giờ vậy, đều do cậu hết cả! Chết tiệt mà, đánh hôn thì đánh hôn, mẹ nó, mắc cái rắm gì mà cậu phải trốn? Cậu chạy xa như vậy để làm gì? Cho dù anh ta (Phó Chính) cưới Obama cũng đâu có liên quan tới cậu!”

Thiệu Tây Bội bị Dung Tiễn làm cho đau não, cô trực tiếp kéo tay bạn ra, bước đi tới trước mặt Lục Mộc.

Lục Mộc đưa hành lý cho cô, thản nhiên nói, “Về sớm một chút.”

“Mẹ, giữ gìn sức khỏe.” Thiệu Tây Bội cười, sau đó duỗi tay, véo má Dung Tiễn, “Lục Lục ngoan, đừng nói mình chạy trốn nữa, mình chỉ đi du lịch, đâu phải là đi chịu chết, cậu gấp làm cái gì.”

Dung Tiễn bị cô làm cho ghen hờn, im lặng đánh giá cô một hồi rồi thở dài, “Vậy cậu cũng đừng có bị lừa đem bán đó, đừng quên trở về làm sinh nhật cho mình!”

“Biết rồi.” Thiệu Tây Bội chớp mắt, kéo vali hành lý rồi đi vào bên trong.

Ở xứ khác có người làm bạn không cũng không quan trọng, dẫu sao cũng chỉ là một lần cáo biệt triệt để, một mình cô cũng đủ rồi.

Từ trước đến giờ, Cố Linh Nhan luôn cảm thấy Đơn Cảnh Xuyên là người con trai đẹp nhất mà mình từng gặp trong đời, mãi cho tới hôm nay, câu nói đó của cô phải sửa lại thành “một trong” mới đúng.

Trong nhà ăn, ở phía phải chỗ ngồi trên ghế lô* của cô là một cô gái rất đẹp, kế bên cô gái ấy là một anh chàng vừa cao lớn vừa đẹp trai. Anh ta giống hệt như một khẩu súng liên thanh, nói chuyện không ngừng nghỉ.

* Ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi

“Mình nói này Nồi! Những gì cậu nói là thật ư? Tìm được vợ là học sinh hơn nửa năm rồi mới chịu giới thiệu cho bọn mình! Tìm cậu để ở đâu rồi vậy hả?!” Rất nhiều người đàn ông ngồi trên ghế lô lặp đi lặp lại câu nói này. Anh chàng kia nói xong, cẩn thận đánh giá Cố Linh Nhan rồi quay sang ôm chầm lấy người phụ nữ của mình, khóc lóc kể lể, “Bà xã! Nồi không thương anh! Bây giờ cậu ấy không thèm nói bí mật cho anh nghe nữa!”

Cố Linh Nhan rớt cuộc nhện không được mà bật cười thành tiếng, liếc qua Đơn Cảnh Xuyên. Đơn Cảnh Xuyên không thể nhện được nữa, gân xanh trên trán nổi lên kế tiếp nhau, “Ân Kỷ Hồng, cậu ngứa da nữa phải không?”

“Mọi người đừng để ý tới anh ấy.” Lúc này, cô gái ngồi bên cạnh Cố Linh Nhan mới dịu dàng cất tiếng cười, “Chị tên là Cẩn Mạt, chào em.”

“Ân “Lông”, không phải Nồi nhà chúng ta luôn được công nhận là mắc chứng rối loạn điên cuồng sao? Cậu ta không dẫn đưa nhỏ năm tuổi tới gặp chúng ta đã là tốt lắm rồi.” Anh chàng ngồi kế bên Đơn Cảnh Xuyên nhàn nhả huýt sáo, vẻ bề ngoài vừa yêu nghiệt vừa đẹp đẽ.

“Em có thấy hình anh trên tạp chí!” Cố Linh Nhan nhất thời giật nảy mình, trợn mắt lớn mà nhìn anh chàng kia, “Anh chính là nhà thiết kế trang sức rất nổi tiếng ở bên Pháp phải không?”

“Hi em gái nhỏ, anh tên là Phong Trác Luân.” Anh ta nâng ly với Cố Linh Nhan, sau đó vỗ vai Đơn Cảnh Xuyên, “Anh, kể nói nhiều kia và Sam Muội bên đó đều là bạn gay của bạn trai em đây.”

“Mấy ông đừng có chọc em ấy nữa, không thấy mặt Nồi đã hoàn toàn biến thành đít nồi bị cháy đen rồi à?” Anh chàng tên là Sam Muội mở miệng chậm rãi, tao nhã.

Bây giờ, trong lòng Cố Linh Nhan rất muốn gào thét “má nó” ngàn vạn lần. Ba anh chàng đẹp trai, lại thêm Nồi nhà cô, cô chợt cảm thấy bấy nhiêu đó đánh thẳng vào mắt mình, chẳng biết mình đột tử bất thành linh có bị lên trang nhất của báo không nữa?!

Cố Linh Nhan cảm thấy đồ ăn ngon trên bàn còn không đẹp mắt bằng, cô vểnh tai nghe ngóng mấy người bọn họ nói chuyện. Hóa ra anh chàng Sam Muội tên thật là Trần Uyên Sam, là một nhân vật lớn, người phụ trách cao nhất của tập đoàn Qua Sam Liên Tỏa. Ngoài ra, Ân Kỳ Hồng là ông trùm giới truyền thông của thành phố S, vợ anh ta – Cẩn Mạt cũng là con gái duy nhất của gia tộc họ Cẩn quyền quý.

“Gần đây, bên phía Tiêu Phan có hành động gì không?” Ân Kỳ Hồng vỗ vai Trần Uyên Sam, “Mình thật không hiểu nổi, hai người đó là anh em, sao em của cậu ta lại tầm thường hơn cậu ta vậy nhỉ?”

“Rồi sẽ có một ngày, Tiêu An và cậu ta dùng bạo lực với nhau.” Đơn Cảnh Xuyên vừa rót nước ép cà chua cho Cố Linh Nhan vừa nói, “Chuyện sớm muộn thôi.”

“Em không muốn nước ép cà chua!” Cố Linh Nhan mất hứng, nhúu mày, “Em muốn uống sữa bắp!”

“Không được, em cứ kiêng ăn như vậy, thiếu dinh dưỡng thì thể chất sẽ rất kém, em có hiểu không?” Đơn Cảnh Xuyên không động đậy, giữ nguyên cái ly trước mắt cô.

“Em không uống!” Cô mất hứng, trừng mắt với anh, đẩy cái ly ra xa.

“Không uống thì không uống, cậu đừng ép em ấy.” Phong Trác Luân nhúu mày, nhìn Đơn Cảnh Xuyên bằng ánh mắt trêu tức, “Cậu trở nên tam bát* như thế từ khi nào vậy hả?”

*Tam bát – ý chỉ việc nói năng, cư xử lỗ mãng với phái nữ/làm việc tùy tiện, điên điên khùng khùng (baike)

“Mình phát hiện cậu ấy có tiềm năng làm vú em đó.” Ân Kỳ Hồng trốn ở sau lưng vợ để cười trộm.

“Được rồi.” Trần Uyên Sam đứng ra hòa giải, “Nồi này, gần đây cậu đã bảo người lưu ý động tĩnh ở chỗ Tiêu Phan, có phải bên đó đã buôn lậu ma túy lâu rồi không?”

“Ừ.” Đơn Cảnh Xuyên đáp, “Nhân chứng và vật chứng buộc phải rõ ràng, đầy đủ, bằng không sẽ rất khó để mở án.”

“Mấy anh đang nói gì vậy?” Cố Linh Nhan xích lại gần Đơn Cảnh Xuyên, nhỏ giọng hỏi, “Cái gì mà trùm ma túy linh tinh...?”

Đơn Cảnh Xuyên không trả lời, anh lại cầm ly nước ép cà chua mà ban nãy cô đẩy đi, lạnh mặt nói, “Uống vào.”

Cố Linh Nhan xù lông ngay tức khắc, kể từ đó cho đến khi bữa cơm kết thúc, cô đều không mở miệng nói chuyện.

Đám người Phong Trác Luân đi rồi, Cố Linh Nhan hất tay bạn trai, muốn tự mình bước lên xe bus. Đơn Cảnh Xuyên giữ chặt lấy cô, thấp giọng nói, “Em lại giở thói trẻ con nữa à?”

“Phải đó, em giở thói trẻ con!” Cố Linh Nhan không thèm quay đầu lại, “Bạn bè của anh, ai nấy cũng là rồng phượng trong biển người, ngay cả bạn gái hay vợ của bọn họ cũng rất xuất sắc. Em so ra không bằng, em chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, đủ chưa?”

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên trở nên nặng nề, “Cố Linh Nhan, em sắp hai mươi tuổi rồi. Sau này, chẳng lẽ ông chủ và đồng nghiệp của em cũng phải chiều theo ý em, em muốn thế nào liền thế ấy hay sao? Sau này làm sao em sống yên ở cái xã hội này hả?!”

“Chuyện đó không cần anh phải quan tâm!” Giọng nói của cô dần trở nên nức nở, “Anh vốn chưa từng đặt em và anh ở vị trí ngang hàng. Trước mặt bạn bè anh, anh liên tục ép em uống thứ nước em không thích, ngay cả chuyện mà bọn anh thảo luận, em nghe nhưng chẳng hiểu gì cả, anh cũng không giải thích với em. Anh vốn không muốn để em nhìn thấy thế giới của anh mà!” Đơn Cảnh Xuyên ngẩn ra, mặt tái dần vì giận dữ, anh mím môi, không nói gì.

“Em nhỏ hơn anh 8 tuổi, em vốn cảm thấy điều đó chẳng sao cả, chỉ cần đôi bên quan tâm đối phương là tốt rồi. Nhưng bây giờ, em cảm thấy thế giới của anh không cần thiết phải có em. Cha mẹ anh, bạn bè, cuộc sống của anh, cái gì em cũng kém cả, em chịu không nổi nữa.” Cô đẩy tay anh ra, “Anh lớn rồi nên mới nói em giống như một đứa trẻ, em thừa nhận điều đó. Vì vậy, chúng ta tách nhau ra đi.”

“Cố Linh Nhan.” Đơn Cảnh Xuyên cực kỳ tức giận, “Em rút lại câu nói cuối cùng kia cho anh!”

“Anh mơ đi!” Cố Linh Nhan nghẹn tới đỉnh đầu, mái đầu bốc hỏa. Cô buông tay anh, nhảy vài bước lên xe bus.

“Anh hai.” Phó Thiên đẩy cửa bước vào, bĩu môi, “Bên kia đường như đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Phó Chính sửa sang lại caravat, đáp “ừ” một tiếng hồ hững.

Phó Thiên nhíu mày, đi vài bước tới trước mặt anh mình, lấy hết dũng khí để nói, “Anh hai, anh thật sự không hối hận sao? Hôn nhân là chuyện lớn của đời người, từ nhỏ anh đã dạy em rằng tuyệt đối không được làm chuyện khiến mình phải hối hận kia mà?”

Khuôn mặt anh tuấn của anh chàng trước mặt hầu như giống hệt mình, Phó Chính cũng không muốn nhìn vào ánh mắt trong suốt của em trai, giọng nói của anh vẫn cứ lạnh lùng như ngày thường, “Đợi lát nữa, em đưa con mèo kia tới căn hộ của anh đi.”

Phó Thiên quay đầu lại, chỉ thấy Khoai Sọ (tên con mèo) đang bị nhốt trong một chiếc lồng sắt trên chiếc bàn trà, cào móng vuốt vào cái lồng, nhìn anh ta với vẻ mặt đáng thương.

“Cậu Phó.” Đúng lúc này, Phương Miễn đột nhiên chạy từ ngoài cửa vào, bước tới bên cạnh Phó Thiên, thì thầm vào tai anh ta vài câu.

“Cậu nói gì?” Một tia sáng lạnh xẹt qua trong mắt Phó Chính, caravat trên tay anh cũng đột nhiên rơi xuống.

Phương Miễn xoa cái trán đầy mồ hôi, nơm nớp lo sợ, lặp lại những gì mình vừa nói một lần nữa.

Về mặt Phó Chính dường như không tin nổi. Anh lão đảo mấy bước rồi đâm sầm vào cửa, sau đó liền xông ra ngoài ngay tức khắc.

...

Phạm vi ngoại ô của thành phố J giờ đây lênh láng, cả vùng rừng núi dường như bị nhấn chìm. Dòng nước lũ cuốn theo đất đá trôi xuống giống như cả rặng núi đang sụp đổ, làng mạc yên bình hoàn toàn bị phá hủy.

Lũ xảy tới với sức nước quá mạnh. Ngày thường, thời tiết ở thành phố J hanh khô, vài thập niên trở lại đây chưa từng xảy ra tai họa. Lúc lũ kéo đến, Thiệu Tây Bội còn đang ngồi nhàn nhã trong làng để ăn vài món đặc sản quà bánh, chẳng ngờ rằng mình sẽ gặp phải tai họa vào hôm nay.

May thay, nơi xảy ra tai họa nghiêm trọng nhất cách chỗ cô ở khá xa, đội cứu hộ cũng tới rất mau. Trong lúc bọn họ không chế hiện trường, cô và một số ít người bị thương khác đã được đưa tới bệnh viện theo tuyến bổ sung.

Bên ngoài bệnh viện, người nằm trên băng ca được đẩy đi đều bị hôn mê, bị thương đầy máu, trong đó có một người cô từng gặp ở cửa hàng khoảng hai ngày trước, bây giờ anh ta đang nằm trên băng ca, được người ta đẩy vào phòng cấp cứu trong trạng thái không hay không biết. Người ở sát bên cạnh anh ta là cô vợ khóc lóc thảm thiết, vừa khóc vừa gọi tên chồng mình.

Thiệu Tây Bội nhìn cảnh tượng đó mà cảm thấy mũi mình chua xót. Có lẽ không ai có thể ngờ được một giây sau, sinh mệnh của mình sẽ gặp phải chuyện gì, một mình cô lẻ loi ở nơi này, nói không chừng cô sắp phải âm dương cách biệt với người thân ở thành phố S, không còn liên hệ với nhau được nữa.

“Bội Bội!” Bàn tay cô run run, cầm điện thoại lên nghe, Tiêu An gấp rút hỏi han, “Bây giờ em ở đâu?”

“Em không sao.” Cô hít sâu một hơi, “Em đi cùng họ tới bệnh viện, không có bị thương.”

Cô có thể cảm giác được cả người anh đã thả lỏng người ở đầu dây bên kia. Tiêu An dừng lại một hồi rồi thấp giọng nói, “Bây giờ anh sẽ lập tức bay tới đó để đón em về, em chờ anh.”

Thiệu Tây Bội gật đầu. Cô định nói “cũng được” thì chợt nhìn thấy một người xông vào ở cửa lớn bệnh viện, liên tục níu lấy người xung quanh, nghiêm giọng hỏi cái gì đó.

“Alo? Bội Bội?” Tiêu An không nghe thấy cô trả lời, anh liền hỏi thêm một câu.

Còn cô thì cứ ngạc nhiên nhìn người vừa xông vào rồi cầm di động, bước về phía trước. Người nọ quay lại, ánh mắt vừa nhìn thấy cô thì hai bàn tay cũng nắm thành nắm đấm, anh chạy vội tới rồi ôm chầm cô vào lòng.

Thiệu Tây Bội buông tay, di động rơi xuống đất. Cô tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập dồn dập, có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Phó Chính nới tay chậm chậm, yên lặng nhìn cô, hai tay anh nâng khuôn mặt cô lên.

Mắt kính của anh bị vỡ, anh vẫn còn đeo nó trên mũi, trông qua rất buồn cười. Bộ vest anh mặc đã nhăn nhúm đến mức khó nhìn, ngay cả nút áo cũng rơi mất mấy cái, cả người chật vật vô cùng.

Anh bình ổn hơi thở, giọng nói khàn đục tựa như cây đàn bị phá hủy, “Em không sao là tốt rồi.”

Thiệu Tây Bội cũng có cảm giác ngón tay anh đang run. Cô nhắm chặt mắt lại, định nói gì đó nhưng đột nhiên giật mình.

Cô tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, ánh mắt anh sau thấu kính đã đỏ hoe rồi.

“Bội Bội... May mà em không sao cả.” Phó Chính lặp lại thêm một lần nữa rồi cúi đầu hôn lên mắt cô, ôm chặt cô vào lòng mình.

Từ nay về sau, trong cuộc sống của anh không còn có em, anh biết phải làm thế nào đây?

Từ nay về sau chỉ có thể giữ em trong ký ức ngày xưa, anh biết phải làm thế nào đây?

Tám năm qua, anh không biết phải làm gì cả, từ nay về sau, em chẳng còn quan hệ gì với anh, anh biết làm thế nào đây?

Anh làm không được.

Trong cuộc đời anh không tồn tại ba chữ Thiệu Tây Bội... Anh làm không được!

43. Chương 38: Chương 35

Editor: Thoa Xù

Lúc Tiêu An hốt hoảng chạy ra khỏi cục cảnh sát, chạm mặt Ngôn Kỳ đang nhảy từ trên xe xuống.

“Cậu chờ một chút.” Cả buổi sáng không thấy bóng dáng Ngôn Kỳ, về mặt anh căng thẳng, một tay ngăn Tiêu An lại, một tay rút bao thuốc lá từ trong túi ra.

“Thành phố J bị lũ lụt, Bội Bội đang ở bên đó, bây giờ máy bay không bay được, mình và cậu lái xe qua đó.” Tiêu An khẽ chau mày, mở cửa xe định ngồi vào.

“Mình bảo cậu chờ một chút, đừng đi!” Ngôn Kỳ quay đầu lại quát anh, túm cổ áo lôi anh ra, về mặt hơi hung dữ.

“Con mẹ nó cậu buông tay ra.” Tiêu An cũng nổi giận, “Cậu nổi điên làm gì?!”

“Phó Chính người ta đã qua đó rồi, cậu còn đi cái rắm?!” Ngôn Kỳ đập mạnh một cước vào bánh xe, “Chú rể chạy khỏi buổi lễ đính hôn, anh ta bỏ mặc mọi thứ để làm anh hùng cứu mỹ nhân, cậu còn kịp nữa sao?!”

Tiêu An nghe lời của cậu ta nói, ánh sáng trong mắt lập tức tối sầm lại, chán nản tựa vào cạnh cửa xe.

“Mình vừa đưa Lương Kha rời khỏi nơi tổ chức tiệc, sau đó cô ta nhảy khỏi xe mình, không biết là chạy đi đâu rồi.” Ngôn Kỳ thở dốc một hơi, nặng nề hít một hơi thuốc.

Ánh mắt Tiêu An lóe lên, giây phút này muôn vàn cảm xúc bùng lên trong đầu anh, nhưng mà anh lại cảm giác mình không có cách nào nắm bắt được.

Đúng vậy, người ta làm đến mức độ như thế, anh còn kịp nữa sao?

“Trở về thôi, hai ngày nay tâm tình của Nôi không tốt, hôm nay cậu lại vắng mặt hơn nữa ngày rồi.” Một lúc sau, anh vỗ vỗ vào vai Ngôn Kỳ, dẫn đầu trở về cục cảnh sát.

Thiệu Tây Bội lẳng lặng ngồi trong phòng khách sạn, nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, cầm quyển sách trên tay nhưng không nhìn vào chữ nào.

Phó Chính đến thành phố J sau ba giờ lái xe hết tốc lực, bây giờ trên người anh không có đồng nào, quần áo lam lũ, hơn nữa ngay cả điện thoại cũng bị anh ném vụn ở trước cổng bệnh viện rồi.

Cô biết hôm nay là lễ đính hôn của anh, thật sự là có nằm mơ cô cũng không ngờ tới, anh lại vứt bỏ tất cả mọi thứ, ngàn dặm xa xôi đến tìm cô.

Thật vất vả lắm cô mới có thể đối mặt với cuộc sống không có anh, nhưng chỉ một hành động thế này của anh, trong phút chốc đã khiến cho bao nhiêu công sức của cô đều đổ sông đổ biển hết rồi.

Từ trong phòng tắm bước ra, Phó Chính thấy cô đang lúi chằm nệm trong tủ ra, trải trên sàn nhà, anh cau mày, lạnh lùng nói: “Anh không ngủ dưới sàn nhà đâu.”

“Em ngủ.” Cô lạnh nhạt trả lời, lấy cái gối qua.

Anh ngẩn ra, giọng nói càng lạnh lùng hơn, “Thế nào? Phân chia rõ ràng để giữ lòng trung trinh với Tiêu An sao?”

“Cám ơn anh hôm nay đã tới đây.” Giọng của Thiệu Tây Bội hơi xa cách, “Lúc cô Lương tới tìm em tính sổ, làm phiền anh nói với cô ấy một tiếng, cũng không phải do em muốn anh tới đây.”

Phó Chính khoanh tay nhìn cô một hồi, cười lạnh: “Em cảm thấy nếu anh tới đây rồi, vẫn còn muốn trở về dọn dẹp cái cục diện rối rắm đó sao?”

“Đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến em.” Cô tiếp tục nói lời lạnh nhạt, giữ tóc chuẩn bị nằm xuống.

“Thiệu Tây Bội, giấc mộng đẹp của em đã kết thúc rồi.” Ánh mắt anh lạnh lùng, đưa tay kéo cô đến trước mặt, “Chỉ cần anh còn sống, em đừng mơ tưởng đến chuyện nâng khăn sửa túi cho tên kia.”

“Anh làm như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ?” Cô thở dài, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, “Vâng, em thừa nhận em vô cùng cảm động, anh vứt bỏ chuyện anh xem trọng nhất sang một bên để đến tìm em, nhưng anh muốn em trả cho anh như thế nào đây?”

“Trở về cùng anh.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Chúng ta còn trở lại được sao?” Cô buồn bã cười, “Trước kia anh cũng đã cho em hi vọng hết lần này đến lần khác, đến nỗi có lúc em cảm thấy anh đối với em thật sự khác biệt, anh để ý đến em, anh thích em, nhưng mà ngày hôm sau anh lại có thể lên giường với người phụ nữ khác, hoặc là mười ngày nửa tháng cũng không để ý tới em, những chuyện đó em đều chịu đựng, em cũng không hối hận.”

“Tình cảm như chuyện uống nước, ấm hay lạnh đều tự mình biết, đi theo anh nhiều năm như vậy, em bị coi thường đã sớm cũng không quan tâm đến danh dự gì nữa, nhưng bây giờ anh lại không màng tốt xấu, bỏ mặc con đường làm quan của mình như vậy để chạy tới đây tìm em, em thật sự không gánh nổi.”

Phó Chính lẳng lặng nghe cô nói xong, ánh mắt lạnh lẽo lại mang theo chút ảm nhẫn.

“Không phải một mình em bị coi thường.” Một lúc sau, anh vén chăn lên nằm vào, “Nếu em chọc tới anh, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, trở về hay không là do anh quyết định.”

Ngày hôm sau về đến thành phố S là vào buổi trưa, lúc Phó Chính dừng xe lại, Thiệu Tây Bội mới phát hiện anh đã chở cô đến dưới lầu của khu nhà trọ trước kia.

Đến tầng trệt, anh lại chỗ bồn hoa lấy ra chìa khóa, mở cửa một cách quen thuộc.

Trong phòng không thay đổi bất cứ thứ gì, hình như có người quét dọn sạch sẽ sáng sủa hơn, mấy tháng trước cô tự tay giao chìa khóa cho khách trọ mới, sau đó một mình ngồi bên cạnh

44. Chương 38: Nhà Của Chúng Ta

Editor: Thoa Xù

Lúc Tiêu An hốt hoảng chạy ra khỏi cục cảnh sát, chạm mặt Ngôn Kỳ đang nhảy từ trên xe xuống.

“Cậu chờ một chút.” Cả buổi sáng không thấy bóng dáng Ngôn Kỳ, vẻ mặt anh căng thẳng, một tay ngăn Tiêu An lại, một tay rút bao thuốc lá từ trong túi ra.

“Thành phố J bị lũ lụt, Bội Bội đang ở bên đó, bây giờ máy bay không bay được, mình và cậu lái xe qua đó.” Tiêu An khẽ chau mày, mở cửa xe định ngồi vào.

“Mình bảo cậu chờ một chút, đừng đi!” Ngôn Kỳ quay đầu lại quát anh, túm cổ áo lôi anh ra, vẻ mặt hơi hung dữ.

“Con mẹ nó cậu buông tay ra.” Tiêu An cũng nổi giận, “Cậu nổi điên làm gì?!”

“Phó Chính người ta đã qua đó rồi, cậu còn đi cái rắm?!” Ngôn Kỳ đập mạnh một cước vào bánh xe, “Chú rể chạy khỏi buổi lễ đính hôn, anh ta bỏ mặc mọi thứ để làm anh hùng cứu mỹ nhân, cậu còn kịp nữa sao?!”

Tiêu An nghe lời của cậu ta nói, ánh sáng trong mắt lập tức tối sầm lại, chán nản tựa vào cạnh cửa xe.

“Mình vừa đưa Lương Kha rời khỏi nơi tổ chức tiệc, sau đó cô ta nhảy khỏi xe mình, không biết là chạy đi đâu rồi.” Ngôn Kỳ thở dốc một hơi, nặng nề hít một hơi thuốc.

Ánh mắt Tiêu An lóe lên, giây phút này muôn vàn cảm xúc bùng lên trong đầu anh, nhưng mà anh lại cảm giác mình không có cách nào nắm bắt được.

Đúng vậy, người ta làm đến mức độ như thế, anh còn kịp nữa sao?

“Trở về thôi, hai ngày nay tâm tình của Nôi không tốt, hôm nay cậu lại vắng mặt hơn nữa ngày rồi.” Một lúc sau, anh vỗ vỗ vào vai Ngôn Kỳ, dẫn đầu trở về cục cảnh sát.

Thiệu Tây Bội lẳng lẳng ngồi trong phòng khách sạn, nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, cầm quyển sách trên tay nhưng không nhìn vào chữ nào.

Phó Chính đến thành phố J sau ba giờ lái xe hết tốc lực, bây giờ trên người anh không có đồng nào, quần áo lam lũ, hơn nữa ngay cả điện thoại cũng bị anh ném vụn ở trước cổng bệnh viện rồi.

Cô biết hôm nay là lễ đính hôn của anh, thật sự là có nằm mơ cô cũng không ngờ tới, anh lại vứt bỏ tất cả mọi thứ, ngàn dặm xa xôi đến tìm cô.

Thật vất vả lắm cô mới có thể đối mặt với cuộc sống không có anh, nhưng chỉ một hành động thế này của anh, trong phút chốc đã khiến cho bao nhiêu công sức của cô đều đổ sông đổ biển hết rồi.

Từ trong phòng tắm bước ra, Phó Chính thấy cô đang lúi chần nệm trong tủ ra, trải trên sàn nhà, anh cau mày, lạnh lùng nói: “Anh không ngủ dưới sàn nhà đâu.”

“Em ngủ.” Cô lạnh nhạt trả lời, lấy cái gối qua.

Anh ngẩn ra, giọng nói càng lạnh lùng hơn, “Thế nào? Phân chia rõ ràng để giữ lòng trung trinh với Tiêu An sao?”

“Cám ơn anh hôm nay đã tới đây.” Giọng của Thiệu Tây Bội hơi xa cách, “Lúc cô Lương tới tìm em tính sổ, làm phiền anh nói với cô ấy một tiếng, cũng không phải do em muốn anh tới đây.”

Phó Chính khoanh tay nhìn cô một hồi, cười lạnh: “Em cảm thấy nếu anh tới đây rồi, vẫn còn muốn trở về dọn dẹp cái cục diện rối rắm đó sao?”

“Đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến em.” Cô tiếp tục nói lời lạnh nhạt, giữ tóc chuẩn bị nằm xuống.

“Thiệu Tây Bội, giấc mộng đẹp của em đã kết thúc rồi.” Ánh mắt anh lạnh lùng, đưa tay kéo cô đến trước mặt, “Chỉ cần anh còn sống, em đừng mơ tưởng đến chuyện nâng khăn sửa túi cho tên kia.”

“Anh làm như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ?” Cô thở dài, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, “Vâng, em thừa nhận em vô cùng cảm động, anh vứt bỏ chuyện anh xem trọng nhất sang một bên để đến tìm em, nhưng anh muốn em trả cho anh như thế nào đây?”

“Trở về cùng anh.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Chúng ta còn trở lại được sao?” Cô buồn bã cười, “Trước kia anh cũng đã cho em hi vọng hết lần này đến lần khác, đến nỗi có lúc em cảm thấy anh đối với em thật sự khác biệt, anh để ý đến em, anh thích em, nhưng mà ngày hôm sau anh lại có thể lên giường với người phụ nữ khác, hoặc là mười ngày nửa tháng cũng không để ý tới em, những chuyện đó em đều chịu đựng, em cũng không hối hận.”

“Tình cảm như chuyện uống nước, ấm hay lạnh đều tự mình biết, đi theo anh nhiều năm như vậy, em bị coi thường đã sớm cũng không quan tâm đến danh dự gì nữa, nhưng bây giờ anh lại không màng tốt xấu, bỏ mặc con đường làm quan của mình như vậy để chạy tới đây tìm em, em thật sự không gánh nổi.”

Phó Chính lẳng lặng nghe cô nói xong, ánh mắt lạnh lẽo lại mang theo chút ảm nhẫn.

“Không phải một mình em bị coi thường.” Một lúc sau, anh vén chăn lên nằm vào, “Nếu em chộc tới anh, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, trở về hay không là do anh quyết định.”

Ngày hôm sau về đến thành phố S là vào buổi trưa, lúc Phó Chính dừng xe lại, Thiệu Tây Bội mới phát hiện anh đã chở cô đến dưới lầu của khu nhà trọ trước kia.

Đến tầng trệt, anh lại chỗ bồn hoa lấy ra chìa khóa, mở cửa một cách quen thuộc.

Trong phòng không thay đổi bất cứ thứ gì, hình như có người quét dọn sạch sẽ sáng sủa hơn, mấy tháng trước cô tự tay giao chìa khóa cho khách trọ mới, sau đó một mình ngồi bên cạnh bồn hoa dưới lầu cả buổi tối.

Nơi này lưu giữ kỷ ức bao nhiêu năm qua của cô và anh, cho dù là tốt hay xấu, đau thương hay vui vẻ, cũng chỉ là một cái nháy mắt, tất cả mọi chuyện cũng chỉ có một mình cô chịu đựng.

Cô đang ngây ngẩn, đột nhiên cảm thấy có một cái gì đó lông lá kéo ống quần của cô, cúi đầu nhìn, mũi cô bắt đầu đau xót.

Vừa bị cô đưa đi không lâu, Khoai Sọ đang lười biếng lẩn lộn cạnh chân cô, giống như những buổi tối trước đây, lúc cô trở về nhà từ cửa hàng thú cưng, cứ đúng lúc đúng giờ là nó ở trước cửa ra vào để chào đón cô.

“Tự mình cho là đúng, rốt cuộc bản lãnh đó em học được từ ai hả?” Phó Chính đưa lưng về phía cô, giọng điệu vẫn xấu xa như trước, “Nhà cửa của anh muốn bán cho ai thì bán à? Em nghĩ em là ai hả?” Thiệu Tây Bội khom lưng ôm lấy Khoai Sọ, không lên tiếng.

Anh quay đầu lại thấy cô đỏ mắt không nói lời nào, bộ dạng không chịu phối hợp, sắc mặt anh càng khó coi hơn, bước mấy bước đi vào phòng ngủ rồi lại đi vòng vèo ra ngoài, lấy Khoai Sọ ra khỏi ngực cô rồi vứt sang bên cạnh, kéo tay cô đi đến trước bàn ăn, đặt cái gì đó lên bàn “bộp” một tiếng.

Đây là tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đất.

Tên chủ hộ chính là tên của cô, tên người đồng sở hữu ở bên cạnh chính là tên của anh.

“Căn hộ khác của anh cũng đã bán, trên giấy chứng nhận căn hộ này có một nửa là của anh đó.”

Cái người thuê lại phòng này chính là người anh phái tới, từ sau khi cô chuyển đi, anh vẫn ở nơi này, rất ít

khi trở về nhà họ Phó.

“Anh sẽ tiếp tục ở trong căn hộ nhỏ này, chín năm, mười năm... Đây là nhà anh, em không có quyền độc chiếm nó.” Anh ném chìa khóa xuống, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Lúc Ngôn Hinh trở về phòng để lấy đồ, từ đằng xa đã nhìn thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đang đứng ở lầu dưới, cô dụi dụi mắt, chạy nhanh tới cất cao giọng gọi: “Anh Nồi?”

Đơn Cảnh Xuyên quay lại thấy cô thì gật đầu, Ngôn Hinh đảo tròn mắt, cười híp mắt nói: “Thỏ xù lông đang tự học ở trên lớp, em dắt anh tới đó nha.”

Lúc đến cửa phòng học, vẻ mặt Đơn Cảnh Xuyên trở nên đen thui ngay lập tức, Cố Linh Nhan đang ngồi cúi đầu chơi trò chơi bên cạnh cửa sổ, ngồi bên cạnh cô là chàng hot boy của học viện mỹ thuật lần trước, đang suy nghĩ xuống tay thế nào với bộ dạng sỗ sàng của cô.

Ngôn Hinh chạy vào phòng học trao đổi ánh mắt với Đại Ngải, hai người cùng nhau lôi Cố Linh Nhan đẩy ra ngoài phòng học.

“Anh tới làm gì? Không phải em đã nói chia tay với anh rồi sao.” Cố Linh Nhan hùng hổ, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh.

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên thâm trầm, cảm thấy nghẹn một hơi ở ngực, đứng bất động tại chỗ.

Trong lòng Cố Linh Nhan hơi lúng túng, ngẩng cằm lơ đãng liếc nhìn anh.

Chỉ thấy anh ném cái gì đó trong tay vào trong thùng rác bên cạnh, cất bước ra hành lang đi xuống dưới, Đại Ngải đứng trước cửa phòng học hung hăng đá Cố Linh Nhan một cước, “Anh ấy cũng đã tìm đến trường học rồi mà cậu vẫn còn ngông cuồng hả, bản thân cậu là người sai, cuồng cái rắm á!”

Cố Linh Nhan bị cô nàng đá đau đến suýt rơi nước mắt rồi, nhìn bóng dáng của Đơn Cảnh Xuyên biến mất ở đầu hành lang, cắn răng nhắc chân đuổi theo.

Chân của anh dài nên đi rất nhanh, cô vắt hết sức lực mới đuổi kịp anh ở bên cạnh sân thể dục, Đơn Cảnh Xuyên bị cô tóm chặt tay áo, dừng bước lại nhưng không nói gì.

“Anh chạy cái gì mà chạy...” Cô tức giận thở hổn hển bước tới trước mặt anh, “Em nói chơi nói lấy mà anh lại làm thật hả?”

Đơn Cảnh Xuyên mím môi, trong lòng anh thầm nhắc mình phải dần cơn giận xuống để nói chuyện đàng hoàng với cô, nhưng lời nói ra vẫn nghiêm nghị hơn mấy phần so với bình thường, “Em là người lớn, rất cuộc có ý thức chịu trách nhiệm đối với lời nói và hành động của mình không?”

Trong một khoảng thời gian dài anh đã ít dùng cái giọng điệu này để nói chuyện với cô, Cố Linh Nhan bị anh dạy bảo nên hơi sững sờ, nước mắt lập tức rơi xuống ào ạt.

Anh thấy cô bụm mặt khóc hu hu, sắc mặt sa sầm cũng hơi dần ra, trầm giọng nói: “Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?”

Cố Linh Nhan thấy anh mắng liên tục cũng không thềm đỗ mình, trong lòng uất ức vô cùng, khóc dữ dội hơn, lúc này mấy đôi tình nhân nhỏ đang tản bộ xung quanh đó cũng nhìn về phía này, Đơn Cảnh Xuyên hơi do dự, nắm tay cô kéo đến góc yên tĩnh phía sau sân thể dục.

“Em biết mình sai rồi mà.... Em biết em không hiểu chuyện, rất tùy hứng luôn làm loạn lên với anh, nhưng anh lớn hơn em nhiều như vậy, chẳng lẽ không nên bao dung cho em, thông cảm cho em sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, thút tha thút thít nói.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, “Không ai có nghĩa vụ luôn nhường nhịn em, giữa người với người là công bằng, quan tâm và thông cảm hỗ trợ lẫn nhau cho dù anh có lớn hơn em rất nhiều, anh càng hy vọng em có thể hiểu những đạo lý này.”

Cô trầm mặc một hồi, nói khẽ: “Em cũng rất muốn trở nên chín chắn thông tình đạt lý, nhưng mà bây giờ em cảm thấy mình rất khó làm được, tất cả những người bên cạnh anh đều hiểu chuyện hơn em quá nhiều, em rất sợ có một ngày anh sẽ chán ghét em, cho nên em nghĩ hay là em tự rời đi trước, không muốn đợi đến cái ngày anh thật sự không cần em nữa...”

Cho dù cô hiểu rõ anh là người thế nào, bởi vì bao nhiêu năm nay cô luôn thiếu cảm giác an toàn nên hay nổi loạn, cô rất thích anh, cho nên trong tiềm thức càng tự ti.

Đơn Cảnh Xuyên khẽ thở dài, từ từ ngồi xổm xuống nắm lấy vai cô.

“Anh thật sự xem em là một đứa trẻ, đây là sai lầm của anh, anh không muốn để cho em biết những chuyện phức tạp mà ở tuổi em không nên biết, nhưng mà sau này nếu em muốn biết anh đều có thể nói cho em biết. Lần trước em nói em cảm thấy cuộc sống của anh không cần đến em....em cảm thấy ba mẹ của anh, bạn bè của anh đều không thích em, những lời này anh không đồng ý.”

“Mặc dù trước đây anh đã nói qua, nhưng anh hi vọng từ nay về sau em phải nhớ kỹ, nếu em đồng ý làm vợ của anh thì đó chính là vinh dự cả đời anh.”

Cố Linh Nhan ngơ ngác nhìn anh, lời anh nói không phải lời tâm tình, nghe vào tai giống như buổi lễ đăng quang trang nghiêm long trọng, nhưng cô lại cảm thấy mắt mình cay cay.

“Sau này anh có ép em uống nước cà chua em cũng sẽ không nổi giận với anh nữa...” Một lúc lâu sau, cô nhào vào trong lòng anh thổ thổ.

“Em cũng sẽ không tùy tiện nói chia tay, quãng đồ đặc của anh rồi bỏ chạy....Xin lỗi anh, Nồi.” Thổ xù lông rất nghiêm túc nhận sai: “Mặc dù anh không hề biết đồ con gái, luôn nói đạo lý lớn, em cũng sẽ không ghét bỏ anh.”

Em sẽ cố gắng nghe lời anh, nghiêm túc học hỏi những chuyện mà trước đây không có ai dạy em.

“Ngoan.” Anh đáp lại, ôm cô vào lòng, vuốt vuốt tóc cô.

Đây là cách yêu thương của anh, anh đang dùng cách của mình để dạy bảo cô trở nên tốt hơn trước đây.

Tình yêu chân thành là cùng nhau phát triển mới có thể yêu đến tận xương tủy, cho dù con đường tương lai vẫn còn rất dài, có em ở bên cạnh, anh tin tưởng sẽ không có gì khó khăn cả.

45. Chương 39: Chương 36

Editor: Thoa Xù

Lần này chuyện hủy hôn của quan chức bị bàn tán khắp thành phố.

Chuyện Phó cục trưởng tự ý rời khỏi buổi lễ đính hôn của mình vang danh khắp nơi trong giới chính trị của thành phố S, mối quan hệ giữa nhà họ Lương gia và nhà họ Phó được tuyên bố là hoàn toàn rạn nứt, những người còn lại đều cẩn thận quan sát tình hình.

Người trong nhìn qua vẫn âm trầm khó dò như thường ngày, nhưng thư ký ở bên cạnh anh và tâm phúc Phương Miên đều cảm thấy dường như tâm tình của anh rất tốt.

Lúc trận mưa vừa dứt thì Lương Kha tới, thư ký đã nhìn thấy cô ta từ phía xa xa nhưng dứt khoát không thông báo, trong lòng cảm thấy may mắn vì sắp được xem kịch vui.

Cửa phòng làm việc bị Lương Kha đóng sập một cái đến rung trời, Phó Chính đang mở cuộc họp thông qua máy vi tính, thấy cô ta đi vào cũng không thêm ngẩng đầu.

Đợi đến khi anh tắt máy vi tính cũng đã là hai giờ sau rồi, Lương Kha ngồi trên ghế sofa vẻ mặt không cảm xúc, gương mặt luôn luôn ngang ngược kiêu ngạo giờ đây nhìn qua đã hơi tiêu tụy.

“Có phải anh điên rồi không?” Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào anh: “Vì như một cô gái như vậy mà anh không cần mọi thứ nữa hả?”

Thấy anh không trả lời, cô ta cắn môi quát lên: “Phó Chính, thẻ diện của tôi cũng mất hết rồi, sau này con đường làm quan của anh vô cùng bất lợi, trước đó anh đã đồng ý với tôi rồi mà? Bây giờ anh lại nuốt lời sao?”

Anh đóng tài liệu lại, lạnh nhạt nói, “Ngày mai tôi chuyển một số tiền vào tài khoản của cô, những việc còn lại thứ lỗi cho tôi không giúp gì được, về phần chuyện công việc càng không tới phiên cô tới đây quơ tay múa chân.”

“Tôi đã biết anh hai mươi năm rồi Phó Chính, anh cho là tôi muốn lấy tiền của anh sao? Hay là mưu tính gì với nhà họ Phó các người?” Cô ta giơ tay hất cái ly trên bàn văng lên trên tường, “Cô ta dựa vào đâu mà so với tôi, cô ta cho anh được cái gì? Anh tưởng rằng tôi không biết đối với anh mà nói thì tôi và cô ta đều như nhau sao, không có bất cứ một cô gái nào có thể nói chuyện yêu đương với anh hết.”

Lúc này Phó Chính đã đi đến cạnh cửa, anh đưa lưng về phía cô ta, giọng hồ hững: “Điều cô ấy có thể cho tôi, cô mãi mãi không cho được.”

“Còn nữa Lương Kha.” Anh thông thả ung dung nói: “Đừng có làm ra vẻ như mình trung trinh một lòng một dạ với tôi như vậy, không phải thằng con trai lớn lỗ mãng nhà họ Ngôn đã tuyên bố không phải cô thì không lấy sao.”

Anh chưa dứt lời Lương Kha đã đổi sắc mặt, cô ta giật giật môi vừa định nói gì đó, anh cũng đã bước nhanh khuất bóng trong hành lang.

...

Lúc về đến nhà, trong phòng đã có mùi thơm của cơm, Khoai Sọ cuộn lại thành một cục lười biếng nằm trong phòng khách liếc mắt nhìn anh, anh nới lỏng cà vạt, bước vào trong phòng bếp đảo mắt nhìn quanh.

Thiệu Tây Bội mặc tạp dề đang nấu canh, nghe tiếng anh về thì thản nhiên liếc nhìn anh giống như thường ngày, rồi lại tiếp tục nấu ăn.

Phó Chính nhìn bóng lưng của cô nghiêng rảnh rảnh, nhưng cũng không thể làm gì, đẩy mắt kính lên ngay ngắn rồi đi thay quần áo.

Sau bữa cơm chiều anh đang xử lý tài liệu ở bàn làm việc, cô ôm Khoai Sọ ngồi trên sofa xem ti vi, trong phòng chỉ có tiếng của ti vi, nghe vào tai anh tuy là tạp âm, nhưng cũng không cảm thấy ồn ào.

Trong khoảng thời gian này hai người ở bên cạnh nhau, cô dùng thẻ của anh để lo chuyện cơm nước sinh hoạt hàng ngày, sau khi tan việc về nhà hoàn toàn không có bất cứ trao đổi gì, ai làm chuyện nấy, cũng đặc biệt hài hòa.

Có lúc cô tắm xong ra ngoài, mặc đồ ngủ tóc thì ẩm ướt tập yoga ở phòng khách, lúc lơ đãng anh hay nhìn cô tập qua hình ảnh phản chiếu của máy vi tính, trong lòng ngứa ngáy khó chịu nhưng vẫn bấm bụng nhẫn nhịn.

Từ khi nào mà anh trở nên lo này sợ nọ như vậy chứ? Tuy đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh dụi dằm nhận thua, đúng là trên danh nghĩa anh chỉ xin cô ở lại, nhưng bây giờ ngày nào anh cũng phải nhìn sắc mặt của cô, muốn nhìn tới khi nào đây?

Thôi, hiện tại chỉ cần có thể nhìn thấy cô là tốt rồi.

Tiêu An đến rừng trúc ở khu ngoại thành vừa đúng hoàng hôn, Thiệu Tây Bội đã đợi sẵn ở đó, trong tay đang cầm chén trà nhìn rừng trúc đến mất hồn.

“Bội Bội.” Anh gọi một cách từ tốn, cất bước đi tới chỗ cô: “Trong cục có chuyện cho nên mới đến trễ, em chờ lâu rồi à.”

Cô lắc đầu, đưa chén trà cho anh: “Em cũng vừa pha xong, ném thử xem.”

Tiêu An nhận lấy bằng hai tay, hòa vào mũi là một mùi hương thoang thoảng thấm vào lòng người. Anh lập tức kê vào miệng chén uống một hớp, một lúc lâu sau mới nói: “Trà ngon.”

Thiệu Tây Bội quay đầu nhìn anh khẽ cười: “Cám ơn.”

Anh nhắm mắt lại, cố gắng để cho giọng của mình ổn định hơn một chút: “Bội Bội, anh không hối hận.”

Tình cảm của anh tuyệt vọng mà nồng đậm, tàn nhẫn mà trí mạng, trong lúc đó anh ta và em đã cùng trải qua những vết đao vết sẹo mà chỉ có hai người mới biết rõ thôi. Anh có yêu em sâu đậm hơn nữa, cũng không đầu lại tình cảm của em dành cho anh ta, em vui vẻ chịu đựng những thương tích mà anh ta đã gây ra.

“Vật hợp theo loài, ngưi tầm ngưi mã tầm mã.” Cô nhìn anh, như trút được gánh nặng, ”Anh

họ đề tiếp, em cũng vậy chỉ có thể đề tiếp ở bên ngoài anh
họ với em lòng, anh lại tốt như vậy, không nên bị em
lừa lạt.⁶

"Lên nào cũng tự chửi nháy mắt anh."

"Em đi như vậy, anh ấy có đến ăn nhón nháy đến, thì càng đi như vậy thôi."

Không ai nói với, em gái lướt nhẹ qua rừng trúc, Vào
 Áo nhìn theo bóng lưng cô, chợt nhận ra em thấy như mọi
 giờ xưa.

Loại này làm sai trọng tâm thông điệp chính cũng ngày càng gia, nhưng không chỉ có một người, chỉ thông phần 2/30. Nó chính dụng sai hoàn toàn phần trọng, phần sau là một lần cách lại, một lần nữa đi lại nữa, lần nhận thấy có một nếp nhúng vào ra.

Huộc chiến trận được tin tức cũ ông đến vùng ngoại thành với anh, anh đang theo dự cuộc họp những nhà hoạt động bên lực dân theo người đi tìm cũ, hãy giữ lại thấy cũ đang ở cùng Việt An, trong phút chốc lòng anh hạnh như phút cuối lớp hàng này ha thưa.

Từ đó An thấy thế chỉ cần cười với Thuận Tâm Hẹn, không đi ra khỏi rừng trúc, ngày nào cũng ở ở phía sau P. Chính từ người đầu tiên này bắt đầu này cũng như thế với những cái tay từ tay người.

“Còn” Tôi đây, ít khi khoe miệng cười, nhưng Phải Chi
vẫn chỉ hình ảnh nhún cò, trong ánh mắt chân một chút c
203

Một trái long nhãn dằm ở đường chân trời phân tầng, trong lòng trái nhúng về hướng sông động, rất cuộc anh cũng không nhận nhận được đi về phía trước này hắt, hắt tay anh đã vào trong ngực.

Thị trấn Tây Ngự đã được cho giải thể, thời gian dài một bộ

thời gian **chính** là một vấn đề rất khó khăn và cần phải được
điều tra.

Sau này có bao nhiêu cái tên như tên thương dân dân, có thể bị kẻ xấu vận dân này sao?

Tôi chỉ biết không có gì phải hối hận, không ai gì có thể thay thế được.

Một lần bạn được giao thành phố S cũng đã đến, rồi cuộc "Chợ Lúa" diễn ra cũng đúng ngày hè và cũng vui vẻ, hân hoan và cả đến Ngân Hàng để phòng ngừa và phòng bị cho lâu dài, bởi vì biết cho sau khi Dân Cảnh Xương ương nước sẽ đến đến và, bị có sự hợp tác của những người không chỉ cho sau khi là bên này của đất nước là của người dân là lại là sự đoàn kết và

Loại không còn bao lơn nữa thì đến nhà cũ, dùng lược chải vào một căn đường nhỏ bằng người, người của địa phương lấy nước tắm ở giếng xưa và đặt nhiều chậu nước trước người mới chải được hết tóc. Rồi chải xuống phần dưới cơ thể, gội đầu sạch lại bằng nước tắm gội thông thường.

"Còn quý?" Anh hùng lờ mờ cười, cô làm một quẹo
vào anh, rồi đẩy anh ra xa bằng cái tay mà chân bà lêu ngoa
vờng vạng trên người anh, một tay chống lên vai của anh
một tay vào ngực dưới ghì xe đẩy chính chết mũi, đẩy
chính ghì lái ngọ kết nước ở phía sau.

"Mhew Mhew." Lưu Cánh Kỵngs quỳ sát trước bệ
đứng tức tức cô, gắp tay hơi khấn tạ: "Con đường còn
gập gềnh này..."

"Còn xuất không từ con người à?" Tác giả hỏi tiếp, tác giả dành thời giờ, để người đọc suy nghĩ bằng giọng nói trong. "Nếu Anh có muốn thử bằng xe một chút không?"

Cô tức giận lắm, anh nghe lại sự kiện lần nữa, biết
đây anh trẻ tuổi, tại cô đã thừa nhận câu đầy lòng của em
m, lần này anh đã bắt đầu quên cô anh xuống.

Tay là huyệt từ không, nhưng đi vào cũng là ở huyệt này theo tính tính trước đây cho với tính đánh chết cũng từ không chết, nhưng khi vào thấy có năng lượng hóa lỏng hóa khí, luôn với nó nên năng lượng hóa trước với nó, với thì cái này cũng rất lỏng lại hóa năng lượng chảy xuống đến chỗ không ngừng, cuối cùng nó rơi g

Đến sáng hôm sau của ngày hôm nay, dường như "Cả
Linh Mẫn cũng bằng lòng, cô người nữ thân thiện của
cô, sau đó cô phải chờ đợi anh của mình, cũng
càng lâu từ từ đến anh của cô."

Có những nhà đi, lúc nào vào thời kỳ có hoa lá khảm, hoa văn có hoa lá khảm. Từ cuối Nguyên còn nhận được cách học của cả hai nhà này nhưng vẫn có giúp người lấy một số công nghệ, các nhà đứng trên tầng lầu, xuống lại để các người khác lấy các hàng và khi đến họ

Tiếng xe người xe cũng chỉ an lành, cuối cùng là Lê
Linh Thảo đã gặp với đó của anh thì cũng đi một bữa
khép người, đó mới gọi vào tại anh anh là thì hẳn hẳn
tính. Bưu Cảnh Xuyên thì hẳn hẳn một người ở người ở
đó nó theo cái đó để cho nó tự chúng mình.

“Hỡi...” Có thể đến cả trăm ngàn, từ năm trăm đến ngàn người, chỉ một nước đến một nơi uống nước và đến một giếng một hồ từ cả Đàng ngoài Đàng trong hàng chục hàng trăm, trái ngược với trường hợp này, vào năm nghìn người chỉ có một hồ nước và một giếng nước từ cả Đàng ngoài Đàng trong hàng chục hàng trăm trái ngược lại.

Đặt nhện ở một góc thang gác, để nhện cũ vào trong ngách. Có Lành Nhạn bị nhện dè dặt lập tức chạy vào chỗ nhện nhện, nhện nuốt lại nhện mà nhện cũng nuốt nhện.

“Liệu việc có một bà lão đi ngược qua, chống cây gậy của không khí vào trong xe, anh em có trong lòng, hợp thể toàn thân càng thăng, chỉ sau khi bà lão này đi cách xa ta khoảng 10, anh em mới có thể vào tới nhà của cô. “Cứ như thế của người ta nghĩ tưởng muốn vào làm sao?”

"Mời kìa," Cô từ từ hồi phục, đi một nhón anh, "Em chưa ăn sao, em còn muốn..."

“Cổ nhân giúp họ đời mới sống như mới cách nghĩ đời,
đúng thương cho Dân Cảnh Khayn mới thành nước tôi
chính tạo báo thù. Như lần này lượt bị cũ đang chưa họ
đi để triết đi để con đường không còn lối cũ, dân phải
100 năm đời chờ mới không còn cũ nữa ngàn đời lưu
câu rằng lòng họ sống lại họ sống lại”

Lưu ý với chủ đề đang trình bày khác nhau, hãy giữ sự
người bên ngoài g. tức, đánh phải vào chính người mà
đưa ra lời đánh.

[illegible]

Sau khi biết được tay chân có nhân nhân, việc lựa chọn không còn, nên giao tiền riêng muốn anh đưa có tiền lên, sau khi Dục Kỳ Phay vào trong biết anh có năng lực nên giao việc riêng phay được với năng lực của anh, lại là anh được tiền anh có tiền anh có tiền lên.

“Là Linh Nhoen nhón nhón trong lòng anh của bạn bạn
nhỏ típ có lòng của anh chơi. Bạn Linh Nhoen đưa
người đi đến cửa, sẽ có xe của cô trên giường này.” “Vào
nhà tôi đây chơi game nào, bạn Nhoen ngủ với anh chơi
bà?”

"Mặt trời." Bà lão bần củi cười, những đường nhăn ngược mắt, "Và sẽ nhớ anh lâu, cực kỳ!"

Anh bắt đầu đi câu mỗi lần, đặt nhử nhay của phòng 15, Cao Kỳ Kỳ trên miệng ngựa một lần trước trên 10 câu từ lúc đi ra, nhay nhay hai người học tập tập tức nhay nhay nhay nhay.

"Giáo phái này Doan Cảnh Khuyết mới hiểu được cái gì gọi là đạo lý sau khi phóng lựu chất dịch phổi chất thận"

46. Chương 39: Không Hối Hận

Lần này chuyện hủy hôn của quan chức bị bàn tán khắp thành phố.

Chuyện Phó cục trưởng tự ý rời khỏi buổi lễ đính hôn của mình vang danh khắp nơi trong giới chính trị của thành phố S, mối quan hệ giữa nhà họ Lương gia và nhà họ Phó được tuyên bố là hoàn toàn rạn nứt, những người còn lại đều cẩn thận quan sát tình hình.

Người trong nhìn qua vẫn âm trầm khó dò như thường ngày, nhưng thư ký ở bên cạnh anh và tâm phúc Phương Miễn đều cảm thấy dường như tâm tình của anh rất tốt.

Lúc trận mưa vừa dứt thì Lương Kha tới, thư ký đã nhìn thấy cô ta từ phía xa xa nhưng dứt khoát không thông báo, trong lòng cảm thấy may mắn vì sắp được xem kịch vui.

Cửa phòng làm việc bị Lương Kha đóng sập một cái đến rung trời, Phó Chính đang mở cuộc họp thông qua máy vi tính, thấy cô ta đi vào cũng không thèm ngẩng đầu.

Đợi đến khi anh tắt máy vi tính cũng đã là hai giờ sau rồi, Lương Kha ngồi trên ghế sofa vẻ mặt không cảm xúc, gương mặt luôn luôn ngang ngược kiêu ngạo giờ đây nhìn qua đã hơi tiều tụy.

“Có phải anh điên rồi không?” Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào anh: “Vì như một cô gái như vậy mà anh không cần mọi thứ nữa hả?”

Thấy anh không trả lời, cô ta cắn môi quát lên: “Phó Chính, thể diện của tôi cũng mất hết rồi, sau này con đường làm quan của anh vô cùng bất lợi, trước đó anh đã đồng ý với tôi rồi mà? Bây giờ anh lại nuốt lời sao?”

Anh đóng tài liệu lại, lạnh nhạt nói, “Ngày mai tôi chuyển một số tiền vào tài khoản của cô, những việc còn lại thứ lỗi cho tôi không giúp gì được, về phần chuyện công việc càng không tới phiên cô tới đây quơ tay múa chân.”

“Tôi đã biết anh hai mươi năm rồi Phó Chính, anh cho là tôi muốn lấy tiền của anh sao? Hay là mưu tính gì với nhà họ Phó các người?” Cô ta giơ tay hất cái ly trên bàn văng lên trên tường, “Cô ta dựa vào đâu mà so với tôi, cô ta cho anh được cái gì? Anh tưởng rằng tôi không biết đối với anh mà nói thì tôi và cô ta đều như nhau sao, không có bất cứ một cô gái nào có thể nói chuyện yêu đương với anh hết.”

Lúc này Phó Chính đã đi đến cạnh cửa, anh đưa lưng về phía cô ta, giọng hờ hững: “Điều cô ấy có thể cho tôi, cô mãi mãi không cho được.”

“Còn nữa Lương Kha.” Anh thông thả ung dung nói: “Đừng có làm ra vẻ như mình trung trinh một lòng một dạ với tôi như vậy, không phải thằng con trai lớn lỗ mãng nhà họ Ngôn đã tuyên bố không phải cô thì không lấy sao.”

Anh chưa dứt lời Lương Kha đã đổi sắc mặt, cô ta giật giật môi vừa định nói gì đó, anh cũng đã bước nhanh khuất bóng trong hành lang.

...

Lúc về đến nhà, trong phòng đã có mùi thơm của cơm, Khoai Sọ cuộn lại thành một cục lười biếng nằm trong phòng khách liếc mắt nhìn anh, anh nói lỏng cà vạt, bước vào trong phòng bếp đảo mắt nhìn quanh.

Thiệu Tây Bội mặc tạp dề đang nấu canh, nghe tiếng anh về thì thần nhiên liếc nhìn anh giống như thường ngày, rồi lại tiếp tục nấu ăn.

Phó Chính nhìn bóng lưng của cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không thể làm gì, đẩy mắt kính lên ngay ngắn rồi đi thay quần áo.

Sau bữa cơm chiều anh đang xử lý tài liệu ở bàn làm việc, cô ôm Khoai Sọ ngồi trên sofa xem ti vi, trong phòng chỉ có tiếng của ti vi, nghe vào tai anh tuy là tạp âm, nhưng cũng không cảm thấy ồn ào.

Trong khoảng thời gian này hai người ở bên cạnh nhau, cô dùng thẻ của anh để lo chuyện cơm nước sinh hoạt hàng ngày, sau khi tan việc về nhà hoàn toàn không có bất cứ trao đổi gì, ai làm chuyện nấy, cũng đặc biệt hài hòa.

Có lúc cô tắm xong ra ngoài, mặc đồ ngủ tóc thì ẩm ướt tập yoga ở phòng khách, lúc lơ đãng anh hay nhìn cô tập qua hình ảnh phản chiếu của máy vi tính, trong lòng ngứa ngáy khó chịu nhưng vẫn bấm bụng nhẫn nhịn.

Từ khi nào mà anh trở nên lo này sợ nọ như vậy chứ? Tuy đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh dụi dằm nhận thua, đúng là trên danh nghĩa anh chỉ xin cô ở lại, nhưng bây giờ ngày nào anh cũng phải nhìn sắc mặt của cô, muốn nhìn tới khi nào đây?

Thôi, hiện tại chỉ cần có thể nhìn thấy cô là tốt rồi.

Tiêu An đến rừng trúc ở khu ngoại thành vừa đúng hoàng hôn, Thiệu Tây Bội đã đợi sẵn ở đó, trong tay đang cầm chén trà nhìn rừng trúc đến mất hồn.

“Bội Bội.” Anh gọi một cách từ tốn, cất bước đi tới chỗ cô: “Trong cục có chuyện cho nên mới đến trễ, em chờ lâu rồi à.”

Cô lắc đầu, đưa chén trà cho anh: “Em cũng vừa pha xong, ném thử xem.”

Tiêu An nhận lấy bằng hai tay, hòa vào mũi là một mùi hương thoang thoảng thấm vào lòng người. Anh lập tức kề vào miệng chén uống một hớp, một lúc lâu sau mới nói: “Trà ngon.”

Thiệu Tây Bội quay đầu nhìn anh khẽ cười: “Cám ơn.”

Anh nhắm mắt lại, cố gắng để cho giọng của mình ổn định hơn một chút: “Bội Bội, anh không hối hận.”

Tình cảm của anh tuyệt vọng mà nồng đậm, tàn nhẫn mà trí mạng, trong lúc đó anh ta và em đã cùng trải qua những vết đao vết sọc mà chỉ có hai người mới biết rõ thôi. Anh có yêu em sâu đậm hơn nữa, cũng không dấu lại tình cảm của em dành cho anh ta, em vui vẻ chịu đựng những thương tích mà anh ta đã gây ra.

“Vật hợp theo loài, ngựa tầm ngựa mã tầm mã.” Cô nhìn anh, như trút được gánh nặng, “Anh ấy dễ tiện, em cũng vậy chỉ có thể dễ tiện ở bên cạnh anh ấy mới cam lòng, anh lại tốt như vậy, không nên bị em liên lụy.”

“Em đã có dự định từ trước.” Anh miễn cưỡng cười cười: “Lần nào cũng từ chối nhẫn của anh.”

“Tiêu An.” Cô đứng dậy từ trên ghế trúc, khẽ thở dài: “Em đã như vậy, anh ấy có đâm em thêm mấy dao, thì cũng chỉ như vậy thôi.”

Không ai nói nữa, cơn gió lướt nhẹ qua rừng trúc, Tiêu An nhìn theo bóng lưng cô, đột nhiên cảm thấy như một giấc mơ.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhưng không chỉ có một người, chỉ thấy phía xa xa Phó Chính đang sải bước đi ở phía trước, phía sau là mấy tên cảnh vệ, anh ta bước đi hơi vội, lúc nhìn thấy cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Buổi chiều nhận được tin nói cô chạy đến vùng ngoại thành một mình, anh đang tham dự cuộc họp những vấn đề huy động nhân lực dẫn theo người đi tìm cô, bây giờ lại thấy cô đang ở cùng Tiêu An, trong phút chốc lòng anh lạnh như phủ một lớp băng dày ba thước.

Tiêu An thấy thế chỉ cười cười với Thiệu Tây Bội, cất bước đi ra khỏi rừng trúc, mấy tên cảnh vệ ở phía sau Phó Chính tìm người đến đây mồ hôi, lúc này cũng thức thời vội vàng rút lui ra bên ngoài.

Câu “Tới đây” đã đến khóe miệng rồi, nhưng Phó Chính vẫn chỉ bình tĩnh nhìn cô, trong ánh mắt chứa một chút e sợ.

Mặt trời đang nhạt dần ở đường chân trời phía tây, trong rừng trúc vắng vẻ không tiếng động, rốt cuộc anh cũng không nhẫn nại được đi về phía trước mấy bước, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Thiệu Tây Bội để mặc cho anh ôm, khẽ thở dài một hơi.

Chưa nói tới tha thứ, chưa nói tới tiếp nhận, nhưng mà thói quen chính là một căn bệnh không có cách nào chữa khỏi.

Sau này có bao nhiêu cái tám năm tổn thương đau đớn, có thể hơn tám năm đầu này sao?

Tôi chỉ biết không có gì phải hối hận, không có gì có thể thay thế được.

Mùa hè nóng bức của thành phố S cũng đã đến, rốt cuộc Cố Linh Nhan cũng được nghỉ hè vô cùng vui vẻ, ban ngày cô và đám Ngôn Hinh đến phòng game và phòng bi da lêu lổng, buổi chiều chờ sau khi Đơn Cảnh Xuyên xong việc sẽ đến đón cô, bị cô ép buộc ăn những thức ăn không tốt cho sức khỏe ở khu vực gần đó rồi đi xem phim, sau đó lại lái xe đưa cô về nhà.

Lúc không còn bao lâu nữa thì đến nhà cô, đúng lúc xe chạy vào một con đường nhỏ vắng người, người nào đó chứa đầy một bụng ý nghĩ xấu xa đột nhiên nhào tới trên người anh chàng đang lái xe, Đơn Cảnh xuyên phản ứng cực nhanh, giật nảy mình lập tức đạp thắng xe.

“Cần quấy!” Anh hung hăng lườm cô, cô làm mặt quỷ với anh, cởi dây an toàn dùng cả tay và chân bò lên ngồi vững vàng trên người anh, một tay chống lên vai của anh, một tay mò mẫm dưới ghế xe điều chỉnh chốt mở, điều chỉnh ghế lái ngã hết mức về phía sau.

“Nhan Nhan.” Đơn Cảnh Xuyên quan sát toàn bộ động tác của cô, giọng hơi khản trương: “Em đừng cần quấy nữa...”

“Em mới không có cần quấy á.” Tóc cô hơi dài, tóc đen dính trên cổ, nhìn qua lại thấy đáng yêu vô cùng, “Nồi... Anh có muốn thử rung xe một chút không?”

Cô hỏi nghiêm túc, anh nghe lại sợ hết hồn hết vía, không đợi anh trả lời, tay cô đã thuận thực cởi dây lưng của anh ra, lần xuống kéo dây kéo quần của anh xuống.

Tuy là buổi tối khuya, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài, theo tính tình trước đây của anh thì đánh chết cũng sẽ không chịu, nhưng hôm nay thấy cô nàng đang hào hứng bùng bùng, khuôn mặt nho nhỏ đang hăng hái trước mặt anh, anh chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt lửa nóng đang chảy xuống thân dưới không ngừng, cuối cùng ma xui quỷ khiến anh nói lỏng bàn tay đang ngăn cô lại.

Đối tượng không còn ngăn cản nữa, đương nhiên Cố Linh Nhan càng hăng say hơn, cô mạnh mẽ hôn lên môi anh, sau đó cởi phẳng chiếc quần nhỏ của mình, nâng mông lên từ từ ăn sạch anh.

Cô không ướt át, lúc tiến vào thật sự có hơi khó khăn, hơn nữa cô hơi khấn trương, Đơn Cảnh Xuyên cảm nhận được cánh hoa của cô bị căng đỏ tươi nhưng vẫn cố gắng ngậm lấy nơi đó của anh, anh cảm động cảm thấy bị xoắn lại đến nỗi tưởng như lập tức bùng nổ như khí cầu vỡ.

Trong xe ngoài xe cũng rất an tĩnh, cuối cùng lúc Cố Linh Nhan ăn trọn nơi đó của anh thì cũng đỏ mặt hời hợt người, đỏ mặt ghé vào tai anh tỉnh tể thở hổn hển một tiếng, Đơn Cảnh Xuyên thu hồi tầm mắt đặt ở ngoài xe, ôm eo thon của cô để cho cô tự chuyển động.

“Ừm...” Cô dần dần có cảm giác, đã hơn lúc này rất nhiều, cắn chặt môi đôi mắt mơ màng quyến rũ nhìn anh, gương mặt tuấn tú của Đơn cảnh Xuyên sung huyết đỏ bừng, trong lòng vừa trách mắng mình không bằng cảm thú, trái tim lại cảm thấy ấm áp, vừa cảm nhận sự sát chặt bên dưới và cái miệng nhỏ rên rỉ khiến cho anh muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Đột nhiên ánh mắt anh thay đổi, đè chặt cô vào trong ngực mình, Cố Linh Nhan bị anh đè chặt lập tức chạm vào chỗ sâu nhất, nhắm mắt lại nức nở một tiếng thật dài.

Lúc này có một bà lão đi ngang qua, chống cây gậy cũng không nhìn vào trong xe, anh ôm cô trong lòng, bắt thật toàn thân căng thẳng, chờ sau khi bà lão rời đi cách xe một khoảng xa, anh đen mặt chỉ chỉ vào cái mũi của cô: “Cô nhóc càn quấy, lời anh xuống nước vui lắm sao?”

“Mất hứng.” Cô từ từ hồi phục, đỏ mặt nhìn anh, “Em chưa ăn no, em còn muốn...”

Cô nhóc hấp háy đôi mắt nũng nịu một cách ngây thơ, đáng thương cho Đơn Cảnh Xuyên một thanh niên tốt chính trực bảo thủ, năm lần bảy lượt bị cô dùng chiêu lạ dụ dỗ triệt để đi con đường không còn lối về, đành phải run run nắm đôi chân mảnh khảnh của cô vắt ngang thắt lưng, cắn răng hung hăng xuống tay giằng vò.

Lúc này anh chịu đựng không nhúc nhích, bây giờ sợ người bên ngoài để ý tới, đành phải mau chóng mạnh mẽ đưa cô lên đỉnh.

Tiếng nước dinh dính nhầy nhầy va vào nhau vang lên rõ ràng bên tai, anh nắm chặt hông của cô rồi khuấy đảo, hoa dịch văng ra khắp chỗ ngồi, người gầy ra họa nhắm mắt lại rên rỉ đến khản cả giọng, đành phải hạ giọng cầu xin anh: “Nổi nhẹ một chút....Ngoan....Em thương...”

Đơn Cảnh Xuyên cúi đầu nhìn xuống thấy nơi đó của cô hơi sưng lên, thở hổn hển rút hai tờ khăn giấy từ chỗ ngồi bên cạnh, vội vàng rút ra dùng khăn giấy dọn dẹp.

Sau khi kết thúc tay chân cô mềm nhũn, sức lực cũng chẳng còn, kêu gào làm nũng muốn anh đưa cô lên lầu, sau khi Đơn Cảnh Xuyên sửa sang lại cho cô xong thì nghiêm khắc trừng phạt đánh vào mông cô một cái, lái xe đến dưới lầu nhà cô rồi ẵm cô lên lầu.

Cố Linh Nhan mềm nhũn trong lòng anh còn làm loạn nắn bóp cơ bụng của anh chơi, Đơn Cảnh Xuyên đưa người về đến cửa, sờ tóc của cô trầm giọng nói: “Vào nhà rồi đừng chơi game nữa, tắm xong ngủ

sớm một chút, hả?”

“Biết rồi.” Cô lăm bằm trả lời, nhảy xuống khỏi ngực anh, “Em sẽ nhớ anh lắm, cục cưng!”

Anh bắt đắc dĩ chu môi lên, đột nhiên thấy cửa phòng mở ra, Cao Kỳ Kỳ trên miệng ngậm một điều thuốc trên tay cầm túi rác đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ lập tức nhủu mày sững sốt.

Giờ phút này Đơn Cảnh Xuyên mới hiểu được cái gì gọi là đạo lý sau khi phong lưu nhất định phải chết thảm.

47. Chương 40: Chương 37

Editor: Rùa Lười

Bây giờ ở nhà họ Cố, trừ Cao Kỳ Kỳ ra, chỉ có mấy bà thím hàng xóm đang xoa mặt chường hoặc đang lớn tiếng tán gẫu.

Mà ánh mắt của mọi người cũng không hện mà cùng, trực tiếp đặt lên người con trai duy nhất trong nhà.

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên trầm ổn, mặc cho họ quan sát, chỉ không cao ngạo mà cũng chẳng siểm nịnh nhìn Cao Kỳ Kỳ.

“Chị Cao, đây là bạn trai của Nhan Nhan nhà chị sao?” Một bà dì không nhận được, thả quân mặt chường trong tay xuống, híp mắt hỏi.

“Quý mới biết.” Cao Kỳ Kỳ thối ra một hơi khói thuốc, nhửu mày nhìn Đơn Cảnh Xuyên nói: “Đúng lúc quá, bồn cầu nhà tôi bị hư rồi, cậu đi thông một cái đi.”

Chân Cố Linh Nhan mềm ra, vừa định nhảy ra khỏi ghế salon thì đã đau đến nổi ngã sấp. Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên không đổi, gặt đầu đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

“Cao Kỳ Kỳ mẹ thật quá đáng!” Quả thật là Cố Linh Nhan muốn ném cái gạt tàn trên bàn sang bên đó, nhưng lại nhớ lại lời của Đơn Cảnh Xuyên, cô kiềm chế lại, nắm chặt tay: “Sao mẹ lại có thành kiến với bạn trai con như vậy?!”

Mấy bà dì ở đây đều quen với mẹ con nhà này, tất cả đều bày ra vẻ mặt ta đây không liên quan, Cao Kỳ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Bạn trai? Lông cánh còn chưa mọc đủ mà đã đòi nói chuyện yêu đương?”

Cố Linh Nhan giận đến phát run, “Mẹ thì hiểu! Hải cốt ba tôi còn chưa lạnh bà đã làm loạn rồi! Nói về độ mặt dày tôi có thể so sánh với bà sao?!”

“Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.” Một bà thím vỗ tay một cái, bánh thành linh nói, “Chàng trai này tôi cứ có cảm giác đã nhìn thấy ở đâu ấy!”

“Bà Phùng, bà cũng đừng khất khao quá...” Một bà thím khác khinh thường “Hừ” một tiếng, “Nhưng chị Cao này, cậu con rể này của chị trông cũng không tồi, bối cảnh gia đình thì thế nào?”

“Tôi nhớ ra rồi!” Bà thím vừa nãy vung tay một cái, quả quýt đang nằm trên bàn cũng rơi xuống, “Cậu ta từng lên báo! Chồng tôi còn đặc biệt chỉ cho tôi xem, đó không phải là Cục phó Cục cảnh sát ở sự kiện cướp lại máy bay hai tháng trước sao!”

Lần này, cả phòng khách ồn ào cả lên, Cố Linh Nhan vừa đắc ý nhưng cũng có chút cảnh giác. Lúc này, Cao Kỳ Kỳ lại liếc mắt về phía nhà vệ sinh một cái, tay đẩy mấy quân bài mặt chột ở trên bàn một cái, “Tôi mệt rồi, mọi người về nhà tắm rửa đi ngủ đi!”

Mấy bà thím vốn là muốn ở lại xem kịch vui, nhưng lại ngại danh tiếng Cao Kỳ Kỳ là người đánh đá nhất phố, đành phải quệt miếng đi ra ngoài cửa. Cố Linh Nhan che mũi mở cửa sổ ra cho thông gió, quay người lại đã thấy Cao Kỳ Kỳ đứng ở trước cửa nhà vệ sinh rồi.

“Bác gái, sửa xong rồi.” Đơn Cảnh Xuyên rửa tay rồi lau mồ hôi trên trán. Cao Kỳ Kỳ liếc nhìn bồn cầu một cái, rồi lại quan sát anh một lúc, “Ổng thông gió trong phòng bếp cậu có sửa được không?”

... ..

“Cao Kỳ Kỳ, anh ấy không phải là thợ máy, anh ấy là bạn trai con, sau này sẽ là chồng con, cầu xin mẹ, mẹ lượng thứ cho người con rể này một chút được không!” Đơn Cảnh Xuyên gần như là sửa hết một lần mấy thứ đồ bị hỏng trong nhà họ Cố, Cố Linh Nhan nhìn đáng vẻ utor đầm mồ hôi của người đàn ông nhà mình, không nhin được nữa mà hét lên.

Cao Kỳ Kỳ ngồi trên ghế sofa hưởng thụ gió điều hòa thổi xem ti vi, nghe vậy chỉ nhếch mắt lên, chậm rãi nói: “Cậu là cảnh sát?”

Đơn Cảnh Xuyên bình thần gật đầu.

“Lương một tháng có mấy con số? Nhà cậu có bao nhiêu người? Có mấy căn phòng? Năm sau nó mới 20 tuổi, cậu biết chuyện này không?”

“Tôi thấy cậu vẫn còn giống người bình thường chán, lão nương không rảnh cho cậu giả bộ ngổ ngàng làm trò cười đâu, không trả lời được thì cút!”

Cao Kỳ Kỳ hỏi mấy câu liên tiếp mà hơi thở vẫn vững vàng, không thở dốc, Cố Linh Nhan nghe mà hắc tuyến đầy mặt, vừa định cãi lại thì bị bà ấy chặn miệng: “Con câm miệng cho mẹ, mẹ không hỏi con.”

“Bác gái, lương của cháu cao hơn mấy cảnh sát bình thường một chút, mức lương cũng bình thường, bốn con số. Nhà cháu chỉ có cháu là con trai duy nhất. Ba mẹ cháu ở trong một căn nhà. Nơi mà lần trước bác đến là căn hộ thứ hai của cháu, ngoài ra còn một ngôi nhà nữa ở ngoại ô. Cháu biết năm sau Nhan Nhan sẽ 20 tuổi. Cháu đã nói rồi, đợi bác đồng ý gặp mặt ba mẹ cháu thì chúng ta sẽ xác định chuyện này sau, cháu sẽ cưới cô ấy về nhà.”

Đơn Cảnh Xuyên trình bày từng câu từng chữ một, hoàn toàn không có dáng vẻ tức giận.

“Mức bốn con số?” Cao Kỳ Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Nhưng cũng thế này, cậu sắp ba mươi rồi, nó lại chẳng có tài cán gì, cậu chăm sóc được bản thân mình và nó không?”

Anh trầm mặc một lúc, hơi nghiêng mặt, thấp giọng nói: “Cháu sẽ cố gắng làm việc.”

“Để số điện thoại của cậu lại, sau này tôi gọi lúc nào thì cậu đến lúc đấy, còn bây giờ thì cậu có thể đi rồi.” Cao Kỳ Kỳ tắt ti vi, đứng dậy bước về phía phòng ngủ, “Cố Linh Nhan, từ ngày mai cho đến lúc khai giảng, năm giờ chiều là mẹ phải thấy mặt con rồi, con liệu mà làm!”

Cố Linh Nhan giận đến run người, muốn mắng muốn cãi mà cũng cãi không được. Đơn Cảnh Xuyên nghe lời, kéo cô ra cửa, hạ thấp giọng nói: “Anh nghe lời mẹ em, em cũng nghĩ một chút, sau này đừng cãi nhau với bà ấy nữa, được chứ?”

Quần áo anh ướt đầm, trông lại có vẻ mệt mỏi, nhưng gương mặt anh vẫn là vẻ lạnh lùng trầm ổn. Cố Linh Nhan cay cay mũi, không nhin được mà tiến đến ôm lấy anh gật đầu thật mạnh.

Đường còn dài cứ đi từ từ thôi.

Sau khi ngồi lên xe, Đơn Cảnh Xuyên mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, thở dài một tiếng.

Sau khi Dung Tiễn biết Thiệu Tây Bội lại quay lại căn phòng cũ một lần nữa thì rất tức giận, trực tiếp sút văng cửa nhà cô.

“Thiệt Tây Bội!” Dung Tiễn điên lên, ”Con mẹ nó dây thần kinh nào của cậu bị đứt à?! Ai khóc lóc nói với tớ là phải bỏ anh ta, phải

48. Chương 40: Rượu

Bây giờ ở nhà họ Cố, trừ Cao Kỳ Kỳ ra, chỉ có mấy bà thím hàng xóm đang xoa mặt chườm hoặc đang lớn tiếng tán gẫu.

Mà ánh mắt của mọi người cũng không hèn mà cùng, trực tiếp đặt lên người con trai duy nhất trong nhà.

Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên trầm ổn, mặc cho họ quan sát, chỉ không cao ngạo mà cũng chẳng siểm nịnh nhìn Cao Kỳ Kỳ.

“Chị Cao, đây là bạn trai của Nhan Nhan nhà chị sao?” Một bà dì không nhận được, thả quân mặt chườm trong tay xuống, híp mắt hỏi.

“Quý mới biết.” Cao Kỳ Kỳ thối ra một hơi khói thuốc, nhú mày nhìn Đơn Cảnh Xuyên nói: “Đúng lúc quá, bồn cầu nhà tôi bị hư rồi, cậu đi thông một cái đi.”

Chân Cố Linh Nhan mềm ra, vừa định nhảy ra khỏi ghế salon thì đã đau đến nổi ngã sấp. Sắc mặt Đơn Cảnh Xuyên không đổi, gạt đầu đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

“Cao Kỳ Kỳ mẹ thật quá đáng!” Quả thật là Cố Linh Nhan muốn ném cái gạt tàn trên bàn sang bên đó, nhưng lại nhớ lại lời của Đơn Cảnh Xuyên, cô kiềm chế lại, nắm chặt tay: “Sao mẹ lại có thành kiến với bạn trai con như vậy?!”

Mấy bà dì ở đây đều quen với mẹ con nhà này, tất cả đều bày ra vẻ mặt ta đây không liên quan, Cao Kỳ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Bạn trai? Lòng cánh còn chưa mọc đủ mà đã đòi nói chuyện yêu đương?”

Cố Linh Nhan giận đến phát run, “Mẹ thì hiểu! Hai cốt ba tôi còn chưa lạnh bà đã làm loạn rồi! Nói về độ mặt dày tôi có thể so sánh với bà sao?!”

“Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.” Một bà thím vỗ tay một cái, bánh thành linh nói, “Chàng trai này tôi cứ có cảm giác đã nhìn thấy ở đâu ấy!”

“Bà Phùng, bà cũng đừng khắt khe quá...” Một bà thím khác khinh thường “Hừ” một tiếng, “Nhưng chị Cao này, cậu con rể này của chị trông cũng không tồi, bối cảnh gia đình thì thế nào?”

“Tôi nhớ ra rồi!” Bà thím vừa nãy vung tay một cái, quả quýt đang nằm trên bàn cũng rơi xuống, “Cậu ta từng lên báo! Chồng tôi còn đặc biệt chỉ cho tôi xem, đó không phải là Cục phó Cục cảnh sát ở sự kiện cướp lại máy bay hai tháng trước sao!”

Lần này, cả phòng khách ồn ào cả lên, Cố Linh Nhan vừa đắc ý nhưng cũng có chút cảnh giác. Lúc này, Cao Kỳ Kỳ lại liếc mắt về phía nhà vệ sinh một cái, tay đẩy mấy quân bài mặt chườm ở trên bàn một cái, “Tôi mệt rồi, mọi người về nhà tắm rửa đi ngủ đi!”

Mấy bà thím vốn là muốn ở lại xem kịch vui, nhưng lại ngại danh tiếng Cao Kỳ Kỳ là người đánh đá nhất phố, đành phải quẹt miếng đi ra ngoài cửa. Cố Linh Nhan che mũi mở cửa sổ ra cho thông gió, quay người lại đã thấy Cao Kỳ Kỳ đứng ở trước cửa nhà vệ sinh rồi.

“Bác gái, sửa xong rồi.” Đơn Cảnh Xuyên rửa tay rồi lau mồ hôi trên trán. Cao Kỳ Kỳ liếc nhìn bồn cầu một cái, rồi lại quan sát anh một lúc, “Ông thông gió trong phòng bếp cậu có sửa được không?”

.....

“Cao Kỳ Kỳ, anh ấy không phải là thợ máy, anh ấy là bạn trai con, sau này sẽ là chồng con, cầu xin mẹ, mẹ lượng thứ cho người con rể này một chút được không!” Đơn Cảnh Xuyên gần như là sửa hết một lần mấy thứ đồ bị hỏng trong nhà họ Cố, Cố Linh Nhan nhìn đáng vẻ ướm đầm mồ hôi của người đàn ông nhà mình, không nhìn được nữa mà hét lên.

Cao Kỳ Kỳ ngồi trên ghế sofa hưởng thụ gió điều hòa thổi xem ti vi, nghe vậy chỉ nhếch mắt lên, chậm rãi nói: “Cậu là cảnh sát?”

Đơn Cảnh Xuyên bình thần gật đầu.

“Lương một tháng có mấy con số? Nhà cậu có bao nhiêu người? Có mấy căn phòng? Năm sau nó mới 20 tuổi, cậu biết chuyện này không?”

“Tôi thấy cậu vẫn còn giống người bình thường chán, lão nương không rảnh cho cậu giả bộ ngớ ngẩn làm trò cười đâu, không trả lời được thì rút!”

Cao Kỳ Kỳ hỏi mấy câu liên tiếp mà hơi thở vẫn vững vàng, không thở dốc, Cố Linh Nhan nghe mà hắc tuyến đầy mặt, vừa định cãi lại thì bị bà ấy chặn miệng: “Con câm miệng cho mẹ, mẹ không hỏi con.”

“Bác gái, lương của cháu cao hơn mấy cảnh sát bình thường một chút, mức lương cũng bình thường, bốn con số. Nhà cháu chỉ có cháu là con trai duy nhất. Ba mẹ cháu ở trong một căn nhà. Nơi mà lần trước bác đến là căn hộ thứ hai của cháu, ngoài ra còn một ngôi nhà nữa ở ngoại ô. Cháu biết năm sau Nhan Nhan sẽ 20 tuổi. Cháu đã nói rồi, đợi bác đồng ý gặp mặt ba mẹ cháu thì chúng ta sẽ xác định chuyện này sau, cháu sẽ cưới cô ấy về nhà.”

Đơn Cảnh Xuyên trình bày từng câu từng chữ một, hoàn toàn không có đáng vẻ tức giận.

“Mức bốn con số?” Cao Kỳ Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Nhưng cũng thế này, cậu sắp ba mươi rồi, nó lại chẳng có tài cán gì, cậu chăm sóc được bản thân mình và nó không?”

Anh trầm mặc một lúc, hơi nghiêng mặt, thấp giọng nói: “Cháu sẽ cố gắng làm việc.”

“Để số điện thoại của cậu lại, sau này tôi gọi lúc nào thì cậu đến lúc đấy, còn bây giờ thì cậu có thể đi rồi.” Cao Kỳ Kỳ tắt ti vi, đứng dậy bước về phía phòng ngủ, “Cố Linh Nhan, từ ngày mai cho đến lúc khai giảng, năm giờ chiều là mẹ phải thấy mặt con rồi, con liệu mà làm!”

Cố Linh Nhan giận đến run người, muốn mắng muốn cãi mà cũng cãi không được. Đơn Cảnh Xuyên nghe lời, kéo cô ra cửa, hạ thấp giọng nói: “Anh nghe lời mẹ em, em cũng nghĩ một chút, sau này đừng cãi nhau với bà ấy nữa, được chứ?”

Quần áo anh ướt đầm, trông lại có vẻ mệt mỏi, nhưng gương mặt anh vẫn là vẻ lạnh lùng trầm ổn. Cố Linh Nhan cay cay mũi, không nhin được mà tiến đến ôm lấy anh gật đầu thật mạnh.

Đường còn dài cứ đi từ từ thôi.

Sau khi ngồi lên xe, Đơn Cảnh Xuyên mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, thở dài một tiếng.

Sau khi Dung Tiễn biết Thiệu Tây Bội lại quay lại căn phòng cũ một lần nữa thì rất tức giận, trực tiếp sút văng cửa nhà cô.

“Thiệu Tây Bội!” Dung Tiễn điên lên, “Con mẹ nó dây thần kinh nào của cậu bị đứt à?! Ai khóc lóc nói với tớ là phải bỏ anh ta, phải tạm biệt mối tình này? Bây giờ thì ngược lại, còn nghênh nga nghênh ngang ở chung nữa! Tớ đã nói với cậu rồi bây giờ tình cảm của anh ta chỉ là nhất thời ầm đầu ba phút thôi, chẳng bao lâu sau thì lại đi ôm đùi mỹ nữ khác ấy chứ!” “Lục Lục, tớ thật lòng đề cử cậu đi tham gia ”Giọng hát nổi bật“. Thiệu Tây Bội lấy món ăn nóng từ lò vi sóng ra, ”Lúc này cũng là lúc anh ấy về nhà đấy, cậu đi nói chuyện với anh ấy đi.”

“Nếu nói anh ta phá hủy cái quan hệ rách nát kia với nhà họ Lương thì tớ tin, nhưng nếu nói anh ta hoàn lương thì đánh chết tớ cũng không tin! Heo mẹ cũng có thể treo cây!” Dung Tiễn vuốt mái tóc ngắn, “Sao anh ta không chết đi nhỉ? Tớ chỉ muốn tìm người xử quách anh ta đi cho rồi!”

“Lúc nào cũng hoan nghênh.” Phó Chính cầm chìa khóa tự mở cửa, lạnh lùng nói.

Thiệu Tây Bội không nhin được bật cười ra tiếng, Dung Tiễn tức giận lườm cô một cái, nhỏ giọng nói, “Cậu không ở bên Tiêu An, kiếp sau chắc chắn sẽ bị sét đánh! Bội Bội, cậu có thể đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút không, cầu xin cậu đấy.”

Dung Tiễn ở bên cạnh Thiệu Tây Bội bao nhiêu năm rồi, còn thương cô hơn bất cứ ai khác, cô thực sự không đành lòng nhìn thấy ngày cô ấy bị Phó Chính bức đến chết, lo lắng đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống.

Thiệu Tây Bội cũng lộ vẻ cảm động, đặt cái đĩa trên tay xuống, vòng hai tay ra ôm cô, “Ở lại cùng ăn tối với mình đi, có được không?”

Trên bàn ăn, Dung Tiễn vừa ăn cơm vừa dùng ánh mắt nhìn một con ốc sên để nhìn Phó Chính. Lúc này, cô đặt đĩa xuống chén chỉ vào ti vi nói băng quơ: “Bội Bội, cậu xem này, phim mới của Lịch Hân lần này lại hot rồi, sau lưng người ta chẳng biết mấy người con gái trong giới giải trí này bị bao nhiêu người đàn ông X rồi nhỉ, mất đi lý trí, phá thai gì gì đó chắc cũng quá quen rồi.”

Lời nói của cô có hàm ý, Phó Chính vẫn chẳng thèm để ý đến, nhưng lúc này, ánh mắt không mặn không nhạt của Thiệu Tây Bội liếc tới, anh hơi cau mày, đặt đĩa xuống đi về phía phòng ngủ.

“Tớ hỏi lại cậu một lần nữa, người đàn ông vừa âm hiểm vừa lạnh lùng như vậy, cậu nhất định phải phó thác của cuộc đời của mình cho anh ta? Cứ cho như là anh ta sẽ lấy cậu, nhưng người nhà họ Phó sẽ tỏ thái độ gì với cậu?” Dung Tiễn hỏi nghiêm túc.

“Tớ không nghĩ nhiều như vậy.” Thiệu Tây Bội gấp thức ăn cho cô ấy, “Tớ chỉ biết rằng, cuộc sống của tớ bây giờ không có chỗ nào là không tốt cả.”

Lúc này, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Dung Tiễn sầm mặt đi ra mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, cô lập tức hoảng sợ: “Anh, anh đến làm gì?”

Người đang đứng trước cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mày tuấn lãng, khí chất bất phàm. Anh lạnh lùng nhìn Dung Tiễn một lúc: “Về nhà, đi ngủ.”

“Đến cả cơm tối tôi còn chưa ăn xong thì ngủ cái rắm gì!” Dung Tiễn thấy anh thì lại hoảng sợ, không nhin được mà nói tục. Người đàn ông gật đầu với Thiệu Tây Bội đang cười trộm một cái, nói: “Tôi đưa cô ấy về trước.”

Lúc này Phó Chính cảm điện thoại, bước ra từ phòng ngủ, bình tĩnh tiếp tục ngồi xuống ăn cơm tối. Dung Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng lưng kẻ tiểu nhân lắm chuyện, vung tay chạy vượt qua cửa trước, trốn thôi!

Người đàn ông mặc quân trang và Phó Chính nhìn nhau một cái, có ý tốt đóng cửa lại, rời đi.

“Nhất định là bây giờ Lục Lục hận anh chết đi được.” Trên gương mặt Thiệu Tây Bội còn có nét cười vui vẻ, chủ động nói câu đầu tiên trong mấy ngày hôm nay, “Nhìn thấy Cù Giản cô ấy không phải chết thì chắc cũng bị lột da.”

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, nhìn kĩ cô một cái.

Buổi tối, Thiệu Tây Bội hầu hạ Khoai Sọ xong thì thay đồ chuẩn bị tập yoga, hiếm mới có khi Phó Chính không ở trong thư phòng, anh ngồi khoanh chân ở cạnh thảm tập yoga, tay cầm chén rượu đỏ lên uống.

Cô chẳng nghi ngờ gì, mở nhạc lên rồi ngồi xếp bằng xuống thảm, Phó Chính ngồi ở bên cạnh thản nhiên nhìn cô, mãi cho đến lúc cô làm động tác ngửa lưng về phía sau, anh chậm rãi đặt chiếc kính xuống, nhẹ nhàng đề cô lên trên thảm.

Thiệu Tây Bội sợ hết hồn, nhưng đôi môi mỏng của anh nhanh chóng tiến lên phía trên, cắn mút vừa mạnh vừa bất ngờ.

Cái người này chắc chắn là mưu tính đã lâu mà! Lại còn ngồi nhìn cô tập yoga nữa chứ, rõ ràng là muốn ăn cô mà!

Cô bị anh đè ép đến mê man, trong mũi là hơi thở mang theo mùi rượu của anh, còn có bộ phận nào nóng nóng đề lên giữa hai chân cô nữa chứ. Khẽ buông cô ra một chút, nhìn đôi mắt như ngập trong sương mù, hai gò má ửng hồng của cô, đôi môi bị anh làm ướt bóng, Phó Chính không do dự chút nào xé quần áo yoga của cô ra.

Trước mắt là nơi nhô lên trắng nõn nà, anh dùng một tay bắt lấy hai tay cô cố định trên đỉnh đầu, tay còn lại nhẹ nhàng nhào nặn một bên mềm mại, rồi lại cúi đầu xuống ngậm lấy đỉnh đỏ tươi bên kia.

Lúc anh mút vào, chiếc lưỡi phát ra âm thanh nhỏ, nghe thấy mà cô tê dại cả người, phía bên dưới đã có chút dịch tràn ra, người nào đó bị cấm dục đã lâu nở một nụ cười hiểm có, thuận tay cầm ly rượu lên, một đường nào đó đổ chảy dọc theo bụng cô xuống đến tận quần lót.

“Anh...” Thiệu Tây Bội giạt mình đỏ mặt lên, trơ mắt nhìn anh cúi xuống liếm phần rượu chảy trên bụng cô, cứ liếm từng chút từng chút xuống phía dưới.

Cho đến lúc hôn đến bụng dưới của cô, anh ngừng lại một chút. Đưa tay ra kéo lớp vải đã bị thấm ướt kia ra, anh cúi đầu, chiếc lưỡi chậm chạp vươn ra tiến vào trong.

Lấy lòng một người con gái, là chuyện anh chưa bao giờ làm, nhưng hôm nay, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lưỡi anh cứ khuấy đảo một cách linh động, vừa thưởng thức hương vị rượu đỏ vừa thưởng thức hương vị của cô, anh thấy cảm giác này đúng là một sự tuyệt diệu chưa từng có.

Trên người Thiệu Tây Bội cũng dần xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, vừa xấu hổ vừa muốn đẩy đầu anh ra, ai ngờ anh lại được một tác tiến thêm một thước, vươn lưỡi vào tận sâu bên trong hai cánh hoa để tìm kiếm.

Cái miệng nhỏ này của cô vừa ướt lại vừa chặt chẽ, yết hầu Phó Chính khẽ di chuyển, phía bên dưới đã cứng đến muốn nứt ra, thế mà giờ vẫn nhẫn nại được, còn đưa một ngón tay vào trong nữa.

“Ừm...” Cô cắn môi, không nhịn được phát ra tiếng rên nhỏ, trong đôi mắt long lanh của cô là một tầng lệ mỏng, nhiệt độ của cơ thể cô dường như tập trung hết ở chỗ tiếp xúc với lưỡi anh rồi, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cầm anh cũng dính chút dịch ướt, ngón tay phối hợp với lưỡi một vào một ra, càng lúc càng tiến vào sâu hơn.

Lúc này, điện thoại của cô để bên cạnh bỗng nhiên reo lên, cô dùng chân đá nhẹ vào vai anh, anh không quan tâm, chiếc lưỡi vẫn tiếp tục phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt, ác ý mút lấy cánh hoa của cô.

Điện thoại vang lên một lúc rồi dừng lại, xong tiếng chuông điện thoại lại vang lên trong phòng khách. Hai tay Thiệu Tây Bội luồn sâu vào mái tóc anh, cho đến khi ngón tay của anh chạm vào một vòng thịt mềm mềm, cô rên cũng không ra tiếng nữa.

Lúc này Phó Chính mới ngược đầu dậy từ chỗ nào đó, anh đè lên trên người cô, đôi môi còn mang theo chút dịch ướt khẽ giương lên: “Còn muốn nghe điện thoại nữa không?”

49. Chương 41: Chương 38

Editor: Thoa Xù

Trong phòng khách điện thoại ngừng một hồi rồi lại tiếp tục vang lên, Thiệu Tây Bội đỏ mặt tránh né ánh mắt của người đàn ông trên người, trở mình gắng gượng chống tay di chuyển người về phía trước một chút, với tay nhận điện thoại.

Phó Chính thở hổn hển, nghiêng người tại chỗ nhìn cô dùng dáng vẻ chỉ còn độc nhất cái quần lót bị rượu đỏ thấm ướt còn sót lại trên người để nghe điện thoại.

Mông cô vểnh lên, đường cong sống lưng đẹp vô cùng, lúc này nửa quỳ ở trên sàn nhà, toàn thân nhuộm một màu hồng nhàn nhạt và hơi run rẩy, từ bên hông nhìn sang có thể thấy thấp thoáng cái khối trắng nõn nà, nói đây là hình ảnh khiến người ta hồn xiêu phách lạc cũng không quá đáng.

Sau khi Thiệu Tây Bội bắt máy thì sắc mặt hơi thay đổi, nói chưa được mấy câu đã cúp điện thoại, cô vừa mới đặt điện thoại xuống, một vật nóng lập tức dán lên sau mông.

“Phó Chính. . .” Cô bị anh làm cho run lên, “Anh. . .”

“Những lúc thế này lại bảo anh dừng lại hả?” Bàn tay anh lướt dọc theo eo nhỏ của cô thẳng một đường lên hai khối trắng nõn phía trên, xấu xa đẩy đẩy vào sau mông cô, “Em muốn làm quả phụ à? Hửm?”

Trong lúc lơ đãng bản thân cô đã bày ra cái dáng vẻ hấp dẫn người ta như vậy, anh bấm bụng chịu đựng cuộc sống hòa thượng bao lâu nay, làm sao có thể nhịn được nữa chứ?

“Lục Lục vừa gọi điện thoại tới đây. . .” Cô dùng sức đẩy cánh tay đang vuốt ve mình ra, “Em phải mau chóng đến bệnh viện. . .”

“Ai bị thương?” Đôi mắt Phó Chính chợt lóe lên, lạnh lùng nói, “Tiêu An?”

Thiệu Tây Bội mấp máy môi theo bản năng, “Ừ, bị thương lúc đi bắt một nhóm tội phạm truy nã đã lâu, anh buông ra mau. . .”

Lời còn chưa dứt, tay anh đã nhanh nhẹn xé rách quần lót của cô, mạnh mẽ đẩy vào.

Lần này anh đâm vào rất sâu, cô thuận thế nghiêng về phía trước nằm sấp trên bàn trà, cầm đũa vào bàn một cái đau đến trào nước mắt, người phía sau để mặc cho cô quỳ, bàn tay to vững vàng giữ chặt lấy hông của cô, từ phía sau đâm vào từng cái vừa nhanh vừa mạnh.

Lúc này cô vừa được anh phục vụ bằng tay và lưỡi xong, bây giờ bên trong vẫn còn ướt át, anh ra vào cũng không khó khăn, hơn nữa cô không tự chủ được bên trong co rút nhanh, được khoan khoái dễ chịu nên ánh mắt anh cũng híp lại, gương mặt luôn sắc bén lạnh lùng từ từ được bao phủ bởi một sắc màu ham muốn.

“Nhẹ một chút đi mà. . .” Hai tay Thiệu Tây Bội nắm thật chặt bàn trà bằng thủy tinh, bị động tác mạnh mẽ của anh làm cho đầu gối ma sát trên sàn gỗ cứng đờ bồng lên, cả người lại rung rẩy tê dại.

Phó Chính kiên quyết duy trì một hồi, bị cái miệng nhỏ của cô siết chặt đạt đến khoái cảm mau chóng bắn ra, lúc này cô dựa vào bàn trà, không còn chút hơi sức, nức nở rên khẽ giống như con mèo nhỏ.

Ai ngờ anh vốn không có ý định dừng lại, bỗng cô đứng lên, đi đến đặt cô lên sofa, tiếp tục đẩy vào nơi hoa dịch đang chảy ra kia.

Thể lực của anh luôn hùng hực lại còn không có nhân tính như vậy, lúc này Thiệu Tây Bội hận chết mình trong một lúc mềm lòng đã mắc bẫy của anh, bây giờ có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, nhìn bộ dạng đó của anh chính là không thể dừng lại được, không biết tình hình của Tiêu An ở bệnh viện thế nào rồi, cô vừa vội vừa xấu hổ, nằm trên ghế sofa cố hết sức kẹp chặt anh.

“Giỏi. . .” Anh gầm lên một tiếng sáng khoái, cắn tai cô thở gấp nói: “Kẹp chặt hơn chút nữa đi, muốn anh làm chết em sao, hả?”

Cô bị anh hà hơi nóng run rẩy không thôi, phía dưới không tự chủ lại tràn ra chút dịch ướt át nhầy nhầy, gương mặt nhỏ nhắn nhìn qua vừa đáng yêu vừa quyến rũ, Phó Chính không do dự ngồi trên ghế sofa, ôm cô đặt lên chân mình, mở rộng đôi chân mảnh khảnh của cô ra, từ dưới đâm vào, mạnh mẽ ra vào.

Tư thế này dường như khiến cô nuốt trọn anh không còn chút khe hở nào, hai tay anh thô bạo bấu chặt đùi cô, hông anh mạnh mẽ đẩy lên, tiếng va chạm lọt vào tai khiến người ta phải đỏ mặt, Thiệu Tây Bội rên rỉ đến khàn cả giọng, khóc đến nước mắt đầy mặt, “Em chịu không nổi nữa. . . Đau quá. . . Quá sâu rồi. . .”

Trước giờ anh luôn thành thạo, nhưng lúc này chỉ đơn giản là đâm mạnh vào, lâu rồi cô chưa làm qua, bây giờ phía dưới bị anh đâm đến phát đau, đôi tay nắm chặt cánh tay anh, khóc lóc hỗn loạn liều mạng cầu xin anh, lúc này anh thấy cô cặp đùi trắng như tuyết của cô bị anh bầm đến tím bầm lên rồi, cuối cùng trong lòng cũng mềm đi, trong cơn cao trào ôm lấy cô mạnh mẽ mút vào, cuối cùng đâm vào mấy cái thật mạnh, đâm sâu vào trong.

Phó Chính giữ lại sâu bên trong một lúc lâu rồi mới lưu luyến rút ra ngoài, tay anh vừa mới buông lỏng, cô lập tức mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế sofa, che miệng lại khóc.

Lúc này anh cúi đầu nhìn xuống, nơi đó của cô sưng lên đỏ tươi và ướt át, chỗ thịt non dường như hơi bị xước.

“Khóc cái gì!” Anh thấy cô khóc, lật người cô lại ôm lên trên đùi, lau nước mắt rồi vuốt ve cô,

50. Chương 41: Đối Mặt

Trong phòng khách điện thoại ngừng một hồi rồi lại tiếp tục vang lên, Thiệu Tây Bội đỏ mặt tránh né ánh mắt của người đàn ông trên người, trở mình gắng gượng chống tay di chuyển người về phía trước một chút, với tay nhận điện thoại.

Phó Chính thở hổn hển, nghiêng người tại chỗ nhìn cô dùng dáng vẻ chỉ còn độc nhất cái quần lót bị rượu đổ thấm ướt còn sót lại trên người để nghe điện thoại.

Mông cô vênh lên, đường cong sống lưng đẹp vô cùng, lúc này nửa quỳ ở trên sàn nhà, toàn thân nhuộm một màu hồng nhàn nhạt và hơi run rẩy, từ bên hông nhìn sang có thể thấy thấp thoáng cái khối trắng nõn nà, nói đây là hình ảnh khiến người ta hồn xiêu phách lạc cũng không quá đáng.

Sau khi Thiệu Tây Bội bắt máy thì sắc mặt hơi thay đổi, nói chưa được mấy câu đã cúp điện thoại, cô vừa mới đặt điện thoại xuống, một vật nóng lập tức dán lên sau mông.

“Phó Chính...” Cô bị anh làm cho run lên, “Anh...”

“Những lúc thế này lại bảo anh dừng lại hả?” Bàn tay anh lướt dọc theo eo nhỏ của cô thẳng một đường lên hai khối trắng nõn phía trên, xấu xa đẩy đẩy vào sau mông cô, “Em muốn làm quả phụ à? Hửm?”

Trong lúc lơ đãng bản thân cô đã bày ra cái dáng vẻ hấp dẫn người ta như vậy, anh bấm bụng chịu đựng cuộc sống hòa thượng bao lâu nay, làm sao có thể nhịn được nữa chứ?

“Lục Lục vừa gọi điện thoại tới đây...” Cô dùng sức đẩy cánh tay đang vuốt ve mình ra, “Em phải mau chóng đến bệnh viện...”

“Ai bị thương?” Đôi mắt Phó Chính chợt lóe lên, lạnh lùng nói, “Tiêu An?”

Thiệu Tây Bội mấp máy môi theo bản năng, “Ừ, bị thương lúc đi bắt một nhóm tội phạm truy nã đã lâu, anh buông ra mau...”

Lời còn chưa dứt, tay anh đã nhanh nhẹn xé rách quần lót của cô, mạnh mẽ đẩy vào.

Lần này anh đâm vào rất sâu, cô thuận thế nghiêng về phía trước nằm sấp trên bàn trà, cầm dụng vào bàn một cái đau đến trào nước mắt, người phía sau để mặc cho cô quỳ, bàn tay to vững vàng giữ chặt lấy hông của cô, từ phía sau đâm vào từng cái vừa nhanh vừa mạnh.

Lúc này cô vừa được anh phục vụ bằng tay và lưỡi xong, bây giờ bên trong vẫn còn ướt át, anh ra vào cũng không khó khăn, hơn nữa cô không tự chủ được bên trong co rút nhanh, được khoan khoái dễ chịu nên ánh mắt anh cũng híp lại, gương mặt luôn sắc bén lạnh lùng từ từ được bao phủ bởi một sắc màu ham muốn.

“Nhẹ một chút đi mà...” Hai tay Thiệu Tây Bội nắm thật chặt bàn trà bằng thủy tinh, bị động tác mạnh mẽ của anh làm cho đầu gối ma sát trên sàn gỗ cứng đổ bưng lên, cả người lại rung rẩy tê dại.

Phó Chính kiên quyết duy trì một hồi, bị cái miệng nhỏ của cô siết chặt đạt đến khoái cảm mau chóng bắn ra, lúc này cô dựa vào bàn trà, không còn chút hơi sức, nức nở rên khẽ giống như con mèo nhỏ.

Ai ngờ anh vốn không có ý định dừng lại, bỗng cô đứng lên, đi đến đặt cô lên xô pha, tiếp tục đẩy vào nơi hoa dịch đang chảy ra kia.

Thể lực của anh luôn hùng hực lại còn không có nhân tính như vậy, lúc này Thiệu Tây Bội hận chết mình trong một lúc mềm lòng đã mắc bẫy của anh, bây giờ có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, nhìn bộ dạng đó của anh chính là không thể dừng lại được, không biết tình hình của Tiêu An ở bệnh viện thế nào rồi, cô vừa vội vừa xấu hổ, nằm trên ghế xô pha cố hết sức kẹp chặt anh.

“Giỏi...” Anh gầm lên một tiếng sảng khoái, cắn tai cô thở gấp nói: “Kẹp chặt hơn chút nữa đi, muốn anh làm chết em sao, hả?”

Cô bị anh hà hơi nóng run rẩy không thôi, phía dưới không tự chủ lại tràn ra chút dịch ướt át nhầy nhầy, gương mặt nhỏ nhắn nhìn qua vừa đáng yêu vừa quyến rũ, Phó Chính không do dự ngồi trên ghế xô pha, ôm cô đặt lên chân mình, mở rộng đôi chân mảnh khảnh của cô ra, từ dưới đâm vào, mạnh mẽ ra vào.

Tư thế này dường như khiến cô nuốt trọn anh không còn chút khe hở nào, hai tay anh thô bạo bấu chặt đùi cô, hông anh mạnh mẽ đẩy lên, tiếng va chạm lọt vào tai khiến người ta phải đỏ mặt, Thiệu Tây Bội rên rỉ đến khàn cả giọng, khóc đến nước mắt đầy mặt, “Em chịu không nổi nữa... Đau quá... Quá sâu rồi...”

Trước giờ anh luôn thành thạo, nhưng lúc này chỉ đơn giản là đâm mạnh vào, lâu rồi cô chưa làm qua, bây giờ phía dưới bị anh đâm đến phát đau, đôi tay nắm chặt cánh tay anh, khóc lóc hỗn loạn liều mạng cầu xin anh, lúc này anh thấy cô cặp đùi trắng như tuyết của cô bị anh bầm đến tím bầm lên rồi, cuối cùng trong lòng cũng mềm đi, trong cơn cao trào ôm lấy cô mạnh mẽ mút vào, cuối cùng đâm vào mấy cái thật mạnh, đâm sâu vào trong.

Phó Chính giữ lại sâu bên trong một lúc lâu rồi mới lưu luyến rút ra ngoài, tay anh vừa mới buông lỏng, cô lập tức mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế xô pha, che miệng lại khóc.

Lúc này anh cúi đầu nhìn xuống, nơi đó của cô sưng lên đỏ tươi và ướt át, chỗ thịt non dường như hơi bị xước.

“Khóc cái gì!” Anh thấy cô khóc, lật người cô lại ôm lên trên đùi, lau nước mắt rồi vuốt ve cô, “Chẳng lẽ em không thấy thoải mái sao?”

Anh chưa dứt lời, cô đã vung tay lên hất về phía anh, Phó Chính không tránh né, trên cằm lập tức xuất hiện dấu móng tay của cô.

“Vẫn còn muốn à?” Anh sờ sờ cằm, cũng không nhúc nhích, “Cũng được, anh còn có thể tới thêm mấy lần nữa.”

Thiệu Tây Bội đỏ mắt quát lên: “Anh cút ra ngoài, tìm người khác phát tiết đi!”

“Ai có ‘cái miệng nhỏ’ siết chặt như em?” Anh lại cúi đầu hôn cô, “Anh nhắc nhở em, chân em mà còn cử động một cái nữa là nửa đời sau em chỉ có thể nhìn ‘trái chuối’ này mà khóc thôi đó Thiệu Tây Bội.”

Cô thu chân lại tức giận nhìn anh, thấy trong ánh mắt luôn luôn lạnh lẽo của anh còn hàm chứa một nụ cười, không có âm u lạnh lẽo như bình thường, hơn nữa còn có hơi thân thiết.

Nửa đời sau, cùng với anh nửa đời sau? Kết hôn với anh sống chết bạc đầu chẳng xa nhau?

Trái tim nhảy lên đập từng tiếng dường như có thể nghe rõ bên tai, mũi cô chua xót, rồi lại sợ hãi vô cùng.

Đây là cơ hội cuối cùng mà cô thầm trao cho anh, cô còn có thể đánh cuộc nổi không?

Lúc Thiệu Tây Bội đẩy cửa phòng bệnh ra phát hiện trong phòng có không ít người, chạm mặt dễ thấy nhất chính là một người mặc bộ váy trắng ôm sát – Lương Kha.

Đúng lúc Đơn Cảnh Xuyên đang đứng bên cạnh máy lọc nước, lấy nước cho Cố Linh Nhan uống, thấy cô đến sắc mặt của anh có hơi dịu dàng, ai ngờ lúc này phía sau cô lại có một người đi tới, người đó đang không kiên nhẫn cau chặt mày lại.

Lần này, không khí cả phòng bệnh đều thay đổi.

Ngôn Kỳ đứng bên cạnh Lương Kha cũng chẳng thêm khách sáo nữa, lạnh lùng xắn tay áo lên tiến về phía trước, ánh mắt Lương Kha di chuyển, nhìn về phía Thiệu Tây Bội và người phía sau với cái nhìn phức tạp khó hiểu, Cố Linh Nhan không rõ sự tình, đứng sau lưng Đơn Cảnh Xuyên lộ đầu ra nhìn ngó xung quanh, còn Tiêu An đang nằm trên giường bất động, nhìn chăm chú vào bọn họ, cảm xúc trong lòng phức tạp.

Trước đó ở nhà, lúc cô đang thay quần áo thì anh đã nói trừ khi là đi chung với anh, nếu không thì tuyệt đối không để cho cô ra khỏi cửa, cô đã rất kiên quyết nhưng anh cũng không xuôi lòng, trong lòng cô cũng đã lường trước được tình cảnh này, chỉ có thể cười gượng với Đơn Cảnh Xuyên: “Anh.”

“Bội Bội.” Lúc này Ngôn Kỳ đã vượt lên trước một bước lên tiếng, “Em bảo anh ta cút đi ngay lập tức, anh không muốn đánh nhau trong bệnh viện đâu.”

Phó Chính cười khẩy, thông thả ung dung nói: “Anh vợ tôi cũng chưa lên tiếng, cậu ở đây sửa cái gì?”

Ngôn Kỳ nghe xong lông mày dựng hết cả lên, liếc nhìn Lương Kha đang đứng thất thần bên cạnh, cầm giận ngút trời quát lên: “Con mẹ nó tao muốn đánh mày lâu rồi, chơi gái lang chạ thì sảng khoái lắm à? Nhìn từng người từng người đào tim móc phổi vì mày thì vui lắm đúng không, tao chửi con mẹ nó chứ, ** mẹ mày!”

“Fuck? Mẹ tao?” Phó Chính thờ ơ nhìn Ngôn Kỳ, gằn từng tiếng một: “Mày có khả năng sao?”

“Mày!” Mặt Ngôn Kỳ sung huyết đỏ bừng, sải bước tới vung tay về phía Phó Chính, lúc này Đơn Cảnh Xuyên đưa ly nước cho Cố Linh Nhan, tiến lên đỡ lấy quả đấm của anh, trầm giọng nói: “Bên ngoài rất đông người, cậu cứ nháo lên như vậy thì định dọn dẹp màn này thế nào đây? Hành động lần này đã thất bại bây giờ cậu còn ngại mọi chuyện chưa đủ rồi à!?”

Trong phòng lại rơi vào cảnh yên tĩnh, lúc này Thiệu Tây Bội quay đầu lại nhìn Phó Chính khẽ nói: “Anh đi ra ngoài trước đi, em sẽ ra nhanh thôi.”

Trong mắt cô mang theo chút đau thương và cầu xin, anh trầm mặc liếc nhìn Tiểu An đang nằm trên giường nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt anh lạnh băng, khẽ nắm chặt nắm đấm đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh sao rồi? Vết thương thế nào rồi hả?” Giọng Thiệu Tây Bội trở lại bình thường, quan tâm hỏi Tiểu An.

“Anh không sao, mắt cá chân bị trầy chút, tại bọn họ chuyện bé xé to thôi mà.” Tiểu An cũng đè nén cảm xúc vô cùng tốt, dịu dàng cười với cô.

Cô gật đầu một cái, “Vậy thì tốt rồi, chưa bắt được tội phạm sao?”

“Chúng cứ có tính quyết định bị tên tội phạm mang theo bỏ trốn rồi, một viên cảnh sát của bọn anh trúng đạn bây giờ đang cấp cứu, bởi vì tình hình đặc biệt nghiêm trọng, cho nên cấp trên vừa mới cắt cử đội cảnh vệ vũ trang tới rồi, nên có thể sẽ sa lưới nhanh thôi.” Tiểu An kiên nhẫn nói, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô: “Yên tâm đi.”

Lúc cô cúi đầu xuống để lộ ra vết hôn như ẩn như hiện trên cổ, anh nhìn thấy mà đau lòng, nắm chặt nắm đấm đến phát đau.

“Em ngồi ở đây một lát, anh sẽ lập tức trở lại đưa em về nhà, có được không?” Lúc này Đơn Cảnh Xuyên đã trấn an cô bạn nhỏ Cố Linh Nhan xong, đi đến bên cạnh Thiệu Tây Bội, “Anh ra ngoài nói với anh ta vài lời.”

...

Phó Chính đứng ngoài hành lang hút thuốc, thấy Đơn Cảnh Xuyên đi tới bên cạnh mình thì tiện tay rút một điếu đưa cho anh.

“Không cần.” Đơn Cảnh Xuyên lạnh nhạt nói, “Không phải việc công, là việc tư.”

Thân hình của hai người đàn ông này cao lớn xấp xỉ nhau, vẻ mặt cương nghị, y tá đi qua đi lại cũng không nhìn được nhìn thêm vài lần, lúc này Phó Chính dập tắt thuốc, lạnh nhạt nói: “Anh đến thuyết phục giúp người anh em của anh à?”

“Tôi có nhìn thuận mắt người em rể này hay không không quan trọng, cho dù tôi và anh có thâm thù đại hận cũng không quan trọng, chỉ cần anh có thể đối xử tốt với Bội Bội.” Đơn Cảnh Xuyên gằn từng câu từng chữ: “Từ nhỏ tôi và em ấy đã lớn lên cùng nhau, tâm tính của con bé rất tốt, thẳng thắn mà nói tôi cảm thấy con bé xứng đáng với một người đàn ông tốt hơn.”

“Ý anh muốn nói lịch sử tình ái trước đây của tôi tệ lắm đúng không?” Vẻ mặt Phó Chính lạnh lùng: “Thứ lỗi cho tôi, cho dù bản thân tôi có hồng бет, lại có một người đàn ông tốt xuất hiện, tôi cũng tuyệt đối không cho phép cô ấy suy nghĩ đến dù chỉ một chút.”

Đơn Cảnh Xuyên nhìn anh, “Người lấy cuộc sống của mình làm trò đùa, đối với hôn nhân sẽ là thái độ gì đây?”

Lúc này Cố Linh Nhan thật sự ngồi không yên trong phòng bệnh, hé cửa nhìn người đàn ông của mình ở bên ngoài, đúng lúc Phó Chính lướt mắt thấy, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lùng, “Anh vợ, biết đâu ông cụ bên nhà sẽ làm cho hôn nhân của anh trở thành một vở kịch, đèn nhà ai nấy sáng, xin anh tự lo cho chuyện của mình trước, đừng làm ảnh hưởng đến chuyện của chúng tôi. Với lại người nhà họ Đơn các người đối với hôn nhân là thái độ gì thì mọi người đều biết, không cần lời tám gương xấu ra giảng dạy đâu.”

Cuộc nói chuyện hoàn toàn hồng бет, lúc này Thiệu Tây Bội ra khỏi phòng bệnh, Phó Chính không muốn tiếp tục nhìn sắc mặt nặng nề của Đơn Cảnh Xuyên nữa, bước đến kéo cô đi về phía thang máy, lúc này Cố Linh Nhan chạy đến bên cạnh Đơn Cảnh Xuyên, lo ngại sắc mặt của anh nên không dám lên tiếng.

“Có phải chờ lâu lắm rồi không, chờ đội cảnh vệ đến anh sẽ lập tức đưa em về.” Anh điều chỉnh vẻ mặt, ôm cô vào trong lòng nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô.

“Ba!” Lúc Cố Linh Nhan còn chôn ở trong ngực anh, đột nhiên nghe anh cất tiếng gọi, cô vừa định ngẩng đầu nói anh học nói đùa từ khi nào vậy, quay đầu lại thấy thật sự là Đơn Lợi.

“Ông nội con ở nhà đột nhiên bị trúng gió rồi, mới vừa đưa đến bệnh viện, con lập tức đi theo ba.”

51. Chương 42: Chương 39

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Dọc theo đường đi, Phó Chính lái xe chạy như bay. Nhìn qua lớp kính phản quang, thấy người ngồi trên ghế phụ bên cạnh không nói một lời, anh nhíu mày, cầm bình nước đưa cho Thiệu Tây Bội.

Cô hơi giật mình, có nhìn qua nhưng không liếc anh một cái, chỉ vẫy tay nhẹ.

Về mặt “không sống không chết”* này của cô rất hợp với cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Tiêu An. Phó Chính hoàn toàn không thể hiểu hết, ánh mắt anh đằng sau thấu kính lạnh hắt đi, “Má nó”. Phó Chính vút bình nước ra phía sau xe, xoay vô lăng rất mạnh bạo, xe đi loanh quanh rồi chạy về phía trước nhanh hơn.

*Không còn sức sống, sinh lực

Xe chạy đến cửa của tiểu khu* thì ngừng lại. Không đợi anh nói chuyện, Thiệu Tây Bội đã chậm rãi tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe. Phó Chính nhìn bóng lưng cô trong đêm mà cổ nén giận trong lòng. Anh đạp mạnh chân ga, rẽ ngoặt rồi lái khỏi đó.

*Tiểu khu – một khu vực nhất định trong nội ô thành thị, tương đối độc lập, có rất nhiều cư dân sinh sống ở đây có thể xem như một khu cư trú, khu chung cư

Trong đầu cứ ong ong nhưng nhức, Thiệu Tây Bội lấy chìa khóa trong túi xách ra, sắc mặt khá nặng nề, cô bước vào thang máy để lên lầu.

Căn phòng vừa im ắng vừa tối đen cả một vùng. Thiệu Tây Bội rõ ràng là chẳng hề mở đèn. Cô tiện tay ném túi xách từ ngoài cửa vào, bước tới phòng ngủ rồi trực tiếp ngã xuống giường.

Ngoại trừ đôi vợ chồng Đơn Quân đang ở thành phố R, người của nhà họ Đơn đều có mặt đầy đủ. Bên ngoài phòng bệnh, đám đông đen kịt đến mức dọa người. Cố Linh Nhan đến cùng với Đơn Cảnh Xuyên, dường như hơn phân nửa ánh nhìn của mọi người ở đây đều hướng về phía cô.

Hiện tại, tình huống của ông Đơn vô cùng khẩn cấp, Đơn Cảnh Xuyên lại lo lắng nếu người khác đưa cô về. Phía bên kia, Cao Kỳ Kỳ đã gọi vài cú điện thoại thúc giục, giọng bà lớn đến mức khiến mọi người xung quanh nghe rõ một hai, Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn kiên nhẫn trả lời, khiến cho Đơn Lợi và Cù Âm đứng ở bên cạnh nhìn mà nhíu mày.

Ánh mắt nhìn chằm chằm của người khác khiến Cố Linh Nhan không thoải mái, cô đành phải kéo góc áo của bạn trai, nhỏ giọng nói với anh.

“Sao thế?” Anh quét mắt nhìn ra xung quanh, sau đó cúi xuống sờ đầu cô, “Anh đã nói với mẹ em rồi, đợi đến khi biết tình trạng của ông nội xong, anh sẽ đưa em về nhà, sẵn tiện giúp bà ấy mua một vài thứ luôn.”

Dù sao thì Cố Linh Nhan cũng còn biết nặng nhẹ, thấy anh nhíu chặt hàng mày, cô không nói gì thêm nữa, ngay cả di động cũng chẳng lấy ra chơi, chỉ gạt đầu ngoan ngoãn.

“Nhan Nhan.” Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó đáng thương của cô mà cảm thấy không đành lòng, cố gắng dịu giọng, nói khẽ, “Em đến nói chuyện với bà nội, được không?”

Tuy rằng bà Đơn bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy đôi tay đặt trên đùi của bà run run.

52. Chương 42: Đầu Mối

Đọc theo đường đi, Phó Chính lái xe chạy như bay. Nhìn qua lớp kính phản quang, thấy người ngồi trên ghế phụ bên cạnh không nói một lời, anh nhú mồm, cầm bình nước đưa cho Thiệu Tây Bội.

Cô hơi giật mình, có nhìn qua nhưng không liếc anh một cái, chỉ vẫy tay nhẹ.

Về mặt “không sống không chết”* này của cô rất hợp với cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Tiêu An. Phó Chính hoàn toàn không thể hiểu hết, ánh mắt anh đằng sau thấu kính lạnh hắt đi, “Má nó”. Phó Chính vứt bình nước ra phía sau xe, xoay vô lăng rất mạnh bạo, xe đi loanh quanh rồi chạy về phía trước nhanh hơn.

*Không còn sức sống, sinh lực

Xe chạy đến cửa của tiểu khu* thì ngừng lại. Không đợi anh nói chuyện, Thiệu Tây Bội đã chậm rãi tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe. Phó Chính nhìn bóng lưng cô trong đêm mà cố nén giận trong lòng. Anh đập mạnh chân ga, rẽ ngoặt rồi lái khỏi đó.

*Tiểu khu – một khu vực nhất định trong nội ô thành thị, tương đối độc lập, có rất nhiều cư dân sinh sống ở đây có thể xem như một khu cư trú, khu chung cư

Trong đầu cứ ong ong nhưng nhức, Thiệu Tây Bội lấy chìa khóa trong túi xách ra, sắc mặt khá nặng nề, cô bước vào thang máy để lên lầu.

Căn phòng vừa im ắng vừa tối đen cả một vùng. Thiệu Tây Bội rõ ràng là chẳng hề mở đèn. Cô tiện tay ném túi xách từ ngoài cửa vào, bước tới phòng ngủ rồi trực tiếp ngã xuống giường.

Ngoại trừ đôi vợ chồng Đơn Quân đang ở thành phố R, người của nhà họ Đơn đều có mặt đầy đủ. Bên ngoài phòng bệnh, đám đông đen kịt đến mức dọa người. Cổ Linh Nhan đến cùng với Đơn Cảnh Xuyên, dường như hơn phân nửa ánh nhìn của mọi người ở đây đều hướng về phía cô.

Hiện tại, tình huống của ông Đơn vô cùng khẩn cấp, Đơn Cảnh Xuyên lại lo lắng nếu người khác đưa cô về. Phía bên kia, Cao Kỳ Kỳ đã gọi vài cú điện thoại thúc giục, giọng bà lớn đến mức khiến mọi người xung quanh nghe rõ một hai, Đơn Cảnh Xuyên vẫn luôn kiên nhẫn trả lời, khiến cho Đơn Lợi và Cù Âm đứng ở bên cạnh nhìn mà nhú mồm.

Ánh mắt nhìn chằm chằm của người khác khiến Cổ Linh Nhan không thoải mái, cô đành phải kéo góc áo của bạn trai, nhỏ giọng nói với anh.

“Sao thế?” Anh quét mắt nhìn ra xung quanh, sau đó cúi xuống sờ đầu cô, “Anh đã nói với mẹ em rồi, đợi

đến khi biết tình trạng của ông nội xong, anh sẽ đưa em về nhà, sẵn tiện giúp bà ấy mua một vài thứ luôn.”

Dù sao thì Cố Linh Nhan cũng còn biết nặng nhẹ, thấy anh nhú chặt hàng mày, cô không nói gì thêm nữa, ngay cả di động cũng chẳng lấy ra chơi, chỉ gật đầu ngoan ngoãn.

“Nhan Nhan.” Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó đáng thương của cô mà cảm thấy không đành lòng, cố gắng dịu giọng, nói khẽ, “Em đến nói chuyện với bà nội, được không?”

Tuy rằng bà Đơn bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy đôi tay đặt trên đùi của bà run run. Cố Linh Nhan nhìn khuôn mặt dịu dàng của bạn trai, sau đó bước chậm chậm tới bên cạnh bà nội anh.

“Bà ơi.” Cô ngồi xuống bên cạnh bà, đánh bạo gọi một tiếng. Bà nội sững sốt, nghiêng mặt qua nhìn, khẽ gật đầu.

Cô nhìn bà nội, sau đó lại nhìn phòng bệnh rồi nói, “Ông nội sẽ không sao đâu. Lần trước, lúc con gặp ông, ông còn rất vui vẻ, xương cốt cực kỳ mạnh khỏe, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Bà nội bị kiểu hình dung lạ đời của cô làm cho mắc nghẹn, nhưng khuôn miệng của bà vẫn chậm rãi nở nụ cười, “Vậy thì nhờ lời chúc của con rồi.”

Hai người ngồi yên lặng một hồi. Bà nội nhìn cửa phòng bệnh rồi chậm chậm mở miệng, “Mạng sống quý giá biết bao, nếu như đến thời điểm cuối cùng mà vẫn cảm thấy việc mình làm cho đối phương còn chưa đủ nhiều, đối với người ta còn chưa đủ tốt thì quả thật quá chậm trễ rồi.”

“Nếu như con thật sự có lòng đối với Cảnh Xuyên, hy vọng từ nay về sau, hai con có thể ủng hộ lẫn nhau, thông cảm cho đối phương.”

Cố Linh Nhan luôn có chút sợ hãi và kiêng kỵ đối với gia tộc họ Đơn, quả thật là không nghĩ tới sẽ có ngày bà nội nói câu này với mình.

...

Đơn Lợi nhìn một già một trẻ ở bên kia, ông quay đầu nhìn con trai, thấp giọng nói, “Ba đã điều tra bối cảnh gia đình của con bé, con thấy đó, mẹ vợ tương lai coi con là ai mà sai này sai nọ vậy hả? Con không chê hay làm người ta mất thể diện, nhưng ngược lại, người ta còn chê và làm con bẽ mặt đấy!”

Cù Âm đứng bên cạnh cũng cố nén cơn giận, “Cảnh Xuyên, con bé ấy còn nhỏ mà con lại thích, con cũng không nên vội vã như vậy. Bây giờ mẹ của nó không ưa con, sau này, nếu con không cần con gái của người ta nữa, không biết người ta sẽ âm ỉ đến mức nào!”

“Con còn trẻ.” Đơn Lợi vắt chéo hai tay sau lưng, hiếm khi nói được một câu thắm thía, “Sau này còn nhiều cơ hội, hai người ở cùng với nhau phải trải qua cả cuộc đời. Bây giờ con xúc động nhất thời, nhưng sau này, ngay cả hối hận cũng không kịp đấy.”

Đôi vợ chồng cứ mỗi người một câu, Đơn Cảnh Xuyên cảm thấy trước trán mình như có khói mù bao phủ. Anh định nói gì đó, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

“Bây giờ, sức khỏe của ngài Đơn đã không còn trở ngại nữa.” Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, “Chỉ là thần trí không được minh mẫn lắm, người nhà đừng âm ỉ quá, để ngài ấy tĩnh dưỡng ở phòng bệnh đi, qua một thời gian sẽ hồi phục, chúng tôi luôn kịp thời theo dõi và trị liệu.”

Tất cả mọi người bên ngoài cửa rốt cuộc cũng thở nhẹ ra một hơi. Bà Đơn kích động đến mức véo vào tay Cố Linh Nhan. Bàn tay của người già đầy vết chai thô ráp, véo nhẹ lên da của Cố Linh Nhan khiến cô cảm thấy ngứa ngứa nhưng lại rất ấm áp.

Bốn ông bà lớn tuổi, đồng lứa* của Cố Linh Nhan đã mất. Ngay từ nhỏ, cô đã không có khái niệm về ông về bà. Nghĩ đến việc sau này khi gả vào nhà họ Đơn, hai người kia cũng là ông nội bà nội của mình, cảm giác của cô cũng không tệ lắm.

*Ông bà nội, ông bà ngoại

Đơn Cảnh Xuyên đỡ bà nội đi vào phòng bệnh rồi lại bước ra ngoài. Anh ôm chặt Cố Linh Nhan đang đứng chờ ở cửa trong hành lang vào lòng, hôn lên thái dương cô.

“Cảm ơn em, Nhan Nhan.” Giọng nói của anh trầm thấp nhưng chân thành.

Lúc này, Cố Linh Nhan cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Cô lắc đầu, dịu giọng nói, “Em cũng rất hi vọng có thể giúp anh một chút gì đó. Anh luôn chăm sóc em, vì em mà chịu phiền hà, bây giờ còn phải chịu đựng cả mẹ của em.”

“Trước kia, anh từng nghe nói con rể có Thập Nhị Hiếu* mới tốt.” Anh buông lỏng cô ra một chút, trở vào mũi cô, “Lên núi đao, xuống biển lửa cũng không lùi bước. Dù sao thì anh đã luyện tập cơ bắp từ hồi ở trong bộ đội rồi, không sợ mẹ em lấy gậy đánh chết đâu.”

*12 tấm gương hiếu thảo với mẹ vợ

Cho dù tất cả mọi người đều không xem trọng, đối với anh mà nói, chỉ cần có em là điều tuyệt nhất, những thứ khác không còn liên quan nữa.

Lúc này, có tiếng bước chân đi ra, càng lúc càng truyền tới gần. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ cao gầy đang đỡ một ông lão lớn tuổi, chống gậy bước tới.

Đơn Cảnh Xuyên tiến lên vài bước, cung kính xoay người, nói với ông lão, “Ông nội Hãn”, sau đó ngẩng đầu, nhìn vào mắt của người phụ nữ kia.

“Nồi, đã lâu không gặp.” Người phụ nữ trước mặt anh có dáng người cao gầy, nhìn sơ qua có thể thấy cô ta hơn anh vài tuổi. Lúc cười lộ lên, sóng mắt cô ta chuyển động, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Cố Linh Nhan đứng ở bên cạnh bọn họ, trong lòng cô vang lên một tiếng “lộp bộp”.

Cô thì, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt của Đơn Cảnh Xuyên hết như thời khắc này.

Lúc trở về, Phó Chính trực tiếp đi tới phòng ngủ. Thiệu Tây Bội ngủ không quá sâu, anh vừa nằm lên giường, cô đã giật mình tỉnh giấc.

“Mấy giờ rồi?” Cô dụi mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Không có xem.” Anh tháo mắt kính, tiện tay ném nó lên trên tủ đầu giường, ôm eo cô từ phía sau, thở ra một hơi nặng nề.

Mùi khói thuốc hòa quyện với hơi rượu nồng nặc phả vào mặt cô, trong hơi thở của anh còn có hương nước hoa rất gay mũi. Cô trợn mắt, đưa lưng về phía Phó Chính, nhanh chóng nghe thấy tiếng thở dài của anh.

Thiệu Tây Bội trở lại bên cạnh Phó Chính một lần nữa. Cô từ chối Tiêu An, đồng thời cũng hiểu rõ rằng quan hệ bạn bè nhiều năm giữa hai người tuyệt đối không thể trở lại như lúc trước; Ngôn Kỳ mà cô luôn kính trọng như anh trai cũng nổi giận ở trong phòng bệnh, đối chọi gay gắt với cô; ngoại trừ mẹ, lập trường của người anh họ mà cô yêu quý nhất cũng khiến cô khó cả đôi đường.

Vì Phó Chính, cô phải trải qua biết bao gian khổ, bấy nhiêu chuyện đó đã khiến cô không tài nào chịu đựng nổi.

Mà bây giờ, có lẽ anh sẽ lặp lại chiêu cũ, giống hệt như trước kia, anh nằm bên cạnh cô nhưng trên người lại có hương vị mà cô chán ghét nhất, anh dùng đôi tay đã từng ôm người phụ nữ khác để ôm lấy cô.

...

“Bấm chuông.” Phó Chính đập mạnh Mẫn Kiều Tư một cái từ phía sau, ý bảo anh ta bấm chuông cửa nhà trọ mà Lục Mộc ở. Mẫn Kiều Tư mới bị anh quật cho một trận, đành vừa xoa mông vừa nghiêng răng nghiêng lợi rồi bấm chuông.

Lúc Thiệu Tây Bội ra mở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ, cô liền sửng sốt, quay đầu qua nhìn Lục Mộc nhưng vẫn để bọn họ bước vào.

“Bác gái, làm phiền bác ạ.” Mẫn Kiều Tư cười tủm tỉm, nói, “Cháu có mấy câu muốn nói với chị... dạ cô Thiệu ạ.”

Lục Mộc cười nhạt, cầm hàng thêu rồi bước vào phòng làm việc.

“Chị dâu.” Mẫn Kiều Tư nhìn Thiệu Tây Bội đang mặt mày ủ ê, đáng vẻ đáng thương, “Tối hôm qua là do em kiên quyết kéo Phó Chính tới mấy chỗ ** ở thành phố R, đám người kia bảo mấy cô gái bước vào, nhưng em và Phó Chính không có! Em nắm giữ hai tay để thề, nếu em nói dối, sau này em không sinh được con trai*!”

*Ý cậu ấy là không có con nối dõi

Buổi sáng, lúc Phó Chính tỉnh lại, Thiệu Tây Bội đã đưa Khoai Sọ đi đâu không biết, ngay cả điểm tâm cũng không ăn. Anh ngẫm lại, chỉ biết nhất định là đêm qua có vấn đề, do đó sau khi tan tầm, anh liền trực tiếp bắt đầu sở gậy chuyện phải đi giải thích.

Phó Chính tựa vào cạnh cửa ngoài ban công. Anh nhìn Thiệu Tây Bội, lạnh hết cả mặt, không nói một lời.

“Chị dâu! Em đã thề độc như vậy rồi, chị mau rời nhà mẹ rồi về với Phó Biến Thái đi!” Mẫn Kiều Tư hạ thấp giọng, khuôn mặt anh tuần nhãn nhớ thăm thương, “Em còn có việc gấp, em đi trước đây!”

Thiệu Tây Bội liếc nhìn Phó Chính. Cô nở nụ cười, đứng dậy, mở cửa giúp Mẫn Kiều Tư.

Con người Phó Chính cứ luôn biến thái, không biết xấu hổ như thế, ngang nhiên công khai, tiến dần từng bước một. Thiệu Tây Bội nghe Mẫn Kiều Tư giải thích xong cũng không nói lời nào. Cô mang quần áo đã thay ra đi giặt sạch rồi tắm rửa, Phó Chính gọi một cuộc điện thoại trong phòng khách, ở phía đối diện là Lục Mộc vừa bước ra khỏi phòng làm việc.

“Tội gì mà cậu phải vất vả tính toán mọi đường để quay lại như thế?” Lục Mộc đặt hàng thêu lên trên bàn, “Khi ấy tôi đã nói, con bé rời khỏi cậu, cả hai người đều sẽ thoải mái.”

“Bác gái.” Phó Chính đi đến trước mặt Lục Mộc, lấy cái gì đó từ trong túi quần rồi đặt lên trên hàng thêu, thản nhiên nói, “Một chút thành ý của cháu, xin bác vui lòng nhận cho.”

Nói xong, anh xoay người, trực tiếp đi đến phòng của Thiệu Tây Bội.

Lục Mộc cúi đầu, liếc mắt nhìn cái gì đó, dường như là bà sợ hãi vì quá bất ngờ, khuôn mặt luôn bình thản cũng khẽ run lên.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy do Thiệu Tây Bội tắm đột nhiên ngừng lại. Cô hoảng hốt, vội vàng cầm lấy thứ này thứ nọ, ngay cả hàng thêu cũng không kịp lấy, chỉ kịp chạy vài bước vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

“Nếu như sáng sớm thức dậy mà anh lại không thấy người, anh sẽ bóp chết nó ở trước mặt em.” Thiệu Tây Bội tắm rửa xong, bước vào phòng ngủ. Phó Chính đứng đưa lưng về phía cô, tay anh nắm lấy cổ Khoai Sọ, lạnh lùng nói.

Thiệu Tây Bội ném khăn lông, chạy vội mấy bước để cướp Khoai Sọ về, “Lúc đó, chính là anh đưa nó về, bây giờ lấy nó trút giận để làm gì hả?!”

Phó Chính hừ lạnh một tiếng, chán ghét mà né khỏi Khoai Sọ, ôm lấy cô từ phía sau, “Ngày mai là sinh nhật của A Thiên, em theo anh về một chuyến nha.”

Vừa nghe nói như vậy, cô liền sửng sốt, chưa kịp quay đầu đã bị anh giữ chặt, “Đừng có về nhà mẹ mãi rồi nghiện, tiếp theo đây, anh nhất định phải cho em nhìn rõ thể nào mới là tốt, hôm kia còn nhẹ quá.”

Hôm kia? Thiệu Tây Bội suy nghĩ, mặt cô đỏ hết cả lên, chỉ biết dùng khuỷu tay để đẩy anh ở đằng sau.

Hôm kia, lớp da phía dưới của cô đều bị cọ xát mạnh mẽ, hai ngày nay vẫn rất khó chịu. Thô bạo như vậy mà anh còn không biết xấu hổ, nói như thế là nhẹ sao? Nếu nặng hơn nữa, chẳng phải sẽ khiến cô liệt nửa thân dưới ư?

—

Hai ngày qua, Phó Chính công tác mệt mỏi. Sau khi tắm rửa xong, anh liền ôm Thiệu Tây Bội ngủ say. Cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn ngủ không được như đêm hôm qua.

Ngày hôm qua, lúc đi ra khỏi phòng bệnh, Lương Kha đã nắm chặt cổ tay cô, dẫn cô vào góc phòng, gần từng tiếng một, “Thiệu Tây Bội, cô cứ một hai muốn sống muốn chết*, bây giờ thì Phó Chính vứt bỏ tôi rồi, ngay cả lợi ích trên đường thăng quan tiến chức mà anh ấy cũng không cần, cô hài lòng chưa?!”

*Yếu tử yếu hoạt – muốn sống muốn chết – tức là đi tìm cái chết

“Tôi biết anh ấy trước cô, yêu anh ấy lâu hơn cô, càng không có ai chán ghét cô bằng tôi!” Lúc này, Lương Kha mới buông cổ tay Thiệu Tây Bội ra, “Cô có thể cảm thấy tôi nói mấy câu này vì không chiếm được anh ấy, quả thật có cả nguyên nhân đó đấy, nhưng không hề đúng hoàn toàn!”

“Bây giờ cô còn không rời khỏi Phó Chính, tôi sẽ khiến cô sống khổ sở hơn cả chết!”

Trước kia, Thiệu Tây Bội đã từng nghe qua mấy lời đại loại như thế này, nhưng cô chẳng hề có cảm giác gì, thế nào cô cũng nhanh chóng bỏ qua, vậy mà khi đó, ánh mắt của Lương Kha lại khiến cô ghi nhớ rất rõ ràng - không phải ánh mắt ác độc hay châm chọc, thật ra đó là ánh mắt cực kỳ thương hại.

53. Chương 43: Chương 40

Editor: Thư

Thiệu Tây Bội tỉnh dậy làm điểm tâm sáng xong, cầm quần áo đã được giặt sạch phơi khô vào toilet trong phòng ngủ cho Phó Chính.

Anh mới dậy nên không có đeo kính, ôm cánh tay đi theo cô đi, nhìn cô nhón chân duỗi thẳng tay lên tìm bàn chải đánh răng trong tủ đồ phía trên bồn rửa mặt, cũng không thèm giúp một tay.

“Á. . .” Bàn chải đánh răng ở nhà cô không có dư nên cô cau mà hạ chân, tiện đà xấu hổ tức giận liếc anh một cái.

“Không cần lấy, dù sao hôm nay cũng về nhà ở rồi.” Phó Chính tùy ý nhu nhu tóc của cô, thản nhiên nói, “Anh dùng cái của em được rồi.”

Tính tình Phó Chính lạnh lùng, bình thường ngay cả uống nước cũng không chịu uống cùng một li, hiện tại lại cực kì tự nhiên dùng ngón tay thon dài của anh cầm li và bàn chải đánh răng của cô.

Thiệu Tây Bội thấy hơi nóng lên, xoay người đi ra ngoài phòng khách.

Hà tất suy nghĩ chút chuyện đó có nên hay không? Mấy ngày nay chuyện đã rành rành trước mắt, không thể phủ nhận đích thị quả thật anh không thể tẩy trắng những gì họ đã trải qua, nhưng ít ra bây giờ cô còn có một tia mong đợi trước tương lai của bọn họ.

Sớm chiều ở chung, tương cứu trong lúc hoạn nạn, trải qua những chuyện không như ý, nếu đã quên không được vậy thì vứt ở sau ốt là tiện nhất.

“Mẹ cứ từ từ nghỉ ngơi, hai ngày nữa con lại đến thăm mẹ.”

Sau khi ăn điểm tâm Thiệu Tây Bội ôm từ biệt Vu Nãi và Lục Mộc, Phó Chính đứng sau lưng cô sắc mặt vẫn như thường, Lục Mộc liếc anh một cái, ánh mắt pha chút cảm xúc ầm ầm dẫu dẫu vết, sau cùng anh cũng khẽ gật đầu với cô.

Cuối cùng thì thần chí của ông cụ Đơn cũng khôi phục chút ít, thấy rõ là lão hàng xóm đứng trước mặt mình vui sướng đến mức râu cựa run hết cả lên, Hân Dĩnh đỡ ông cụ Hân ngồi xuống bên giường, khéo léo mỉm cười, “Ông Đơn, con và ông nội lại đây thăm ông, hôm nay xem tinh thần và sắc mặt ông có tốt hơn hai ngày trước rồi đây!”

Trước kia ông cụ Hân cũng qua lại khá thân thiết với ông cụ Đơn, từ nhỏ ông Đơn cụ đã cực thích Hân Dĩnh, chỉ tiếc về sau Hân Dĩnh một mình lẻ loi đến Mỹ học tập, nhiều năm cũng chưa từng trở về lần nào.

“A Dĩnh. . .” Ông cụ nắm tay Hân Dĩnh, hồi lâu mới thở dài một hơi, “Bên người có một cô cháu gái hiểu chuyện nhu thuận thì còn gì sánh bằng. . . Cũng do Cảnh Xuyên vốn là con trai, dẫu có hiểu chuyện hơn nữa thì ông cũng xem không vừa mắt.”

Hân Dĩnh biết hẳn là ông đang nhớ tới Thiệu Tây Bội, vội vàng hộp điểm tâm đặt trên bàn trà, “Con ở nước ngoài nhiều năm cũng rất nhớ ông, con biết lúc nào ông cũng thích ăn mấy món này nên mua vài hộp, chờ ông xuất viện là có thể ăn lấy ăn để một phen no nê!”

Chính là đang trò chuyện vui vẻ thì người mặt đen nói chuyện khô khan buồn chán kia liền tới, Hân Dĩnh giúp ông cụ Đơn kê gối đầu, để cho hai ông cụ từ từ tán gẫu, chính mình đi ra cửa gặp Đơn Cảnh Xuyên đang đứng.

“Nhiều năm như vậy vẫn lại là gương mặt đen này, khó trách ông nội cậu ghét bỏ cậu, như vậy xem ra lúc còn nhỏ tôi lấy biệt danh cho cậu là quá hợp rồi.” Hân Dĩnh đi theo anh đến đại sảnh bệnh viện, cười mỉm nhìn người đàn ông trước mặt.

“Hai năm qua ở Mỹ có tốt không?” Đơn Cảnh Xuyên giúp cô rót ly nước.

“Có thể không tốt sao? Sinh hoạt không thể quá thuận lợi được....” Hân Dĩnh quẹo rũ cười, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Không cần cậu nói tôi cũng biết dạo này cậu thuận lợi hơn tôi nhiều, một cô bé trẻ tuổi non mềm như thế mà cậu cũng thưa cho được, người ta mới vừa xong cấp ba đúng không? Cậu chính là tên cộc gỗ vừa thấy con gái là sẽ đổ mặt của trước kia sao?”

Nét mặt Đơn Cảnh Xuyên nhu hòa một chút, đưa ly nước cho cô: “Cô ấy học đại học năm 2 rồi.”

“Ba mẹ cậu cũng đồng ý sao?” Hân Dĩnh nghĩ một hồi mới nói, “Cậu là bé ngoan không giống như tôi, cậu có biết từ nhỏ tôi đã thích giống đám con trai hình xăm đầy mình dửng mãnh, ba mẹ tôi cũng đã nhận ra. . . Tôi nhớ ra rồi, lần đó cậu đi xăm mình, mỗi ngày tôi có thể nghe được tiếng ba cậu lấy roi đánh cậu ở cách vách!”

Cô vui vẻ phẩn chấn trêu đùa, anh vẫn bình thản đối đãi, “Ở nước ngoài yêu thích thể loại mạnh mẽ dồn dập thế này đúng không?”

Đôi mắt trong trẻo như làn thu thủy của Hân Dĩnh càng sáng lấp lánh, môi đỏ mọng khẽ mở, “Chuẩn rồi!”

Đơn Cảnh Xuyên có chút bất đắc dĩ liếc nhìn người cười đến ngã trái ngã phải, “Quả thật cậu vẫn cứ đàn ông hơn cả đàn ông.”

“Biết thì tốt.” Hân Dĩnh lấy tay vỗ vỗ bờ vai của anh, “Thân thể ông nội cậu cũng đỡ hơn rồi, đêm nay mau dẫn chị cậu đi uống vài ly đi nào, tôi chỉ ở đây mấy ngày là đi rồi!”

“Đợi lát nữa tôi phải đưa Nhan Nhan về nhà.” Anh suy nghĩ một chút, “Nếu không trễ hơn chút được không?”

Hân Dĩnh vô lại đánh giá anh một hồi, cười gian gật gật đầu.

. . .

Lúc Cố Linh Nhan đi đến cửa nhà, cú điện thoại thứ ba của Đơn Cảnh Xuyên vang lên, mặt cô trầm xuống nhìn lướt qua, hồi lâu vẫn nghe máy.

“Em ở đâu?” Bên kia giọng điệu vững vàng của anh truyền tới, “Không phải nói đứng trước nhà sách vẽ tranh sao?”

“Em về đến nhà rồi.” Cô từ từ đi lên thang lầu, “Anh về sớm một chút đi, hai ngày này thân thể ông nội anh tạm ổn, anh nên chăm sóc ông nhiều hơn.”

Bình thường khi nói điện thoại cô luôn luôn bô bô luyên thuyên nói một hồi, sẽ không khách khí như vậy, Đơn Cảnh Xuyên hiểu rõ cô, liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

“Không có việc gì!” Giọng điệu của cô hơi cao lên, lại khắc chế xuống, “. . . Em nói em không sao, anh trở về đi, thực xin lỗi vì để anh chờ.”

Đơn Cảnh Xuyên cầm điện thoại ngồi trong xe hơi ngạc nhiên, nhú nhú mày, hồi lâu mới trầm giọng nói, “Tốt lắm, em đi ngủ sớm một chút.”

“Ngủ ngon.” Cô cúp điện thoại, lấy chìa

54. Chương 43: Rộn Ràng

Editor: Thư

Thiệu Tây Bội tỉnh dậy làm điểm tâm sáng xong, cầm quần áo đã được giặt sạch phơi khô vào toilet trong phòng ngủ cho Phó Chính.

Anh mới dậy nên không có đeo kính, ôm cánh tay đi theo cô đi, nhìn cô nhón chân duỗi thẳng tay lên tìm bàn chải đánh răng trong tủ đồ phía trên bồn rửa mặt, cũng không thèm giúp một tay.

“Á...” Bàn chải đánh răng ở nhà cô không có dư nên cô cau mà hạ chân, tiện đà xấu hổ tức giận liếc anh một cái.

“Không cần lấy, dù sao hôm nay cũng về nhà ở rồi.” Phó Chính tùy ý nhu nhu tóc của cô, thản nhiên nói, “Anh dùng cái của em được rồi.”

Tính tình Phó Chính lạnh lùng, bình thường ngay cả uống nước cũng không chịu uống cùng một li, hiện tại lại cực kì tự nhiên dùng ngón tay thon dài của anh cầm li và bàn chải đánh răng của cô.

Thiệu Tây Bội thấy hơi nóng lên, xoay người đi ra ngoài phòng khách.

Hà tất suy nghĩ chút chuyện đó có nên hay không? Mấy ngày nay chuyện đã rành rành trước mắt, không thể phủ nhận đích thị quả thật anh không thể tẩy trắng những gì họ đã trải qua, nhưng ít ra bây giờ cô còn có một tia mong đợi trước tương lai của bọn họ.

Sớm chiều ở chung, tương cứu trong lúc hoạn nạn, trải qua những chuyện không như ý, nếu đã quên không được vậy thì vứt ở sau ót là tiện nhất.

“Mẹ cứ từ từ nghỉ ngơi, hai ngày nữa con lại đến thăm mẹ.”

Sau khi ăn điểm tâm Thiệu Tây Bội ôm từ biệt Vu Nãi và Lục Mộc, Phó Chính đứng sau lưng cô sắc mặt vẫn như thường, Lục Mộc liếc anh một cái, ánh mắt pha chút cảm xúc ầm ầm dẫu vết, sau cùng anh cũng khẽ gật đầu với cô.

Cuối cùng thì thần chí của ông cụ Đơn cũng khôi phục chút ít, thấy rõ là lão hàng xóm đứng trước mặt mình vui sướng đến mức râu cugx run hết cả lên, Hân Dĩnh đỡ ông cụ Hân ngồi xuống bên giường, khéo léo mỉm cười, “Ông Đơn, con và ông nội lại đây thăm ông, hôm nay xem tinh thần và sắc mặt ông có tốt hơn hai ngày trước rồi đấy!”

Trước kia ông cụ Hân cũng qua lại khá thân thiết với ông cụ Đơn, từ nhỏ ông Đơn cụ đã cực thích Hân Dĩnh, chỉ tiếc về sau Hân Dĩnh một mình lẻ loi đến Mỹ học tập, nhiều năm cũng chưa từng trở về lần nào.

“A Dĩnh...” Ông cụ nắm tay Hân Dĩnh, hồi lâu mới thở dài một hơi, “Bên người có một cô cháu gái hiểu chuyện nhu thuận thì còn gì sánh bằng... Cũng do Cảnh Xuyên vốn là con trai, đâu có hiểu chuyện hơn nữa thì ông cũng xem không vừa mắt.”

Hân Dĩnh biết hẳn là ông đang nhớ tới Thiệu Tây Bội, vội vàng hộp điểm tâm đặt trên bàn trà, “Con ở nước ngoài nhiều năm cũng rất nhớ ông, con biết lúc nào ông cũng thích ăn mấy món này nên mua vài hộp, chờ ông xuất viện là có thể ăn lấy ăn để một phen no nê!”

Chính là đang trò chuyện vui vẻ thì người mặt đen nói chuyện khô khan buồn chán kia liền tới, Hân Dĩnh giúp ông cụ Đơn kê gối đầu, để cho hai ông cụ từ từ tán gẫu, chính mình đi ra cửa gặp Đơn Cảnh Xuyên đang đứng.

“Nhiều năm như vậy vẫn lại là gương mặt đen này, khó trách ông nội cậu ghét bỏ cậu, như vậy xem ra lúc còn nhỏ tôi lấy biệt danh cho cậu là quá hợp rồi.” Hân Dĩnh đi theo anh đến đại sảnh bệnh viện, cười mỉm nhìn người đàn ông trước mặt.

“Hai năm qua ở Mỹ có tốt không?” Đơn Cảnh Xuyên giúp cô rót ly nước.

“Có thể không tốt sao? Sinh hoạt không thể quá thuận lợi được...” Hân Dĩnh quẹo rũ cười, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Không cần cậu nói tôi cũng biết dạo này cậu thuận lợi hơn tôi nhiều, một cô bé trẻ tuổi non mềm như thế mà cậu cũng cưa cho được, người ta mới vừa xong cấp ba đúng không? Cậu chính là tên cộc gỗ vừa thấy con gái là sẽ đỏ mặt của trước kia sao?”

Nét mặt Đơn Cảnh Xuyên nhu hòa một chút, đưa ly nước cho cô: “Cô ấy học đại học năm 2 rồi.”

“Ba mẹ cậu cũng đồng ý sao?” Hân Dĩnh nghĩ một hồi mới nói, “Cậu là bé ngoan không giống như tôi, cậu có biết từ nhỏ tôi đã thích giống đám con trai hình xăm đầy mình dưng mãnh, ba mẹ tôi cũng đã nhận ra... Tôi nhớ ra rồi, lần đó cậu đi xăm mình, mỗi ngày tôi có thể nghe được tiếng ba cậu lấy roi đánh cậu ở cách vách!”

Cô vui vẻ phấn chấn trêu đùa, anh vẫn bình thản đối đãi, “Ở nước ngoài yêu thích thể loại mạnh mẽ dồn dập thế này đúng không?”

Đôi mắt trong trẻo như làn thu thủy của Hân Dĩnh càng sáng lấp lánh, môi đỏ mọng khê mở, “Chuẩn rồi!”

Đơn Cảnh Xuyên có chút bất đắc dĩ liếc nhìn người cười đến ngã trái ngã phải, “Quả thật cậu vẫn cứ đàn ông hơn cả đàn ông.”

“Biết thì tốt.” Hân Dĩnh lấy tay vỗ vỗ bờ vai của anh, “Thân thể ông nội cậu cũng đỡ hơn rồi, đêm nay

mau dẫn chị cậu đi uống vài ly đi nào, tôi chỉ ở đây mấy ngày là đi rồi!”

“Đợi lát nữa tôi phải đưa Nhan Nhan về nhà.” Anh suy nghĩ một chút, “Nếu không trễ hơn chút được không?”

Hân Dĩnh vô lại đánh giá anh một hồi, cười gian gật gật đầu.

...

Lúc Cố Linh Nhan đi đến cửa nhà, cú điện thoại thứ ba của Đơn Cảnh Xuyên vang lên, mặt cô trầm xuống nhìn lướt qua, hồi lâu vẫn nghe máy.

“Em ở đâu?” Bên kia giọng điệu vững vàng của anh truyền tới, “Không phải nói đứng trước nhà sách vẽ tranh sao?”

“Em về đến nhà rồi.” Cô từ từ đi lên thang lầu, “Anh về sớm một chút đi, hai ngày này thân thể ông nội anh tạm ổn, anh nên chăm sóc ông nhiều hơn.”

Bình thường khi nói điện thoại cô luôn luôn bô bô luyên thuyên nói một hồi, sẽ không khách khí như vậy, Đơn Cảnh Xuyên hiểu rõ cô, liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

“Không có việc gì!” Giọng điệu của cô hơi cao lên, lại khắc chế xuống, “... Em nói em không sao, anh trở về đi, thực xin lỗi vì để anh chờ.”

Đơn Cảnh Xuyên cầm điện thoại ngồi trong xe hơi ngạc nhiên, nhú nhú mày, hồi lâu mới trầm giọng nói, “Tốt lắm, em đi ngủ sớm một chút.”

“Ngủ ngon.” Cô cúp điện thoại, lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Cao Kỳ Kỳ đang ở trong phòng gác chân hút thuốc, thấy cô trở lại, giọng the thé nói, “Nó có đến không? Mẹ còn muốn nhờ nó mua một túi long nhãn về đây.”

“Về sau mẹ không cần gọi điện thoại cho anh ấy nữa.” Cố Linh Nhan để túi xuống, trong giọng nói không hề có chút phập phồng.

“A, cãi nhau hả?” Cao Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn cô, khinh thường cười nhạo một tiếng, “Một người như nó có thể chịu đựng tính tình chó má của con lâu như vậy đã là không sai rồi!” “Đúng ha, mẹ sai sử anh ấy lâu như vậy cũng sung sướng lắm đấy, nói bậy nói bạ người kia như thế cũng đủ rồi, con theo ba, chút tiền đồ như thế sẽ không làm phiền đến người bên gối.” Cố Linh Nhan đi vào phòng tắm, “Hiện tại mẹ bắt đầu thấy anh ấy thuận mắt, những trước tiên thông báo cho mẹ hay một tiếng, mòng làm mẹ vợ cảnh sát của

mẹ nên đẹp đi là vừa rồi.”

Không đợi Cao Kỳ Kỳ nổi điên động tay, cô đã đóng cửa phòng tắm lại cái rầm.

Cố Linh Nhan mở vòi sen, ngay cả quần áo còn chưa cởi liền trực tiếp đi vào, nước lạnh ào ào xối từ trên đầu xuống, cô nhắm mắt lại đứng một hồi, giơ tay lau đôi má.

Thì ra trước đây mới là nguyên do anh ấy chống đối ba anh ấy chuyện lông vàng; thì ra mỗi ngày cô mở miệng kêu “Oa Oa” cũng là tên người khác đặt; thì ra anh không chỉ đối tốt với cô mà đối với người khác anh cũng hiểu chuyện mà bỏ thời gian tán gẫu.

Hiện nay xem ra, người chó nên nằm mộng ban ngày là cô mới đúng.

Một người như vậy trong mắt anh là người phụ nữ xinh đẹp tốt nghiệp toàn bộ đều là loại ưu, bối cảnh gia đình cũng tương đương nhà anh, cô có thể lấy cái gì đi so với người ta đây?

Cô thì ngay cả chút việc cón con không qua được.

Hơn sáu giờ Phó Chính đã đến, hôm nay Thiệu Tây Bội đóng cửa tiệm sớm, thay một bộ quần áo, lại vội vàng điểm thêm vài món trang sức trang nhã.

Phó Chính nhìn thấy bộ dạng khẩn trương đến ngớ ngẩn của cô khi lên xe ngồi, chậm rãi phanh lại, đôi mắt chớp lóe, “rầm” một tiếng dè cô ra sau lưng ghế tựa, lại hung hăng hôn xuống.

Váy của cô rất thuận tiện cho anh hành sự, một tay anh giữ lấy bả vai cô, một cánh tay kia linh hoạt dò xét từ đùi cô đi vào, thẳng đến khi dán lên lớp quần lót mỏng nhạt của cô mà vuốt ve.

Thiệu Tây Bội thực không ngờ tới lúc này anh còn có thể sinh thú tính, đánh không lại anh đành phải cắn đầu lưỡi anh một cái, dùng sức đẩy anh ra.

“A Thiên và ba mẹ anh sẽ đợi đến sốt ruột đấy, mà hiện tại đang lúc tan tằm trên đường đông lắm đó, khẳng định đến nhà anh đã là trễ rồi đấy.” Cô vừa vội vừa thẹn, muốn kéo tay anh ra khỏi đũng váy, “Trễ... Buổi tối đó anh.”

Môi người trước mặt bị anh mút đến mức hơi sưng, đôi má non mịn hơi hơi phồng hồng, quả thực còn ngon miệng hơn đồng đồ ăn gì đó nữa, đôi mắt Phó Chính hơi trầm xuống, không nói tiếng nào lại dùng sức trực tiếp duỗi một ngón tay vào bên trong cô.

“Kệ nó.”

Tay anh ra ra vào vào thân thể cô, mặt khác mấy ngón tay vẫn phối hợp xoa xoa bên ngoài hoa huyết, trong xe an tĩnh, ngón tay anh bí mật mang theo tiếng nước ra ra vào vào phát lên từng tiếng nước ngọt ngào rõ ràng, Thiệu Tây Bội liều mạng ngậm chặt miệng, móng tay sắp găm vào da thịt sau lưng anh mất rồi.

Phó Chính thấy dáng vẻ cô cắn môi đỏ mọng không ra thốt thành tiếng, khoe miệng nhếch lên, lại thêm một ngón tay liên tục đụng đến chỗ sâu nhất, kích thích này cô thật sự chịu không nổi, khoe mắt đều đã hơi hơi ướt át, phía dưới cắn hai ngón tay của anh, toàn thân run lên một hồi lâu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngậm một tiếng.

May mắn là cửa sau của cửa hàng thú cưng là một con đường nhỏ, người qua lại không nhiều lắm, cửa kính xe anh lại tối, cơ bản thấy không rõ người ở bên trong đang làm cái gì, Thiệu Tây Bội mở mắt ra nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh gần trong gang tấc, quả thực thật muốn hung hăng dùng tay nắm bóp cho thỏa.

Phó chính không thoải mái, nhưng vẫn dùng tay rút khăn tay giúp cô lau chùi, lau chùi xong xuôi nhưng vết nước đọng nhỏ trên váy cô có chùi thể nào cũng không mất, cô lo đến độ mặt đỏ bừng, rốt cục nhìn không được nhỏ giọng mắng anh vài câu.

“Em nói cái gì?” Anh dùng khăn tay xoa xoa ngón tay, thản nhiên nói, “Anh còn chưa đích thân ra trận cơ mà, như thế nào lại gọi là cầm thú chứ? Hử?”

Đồ biến thái thôi tha!

Thiệu Tây Bội hung hăng trừng anh.

...

Người ra mở cửa chính là Phó Thiên, lúc nhìn thấy hai người bọn họ, người thiếu niên luôn luôn trầm ổn mặt tươi tắn, ngay cả nét mày cũng mang ý cười, “Anh, chị Bội Bội!”

Thiệu Tây Bội cũng không gặp anh một thời gian dài, cười tí mắt võ võ bờ vai của anh, “Sinh nhật vui vẻ nha A Thiên.”

Phó Thiên cao hứng gạt đầu, dẫn cô đi đổi giày rồi vào bên trong, Phó Chính theo sát phía sau bọn họ, nhìn thấy trong phòng khách chỉ có Lâm Văn đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lập tức lạnh vài phần.

“Bác gái, ngại quá, con đến trễ.” Thiệu Tây Bội có chút khẩn trương trong lòng, “Thật sự thật xin lỗi, trên đường hơi kẹt xe, để cho bác đợi lâu.”

“Không có việc gì, ăn cơm trước đi.” Lâm Văn đứng dậy bảo người làm hâm đồ ăn, gọi cô đến bên bàn ăn ngồi xuống, “Trong nhà nấu không thể sánh bằng nhà hàng, con nếm thử xem có được không?”

Thiệu Tây Bội không ngờ Lâm Văn sẽ có thái độ hòa nhã như thế như thế này, vội vàng nhu thuận gật đầu.

Trong dự đoán cha mẹ anh hẳn là không dễ sống chung, lại không ngờ bà chủ họ Phó chưa từng có ý làm cô khó xử.

Kỳ thật cô không biết là, Lâm Văn là loại phụ nữ hiền thực không quá giỏi xuất đầu lộ diện, chỉ có thể quản gia, ở nhà nghe ông xã nghe con lớn nhất, không giống như Cù Âm mẹ của Đơn Cảnh Xuyên có gan lớn như vậy, hướng hồ tình tình Phó Chính như thế nào, dẫu có làm loại chuyện giữa đường bỏ rơi cô dâu thì bà cũng chẳng dám can thiệp vào chút nào.

“Chị Bội Bội, cái này là cá trích kho tàu, di làm là ngon nhất đấy.” Phó Thiên gấp cá cho Thiệu Tây Bội, ngẩng đầu nói với Lâm Văn, “Mẹ, về sau để cho chị Bội Bội xuống bếp làm mấy món sở trường cho mẹ anh, con và anh đều cực kỳ thích ăn.”

“Được.” Lâm Văn ôn hòa cười cười, “Ở nhà cô Thiệu đều tự nấu nướng à?”

“Bác gái gọi con Bội Bội là được rồi.” Trên mặt cô cũng dâng ý cười, “Vâng, từ hồi tiểu học đã thế, trước kia mẹ con còn dạy con cả trà nghệ, nếu bác muốn thì con sẵn lòng pha trà cho bác dùng.”

Từ nhỏ Thiệu Tây Bội đã rất được người lớn yêu thích, không có chút tính cách xấu nào, tuy Lâm Văn còn chưa hiểu rõ nàng, nhưng vẫn hiểu được con trai mình thế nào, mắt thấy tuy con lớn nhất lạnh lùng nghiêm mặt đứng một bên, quanh thân lại có niềm hân hoan nhân nhậ, trước giờ thằng bé chưa bao giờ hòa nhã với Lương Kha chút nào, nhưng đối với cô gái này thì yêu thích hiện ra ngập ánh mắt, nhất thời trong lòng nhất có tính toán.

Sau bữa cơm chiều Thiệu Tây Bội cùng Lâm Văn ngồi trên sofa nói chuyện, Phó Chính ở một bên dạy Phó Thiên thương nghiệp, không khí trong nhà cực kỳ không tệ.

Chín giờ Phó Chính cầm chìa khóa xe ra nhà xe lấy xe, Thiệu Tây Bội đứng trước cổng vòm chào tạm biệt Lâm Văn và Phó Thiên, lúc này cửa lớn trong nhà chợt “két” một tiếng.

“Ba.”

55. Chương 44: Chương 41

Edit: Panh Hoang

Beta: Hecp

Thiệu Tây Bội thấy Phó Lăng trong nháy mắt lông tơ trên người đều dựng đứng, Phó Thiên thông minh, vội vàng tiến lên phía trước cầm cặp công văn trong tay Phó Lăng, cười híp mắt giới thiệu, “Ba, đây là chị Bội Bội.”

Phó Lăng làm chính trị, trong lòng tính toán cái gì, đến trên thể diện lại là một chuyện khác, ông ta ngẩng đầu nhìn Thiệu Tây Bội, không nóng không lạnh mở miệng, “Chào cháu.”

“Chào bác. . .” Bộ dạng của Phó Chính rất giống ba anh ta, Thiệu Tây Bội đối mặt với phiên bản trung niên của Phó Chính không chút hồi hộp mà ra một thân mồ hôi lạnh, giọng nói cũng hơi run run.

“Ngồi.” Phó Lăng đi vào phòng khách, “Ban nãy có hội nghị khẩn cho nên về trễ, không để ý ở lại một lúc chứ?”

“Được bác trai.” Thiệu Tây Bội và Phó Thiên trao đổi ánh mắt, sau đó ra hiệu cô không cần hồi hộp, làm việc tùy theo hoàn cảnh, cô nhéo lòng bàn tay, ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh Phó Chính.

“Lúc thành phố J xảy ra lũ lụt cháu đang ở đó đúng không?” Phó Lăng nhận lấy chén trà Lâm Văn đưa tới, nhấp một ngụm thần nhiên hỏi.

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Phó Chính xảy ra tai nạn xe mỗi ngày người tới bồi nó cả đêm cũng là cháu.” Phó Lăng không chút hoang mang, dùng chính là câu trần thuật.

Thiệu Tây Bội như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, khẽ lên tiếng.

“Nó chưa từng nói với chúng ta về cháu.” Ông ta nhìn về ánh mắt của cô, “Hai đứa biết nhau bao lâu rồi?”

“ . . . Tám năm.” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ép mình ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Phó Lăng.

Vừa nói ra câu này, biểu cảm trên mặt của Phó Lăng và Lâm Văn đều hơi kinh ngạc, Phó Chính bình thường chưa bao giờ đối xử khác biệt với bạn gái, ngay cả vị hôn thê là Lương Kha cũng không có chút tình cảm nào điều kiện tiên quyết của anh ta là vì con đường làm quan nên lựa chọn phụ thuộc vào.

Anh vậy mà lại ở dưới tầm mắt của bọn họ, che giấu một cô bé tám năm.

“Ba mẹ cháu ở đâu?” Phó Lăng tỉnh bơ, càng cẩn thận nhìn mặt mày của cô.

“Con hóa ra còn chưa biết ba có thói quen xét hỏi hộ khẩu của người khác.” Thiệu Tây Bội còn chưa trả lời, Phó Chính đã đi từ cửa trước tới, mặt không chút thay đổi nhìn Phó Lăng, “Hỏi xong chưa?”

Anh ta từ trên cao nhìn xuống, cha con hai cha con nhìn nhau một lúc, Phó Lăng hờ hững thu hồi tầm mắt, “Nếu như con có thể vứt bỏ con gái bảo bối của Lương Vũ ở hội trường, không quan tâm đến mặt mũi của ta và mẹ con, dù thế nào ta cũng phải truy tìm nguyên nhân?”

“Hiện tại chỉ ít còn chưa có người dám leo đến trên đầu nhà họ Phó, làm sao ba cũng bắt đầu học nói huyền thuyên đoán lung tung của người ta vậy ba?” Phó Chính dắt Thiệu Tây Bội, “Cha biết chuyện của con luôn luôn không cần bất cứ ai đến làm chủ, vô luận chuyện gì.”

Cô bị anh dắt ra ngoài, bối rối tạm biệt Lâm Văn và Phó Lăng, “Bác trai bác gái, cháu đi trước, xin lỗi hôm nay làm phiền hai bác.”

Sắc mặt Phó Lăng hơi phức tạp, Lâm Văn xấu hổ đến ngay cả thở mạnh cũng không dám, Phó Thiên chạy đuổi theo tiễn bọn họ ra cửa, trong lòng hung hăng đổ mồ hôi dùm bọn họ.

Trong quán bar tiếng nhạc sập sinh đình tai nhức óc, Hân Dĩnh vừa mới thoát thân khỏi sàn nhảy, giờ tay lấy một ly rượu ở trên quầy bar uống một hơi cạn sạch, “Thích!” Một tay cô vỗ trên bả vai Đơn Cảnh Xuyên, “Tôi biết cậu không thích nơi này, nhưng cũng không cần phải duy trì vẻ mặt thâm thù đại hận lâu như vậy chứ!”

Đơn Cảnh Xuyên mím môi không nói lời nào, trầm mặc để ly rượu chưa uống trở lại trên bàn.

“Loại vẻ mặt táo bón này đương nhiên là mới cãi nhau với cô gái xù lông nhà cậu rồi.” Ân Kỳ Hồng gục ở bên cạnh vô cùng buồn chán nghịch di động, “Tôi nói Nồi nè, loại thời điểm này cậu còn khó chịu cọng lông à? Cô ấy với cậu không vui vẻ cậu đi hỏi rõ ràng sau khi sáng tỏ thì hôn hít mạnh lên không phải tốt rồi sao?”

Hân Dĩnh ở bên cạnh chợt cười, liên tục dựng thẳng ngón cái với Ân Kỳ Hồng.

“Tôi còn muốn đi tìm Mạt Mạt đây, không rảnh nhìn cậu bày ra một bộ pho tượng lớn, cậu có đi hay không?” Ân Kỳ Hồng nhảy từ trên ghế cao xuống.

Đơn Cảnh Xuyên nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Hân Dĩnh trầm giọng nói, “Vậy tôi đi trước.”

“Đi đi, đi đi.” Hân Dĩnh không sao cả khoát tay với anh, dùng một loại ánh mắt nhìn con mình khỏe mạnh lớn lên mà nhìn anh, “Cô gái nhỏ mà dễ dàng thì tốt, cậu cũng nên thay đổi tính xấu này đi, nhớ kỹ sớm sinh quý tử nha! Chờ sang năm tôi trở về có thể uống rượu mừng!”

Ân Kỳ Hồng bật cười, Đơn Cảnh Xuyên không do dự nữa, xoay người bước nhanh đi về phía gara.

. . .

Sau khi Cố Linh Nhan tắm xong luôn luôn ghé ở bên cạnh cửa sổ ngăn người, bên ngoài Cao Kỳ Kỳ kêu gọi cô ra ăn cơm cô cũng không để ý, mặc cho Cao Kỳ Kỳ gõ sắp bề cửa.

Lúc này điện thoại di động đặt ở trên bàn bỗng rung lên, cô liếc một cái, ở trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, đưa tay từ từ bắt máy.

”Anh ở dưới lầu nhà em,

56. Chương 44: Sự Thật

Edit: Panh Hoang

Beta: Hepc

Thiệu Tây Bội thấy Phó Lăng trong nháy mắt lông tơ trên người đều dựng đứng, Phó Thiên thông minh, vội vàng tiến lên phía trước cầm cặp công văn trong tay Phó Lăng, cười híp mắt giới thiệu, “Ba, đây là chị Bội Bội.”

Phó Lăng làm chính trị, trong lòng tính toán cái gì, đến trên thể diện lại là một chuyện khác, ông ta ngẩng đầu nhìn Thiệu Tây Bội, không nóng không lạnh mở miệng, “Chào cháu.”

“Chào bác. . .” Bộ dạng của Phó Chính rất giống ba anh ta, Thiệu Tây Bội đối mặt với phiên bản trung niên của Phó Chính không chút hồi hộp mà ra một thân mồ hôi lạnh, giọng nói cũng hơi run run.

“Ngồi.” Phó Lăng đi vào phòng khách, “Ban nãy có hội nghị khẩn cho nên về trễ, không để ý ở lại một lúc chứ?”

“Được bác trai.” Thiệu Tây Bội và Phó Thiên trao đổi ánh mắt, sau đó ra hiệu cô không cần hồi hộp, làm việc tùy theo hoàn cảnh, cô nhéo lòng bàn tay, ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh Phó Chính.

“Lúc thành phố J xảy ra lũ lụt cháu đang ở đó đúng không?” Phó Lăng nhận lấy chén trà Lâm Văn đưa tới, nhấp một ngụm thần nhiên hỏi.

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Phó Chính xảy ra tai nạn xe mỗi ngày người tới bồi nó cả đêm cũng là cháu.” Phó Lăng không chút hoang mang, dùng chính là câu trần thuật.

Thiệu Tây Bội như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, khẽ lên tiếng.

“Nó chưa từng nói với chúng ta về cháu.” Ông ta nhìn về ánh mắt của cô, “Hai đứa biết nhau bao lâu rồi?”

“. . . Tám năm.” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ép mình ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Phó Lăng.

Vừa nói ra câu này, biểu cảm trên mặt của Phó Lăng và Lâm Văn đều hơi kinh ngạc, Phó Chính bình thường chưa bao giờ đối xử khác biệt với bạn gái, ngay cả vị hôn thê là Lương Kha cũng không có chút tình cảm nào điều kiện tiên quyết của anh ta là vì con đường làm quan nên lựa chọn phụ thuộc vào.

Anh vậy mà lại ở dưới tầm mắt của bọn họ, che giấu một cô bé tám năm.

“Ba mẹ cháu ở đâu?” Phó Lăng tỉnh bơ, càng cẩn thận nhìn mặt mày của cô.

“Con hóa ra còn chưa biết ba có thói quen xét hỏi hộ khẩu của người khác.” Thiệu Tây Bội còn chưa trả lời, Phó Chính đã đi từ cửa trước tới, mặt không chút thay đổi nhìn Phó Lăng, “Hỏi xong chưa?”

Anh ta từ trên cao nhìn xuống, cha con hai cha con nhìn nhau một lúc, Phó Lăng hồ hững thu hồi tầm mắt, “Nếu như con có thể vứt bỏ con gái bảo bối của Lương Vũ ở hội trường, không quan tâm đến mặt mũi của ta và mẹ con, dù thế nào ta cũng phải truy tìm nguyên nhân?”

“Hiện tại chỉ ít còn chưa có người dám leo đến trên đầu nhà họ Phó, làm sao ba cũng bắt đầu học nói huyền thoại đoán lung tung của người ta vậy ba?” Phó Chính dắt Thiệu Tây Bội, “Cha biết chuyện của con luôn luôn không cần bắt cứ ai đến làm chủ, vô luận chuyện gì.”

Cô bị anh dắt ra ngoài, bối rối tạm biệt Lâm Văn và Phó Lăng, “Bác trai bác gái, cháu đi trước, xin lỗi hôm nay làm phiền hai bác.”

Sắc mặt Phó Lăng hơi phức tạp, Lâm Văn xấu hổ đến ngay cả thở mạnh cũng không dám, Phó Thiên chạy đuổi theo tiễn bọn họ ra cửa, trong lòng hung hăng đổ mồ hôi dùm bọn họ.

Trong quán bar tiếng nhạc sập sinh đình tai nhức óc, Hân Dĩnh vừa mới thoát thân khỏi sàn nhảy, giơ tay lấy một ly rượu ở trên quầy bar uống một hơi cạn sạch, “Thích!” Một tay cô vỗ trên bả vai Đơn Cảnh Xuyên, “Tôi biết cậu không thích nơi này, nhưng cũng không cần phải duy trì vẻ mặt thâm thù đại hận lâu như vậy chứ!”

Đơn Cảnh Xuyên mím môi không nói lời nào, trầm mặc để ly rượu chưa uống trở lại trên bàn.

“Loại vẻ mặt táo bón này đương nhiên là mới cãi nhau với cô gái xù lông nhà cậu rồi.” Ân Kỳ Hồng gục ở bên cạnh vô cùng buồn chán nghịch di động, “Tôi nói Nổi nè, loại thời điểm này cậu còn khó chịu cọng lông à? Cô ấy với cậu không vui vẻ cậu đi hỏi rõ ràng sau khi sáng tỏ thì hôn hít mạnh lên không phải tốt rồi sao?”

Hân Dĩnh ở bên cạnh chợt cười, liên tục dựng thẳng ngón cái với Ân Kỳ Hồng.

“Tôi còn muốn đi tìm Mạt Mạt đây, không rảnh nhìn cậu bày ra một bộ pho tượng lớn, cậu có đi hay không?” Ân Kỳ Hồng nhảy từ trên ghế cao xuống.

Đơn Cảnh Xuyên nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn Hân Dĩnh trầm giọng nói, “Vậy tôi đi trước.”

“Đi đi, đi đi.” Hân Dĩnh không sao cả khoát tay với anh, dùng một loại ánh mắt nhìn con mình khỏe mạnh lớn lên mà nhìn anh, “Cô gái nhỏ mà dễ dàng thì tốt, cậu cũng nên thay đổi tính xấu này đi, nhớ kỹ sớm sinh quý tử nha! Chờ sang năm tôi trở về có thể uống rượu mừng!”

Ân Kỳ Hồng bật cười, Đơn Cảnh Xuyên không do dự nữa, xoay người bước nhanh đi về phía gara.

...

Sau khi Cố Linh Nhan tắm xong luôn luôn ghé ở bên cạnh cửa sổ ngăn người, bên ngoài Cao Kỳ Kỳ kêu gọi cô ra ăn cơm cô cũng không để ý, mặc cho Cao Kỳ Kỳ gõ sắp bề cửa.

Lúc này điện thoại di động đặt ở trên bàn bỗng rung lên, cô liếc một cái, ở trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, đưa tay từ từ bắt máy.

“Anh ở dưới lầu nhà em, em mau xuống dưới đi.”

Cô vừa nghe thấy giọng của anh cái mũi cũng hơi chua xót, chống cánh tay lên nhìn xuống, quả nhiên thấy anh đang cầm điện thoại di động trầm mặc tựa ở bên cạnh xe.

“Anh có lời gì nói qua điện thoại cũng được, tôi đang ngủ ở trên giường.” Cô thản nhiên nói.

Đơn Cảnh Xuyên nhíu nhíu mày, trầm mặc một lúc, “Em ăn cơm tối chưa?”

“Chưa.” Cô thành thật trả lời, “Không muốn ăn.”

Trong dự liệu hô hấp ở đầu bên kia hơi chậm lại, Cố Linh Nhan nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của anh, cũng có thể đoán được vẻ mặt lúc này của anh nhất định còn đen hơn đáy nồi.

“Em đã quên lần trước từng nói gì sao?” Giọng của Đơn Cảnh Xuyên càng trầm hơn, “Hiện tại em lại vì giận anh, ngay cả cơm cũng không ăn?”

“Trí nhớ của tôi vẫn luôn không tốt.” Hiện tại trong đầu của cô toàn bộ đều mặt của Hân Dĩnh và cuộc nói chuyện buổi chiều của bọn họ, “Anh có rảnh để ý tới tôi có tức giận hay không, còn không bằng nhớ tới hàng xóm xinh đẹp của anh đã trở lại, tiếp tục tiền duyên với cô ấy?”

Đơn Cảnh Xuyên không ngờ cô sẽ nhắc tới Hân Dĩnh, chậm rãi nói, “Cô ấy với anh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sau lại ra nước ngoài sống, thỉnh thoảng trở về một lần, lần đầu tiên sau khi gặp mặt anh đã nói với em rồi.”

“Đúng, thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ, ông của anh cũng rất thích cô ấy, hai người cùng thế giới, hai

người các anh là Kim Đồng Ngọc Nữ, xứng biết bao.” Cố Linh Nhan nhanh mồm nhanh miệng nói chậm chạp.

Lúc này trên cánh tay của anh đã có gân xanh nổi lên, kiềm chế một chút giọng nói, “Em nói chuyện cẩn thận.”

“Tôi thích nói đấy.” Tay cô chống ở trên cửa sổ, “Cứ như vậy đi, anh và cô ấy cùng một chỗ, tất cả đều vui vẻ, tôi cũng không cần phải nhìn sắc mặt người nhà của anh, xem ba anh có thích hay không.”

Cuối cùng trên mặt Đơn Cảnh Xuyên cũng hiện lên một tia giận tếu, “Cố Linh Nhan, nếu em giận anh vì Hân Dĩnh, vậy em thật sự rất ngang ngạnh.”

“Đúng.” Cô cười lạnh nói, “Tôi rất ngang ngạnh, anh tốt hơn chỗ nào? Tôi hiểu được bản thân không xứng với anh, cho nên cũng rất sợ anh rời khỏi tôi; anh dạy tôi tín nhiệm và thẳng thắn thành khẩn, tôi nghe giống như thánh chỉ; nhưng hiện tại tôi suy nghĩ cẩn thận, tôi thực sự không hầu hạ được ông cụ và toàn bộ người nhà anh, hiện tại cắt đứt một lần cũng không muộn, ba mẹ anh nhất định sẽ rất vui vì chuyện này.”

“Hiện tại tôi rất tin táo, cũng không phải đang giận lấy.” Cô nhắm hai mắt lại “Đơn Cảnh Xuyên, không có ai là không thể thay thế, chúng ta thật sự không thích hợp.”

Từng câu từng chữ của cô rơi vào trong tai anh, anh có thể cảm giác được, không có một câu nào giống bộ dạng làm nũng ẵm vạ lúc bình thường, mà là giọng nói thật sự bình tĩnh mà lý trí.

“Được.” Ánh sáng trong mắt Đơn Cảnh Xuyên dần dần tối xuống, khẽ cúp điện thoại.

Đèn đường lẻ tẻ chiếu ở bên chân anh, anh lẳng lặng tựa vào bên cạnh xe, trên mặt không một chút độ ấm, một lúc lâu “Bộp” một tiếng anh đập nát điện thoại trên mặt đất, mở cửa xe vội vã lên đường

Cố Linh Nhan lập tức ngã ngồi ở trên ghế, nước mắt “Ti tách” rớt xuống.

Sau khi ra khỏi nhà họ Phó Thiệu Tây Bội vẫn luôn hơi lo sợ bất an, ở trên xe nhìn thấy Phó Chính muốn nói lại thôi, bộ dạng anh ta ngược lại giống như không có chuyện gì xảy ra, sau khi về nhà thay đổi quần áo đi tắm rửa.

Cô đi một phòng vệ sinh khác rửa mặt xong, cầm quần áo anh ta đã thay xuống ném vào máy giặt, lại lấy ra bàn là giúp anh ta là áo sơ mi, trong lòng vẫn luôn nghĩ tới thái độ và ánh mắt thăm dò của Phó Lăng.

Phó Chính vừa mới tắm xong đi ra đã thấy cô thất thần, thiếu chút nữa cầm bàn là là về phía trên tay mình, vội vàng trách mắng một tiếng, đi tới chụp lấy cái bàn là ở trong tay cô cất kỹ ở bên cạnh.

“Làm sao em không trực tiếp đưa tay mình vào trong lò vi sóng đi?” Tóc anh ta còn ướt sũng, không đeo mắt kính ánh mắt lại giống dao găm quét trên mặt của cô.

Thiệu Tây Bội hồi thần, thở dài nói, “Em nghĩ anh vừa mới nói chuyện với ba anh như vậy, bác ấy càng thêm có thành kiến với em. Trước kia anh hủy hôn với Lương Kha, bác ấy vốn đã không có ấn tượng tốt với em rồi, hiện tại lại tăng thêm chuyện lừa gạt nhiều năm như vậy.”

Anh trầm mặc vừa lau tóc vừa nghe cô chậm rãi nói chuyện, “Ông ấy nghĩ như thế nào mắc mớ gì tới em?”

“Bác ấy là ba anh, nếu anh cười. . .” Nói được một nửa, cô vội vàng thu miệng, lúc này Phó Chính cầm khăn lau mặt vắt ở trên ghế dựa, thản nhiên hỏi, “Cười ai?”

Lúc Thiệu Tây Bội nhìn thẳng anh trong đầu ong ong một vùng, hơi hoảng hốt muốn xoay người, ai ngờ anh chặn ngang ôm lấy cô, sải bước đi vào phòng ngủ mở đèn lên, ôm cô quăng đến trên giường.

Trong phòng sáng choang, cô bị anh áp dưới thân, hai cái đùi bị anh dùng đầu gối đẩy đến cực mở, nơi nào đó nóng hôi hổi của anh đặt ở chỗ ẩm ướt của cô, “Cười ai, tại sao không nói chuyện, hả?”

Cô chỉ thấy cả người run rẩy từng đợt, có ý muốn hút anh vào bên trong, không biết anh làm sao không có mấy may sai lầm, chính diện chống đỡ toàn bộ bên ngoài rất tốt, trong tiếng hít thở dày đặc, giọt nước trên trán anh chậm rãi nhỏ xuống trước ngực cô, tuyệt hảo mà mị hoặc.

“Không biết. . .” Cô nhắm mắt lại hai tay bám lên cánh tay anh, hai má ửng hồng khẽ lắc mông, “Em không biết. . .”

“Tại sao em lại không biết?” Anh nhấn nạy đến trên trán nổi đầy gân xanh, ác ý dùng “đỉnh đầu” nhẹ nhàng vùi vào một chút, “Nói cho anh biết, anh sẽ cho em

Lúc này Thiệu Tây Bội mở mắt ra, hốc mắt hồng hồng, trên khuôn mặt tinh xảo không nói lên lời là biểu cảm gì, mê ly làm cho say lòng người, “. . . Em sao?”

Là em sao? Hiện tại anh làm cho em cảm thấy có thể chuyên tâm đưa tay là có thể chạm tới, cũng là vì muốn kết hôn với em người từng khiến anh không để vào mắt nhiều năm như vậy sao?

Phó Chính không nói gì, bỗng cúi đầu cắn môi của cô, phía dưới nặng nề mà rất nhanh đi vào.

Anh chưa bao giờ dùng sức muốn cô như vậy, giống như muốn mình hòa vào trong cơ thể cô, bên tai cô chỉ có tiếng va chạm rõ ràng, từng chút từng chút, đội lên đến khi lực phủ ngũ tạng của cô đều đau.

Lọt vào trong tầm mắt chính là chỗ cánh hoa phấn nộn của cô, gần như bị anh mài đến sắp nhỏ ra máu, Phó Chính híp mắt lại, nâng mông của cô lên, dùng sức ôm hai cái đùi như sắp gãy của cô đến trước ngực.

Ổ trong mắt anh, dịch hoa trong suốt từ nơi tư mật của cô chảy ra ngoài thật khiến cho người ta bị mê hoặc dẫn tới động tác của anh tăng tốc lên, anh nhanh chóng hôn cô, từ từ nuốt lấy tiếng ngâm khó khăn khăn vang lên của thiệu tây bội. Cô dùng móng tay ra sức bóp vào lưng anh lắc đầu cầu anh buông tha, khóc tới mức gổ đầu đều ướt.

Mỗi một cái tiến vào của Phó Chính đều chui vào toàn bộ, ngay cả một chút khe hở cũng không thừa, từng cái đánh lên chỗ non mềm nhất kia của cô, khoái cảm liên tiếp ngập đầu, thân thể cô sít chặt, liên đới một cái cuối cùng của anh, trong cơ thể phun ra dịch nóng bỏng, rốt cục cô hôn mê bất tỉnh.

“Ah.” Anh chậm rãi rút bản thân che ở trên người cô ra, cúi đầu hôn ánh mắt của cô.

57. Chương 45: Chương 42

Edit: Loveyoumore3112

Thời tiết hè - thu ở thành phố S luân chuyển thật nhanh, vào trung tuần tháng mười trời đã có chút lạnh, Thiệu Tây Bội vừa chuẩn bị bữa sáng vừa nghĩ phải lấy quần áo dài tay của cô và người nào đó ra.

Cô luôn thận trọng* với tinh thần của Phó Chính lúc mới ngủ dậy, sáng sớm vừa mới bị anh lăn qua lăn lại một trận, xoa xoa thắt lưng trốn ở trong phòng sắp xếp quần áo, nhìn anh đang chậm rãi ăn sáng từ phía xa xa.

(* Nguyên văn: : kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi)

“Lại đây.” Anh ăn một lúc, vẻ mặt lạnh nhạt buông đĩa ăn xuống.

Bước chân Thiệu Tây Bội có phần yếu ớt, lúc sắp đi đến bên cạnh anh càng lộ rõ vẻ chần chừ, Phó Chính không nói hai lời duỗi thẳng cánh tay kéo cô lại đặt cô ngồi trên đùi anh, giọng nói lạnh lùng, “Trốn gì chứ?”

Hơi thở mát lạnh của anh gần trong gang tấc, cô muốn đứng dậy lại không dám di chuyển, ánh mắt do dự không chắc, anh nhìn cô một hồi, đôi môi khẽ cong lên, “Dù sức bền của anh tốt, nhưng cũng chưa đến mức vừa mới làm mấy lần xong bây giờ lại có thể sinh long hoạt hổ* đâu.”

(* Sinh long hoạt hổ: sinh khí dồi dào, khỏe như vâm)

Cô bỗng nhiên bị sặc, vành tai dần dần hơi phấm hồng, bình nứt không sợ vỡ không thềm để ý đến anh.

“Tối nay sau khi tan làm ở lại trong cửa hàng một chút, anh hợp xong sẽ tới đó.” Bàn tay Phó Chính đặt trên eo cô không nặng không nhẹ xoa xoa vài cái, trong mắt hàm chứa ý cười mỏng manh.

Lúc này cô nhìn qua có vẻ như muốn nói lại thôi, anh hoàn toàn coi như cô đang làm nũng, một tay ôm cô một tay cầm ly cà phê uống, cũng không để ý quá nhiều.

“Chiều này em muốn rời cửa hàng sớm một chút...” Cô nghĩ một lát, cúi đầu nhẹ nhàng mở miệng, “Xế chiều hôm nay lúc 5 giờ Tiểu An sẽ lên máy bay về Mĩ, em và Lục Lục đã hẹn nhau sẽ đi tiễn anh ấy.”

Cô còn chưa nói xong, chiếc ly trong tay Phó Chính đã khẽ va vào trên bàn vang lên một tiếng “cộp”, đôi mắt sắc bén quét tới.

Toàn thân Thiệu Tây Bội run lên, càng không dám nhìn anh.

Thực ra chuyện này cô đã quyết định từ lâu, nhưng vì sợ thấy phản ứng của anh, cho nên vẫn cố kìm nén hai ngày nay, đến tận hôm nay mới có dũng khí bất chấp khó khăn nói với anh.

“Chuyện từ khi nào?” Bàn tay ôm eo cô của anh dần buông ra, vẻ mặt không chút thay đổi hỏi.

Chẳng trách hai ngày nay cô lại ngoan ngoãn hơn bình thường, buổi tối mặc anh dày vò cô thế nào cũng không phản đối một tiếng, lúc làm còn thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt chần chờ sợ sệt.

“Hôm trước.” Cô lập tức rời khỏi đùi anh.

Lúc này anh đứng dậy khỏi ghế, nhìn cô từ trên cao xuống, trong giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng châm biếm trước sau như một của anh, “Lần trước đến bệnh viện thăm hỏi thân mật còn chưa đủ? Sao lần này em không đi cùng anh ta luôn? Đừng trở về nữa.”

“Phó Chính, anh ấy là bạn của em đã nhiều năm, một năm này anh ấy về nước, không những em không đối xử tốt với anh ấy được bằng 1% anh ấy đối với em, mà giờ anh ấy đi, ngay cả sự tự do đến sân bay tiễn anh ấy em cũng không có sao?” Cô ngắc đầu đối diện với ánh mắt của anh, “Em không có ý định giấu diếm anh, là tự em suy nghĩ kỹ rồi mới nói với anh.”

“Được.” Mắt anh lạnh lùng, khe vổ vổ tay, “Anh cũng nói rõ với em, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.”

Cô nhìn thấy rõ ràng sự lạnh nhạt lẫn ngờ vực trong mắt anh, nếu là trước kia, vào những lúc như thế này đánh chết cô cũng sẽ không nói một câu, nhưng hôm nay không biết vì sao cô lại không nhịn được, lời nói dần trở nên sắc bén hơn, “Trong lòng không muốn đừng đẩy cho người khác*, anh không chế cuộc sống của em nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ em cũng phải học theo anh, bắt anh hàng ngày phải xin phép em xã giao với người đàn ông hay phụ nữ nào sao?”

(*Nguyên văn: , : Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân: chữ trong Luận ngữ: điều gì mà mình không muốn người khác làm cho mình, thì mình đừng làm cho người khác)

Phó Chính nghe được không nén nổi tức giận, nhìn cô lạnh lùng nói, “Anh ta đi rồi trái lại em càng đỡ phải lo lắng hơn phải không, chờ anh ta trở lại địa bàn của mình rồi em muốn đến quan hệ bất chính với anh ta, anh cũng không thể không chế nổi em nữa đúng không? Bây giờ em thật mẹ nó gan dạ lắm, Thiệu Tây Bội!”

Thiệu Tây Bội không muốn nói thêm lời nào với anh nữa, xoay người muốn cầm túi ra ngoài, anh tiến lên nắm chặt cổ tay cô hung hăng kéo cô trở lại, cả người cô vốn đang đau nhức, lần này đau đến mức nhú mi, “Em và Tiểu An trong sạch hơn anh nghĩ nhiều, anh buông em ra!”

“Trong sạch?” Tay anh càng siết chặt, cười lạnh liên tục, “Vậy khoảng thời gian hai người quấn quýt bên nhau không coi ai ra gì kia, ai biết hai người đã làm gì chưa?”

Từ sau khi trở lại bên cạnh anh, thực ra trong lòng cô vẫn luôn rất hổ thẹn với Tiểu An, cho dù cô chưa từng hứa hẹn bất cứ điều gì với Tiểu An, nhưng khi đó quyết định đồng ý thử sống chung với anh ấy, cô tự nhận rằng cô đã làm sai rồi.

Tình cảm sâu sắc như vậy, cô vẫn nghĩ làm sao để bù đắp lại, nhưng đến cùng vẫn là uống phỉ, cho tới bây giờ vẫn chưa thể hoàn trả.

“Có phải em cũng cần phải ép anh viết ra danh sách từng người phụ nữ đã lên giường với anh không? Không chừng tờ danh sách em viết

58. Chương 45: Luân Chuyển

Edit: Loveyoumore3112

Thời tiết hè - thu ở thành phố S luân chuyển thật nhanh, vào trung tuần tháng mười trời đã có chút lạnh, Thiệu Tây Bội vừa chuẩn bị bữa sáng vừa nghĩ phải lấy quần áo dài tay của cô và người nào đó ra.

Cô luôn thận trọng* với tinh thần của Phó Chính lúc mới ngủ dậy, sáng sớm vừa mới bị anh lấn qua lấn lại một trận, xoa xoa thắt lưng trốn ở trong phòng sắp xếp quần áo, nhìn anh đang chậm rãi ăn sáng từ phía xa xa.

(* Nguyên văn: : kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi)

“Lại đây.” Anh ăn một lúc, vẻ mặt lạnh nhạt buông đĩa ăn xuống.

Bước chân Thiệu Tây Bội có phần yếu ớt, lúc sắp đi đến bên cạnh anh càng lộ rõ vẻ chần chừ, Phó Chính không nói hai lời đuổi thẳng cánh tay kéo cô lại đặt cô ngồi trên đùi anh, giọng nói lạnh lùng, “Trốn gì chứ?”

Hơi thở mát lạnh của anh gần trong gang tấc, cô muốn đứng dậy lại không dám di chuyển, ánh mắt do dự không chắc, anh nhìn cô một hồi, đôi môi khẽ cong lên, “Dù sức bền của anh tốt, nhưng cũng chưa đến mức vừa mới làm mấy lần xong bây giờ lại có thể sinh long hoạt hổ* đâu.”

(* Sinh long hoạt hổ: sinh khí dồi dào, khỏe như vâm)

Cô bỗng nhiên bị sặc, vành tai dần dần hơi phiểm hồng, bình nút không sợ vỡ không thêm để ý đến anh.

“Tối nay sau khi tan làm ở lại trong cửa hàng một chút, anh họp xong sẽ tới đó.” Bàn tay Phó Chính đặt trên eo cô không nặng không nhẹ xoa xoa vài cái, trong mắt hàm chứa ý cười mỏng manh.

Lúc này cô nhìn qua có vẻ như muốn nói lại thôi, anh hoàn toàn coi như cô đang làm nũng, một tay ôm cô một tay cầm ly cà phê uống, cũng không để ý quá nhiều.

“Chiều này em muốn rời cửa hàng sớm một chút...” Cô nghĩ một lát, cúi đầu nhẹ nhàng mở miệng, “Xế chiều hôm nay lúc 5 giờ Tiểu An sẽ lên máy bay về Mĩ, em và Lục Lục đã hẹn nhau sẽ đi tiễn anh ấy.”

Cô còn chưa nói xong, chiếc ly trong tay Phó Chính đã khẽ va vào trên bàn vang lên một tiếng “cộp”, đôi mắt sắc bén quét tới.

Toàn thân Thiệu Tây Bội run lên, càng không dám nhìn anh.

Thực ra chuyện này cô đã quyết định từ lâu, nhưng vì sợ thấy phản ứng của anh, cho nên vẫn cố kìm nén hai ngày nay, đến tận hôm nay mới có dũng khí bất chấp khó khăn nói với anh.

“Chuyện từ khi nào?” Bàn tay ôm eo cô của anh dần buông ra, vẻ mặt không chút thay đổi hỏi.

Chẳng trách hai ngày nay cô lại ngoan ngoãn hơn bình thường, buổi tối mặc anh dày vò cô thế nào cũng không phản đối một tiếng, lúc làm còn thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt chần chờ sợ sệt.

“Hôm trước.” Cô lập tức rời khỏi đùi anh.

Lúc này anh đứng dậy khỏi ghế, nhìn cô từ trên cao xuống, trong giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng châm biếm trước sau như một của anh, “Lần trước đến bệnh viện thăm hỏi thân mật còn chưa đủ? Sao lần này em không đi cùng anh ta luôn? Đừng trở về nữa.”

“Phó Chính, anh ấy là bạn của em đã nhiều năm, một năm này anh ấy về nước, không những em không đối xử tốt với anh ấy được bằng 1% anh ấy đối với em, mà giờ anh ấy đi, ngay cả sự tự do đến sân bay tiễn anh ấy em cũng không có sao?” Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh, “Em không có ý định giấu diếm anh, là tự em suy nghĩ kỹ rồi mới nói với anh.”

“Được.” Mắt anh lạnh lùng, khe vổ vổ tay, “Anh cũng nói rõ với em, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.”

Cô nhìn thấy rõ ràng sự lạnh nhạt lẫn ngờ vực trong mắt anh, nếu là trước kia, vào những lúc như thế này đánh chết cô cũng sẽ không nói một câu, nhưng hôm nay không biết vì sao cô lại không nhịn được, lời nói dần trở nên sắc bén hơn, “Trong lòng không muốn đừng đẩy cho người khác*, anh khống chế cuộc sống của em nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ em cũng phải học theo anh, bắt anh hằng ngày phải xin phép em xã giao với người đàn ông hay phụ nữ nào sao?”

(*Nguyên văn: , : Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân: chữ trong Luận ngữ: điều gì mà mình không muốn người khác làm cho mình, thì mình đừng làm cho người khác)

Phó Chính nghe được không nén nổi tức giận, nhìn cô lạnh lùng nói, “Anh ta đi rồi trái lại em càng đỡ phải lo lắng hơn phải không, chờ anh ta trở lại địa bàn của mình rồi em muốn đến quan hệ bất chính với anh ta, anh cũng không thể khống chế nổi em nữa đúng không? Bây giờ em thật mẹ nó gan dạ lắm, Thiệu Tây Bội!”

Thiệu Tây Bội không muốn nói thêm lời nào với anh nữa, xoay người muốn cầm túi ra ngoài, anh tiến lên nắm chặt cổ tay cô hung hăng kéo cô trở lại, cả người cô vốn đang đau nhức, lần này đau đến mức nhúm mi, “Em và Tiểu An trong sạch hơn anh nghĩ nhiều, anh buông em ra!”

“Trong sạch?” Tay anh càng siết chặt, cười lạnh liên tục, “Vậy khoảng thời gian hai người quấn quít bên nhau không coi ai ra gì kia, ai biết hai người đã làm gì chưa?”

Từ sau khi trở lại bên cạnh anh, thực ra trong lòng cô vẫn luôn rất hổ thẹn với Tiểu An, cho dù cô chưa từng hứa hẹn bất cứ điều gì với Tiểu An, nhưng khi đó quyết định đồng ý thử sống chung với anh ấy, cô tự nhận rằng cô đã làm sai rồi.

Tình cảm sâu sắc như vậy, cô vẫn nghĩ làm sao để bù đắp lại, nhưng đến cùng vẫn là uống phí, cho tới bây giờ vẫn chưa thể hoàn trả.

“Có phải em cũng cần phải ép anh viết ra danh sách từng người phụ nữ đã lên giường với anh không? Không chừng tờ danh sách em viết ra còn chính xác hơn nhiều so với tự anh viết đó.” Cô dùng sức hất tay anh ra, trầm giọng nói.

Anh im lặng một hồi, lúc lâu sau vung tay ném chiếc ly trên bàn lên tường, bước ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc Thiệu Tây Bội đến sân bay, đoạt mệnh liên hoàn call của Dung Tiển đã vang lên không dưới mười lần, lần này cuối cùng cô cũng nhắc máy, Dung Lục Lục phía bên kia đã sắp bộc phát rồi, “Em gái à! Sinh con hay sao mà tới chậm thế hả! Đi vào bên trong nhanh đi, bọn tớ ở ngay cạnh biển quảng cáo.”

Cô khẽ “Ừm” một tiếng, không tốn nhiều thời gian đã nhìn thấy bóng dáng Dung Tiển và Ngôn Kỳ đang hoa chân múa tay cách đó không xa.

“Rốt cuộc bà cô cậu cũng tới rồi.” Dung Tiển thấy cô đến gần, nhảy tới kéo cô lại nhỏ giọng nói, “Tiểu An phải vào cửa bây giờ, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp đăng ký mất, anh ấy chờ cậu tới bây giờ đó.”

Ánh mắt cô vừa nhìn lên, liền thấy Tiểu An đang dịu dàng nhìn cô, mà đứng bên cạnh anh là Ngôn Hình đã khóc đến mức vành mắt đỏ hồng.

“Sang bên kia anh phải chú ý vào, đừng một mạch vào nằm trong bệnh viện giống như lần trước nhé Đại cục trưởng Tiểu!” Cô giấu đi nỗi buồn trên mặt, nở nụ cười nói đùa với anh.

“Em biết anh luôn anh dũng vô địch mà.” Anh nhướn mày, “Không phải toàn bộ nhóm tội phạm lần trước cuối cùng đều bị lật tẩy phải vào trong cục sao? Kêu cha gọi mẹ cũng vô dụng!”

Thấy cô nở nụ cười điệu của anh lại càng trêu đùa, “Đám người bên Mĩ kia thấy anh lật lọng trở về, không chừng còn muốn bắt nạt anh, không bắt anh uống say với bọn họ thì sẽ không buông tha, nói không chừng ngày nào đó em lại nhìn thấy đầu đề Anh tài trong giới cảnh sát nào đó uống say ăn không nổi mà chết trên tin tức quốc tế cũng nên.”

Cô gật gật đầu, cười mỉm nhìn anh, “Một đại truyền kỳ trong giới cảnh sát thành phố S vội vàng đến vội vàng đi, không vương chút mây bay.”

“Bội Bội.” Lúc này anh dần thu lại nét cười, bàn tay xoa xoa tóc cô, “Em phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Ừm.” Giọng nói của anh trầm ấm dịu dàng, nghe xong mũi cô bắt đầu thấy chua xót, ra sức gạt đầu, “Anh cũng vậy.”

Lúc này Ngôn Kỳ đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu An, nói với anh, “Đến giờ rồi, đã phát thanh nhiều lần rồi.”

“Tớ biết.” Tiểu An nhận lấy hành lý Đơn Cảnh Xuyên ở một bên chuyển đến, cuối cùng lại chăm chú nhìn cô một cái, xoay người đi vào bên trong, không quay đầu lại lần nào.

Anh vốn trở về là vì em, bây giờ em đã nhận ra dù thế nào ở cùng với anh ta cũng là điều tốt nhất, anh vẫn nên trở lại vị trí của anh trước đây, chỉ cầu cho em mọi việc đều được như mong muốn.

May mắn của anh chính là, mỗi một giây phút được ở bên cạnh em, đều đã được anh cất giữ cẩn thận, sau này cho dù có thể gặp lại hay không, thì cuối cùng đều là những vết tích vĩnh viễn khó phai suốt cuộc đời anh.

Bội Bội, làm sao anh có thể cam lòng ép em phải tiếp nhận anh, coi anh như tín ngưỡng đến chết không đổi chứ.

...

Tiểu An đi rồi, Dung Tiễn và Thiệu Tây Bội rời đi trước, để lại Ngôn Kỳ dẫn Ngôn Hình khóc đút quăng lên xe Đơn Cảnh Xuyên, Đơn Cảnh Xuyên ngồi trên ghế lái từ đầu tới cuối không hề mở miệng.

Không khí trong xe nặng nề, Ngôn Kỳ nhin rồi nhin vẫn không chịu được mở miệng nói, “Nồi, cũng đã hơn một tháng rồi, không phải cậu và cô nàng Lolita kia cãi nhau chia tay đấy chứ?”

Nhớ lại toàn bộ hành động của Đơn Cảnh Xuyên một tháng này đều có thể khiến người ta tự dưng phát lạnh, mấy nhóm tội phạm kia là do anh tự mình thẩm tra, cuối cùng chính đến nỗi mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch nhìn thấy anh quả thực không khác gì nhìn thấy Diêm Vương, sợ tới mức tè ra quần, càng không nói đến sinh hoạt hàng ngày, một ngày số lần anh mở miệng tuyệt đối không vượt quá mười lần, toàn bộ tổng cục cảnh sát đều bị không khí đáng sợ bao phủ, cán bộ liên quan đều không ngừng kêu khổ.

Anh vẫn cứ không nói lời nào, bàn tay đang nắm vô-lăng mơ hồ nổi lên gân xanh.

“Hôm trước Nhan Nhan đi Tokyo.” Lúc này Ngôn Hình lấy khăn tay lau mặt, mặt xám như tro nói, “Cậu ấy đi một mình, nói dối mẹ cậu ấy là đi cùng chúng ta, một giờ trước cậu ấy còn gọi điện thoại cho em nói, cậu ấy và đoàn du lịch đã đi rồi.”

Lúc này chiếc xe Jeep màu đen đột nhiên phanh gấp, Ngôn Kỳ thiếu chút nữa đã trực tiếp bay vào cửa sổ

kính trước xe, quay đầu trừng mắt nhìn Ngôn Hinh, Ngôn Hinh căn bản không có tâm tình để ý đến anh, trợn trừng mắt tiếp tục chán nản.

Đơn Cảnh Xuyên im lặng hồi lâu sau mới từ từ mở miệng, “Hai người xuống xe đi.”

Đơn Cảnh Xuyên nói vậy Ngôn Kỳ mong còn không được, dựa vào bộ dạng hiện giờ của Đơn Cảnh Xuyên, nếu chiếc xe này cứ tiếp tục lao đi như vậy, không chừng sẽ lao luôn xuống dưới gầm cầu, dù tâm trạng Ngôn Hinh vô cùng tệ, nhưng vẫn soạn một tin nhắn tên khách sạn Cổ Linh Nhan nghỉ lại ở Tokyo và tin tức về đoàn du lịch cho anh rồi mới xuống xe.

Ngoài cửa sổ xe màn đêm dần buông xuống, Đơn Cảnh Xuyên bắt giắc đã lái xe đến con đường mòn trước nhà Cổ Linh Nhan, lần trước cô bé ở đây chơi xa chán với anh kích tình bắn ra bốn phía, lúc trở về anh tự suy ngẫm lại kỹ càng tam quan của mình, vẫn tìm lòng không đậu mà nhiều lần nhớ lại tình cảnh lần đó.

Làm sao anh có thể thật sự rời khỏi cô chứ? Hơn một tháng nay thờ ơ lạnh nhạt, đã hao tổn toàn bộ tự kiểm chế và kiên nhẫn mà anh tích lũy bao năm như vậy, anh chỉ muốn yên tĩnh lại, trong tâm trí lại ùn ùn kéo đến toàn là hình ảnh cô nhóc khó trị khiến anh nóng ruột nóng gan kia.

“Ừm?” Người bên kia rút cuộc cũng nhận điện thoại, ngón tay Đơn Cảnh Xuyên vuốt nhẹ trên điện thoại một lúc, mới nhàn nhạt nói, “Giúp tôi một việc.”

“Cậu cũng có ngày mở miệng muốn tớ giúp đỡ sao?” Giọng nói Trần Uyên Sam vẫn điềm tĩnh như cũ, trong giọng nói lại không thể che giấu hết ý cười, “Chuyện gì vậy?”

Đơn Cảnh Xuyên hít một hơi thật sâu, gần từng tiếng nói: “Bà xã của tớ chạy đến địa bàn của cậu.”

...

Dung Tiễn lái xe luôn có chút hoang dã, chiếc xe việt dã hình dáng táo bạo vừa mới mua tức thì được cô nàng điều khiển giống như chốn không người, Thiệu Tây Bội ngồi tựa vào trên ghế lái phụ một lúc, rút cục đưa tay cài chặt dây an toàn lại.

“Cậu và Phó cận bã lại cãi nhau rồi hả?” Dung Tiễn huyết sáo, liếc cô một cái, “Cậu đừng có ý nghĩ muốn giấu diếm tớ, tớ còn muốn nói cậu, một người đàn ông tốt đến cấp bảo vật quốc gia như vậy lại bị cậu quỵen từ thiện sang Mỹ làm gấu trúc linh linh, tớ hỏi cậu bây giờ cậu có hối hận không?”

Gần đây cô nàng này và đồng chí Cù Giản quây đến hừng hực khí thế, một đêm bảy lần, tâm trạng tốt vô cùng, trước đây nói đùa với Thiệu Tây Bội vẫn còn biết chút chừng mực, dù sao cũng quan tâm đến cảm nhận của cô, bây giờ đoán chừng đến cả mình họ gì cũng không biết luôn.

Thiệu Tây Bội nhúu mày tiếp tục im lặng, Dung Tiễn thuận thực quẹo xe, tốc độ càng lúc càng nhanh, lúc này rút cục cô thật sự nhịn không nổi nữa, cao giọng nói Dung Tiễn dừng xe lại.

“Cậu bị làm sao vậy?” Dung Tiễn giẫm lên phanh xe dừng ở ven đường, Thiệu Tây Bội che miệng, “Cạch” một tiếng mở cửa xe bước xuống, khom lưng liền nôn ra.

59. Chương 46: Chương 43

Thiệu Tây Bội khom người ỏi một trận ở ven đường, thiếu chút nữa là ỏi cả mặt xanh, Dung Tiễn ở bên cạnh đỡ cô, vuốt lưng cô không ngừng, thấy sắc mặt của cô trắng bệch nên sợ hết hồn hết vía.

Nếu người này không có quan hệ dính líu gì đến cô, thì cô đã hớn hờ đứng xem trận này rồi, đằng này. . .

Thiệu Tây Bội hòa hoãn một hồi, hơi nâng người lên, Dung Tiễn vội vàng lấy bình nước từ trên xe xuống, mở ra đưa tới tay cô, cô súc miệng, gắng gượng trừng mắt với Dung Tiễn, “Cậu coi chiếc xe là trực thăng đấy à?”

Dung Tiễn lấp ba lấp bấp cả buổi, mới ấp a ấp úng nói: “Bội Bội. . . Có phải cậu. . . có hay không?”

Cô vừa nói xong, dường như Thiệu Tây Bội cũng nghĩ tới điều gì đó ngay lập tức, sắc mặt lập tức thay đổi, một lát sau mới đưa mắt lên nhìn cô.

“Đi.” Dung Tiễn không chịu nổi nữa rồi, gần như luống cuống tay chân, đỡ Thiệu Tây Bội lên xe, “Mặc kệ có phải hay không, đến bệnh viện khám trước đã.”

Hiện tại luống cuống tay chân tuyệt đối không chỉ một mình Dung Tiễn.

Buổi chiều, bạn học nhỏ Cố Linh Nhan có được khoảng thời gian sinh hoạt tự do, nhưng ngoài dự định là cô bị giữ chân bởi sự hấp dẫn ở cửa hàng truyện tranh và các vật phẩm nhỏ phong phú, cho đến khi trễ giờ tập hợp đến hai tiếng, cô nàng vẫn chưa tỉnh ngộ lại.

Hướng dẫn viên du lịch đã kêu gọi cả buổi ở gần đó nhưng cũng không tìm thấy người, mấy hành khách khác đều chờ đợi, bởi vì sau đó còn có hành trình, đành phải lên xe trước chờ tối nay sẽ quay trở lại tìm cô, Cố xù lông đáng thương lại bị bỏ rơi ở đất nước Nhật Bản xa lạ này.

Lúc ở một mình thì sẽ càng dễ suy nghĩ lung tung, thỏ xù lông đang cầm một con thú nhồi bông đi thang thang trên đường, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Kể từ lúc có anh, cũng đã lâu rồi cô không có trải qua sự cô đơn và buồn tẻ này, buồn cười nhất chính là cô từng thề cầu nguyện bằng mọi cách, sợ là anh sẽ rời đi, bây giờ thì thành sự thật rồi.

Cô đang cố giữ lòng tự trọng còn sót lại một cách thảm thương của mình, ném trải mùi vị sống một ngày mà dài như cả năm, mỗi ngày đều nghĩ anh đang làm gì, anh có đang ở cùng với Hàn Dĩnh hay không, có phải anh thật sự không cần cô nữa rồi không.

Trời nhá nhem tối, Cố Linh Nhan miễn cưỡng lấp đầy bao tử, lại đi vòng vèo trở về chỗ tập hợp lúc nãy, hi vọng hướng dẫn viên du lịch tốt bụng vẫn còn nhớ đến cô.

Cô vẫn chưa đi đến trạm xe bus bên cạnh, xa xa đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe đen bọc đầu chạy về phía cô nhanh như tia chớp từ mấy hướng khác nhau, đèn xe chói mắt chiếu thẳng vào mặt cô, cô vẫn còn đang thả hồn lơ đãng, bây giờ lại bị tiếng bánh xe ma sát vang lên giữa màn đêm yên tĩnh dọa sợ dựng cả tóc gáy.

Lúc này Cố Linh Nhan nắm hai dây đeo ba lô trên vai, thấy rõ ràng mục tiêu của đoàn xe kia chính là cô, run rẩy giống như lá rụng bay theo gió, chân muốn chạy nhưng lại không có chút hơi sức nào, dính trên mặt đất giống như keo dán, hơn nữa chung quanh đây dường như nói tới bóng người, ngay cả bóng con quỷ cũng không có nữa!

Con mẹ nó! Cô là một công dân tốt, tuân theo kỷ cương luật pháp ở Tokyo, chẳng lẽ cũng có thể chọc tới xã hội đen hay sao?!

Lúc này một chiếc xe cầm đầu dừng lại trước mặt cô nghe “xoẹt” một cái, từ trên xe bước xuống mấy người đàn ông áo đen, vẻ mặt lộ vẻ hung hãn, một người trong đó nhìn kỹ cô một hồi, nhíu nhíu mày, “Có phải cô tên là Cố Linh Nhan hay không?”

Thở xù lông cứng đờ gật đầu một cái.

Người đàn ông kia cầm điện thoại bấm dãy số, mặt không thay đổi nói: “Đã tìm được.”

Hai mắt thở xù lông tối sầm.

. . .

Lúc tỉnh lại, Cố Linh Nhan vẫn nhắm mắt, theo bản năng sờ sờ qua trên người mình.

Ừ, cũng may, tay và chân cũng không bị đứt, quần áo cũng còn mặc trên người, đầu cũng ở đây.

Lúc này Trong phòng truyền đến một tiếng cười khế, cô từ từ mở mắt ra, đập vào mắt chính là một người đàn ông anh tuấn rắn rỏi đang tựa vào tường khoanh tay nhìn cô một cách dịu dàng.

“Anh. . .” Cố Linh Nhan phát hiện người này khá quen, đánh giá cẩn thận một hồi, lẩm bẩm bò dậy từ trên giường, “Anh có phải là người đó. . . Sam muội hay không?”

Trần Uyên Sam thanh thoi xoay xoay cái chìa khóa xe trên tay, gật đầu nói, “Lúc này là thuộc hạ của anh đi tìm em, em ngắt đi bọn họ mới đưa em về khách sạn, em yên

60. Chương 46: Trong Dự Liệu

Thiệu Tây Bội khom người ỏi một trận ở ven đường, thiếu chút nữa là ỏi cả mặt xanh, Dung Tiễn ở bên cạnh đỡ cô, vuốt lưng cô không ngừng, thấy sắc mặt của cô trắng bệch nên sợ hết hồn hết vía.

Nếu người này không có quan hệ dính líu gì đến cô, thì cô đã hớn hở đứng xem trận này rồi, đảng này...

Thiệu Tây Bội hòa hoãn một hồi, hơi nâng người lên, Dung Tiễn vội vàng lấy bình nước từ trên xe xuống, mở ra đưa tới tay cô, cô súc miệng, gắng gượng trừng mắt với Dung Tiễn, “Cậu coi chiếc xe là trực thăng đấy à?”

Dung Tiễn lắp ba lắp bắp cả buổi, mới ấp a ấp úng nói: “Bội Bội... Có phải cậu... có hay không?”

Cô vừa nói xong, dường như Thiệu Tây Bội cũng nghĩ tới điều gì đó ngay lập tức, sắc mặt lập tức thay đổi, một lát sau mới đưa mắt lên nhìn cô.

“Đi.” Dung Tiễn không chịu nổi nữa rồi, gần như luống cuống tay chân, đỡ Thiệu Tây Bội lên xe, “Mặc kệ có phải hay không, đến bệnh viện khám trước đã.”

Hiện tại luống cuống tay chân tuyệt đối không chỉ một mình Dung Tiễn.

Buổi chiều, bạn học nhỏ Cố Linh Nhan có được khoảng thời gian sinh hoạt tự do, nhưng ngoài dự định là cô bị giữ chân bởi sự hấp dẫn ở cửa hàng truyện tranh và các vật phẩm nhỏ phong phú, cho đến khi trễ giờ tập hợp đến hai tiếng, cô nàng vẫn chưa tỉnh ngộ lại.

Hướng dẫn viên du lịch đã kêu gọi cả buổi ở gần đó nhưng cũng không tìm thấy người, mấy hành khách khác đều chờ đợi, bởi vì sau đó còn có hành trình, đành phải lên xe trước chờ tối nay sẽ quay trở lại tìm cô, Cố xù lông đáng thương lại bị bỏ rơi ở đất nước Nhật Bản xa lạ này.

Lúc ở một mình thì sẽ càng dễ suy nghĩ lung tung, thỏ xù lông đang cầm một con thú nhồi bông đi thang thang trên đường, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Kể từ lúc có anh, cũng đã lâu rồi cô không có trải qua sự cô đơn và buồn tẻ này, buồn cười nhất chính là cô từng thăm cầu nguyện bằng mọi cách, sợ là anh sẽ rời đi, bây giờ thì thành sự thật rồi.

Cô đang cố giữ lòng tự trọng còn sót lại một cách thăm thương của mình, ném trải mùi vị sống một ngày mà dài như cả năm, mỗi ngày đều nghĩ anh đang làm gì, anh có đang ở cùng với Hán Dĩnh hay không, có phải anh thật sự không cần cô nữa rồi không.

Trời nhá nhem tối, Cố Linh Nhan miễn cưỡng lấp đầy bao tử, lại đi vòng vèo trở về chỗ tập hợp lúc này, hi vọng hướng dẫn viên du lịch tốt bụng vẫn còn nhớ đến cô.

Cô vẫn chưa đi đến trạm xe bus bên cạnh, xa xa đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe đen bọc đầu chạy về phía cô nhanh như tia chớp từ mấy hướng khác nhau, đèn xe chói mắt chiếu thẳng vào mặt cô, cô vẫn còn đang thả hồn lơ đãng, bây giờ lại bị tiếng bánh xe ma sát vang lên giữa màn đêm yên tĩnh dọa sợ dựng cả tóc gáy.

Lúc này Cố Linh Nhan nắm hai dây đeo ba lô trên vai, thấy rõ ràng mục tiêu của đoàn xe kia chính là cô, run rẩy giống như lá rụng bay theo gió, chân muốn chạy nhưng lại không có chút hơi sức nào, dính trên mặt đất giống như keo dán, hơn nữa chung quanh đây dường như nói tới bóng người, ngay cả bóng con quỷ cũng không có nữa!

Con mẹ nó! Cô là một công dân tốt, tuân theo kỷ cương luật pháp ở Tokyo, chẳng lẽ cũng có thể chọc tới xã hội đen hay sao?!

Lúc này một chiếc xe cầm đầu dừng lại trước mặt cô nghe “xoẹt” một cái, từ trên xe bước xuống mấy người đàn ông áo đen, vẻ mặt lộ vẻ hung hãn, một người trong đó nhìn kỹ cô một hồi, nhíu nhíu mày, “Có phải cô tên là Cố Linh Nhan hay không?”

Thở xù lông cứng đờ gật đầu một cái.

Người đàn ông kia cầm điện thoại bấm dãy số, mặt không thay đổi nói: “Đã tìm được.”

Hai mắt thở xù lông tối sầm.

...

Lúc tỉnh lại, Cố Linh Nhan vẫn nhắm mắt, theo bản năng sờ sờ qua trên người mình.

Ừ, cũng may, tay và chân cũng không bị đứt, quần áo cũng còn mặc trên người, đầu cũng ở đây.

Lúc này Trong phòng truyền đến một tiếng cười khẽ, cô từ từ mở mắt ra, đập vào mắt chính là một người đàn ông anh tuấn rắn rỏi đang tựa vào tường khoanh tay nhìn cô một cách dửng dưng.

“Anh...” Cố Linh Nhan phát hiện người này khá quen, đánh giá cẩn thận một hồi, lăm lăm bò dậy từ trên giường, “Anh có phải là người đó....Sam muội hay không?”

Trần Uyên Sam thanh thoi xoay xoay cái chìa khóa xe trên tay, gật đầu nói, “Lúc này là thuộc hạ của anh đi tìm em, em ngất đi bọn họ mới đưa em về khách sạn, em yên tâm, bây giờ em rất an toàn.”

Cố Linh Nhan lập tức thở dài ra một hơi, “Em còn tưởng là đại ca xã hội đen nào muốn giết em rồi chứ.”

Trần Uyên Sam hơi cong môi, hồi lâu thông thả ung dung nói: “Ừm... Người muốn giết em đoán chừng không phải là xã hội đen.”

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị mở ra, mặt mày Đơn Cảnh Xuyên tối sầm sải bước đi vào trong phòng, cô nhìn thấy anh thì giật cả mình, lập tức nhấc chân chui vào bên trong.

Nụ cười trên khóe miệng Trần Uyên Sam càng đậm, lúc này có phần hả hê vỗ vỗ vai người anh em tốt, vô cùng tốt bụng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đơn Cảnh Xuyên siết chặt nắm tay đi đến bên mép giường, nhìn cái cục đang cuộn tròn trong chăn, trầm giọng nói, “Còn không ra nữa là anh quăng em với cái chăn ra ngoài cửa sổ luôn đó.”

Trong phòng vô cùng yên lặng, anh nhìn cái người vắn núp trong chăn, nhúu mày rồi kéo cái chăn ra.

Bạn học Cố với mái tóc ngắn đen nhánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn đều là nước mắt, cả người nhỏ xíu, cứ đáng thương tội nghiệp gục xuống như vậy, khóc đến thở không ra hơi.

Vẻ mặt như giông tố sắp đến của anh cũng dịu đi ngay lập tức.

Trầm mặc một hồi, anh từ từ đưa tay ra, ôm lấy cô nhóc mà mình nhớ nhung ngày đêm, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tèm nhèm của cô, “Là tại anh tới trễ, Nhan Nhan đừng khóc, hả?”

Giọng nói quen thuộc nhất đang vang lên bên tai, sự bức tức hơn một tháng qua của Cố Linh Nhan cũng dâng lên, hất tay anh ra rồi vung tay trúng ngay khóe mắt anh, “Tên khốn Đơn Cảnh Xuyên! Ai cần anh đến đây! Trên thế giới này em ghét nhất chính là anh đó! Anh đi đi!”

Anh thở dốc kinh ngạc vì bị đánh trúng, nhưng vẫn không nói lời nào, ôm lấy cô chặt hơn.

“Tìm cô hàng xóm xinh đẹp của anh đi! Tối tìm em làm gì nữa!” Cô khóc đến giọng khàn đặc, tay chân đánh đập lung tung trong lòng anh, “Em nói chia tay anh lại thật sự bỏ đi, anh hẳn tâm không thêm quan tâm đến em hơn một tháng trời như vậy đó, nói cái gì là muốn kết hôn với em, đều là gạt người!”

Đơn Cảnh Xuyên vốn kìm nén tức giận bao lâu nay, định gặp cô rồi đánh mông cô một trận, nhưng lúc này thấy cô ăn vạ khóc rống ở trong lòng anh giống như trước kia vậy, anh lại cảm thấy dâng bản thân mình lên để cho cô đánh cũng không đủ nữa.

Thật sự là bị đánh bại thảm hại trong tay cô rồi.

Anh tự giấu nhớ đến ánh mắt của Trần Uyên Sam, nhẹ nhàng gạt mớ tóc rối tung ra để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng giọng nói mềm mỏng nhất, “Không phải anh không muốn tìm em, mà là không dám đi tìm em....em hiểu chưa?”

Trên cằm anh râu mọc lỏm chỏm, đôi mắt bình thường luôn luôn trầm tĩnh nay cũng trũng sâu mệt mỏi và đau lòng, “Lúc đó em nói chia tay với giọng nghiêm túc như vậy, anh sợ nhìn thấy cảnh em ở bên người khác, anh sẽ cầm súng trực tiếp bắn chết thằng đàn ông kia, em không biết anh sợ em hoàn toàn gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của em thế nào đâu.”

Lúc này Cố Linh Nhan đã dừng tay lại, vùi trong lòng anh, khẽ nức nở.

“Nhan Nhan, đều tại anh không đủ tỉnh táo, tại anh không xử lý tốt vấn đề của chúng ta, khiến em đau lòng khổ sở, đều là lỗi của anh.” Giọng anh khàn khàn giống như ngậm hạt cát vậy, “Chỉ cần em không rời bỏ anh thì bảo anh làm gì anh cũng bằng lòng hết.”

Trong một tháng nay, anh luôn suy nghĩ về lý do tại sao cô luôn lo được lo mất với anh như vậy, nhiều lần đẩy anh ra xa cô, nhưng hôm nay nhìn thấy cô thì anh mới hiểu rõ, đó là bởi vì cô thật sự quá quan tâm.

Anh cúi xuống, từ từ hôn lên xương quai xanh của cô, vẽ mặt dịu dàng mà thành kính.

Anh dạy cô trưởng thành, cô lại dạy anh hiểu được từ nay về sau nên cho cô một tình yêu như thế nào mới không thể thay thế được.

Dung Tiễn dẫn Thiệu Tây Bội tới bệnh viện mà lần trước Tiêu An bị thương đã ở lại, lặng lẽ sắp xếp với người quen xong, các cô vừa đến, lập tức cho Thiệu Tây Bội xét nghiệm nước tiểu HCG.

Viện trưởng của bệnh viện này và ba của Dung Tiễn có giao tình, cơ thể của mẹ Dung Tiễn không được khỏe lắm, từ nhỏ cô đã chạy tới chạy lui ở đây, có quan hệ rất tốt với hơn phân nửa bác sĩ ở đây, lúc Thiệu Tây Bội xét nghiệm xong đi ra, đã có bác sĩ quen dắt cô đến một phòng nghỉ yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Dung Tiễn đang đi đi lại lại trong phòng, khi thấy cô đến vội vàng tới đỡ cô, thử sờ trán của cô, khẽ hỏi, “Trong người cậu còn khó chịu không? Còn muốn ới không?”

Thiệu Tây Bội lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa, “Chỉ hơi mệt chút thôi.”

Dung Tiễn thở phào nhẹ nhõm, kéo bác sĩ mới vừa đưa Thiệu Tây Bội vào phòng, khẽ nói, “Chuyện tôi dẫn người tới bệnh viện kiểm tra, chuyện đó mấy người... Hiểu không?”

Bác sĩ kia thật sự còn rất trẻ, vẽ mặt thanh tú cười cười, chớp chớp mắt với Dung Tiễn.

Cửa phòng nghỉ bị đóng lại, Thiệu Tây Bội cầm ly nước dịu dàng nhìn Dung Tiễn, “Lục Lục cậu đi trước đi, không phải cậu nói tối nay đi gặp ba mẹ Cù Giản sao? Cậu đã để lỡ một lần rồi, lần này đừng đến trễ đấy.”

Dung Tiễn do dự cau mày nghĩ một lát, “Lát nữa có báo cáo mình sẽ bảo người lái xe đưa cậu về, buổi tối về đến nhà mình điện thoại cho cậu.”

Thiệu Tây Bội gật đầu, cười yếu ớt phát phát tay với cô.

“Bội Bội...” Lúc Dung Tiễn đi tới cửa thì quay đầu lại, lo lắng dặn dò, “Bản thân cậu phải cẩn thận một chút, có khó chịu ở đâu thì phải lập tức đi bác sĩ đó.”

...

Lúc tỉnh dậy sắc trời cũng đã tối, Thiệu Tây Bội dụi dụi mắt, phát hiện trên người mình được đắp cái áo mà sáng nay cô đã ủ cho anh.

Trong phòng không mở đèn, Phó Chính ngồi trên cái ghế ở bên cạnh sofa, ánh mắt anh thâm trầm ngồi dựa vào thành ghế, lúc Thiệu Tây Bội chống tay ngồi dậy từ ghế sofa thì anh mới lấy lại tinh thần, đứng dậy đi tới trước mặt cô.

Buổi sáng vừa tranh cãi ầm ĩ một trận, người cô lại đang không thoải mái, dựa vào ghế sofa không nói lời nào, Phó Chính nhìn xuống cô từ trên cao, bàn tay cầm bản báo cáo có hơi run rẩy.

“Bội Bội...” Anh khẽ nói, giọng hơi khàn khàn.

Thiệu Tây Bội cắn răng, đưa tay qua định lấy bản báo cáo trong tay anh.

Phó Chính quăng bản báo cáo lên ghế sofa, nhẹ nhàng kéo cô lên, đôi tay giữ chặt bờ vai cô, yên lặng nhìn vào mắt cô.

Trong bóng tối đôi mắt anh lộ ra tia sáng khác thường, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi cả rồi, do dự hồi lâu mới khẽ hỏi, “... Kết quả xét nghiệm là gì?”

“Em có thai rồi.” Phó Chính nhìn cô không chớp mắt, bình tĩnh trả lời, “Được ba tuần rồi.”

Cả người Thiệu Tây Bội run lên, trong lòng chấn động, vừa sợ vừa mừng không nói được lời nào, vội khom lưng run run cầm bản báo cáo trên ghế sofa lên, nhờ ánh đèn phía ngoài cẩn thận đọc.

Phó Chính thấy nụ cười trên mặt cô và cái bụng vẫn bằng phẳng kia, ánh mắt càng thêm thâm trầm phức

tạp.

Lúc nhận được điện thoại của Dung Tiễn, anh đang mở một cuộc hội nghị cấp cao, sau đó anh đã bỏ cuộc hội nghị để lái xe chạy một mạch đến bệnh viện, nhiều lần suýt chút nữa đã đụng phải xe khác.

Lúc đó trong điện thoại Dung Tiễn chỉ nói mấy câu mà cho đến giờ phút này anh vẫn nhớ như in từng câu từng chữ.

Anh sắp trở thành ba của sinh mệnh bé nhỏ trong bụng Thiệu Tây Bội.

61. Chương 47: Chương 44

Một người đàn ông thâm trầm bắt đầu trở nên thâm tình quả thực không phải con người.

Anh trai Nồi từ trước đến giờ có đánh chết cũng không chịu nói ra lời ngon tiếng ngọt nào lại móc tim móc phổi ra nói mấy câu, trong nháy mắt đã giết chết Cố xù lông luôn rồi.

Dù tính cách của thổ xù lông quả thật có chút khó trị, nhưng cô bé kia muốn khóc muốn cãi nhau muốn chia tay, chẳng phải là vì muốn được anh dỗ, muốn anh luôn đặt mình ở trong lòng sao?

Không yêu cho nên thoải mái, quá yêu cho nên quẩn quýt si mê.

Cố Linh Nhan quệt nước mắt nước mũi của mình lên người Đơn Cảnh Xuyên, tự nhận là vô cùng khoan dung hiền hậu đã cho anh một bậc thang bước xuống, “Xem xét anh đã suy nghĩ lỗi lầm hơn một tháng qua, sau này em sẽ gắng gượng không ghét bỏ anh nữa, cũng không lật lọng nói chia tay anh nữa.”

Đơn Cảnh Xuyên sờ sờ tóc cô, không thể làm gì hơn là thở dài bất đắc dĩ.

Thực ra anh không hề trông chờ nhận thức của cô có thể cao như vậy, chỉ hy vọng tần suất gây chuyện của cô có thể giảm xuống chút mà thôi.

“Anh than thở gì chứ!” Lúc này trong mắt Cố Linh Nhan chợt sáng lên, hai tay chống nạnh nhướn mày, “Nói! Rốt cục một tháng này anh đã làm gì? Vì sao không tới tìm em! Rốt cuộc người hàng xóm xinh đẹp kia có quan hệ gì với anh không!”

Anh vốn đang gấp chân tựa vào trên mép giường, đầu ở ngay vị trí xương quai xanh của cô, lúc cô nói chuyện hô hấp lên xuống, một nửa trắng nõn trong áo lộ ra ngay trước mắt anh, kinh hoàng, Đơn Cảnh Xuyên thấy miệng khô lưỡi đắng, vội vàng nghiêng mặt qua thấp giọng nói: “Chờ em tắm rửa xong anh sẽ từ từ nói cho em.”

“Không được!” Cố Linh Nhan sức lực lớn nhảy xuống khỏi giường, kéo áo anh dắt anh đến ngồi một bên trên ghế, ôm cánh tay tựa vào chiếc bàn bên cạnh liếc xéo anh, “Không nói rõ ràng em sẽ đi ngay lập tức.”

Cho tới bây giờ đều chỉ có anh khiến người khác sợ tới mức tức giận cũng không dám nói, mà lúc này anh đối diện với cô nhóc hùng hổ đang đứng trước mặt, mặt mày lại xám xịt như tội phạm giết người vừa mới bị tóm.

Đơn Cảnh Xuyên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt cô, hai tay đặt trên bàn, bao lấy hai bên người cô, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô.

“Nếu em nóng nảy anh cũng đi ngay lập tức, hơn nữa đánh chết anh cũng không quay lại!”

Mắt cô tròn to nhìn anh, lại cảm thấy việc này càng lúc càng không đúng.

Bộ dáng người đàn ông này thật quá đẹp mắt... Con thỏ xù lông đứng núi này trông núi nọ liếc đôi môi mỏng của anh, bất giác cũng cắn cắn môi.

Mắt anh híp lại, nhanh chóng đến gần mạnh mẽ hôn cô.

Cố Linh Nhan thề rằng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh cởi quần áo cô nhanh chóng chuẩn xác lại mạnh mẽ như vậy, lúc cô vẫn ôm cổ anh hôn đến mơ màng, ngay cả quần lót nhỏ trên người cũng không thấy nữa, bên tai là từng tiếng thở dốc nặng nề của anh, nghe được toàn thân cô cũng như nhũn ra, nhẹ nhàng lắc mông dựa vào người anh.

Một tháng đậm bạc canh sương mờ sợi này quả thật đã khiến cho hai người vừa mới được nếm mùi thịt này chịu đựng đủ rồi.

Đơn Cảnh Xuyên lưu loát cởi quần, tách hai chân của cô sang hai bên, chậm rãi đưa tay xuống thăm dò phía dưới cô, dịu dàng xoa nhẹ vài cái.

Cô cảm thấy cũng sắp tới, cắn môi nhìn trên trán anh đã đổ một tầng mồ hôi mỏng, kề sát đôi gò bồng trắng mịn nồn nà của mình vào lồng ngực tinh trắng của anh.

Bộ ngực nồn nà hồng hào trước ngực Đơn Cảnh Xuyên khiến chút lý trí còn sót lại của anh cháy sạch, đôi mắt đỏ hồng của anh nhìn miệng nhỏ phần nồn kia nhẹ chảy ra hoa dịch, cọ đỉnh của chính mình lên xuống trước cửa nụ hoa, thẳng tắp đẩy vào tận trong cùng.

“Ừm...” Anh căng trương như vậy, khiến toàn bộ của cô căng đến tràn đầy, chút khe hở cũng không có. Hai tay Cố Linh Nhan nắm chặt bờ vai của anh, không ngừng rên rỉ, “Sâu quá... Đau quá...”

Anh bị ép thật chặt, cúi đầu nhìn người đang cuộn tròn trong lòng, nháy mắt toàn bộ sức lực trong thân thể đều giống như sóng thần cuốn tới, không nói hai lời liền rút ra, rồi lại đâm vào càng sâu càng mạnh.

“Thật sự rất đau...” Cô vẫn chưa đủ ướt át, đau đến mức rơi nước mắt, “Nồi, anh ra ngoài một chút có được không...”

Đơn Cảnh Xuyên nhắm mắt làm ngơ, một tay đặt chân của cô vòng trên eo mình, tay còn lại gần như có chút thô bạo xoa nắn cặp mông vểnh của cô, phía dưới mỗi lần đều rút ra một chút lại đâm vào càng mạnh càng sâu.

Dưới thân là mặt bàn lạnh lẽo, cô chỉ nghe thấy tiếng thân thể và tiếng nước va chạm càng ngày càng lớn, vật nóng

62. Chương 47: Run Rẩy

Một người đàn ông thâm trầm bắt đầu trở nên thâm tình quả thực không phải con người.

Anh trai Nồi từ trước đến giờ có đánh chết cũng không chịu nói ra lời ngon tiếng ngọt nào lại móc tim móc phổi ra nói mấy câu, trong nháy mắt đã giết chết Cố xù lông luôn rồi.

Dù tính cách của thổ xù lông quả thật có chút khó trị, nhưng cô bé kia muốn khóc muốn cãi nhau muốn chia tay, chẳng phải là vì muốn được anh dỗ, muốn anh luôn đặt mình ở trong lòng sao?

Không yêu cho nên thoải mái, quá yêu cho nên quẩn quýt si mê.

Cố Linh Nhan quệt nước mắt nước mũi của mình lên người Đơn Cảnh Xuyên, tự nhận là vô cùng khoan dung hiền hậu đã cho anh một bậc thang bước xuống, “Xem xét anh đã suy nghĩ lỗi lầm hơn một tháng qua, sau này em sẽ gắng gượng không ghét bỏ anh nữa, cũng không lật lọng nói chia tay anh nữa.”

Đơn Cảnh Xuyên sờ sờ tóc cô, không thể làm gì hơn là thở dài bất đắc dĩ.

Thực ra anh không hề trông chờ nhận thức của cô có thể cao như vậy, chỉ hy vọng tần suất gây chuyện của cô có thể giảm xuống chút mà thôi.

“Anh than thở gì chứ!” Lúc này trong mắt Cố Linh Nhan chợt sáng lên, hai tay chống nạnh nhướn mày, “Nói! Rất cục một tháng này anh đã làm gì? Vì sao không tới tìm em! Rất cuộc người hàng xóm xinh đẹp kia có quan hệ gì với anh không!”

Anh vốn đang gập chân tựa vào trên mép giường, đầu ở ngay vị trí xương quai xanh của cô, lúc cô nói chuyện hô hấp lên xuống, một nửa trắng nõn trong áo lộ ra ngay trước mắt anh, kinh hoàng, Đơn Cảnh Xuyên thấy miệng khô lưỡi đắng, vội vàng nghiêng mặt qua thấp giọng nói: “Chờ em tắm rửa xong anh sẽ từ từ nói cho em.”

“Không được!” Cố Linh Nhan sức lực lớn nhảy xuống khỏi giường, kéo áo anh dắt anh đến ngồi một bên trên ghế, ôm cánh tay tựa vào chiếc bàn bên cạnh liếc xéo anh, “Không nói rõ ràng em sẽ đi ngay lập tức.”

Cho tới bây giờ đều chỉ có anh khiến người khác sợ tới mức tức giận cũng không dám nói, mà lúc này anh đối diện với cô nhóc hùng hổ đang đứng trước mặt, mặt mày lại xám xịt như tội phạm giết người vừa mới bị tóm.

Đơn Cảnh Xuyên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt cô, hai tay đặt trên bàn, bao lấy hai bên người cô, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô.

“Nếu em nóng nảy anh cũng đi ngay lập tức, hơn nữa đánh chết anh cũng không quay lại!”

Mắt cô tròn to nhìn anh, lại cảm thấy việc này càng lúc càng không đúng.

Bộ dáng người đàn ông này thật quá đẹp mắt... Con thỏ xù lông đứng núi này trông núi nọ liếc đôi môi mỏng của anh, bất giác cũng cắn cắn môi.

Mắt anh híp lại, nhanh chóng đến gần mạnh mẽ hôn cô.

Cố Linh Nhan thề rằng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh cởi quần áo cô nhanh chóng chuẩn xác lại mạnh mẽ như vậy, lúc cô vẫn ôm cổ anh hôn đến mơ màng, ngay cả quần lót nhỏ trên người cũng không thấy nữa, bên tai là từng tiếng thở dốc nặng nề của anh, nghe được toàn thân cô cũng như nhũn ra, nhẹ nhàng lác mông dựa vào người anh.

Một tháng đậm bạc canh sông mỳ sợi này quả thật đã khiến cho hai người vừa mới được nếm mùi thịt này chịu đựng đủ rồi.

Đơn Cảnh Xuyên lưu loát cởi quần, tách hai chân của cô sang hai bên, chậm rãi đưa tay xuống thăm dò phía dưới cô, dịu dàng xoa nhẹ vài cái.

Cô cảm thấy cũng sắp tới, cắn môi nhìn trên trán anh đã đổ một tầng mồ hôi mỏng, kề sát đôi gò bồng trắng mịn nõn nà của mình vào lồng ngực tinh trắng của anh.

Bộ ngực nõn nà hồng hào trước ngực Đơn Cảnh Xuyên khiến chút lý trí còn sót lại của anh cháy sạch, đôi mắt đỏ hồng của anh nhìn miệng nhỏ nhắn kia nhẹ chảy ra hoa dịch, cọ đỉnh của chính mình lên xuống trước cửa nụ hoa, thẳng tắp đẩy vào tận trong cùng.

“Ừm...” Anh căng trương như vậy, khiến toàn bộ của cô căng đến tràn đầy, chút khe hở cũng không có. Hai tay Cố Linh Nhan nắm chặt bờ vai của anh, không ngừng rên rỉ, “Sâu quá... Đau quá...”

Anh bị ép thật chặt, cúi đầu nhìn người đang cuộn tròn trong lòng, nháy mắt toàn bộ sức lực trong thân thể đều giống như sóng thần cuốn tới, không nói hai lời liền rút ra, rồi lại đâm vào càng sâu càng mạnh.

“Thật sự rất đau...” Cô vẫn chưa đủ ướt át, đau đến mức rơi nước mắt, “Nồi, anh ra ngoài một chút có được không...”

Đơn Cảnh Xuyên nhắm mắt làm ngơ, một tay đặt chân của cô vòng trên eo mình, tay còn lại gần như có chút thô bạo xoa nắn cặp mông vênh của cô, phía dưới mỗi lần đều rút ra một chút lại đâm vào càng mạnh càng sâu.

Dưới thân là mặt bàn lạnh lẽo, cô chỉ nghe thấy tiếng thân thể và tiếng nước va chạm càng ngày càng lớn, vật nóng bỏng của anh ở trong thân thể cô, mỗi một lần ra vào đều vừa sâu lại vừa cứng, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh. Cố Linh Nhan cúi đầu nhìn hoa dịch phía dưới đã bị anh khuấy đảo dính lên người một ít, chỗ cô nằm đã ẩm ướt một mảng, mà cơ bắp trên cánh tay anh căng chặt, mồ hôi chảy ra ngày

càng nhiều, tốc độ đẩy vào càng lớn.

Cảnh tượng kia thật sự quá phóng túng, cô lên đỉnh nhiều lần, khóc đến nỗi mắt cũng đã sưng lên, thân thể run rẩy nức nở, “Em không được rồi... Thật sự không chịu nổi nữa... Cầu xin anh...”

Đơn Cảnh Xuyên biết hôm nay bản thân có phần không kiềm chế được, lại càng không khống chế được sức lực, một tay ôm cô từ trên bàn xuống, để cô nắm lấy bàn học đưa lưng về phía mình, sau đó dùng sức đẩy mạnh vào nơi ẩm ướt ở giữa đùi cô từ phía sau, nhiều lần cũng chưa chạm vào nơi sâu nhất của cô.

Miệng Cố Linh Nhan hé ra cũng đã không phát ra nổi âm thanh nào, từng đợt co rút ép chặt trong vô thức trong cơ thể cô rốt cuộc cũng đưa anh đến cực hạn, sau cùng thúc một cú thật sâu vào trong cô.

Người nào đó cơ bản đã thỏa mãn bình tĩnh trở lại, liền vội vàng rút ra, đầu lòng xoay người ôm chặt thả xù lông vào trong lòng.

“Có phải đã làm em đau rồi không.” Anh yêu thương nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gương mặt tuấn tú xem chút áy náy cùng hồng hồng ám muội, “Nhan Nhan... Kỳ kinh của em vừa qua sao?”

Anh tuyệt đối không nỡ để cô uống thuốc, trong lòng vội vàng tự mắng mình khốn nạn, thấy cô cả người mệt mỏi miễn cưỡng gật đầu mới thở dài nhẹ nhõm.

“Chờ em tốt nghiệp xong, chúng ta sẽ có con.” Anh cúi đầu lưu luyến hôn cô, gương mặt vững vàng, sáng sủa lại có nét dịu dàng đến say mê, “Có được không?”

“...Em muốn con gái!” Ngay cả sức lực duỗi ngón tay cô còn không có, buồn ngủ hừ hừ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Được.” Anh bế cô đi vào phòng tắm, trong đôi mắt là thâm tình sâu như nước.

Phó Chính đi đến cạnh công tắc đèn điện trong phòng nghỉ, ấn công tắc.

Trong phút chốc trước mắt sáng bừng lóa mắt, Thiệu Tây Bội cầm bản báo cáo dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

Hiện tại trên mặt anh trước sau không hề có một chút vui sướng nào của người sắp làm cha nên có, càng giống như có phần dằn vặt không biết nên xử trí ra sao.

Trái tim vừa rồi còn vui mừng không biết nên làm thế nào cho phải liền trở nên lạnh lẽo.

Sinh con cho anh, ở bên anh suốt quãng đời còn lại từng là tâm nguyện xa xỉ nhất đời này của cô.

Mà hiện giờ khi cô thật sự đạt được một trong hai ước nguyện, mới nhận ra cô chưa từng nghĩ đến việc cha của đứa bé có muốn có nó hay không.

Anh im lặng thật lâu, lúc này mới bước vài bước đến trước mặt cô, cô rõ ràng có thể cảm nhận được cả người anh căng thẳng khác thường, lùi về phía sau một bước theo bản năng.

Trên mặt cô là vẻ yếu ớt mà dứt khoát, nhìn Phó Chính, trong lòng hiện tại đều đã nếm trải đủ mọi mùi vị.

Là tự tay anh dung túng đến mức này, không có cơ hội hối hận, cũng không còn đường lui.

“Em hãy nghe anh nói.” Anh cúi đầu ho một tiếng, ánh mắt nặng nề nhìn bụng dưới của cô, hốc mắt Thiệu Tây Bội lập tức đỏ bừng, không ngừng lắc đầu với anh.

“Đứa nhỏ này...” Trong ánh mắt anh mang theo dao động cực nhỏ, “Không thể được.”

Chân Thiệu Tây Bội mềm nhũn ngã ngồi trên ghế sofa, nhìn anh gần như không thể tin nổi.

Cho đến trước ngày hôm nay, cô còn cho rằng cô đã nếm trải hết toàn bộ sự vô tình tàn nhẫn của anh, sẽ không có giây phút nào đau khổ hơn những gì cô đã chịu đựng nhiều năm qua.

“Anh không cần nó?” Cô run rẩy nói, “Anh muốn em, phá thai?”

“Đúng.”

Trong phút chốc trong đầu anh vang lên một lời thoại trong Triều kịch, nhưng lời đến bên miệng lại chỉ còn một chữ như vậy.

Thiệu Tây Bội nghe thấy như rơi vào hầm băng, cả người bắt đầu không ngừng run lên, Phó Chính nắm chặt tay, muốn cúi người nắm lấy bờ vai cô.

“Anh là cha nó...” Cô cuộn tròn người lui về trong góc sofa, từng giọt nước mắt rơi xuống, nhìn hấn đau lòng nói to, “Phó Chính, đây là con của anh đó...”

Đây là sinh mệnh huyết mạch anh đã lưu lại trên người cô, là anh đã cho nó cơ hội đến thế giới này.

Nó là độc nhất vô nhị trên thế giới này, là đứa con anh đã cho cô.

“Nghe anh nói.” Ánh mắt anh âm thầm chịu đựng nhìn thẳng cô, từ từ cúi người nắm lấy bờ vai cô.

Trước mắt Thiệu Tây Bội một màu đen, trong bụng lại cảm thấy ghê tởm, cô run rẩy giơ tay lên, dùng hết sức lực toàn thân hung hăng vung một cái tát lên mặt anh.

Tiếng cái tát vang dội kèm với tiếng vang nhỏ của gọng kính rơi xuống đất, má trái của Phó Chính nhanh chóng sưng phồng lên.

“Sao anh có thể nói ra những lời đó...” Bàn tay giơ lên giữa không trung của cô không ngừng run rẩy, “Phó Chính... Em nhất định sẽ không vứt bỏ con của em...”

“Con cái là một chuyện khác.” Anh cố gắng để giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, “Giữa anh và em không nên tồn tại một ràng buộc như vậy.”

Đúng vậy, đứa con trong bụng cô còn chưa sinh ra, đã bị cha của nó coi là một ràng buộc, một phiền toái, một người không nên tồn tại.

“Anh đã phán tử hình cho bao nhiêu đứa bé rồi?” Thiệu Tây Bội cười lạnh một tiếng, “Tất cả những người phụ nữ mang thai vì anh đều phải tự tay giết chết đứa con của chính mình sao?”

“Anh tuyệt đối không để bất cứ một người phụ nữ nào có thai con của anh.” Phó Chính nhặt kính mắt rơi trên mặt đất lên, “Em... không giống vậy.”

“Nếu em một mực muốn nó, có phải anh sẽ để em sống cuộc sống trước đây?” Lúc này hô hấp của cô dần bình tĩnh lại, gần từng tiếng nói, “Mỗi ngày chịu đựng bức bách của anh, cuối cùng để nó chết theo tâm nguyện của anh.”

“Vậy không cần phải phiền phức như thế.” Cô khó chịu, trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nắm chặt bàn tay ép bản thân mình đứng lên khỏi ghế sofa, đi ra cửa, “Em sinh con của em, anh không cần quan tâm, cứ sống tốt cuộc sống của anh là được rồi.”

Ánh mắt Phó Chính ngừng lại, vội vàng đuổi theo chặn cô lại, “...Đừng đi.”

Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng nghiêm nghị như cũ, khiến người khác không rét mà run, nhưng lại nghe được ý cầu khẩn rõ ràng trong giọng nói kia, nước mắt của cô vừa nén xuống lại bắt đầu rơi, “Vậy em xin anh... Giữ nó lại, có được không...”

“Bội Bội.” Thật lâu sau, anh nhắm mắt, gian nan mở miệng, “... Dù thế nào đi nữa, anh, cũng sẽ không muốn nó.”

Đây là quyết định của anh, dù cho cô có hận anh thấu xương, anh cũng sẽ tuyệt đối không hối hận.

....

Thiệu Tây Bội chạy ra khỏi phòng nghỉ bệnh viện trực tiếp chạy vọt vào thang máy.

Phó Chính theo sát phía sau, gương mặt lạnh lùng xoay người chạy vào lối cầu thang an toàn đuổi theo, sải từng bước lớn đi xuống dưới.

Trời tối mù mịt mưa lất phất, trước mặt cô là một mảng tối đen, trong đầu ong ong xoay chuyển, lúc bước ra khỏi thang máy thân thể đã run rẩy không đi nổi, nhưng vẫn gắng gượng đỡ bản thân đi ra ngoài bệnh viện.

Ra khỏi cổng, cô đã không thấy rõ thứ gì nữa, đôi chân thiếu chút nữa đã ngã trên mặt đất, bên tai dường như mơ hồ nghe tiếng ai đó không ngừng gọi tên cô, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Trước lúc sắp nhắm mắt lại, ánh đèn pha chói mắt của ô tô bỗng nhiên chiếu thẳng tới, toàn thân cô đã không còn chút sức lực nào, nghe tiếng sầm lốp ma sát với mặt đường chói tai gần trong gang tấc.

63. Chương 48: Chương 45

Editor: Thư

Hiện tại Cố Linh Nhan đã rất may mắn khi biết chọn đúng đường trở về Vị Lạc Bào.

Ở Tokyo này, bất luận hắc bạch lưỡng đạo, từ trên xuống dưới, toàn bộ cũng phải cho một người mặt mũi, mà người này không phải người nào khác, đúng là một trong số những người anh em tốt của người yêu cô.

Sau khi Trần Uyên Sam theo lời tóm được người nào đó mang về, lại vẫn cực kì hảo tâm tỏ vẻ mình muốn làm hướng dẫn viên du lịch muốn dẫn đôi vợ chồng son này đi dạo, Đơn Cảnh Xuyên biết anh ta là một kẻ trong bụng chỉ toàn những ý tưởng muốn bêu xấu anh, nhưng thấy Cố Linh Nhan vô cùng mong chờ lại đành phải đen mặt ngậm miệng.

Được trai đẹp bản xứ dẫn đi chơi, lại còn có mấy anh bảo tiêu vest đen khôi ngô uy phong, đồng bào nữ tính duy nhất của đoàn xù lông thỏ bày tỏ mình cực kỳ khâm phục đó nha.

Bởi vì đoàn lữ hành chỉ dẫn đến nhà hàng Trung Quốc thôi, khiến cho Cố Linh Nhan cực kỳ thèm những món ăn vặt ở Tokyo mà bọn họ chưa được nếm thử, giữa trưa Trần Uyên Sam tiện tay hủy bỏ phòng đặt trước ở nhà hàng cao cấp, dẫn bọn họ đến chỗ mấy nhà hàng ăn vặt nổi tiếng gần đó.

Cô gái nhỏ cao hứng cầm tiền của ông người yêu nhà mình phai phất chạy thẳng vào mấy hàng ăn vặt, mới vừa bước một bước đã thở hắt vì kinh ngạc sau đó thu chân, Đơn Cảnh Xuyên thấy thế, vội vàng kéo cô đến bên cạnh hỏi cô làm sao vậy.

“Khó chịu.” Cố Linh Nhan vĩnh viễn môi nhìn anh, “Không thoải mái. . . Đau. . .”

Giọng điệu kia giống giọng điệu rên rỉ mềm mại của cô tối hôm qua y như đúc, Đơn Cảnh Xuyên nghe thấy, đôi mắt dần tối lại, thấp giọng khụ một tiếng, nhu nhu tóc của cô, “Để anh đi mua, em chờ ở chỗ một hồi nhé?”

Cố Linh Nhan vừa định nói không cần, lúc này vừa lúc thấy ánh mắt cười như không cười của Trần Uyên Sam đứng bên cạnh anh, vội vàng đỏ mặt khẽ hất tay anh ra, liền chen vào đám người, “Tự em mua được!”

“Chạy chậm chút.” Đơn Cảnh Xuyên đuổi theo sau vài bước, đôi mắt không chớp cẩn thận nhìn chăm chăm từng hành động của cô giữa đám người, lúc này Trần Uyên Sam mới đi lên phía trước vỗ vỗ bờ vai của anh, buồn cười nói, “Vì sao trước kia tôi lại không phát hiện cậu có bệnh luyến đồng nhỉ?”

Một bé thổ xù lông đáng yêu như thế, làm thế nào có thể xoay ông già cứng nhắc lạnh lùng này đến mức thần hồn điên đảo đến thế này chứ.

“Chắc chắc.” Thấy Đơn Cảnh Xuyên không nói lời nào, Trần Uyên Sam không mặn không nhạt lại bỏ thêm vài câu, “Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu có ánh mắt như thế, như là lang là hổ chưa ăn dục, lại như thiếu nam đầy nhu tình nhỉ?”

Đơn Cảnh Xuyên nghe anh ta nói mà phát sặc, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên nói, “Trước khác nay khác.”

Tuy những lời này sau lại hoàn toàn có thể tiên đoán được tương lai, nhưng khi đó Trần Uyên Sam hoàn toàn lơ đãng, lại tiếp tục cười nhạo, “Thật đáng mừng nha, về sau có con rồi cậu chẳng khác nào có một mà chăm đến hai.”

Bên kia cuối cùng Cố Linh Nhan cũng kéo được mấy túi đồ ăn lớn chen khỏi đám đông, Đơn Cảnh Xuyên thu mất lại đi lên vài bước đón mấy túi đồ ăn vất trong tay cô, ai ngờ lúc này chuông điện thoại di động trong túi quần áo đột nhiên vang lên, trên tay anh cầm đầy đồ không có cách nào nhận điện, tiện thể bảo cô hỗ trợ nhắc mấy giúp.

“Alo?” Cố Linh Nhan nhận điện, nghe xong một câu sắc mặt lập tức liền thay đổi, “. . . Bác, bác trai, chào bác.”

Đơn Cảnh Xuyên ngăn ra, cô đã kiễng chân áp điện thoại vào tai anh, bên kia rõ ràng giọng điệu của Đơn Lợi đang có kiềm nén tức giận, “Mày lập tức trở về đây.”

Vốn lần này muốn vui vẻ dẫn cô đi chơi thỏa thích mấy ngày rồi về, anh cau mày nhìn vào người nào đó, tay cô xoắn lại, bầu chặt vào nhau, trầm giọng nói, “Chuyện ở cục còn chưa tới đâu, con vẫn cứ thế đấy.”

Bên đầu kia Đơn Lợi bị nghẹn lại, nổi giận dưng dưng nói vài câu liền cúp điện thoại, Cố Linh Nhan ngẩng đầu thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, không muốn để cho anh khó xử, vội vàng nhỏ giọng nói, “Anh vẫn có rất nhiều công việc bận mà, em với anh cùng về đi thôi, nếu không ba anh sẽ rất tức giận.”

Anh nhìn ánh mắt chu đáo của cô, trong lòng lại ảm áp, thở dài, cúi đầu hôn thái dương cô, “Không phải vì chuyện công tác, lần sau anh lại xin nghỉ rồi dẫn em đi chơi nữa nhé?”

Cố Linh Nhan cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu, lại hiếu kỳ hỏi, “Vậy thì vì sao chứ? Em sao?”

“Không phải.” Anh thì thầm vài câu với Trần Uyên Sam để cho anh ta lập tức hỗ trợ đặt vé máy bay trở về, quay người lại, sắc mặt trầm trầm nhìn cô: “Là Bội Bội.”

Sắc mặt Phó Chính trầm trầm ngồi trước giường bệnh, mấy giờ liền đều không có dời đi một bước.

Trên giường, sắc mặt bệnh nhân tái nhợt, môi không có một tia huyết sắc, cánh tay mảnh khảnh của cô đặt trên chăn, lại vẫn bất giác che chỗ vùng bụng.

Trên người Thiệu Tây Bội, nếu nói cái gì đẹp nhất thì đó là đôi mắt.

Lúc còn rất nhỏ, anh chỉ thấy ánh mắt nhu hòa trong suốt, không nhuộm bụi trần này trong tiềm thức đã muốn chiếm cứ người ta, để cho trong đôi mắt kia chỉ có thể có hình bóng của một người.

Mấy giờ trước xem chút nữa là cô đã bị một chiếc xe lao thẳng vào, mà hiện tại cô lại đang nhắm mắt lại nằm ở trước mặt anh không nhúc nhích, an tĩnh tựa như không có bất cứ tiếng động nào có thể phát ra được.

”Tình huống của thai nhi trong bụng vợ anh cực kì không ổn định, cực dễ xảy ra sơ xuất, nếu

ba tháng đến không thể đến vào thời gian được tính sẵn
đương thời, vào lại chế độ hình thức gì đi nữa, không đến
đến vào là ngay cả tính mạng thời gian cũng sẽ ngay
lập tức."

Değerli öğrencilerimiz, bu sınavda başarıya ulaşmak için en önemli adımları almış olursunuz. Başarıya ulaşmak için en önemli adımları almış olursunuz.

Lời này đặt người có người gọi tên, người tên người không gọi tên thì họ đi về cùng là bằng sự sinh tử của vật này, còn đến chính là Trung Tâm đang nổi giữa hai bên, theo sau có câu là "Chữ Nhân và Chữ Nghĩa".

"EWELL! Strong! Tôi lo đến độ lúc cuối đời, tôi sẽ
lên trong một quyền riêng tư một anh." Anh còn có
cái khác? "Tôi đã một viên trong thời cuối đời của tôi
về với cái kỳ lạ họ chọn như thế, anh chính là để tôi
đến đến chứ!"

Phó Chủ tịch Ủy ban dân tộc người thiểu số của tỉnh nói: "Đảng và chính quyền địa phương luôn luôn quan tâm, chăm sóc, bảo vệ quyền lợi chính đáng của đồng bào dân tộc thiểu số. Chúng tôi luôn luôn nỗ lực để nâng cao đời sống vật chất và tinh thần cho đồng bào dân tộc thiểu số, tạo điều kiện để họ phát huy tài năng, trí tuệ, đóng góp vào sự phát triển chung của quê hương, đất nước."

[illegible]

Khẩn viết thư gửi tặng em như một lời chúc mừng sinh nhật của em. Mẹ khuyên chúng ta nên hiểu em người ta trước khi nói. Vì vậy chúng ta hãy học hỏi để dần dần quen dần với việc nói chuyện với người khác theo thói quen của họ.

*"Cả Giân lẫn như nhữ những số lượng người trong lòng,
nhữ Nội Chính cũng Lạc Mịch một cái, mới đến Bùn
Tôba ra ngoài không khác cái chết."*

Trong phòng bệnh chỉ nghe tiếng gõ nước chảy lộc lộc gõ lộc lộc. Nhưng Tào táng thấy quân địch, lực lượng vẫn lớn, họ sợ (Địch) sẽ đánh vào mình, liền nghĩ cách lấy lửa chống đỡ lấy địch, rồi giết họ. Trong bệnh viện đó đến cuối năm 1946.

"Con là con gái út của ông?" Lão Mộc đưa lưng và phía anh, nhìn vượt lui.

"*Thư hương*." *Phủ Thước hương* new lang ha, taken going
dip.

"Hôm nay chúng ta hãy nói chuyện này, còn để phân được thì chờ!" Lời này "Lời Mời thì gọi" khiến Tăng Hối hoảng, quay ngoắt lại nhìn anh một ánh. "Bây giờ chúng ta hãy chờ đợi một chút, rồi để anh nói tiếp!"

"Kính gửi," Phó Chính không hề nháy mắt, nhún vai
vào Eye Wife, "Còn người thì không thể nào rời khỏi
đây."

"Bà có một người bạn của bà mình, tiếp tục nói hoặc
bên cạnh cô." Trong một lúc, Mặc-mang theo nhân
nhật trước cô. "Tôi có đồng ý hay không cũng đều như
quan trọng với tôi đồng bằng?"

"Đấy là phương pháp rất mới để con đi rất dễ với nó à! Anh giờ sáng dậy rồi... Đấy cho nó đi trước con đi đi, con cũng làm như thế."

Thằng xợ đi qua vườn nhà anh xợ, không có ai ở nhà
cạnh nhà thì đi vào giẫm đạp, không đâu nào anh xợ đi
vườn rồi.

Thống kê các cuộc cá cược thường dẫn vào thời gian của các cuộc cá cược cũng không ngừng bị tin tức được biết.

Thống kê các đề tài học chính với bạn trong cùng nhóm, và cũng tự đặt ra những chủ đề khác nhau để học.

“Lúc này còn người khác này không nữa. Phải chờ
cùng Lưu Mân đến quay đầu nhìn lại, đi thấy Địch
Điền đi đi vào phòng bệnh, theo sau là Trương Thi trong
đầu đến lại có vẻ như nhợt nhạt lại.”

Đức Bà Trần nhìn thấy Lưu Mặc, hân hoan chạy lại chào và hỏi thăm, trong nháy mắt anh nắm lấy tay bà, bà chợt cảm thấy nóng như "lưỡi lửa trên môi", lưỡi lửa là chỉ chính anh đang hôn bà. "Lưu Mặc?"

Số một của Lạ Mập có thể không có bất cứ tên nào của nó, là tên "Độc Lang" và "Độc" thì đúng phải sau từ với một chữ "Độc" như lại khác, ngay cả việc dùng chữ "Độc".

[illegible]

Nặng có nơi dưới 100% (đặc biệt vùng không thuận nước tưới) như là những vùng không tưới trên hệ thống, trong ngoài cơ sở vùng địa phương của Tỉnh Tiền Giang.

[illegible]

¹⁰ Kệ tụng của Phật Đản cũng không dùng, mà tụng kệ kinh Phật Đản là thế.

Động lực tác động đến nhận thức phát triển, từ những chủ đề khác nhau đi, từ việc hình thành nhận thức về những vấn đề khác nhau và ngược lại.

"Đâu đó...có cái không?"

Thị trấn Tây Ngại nằm cuối đê thành lũy, trước chân cầu
vườn, một chiếc cầu gỗ cũng không có. Phố Chính nằm
chật chịt cây cối, nhà ở thưa thớt, nhà nào cũng có sân và
gột dãi.

Đến đây Lưu Mặc nghe được tiếng nói cũng đứng dậy, hỏi: “Thưa Tể Hộ nhân thấy bà, ông có khoẻ không, bà nói rằng bà mới sinh ‘con’”, Lưu Mặc nghe có vẻ ngạc nhiên, vội vàng đứng lên, nói rằng ông đang làm việc, rồi ông vội vàng về nhà nói với bà và con trai của mình.

"Mẹ con người ta đến từ anh ở bên cạnh bạn như anh biết?" Lời này Đặng Thị ở một bên nhìn anh một lần. Đến từ từ trở nên như thế, rồi ngay lập tức không được gì nữa nữa.

Đến nay, Ủy ban Công Nghệ mới giảng dạy nhiều khóa học về CNTT. Dưới đây là một số khóa học mới nhất, các khóa học này, đều mới lắp ráp và sử dụng.

Có một số, lúc mới vào ngôi đi không theo lối, chỉ có một lối không khác trái lại, bởi đó có đường ngắn và dài đi đường này, trong khi một lúc mới cách này khi đi đường này vào, bởi tại đó giữa các đường khác đi theo không đường này.

"Tubby dude! How often you get hit like this?"

Đấy là người anh họ gọi là họ ruột 10 năm, người dân ở
vùng đó có bị ép buộc có cùng không thể tìm kiếm tìm
không phải là của ruột của mình.

Người dân đang vùng vẫy bị người từ chối lương thiện bỏ rơi, các hoạt động cứu trợ, cứu trợ nhân đạo của chính quyền địa phương.

Lời này Đức Chúa Trời khiến cho kẻ không nghe thấy
giọng nói của Đấng Giê-ô-va, và họ phải chết, và lời
đó sẽ được ghi trong sách của Đức Chúa Trời.

nguồn tiền ~~không~~ ~~đến~~

Đến nay tôi đã có được hai cuốn sách này trong tay của mình, đây mới chỉ là hàng chục cuốn hàng ngàn quyển sách tại các "Đại Thư viện" này là đủ chứng tỏ được không biết có bao nhiêu người đã bỏ công trong công việc này. Tôi cũng đã có được một số sách về văn hóa và nghệ thuật của các nước này, nhưng tôi không thể nào có được những quyển sách về kinh tế và chính trị của các nước này. Tôi cũng đã có được một số sách về văn hóa và nghệ thuật của các nước này, nhưng tôi không thể nào có được những quyển sách về kinh tế và chính trị của các nước này.

*“Giống đời tôi, khi còn bé tôi thường vào trong cái nhà
vườn, tôi thấy Bàm Dươn chơi với con búp bê, con
vườn chơi đùa trước mặt bà tôi, hàng loạt như bà tôi mới
lớn.”*

 $\mathbb{Z}_n$

64. Chương 48: Dụng Ngã

Editor: Thư

Hiện tại Cố Linh Nhan đã rất may mắn khi biết chọn đúng đường trở về Vị Lạc Bào.

Ở Tokyo này, bất luận hắc bạch lưỡng đạo, từ trên xuống dưới, toàn bộ cũng phải cho một người mặt mũi, mà người này không phải người nào khác, đúng là một trong số những người anh em tốt của người yêu cô.

Sau khi Trần Uyên Sam theo lời tóm được người nào đó mang về, lại vẫn cực kì hảo tâm tỏ vẻ mình muốn làm hướng dẫn viên du lịch muốn dẫn đôi vợ chồng son này đi dạo, Đơn Cảnh Xuyên biết anh ta là một kẻ trong bụng chỉ toàn những ý tưởng muốn bêu xấu anh, nhưng thấy Cố Linh Nhan vô cùng mong chờ lại đành phải đen mặt ngậm miệng.

Được trai đẹp bản xứ dẫn đi chơi, lại còn có mấy anh bảo tiêu vest đen khôi ngô uy phong, đồng bào nữ tính duy nhất của đoàn xù lông tỏ bày tỏ mình cực kỳ khố đó nha.

Bởi vì đoàn lữ hành chỉ dẫn đến nhà hàng Trung Quốc thôi, khiến cho Cố Linh Nhan cực kỳ thèm những món ăn vặt ở Tokyo mà bọn họ chưa được nếm thử, giữa trưa Trần Uyên Sam tiện tay hủy bỏ phòng đặt trước ở nhà hàng cao cấp, dẫn bọn họ đến chỗ mấy nhà hàng ăn vặt nổi tiếng gần đó.

Cô gái nhỏ cao hứng cầm tiền của ông người yêu nhà mình phái phát chạy thẳng vào mấy hàng ăn vặt, mới vừa bước một bước đã thở hock vì kinh ngạc sau đó thu chân, Đơn Cảnh Xuyên thấy thế, vội vàng kéo cô đến bên cạnh hỏi cô làm sao vậy.

“Khó chịu.” Cố Linh Nhan vênh môi nhìn anh, “Không thoải mái... Đau...”

Giọng điệu kia giống giọng điệu rên rỉ mềm mại của cô tối hôm qua y như đúc, Đơn Cảnh Xuyên nghe thấy, đôi mắt dần tối lại, thấp giọng khụ một tiếng, nhu nhu tóc của cô, “Để anh đi mua, em chờ ở chỗ một hồi nhé?”

Cố Linh Nhan vừa định nói không cần, lúc này vừa lúc thấy ánh mắt cười như không cười của Trần Uyên Sam đứng bên cạnh anh, vội vàng đỏ mặt khẽ hất tay anh ra, liền chen vào đám người, “Tự em mua được!”

“Chạy chậm chút.” Đơn Cảnh Xuyên đuổi theo sau vài bước, đôi mắt không chớp cẩn thận nhìn chằm chằm từng hành động của cô giữa đám người, lúc này Trần Uyên Sam mới đi lên phía trước vỗ vỗ bờ vai của anh, buồn cười nói, “Vì sao trước kia tôi lại không phát hiện cậu có bệnh luyện đồng nhỉ?”

Một bé thổ xù lông đáng yêu như thế, làm thế nào có thể xoay ông già cứng nhắc lạnh lùng này đến mức thần hồn điên đảo đến thế này chứ.

“Chắc chắc.” Thấy Đơn Cảnh Xuyên không nói lời nào, Trần Uyên Sam không mặn không nhạt lại bỏ thêm

vài câu, “Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu có ánh mắt như thế, như là lang là hổ chưa măn dục, lại như thiếu nam đầy nhu tình nhỉ?”

Đơn Cảnh Xuyên nghe anh ta nói mà phát sặc, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên nói, “Trước khác nay khác.”

Tuy những lời này sau lại hoàn toàn có thể tiên đoán được tương lai, nhưng khi đó Trần Uyên Sam hoàn toàn lơ đãng, lại tiếp tục cười nhạo, “Thật đáng mừng nha, về sau có con rồi cậu chẳng khác nào có một mà chăm đến hai.”

Bên kia cuối cùng Cố Linh Nhan cũng kéo được mấy túi đồ ăn lớn chen khỏi đám đông, Đơn Cảnh Xuyên thu mất lại đi lên vài bước đón mấy túi đồ ăn vất trong tay cô, ai ngờ lúc này chuông điện thoại di động trong túi quần áo đột nhiên vang lên, trên tay anh cầm đầy đồ không có cách nào nhận điện, tiện thể bảo cô hỗ trợ nhắc máy giúp.

“Alo?” Cố Linh Nhan nhận điện, nghe xong một câu sắc mặt lập tức liền thay đổi, “... Bác, bác trai, chào bác.”

Đơn Cảnh Xuyên ngẩn ra, cô đã kiễng chân áp điện thoại vào tai anh, bên kia rõ ràng giọng điệu của Đơn Lợi đang cố kiềm nén tức giận, “Mày lập tức trở về đây.”

Vốn lần này muốn vui vẻ dẫn cô đi chơi thỏa thích mấy ngày rồi về, anh cau mày nhìn vào người nào đó, tay cô xoắn lại, bầu chặt vào nhau, trầm giọng nói, “Chuyện ở cục còn chưa tới đâu, con vẫn cứ thế đấy.”

Bên đầu kia Đơn Lợi bị nghẹn lại, nổi giận dưng dưng nói vài câu liền cúp điện thoại, Cố Linh Nhan ngẩng đầu thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, không muốn để cho anh khó xử, vội vàng nhỏ giọng nói, “Anh vẫn có rất nhiều công việc bận mà, em với anh cùng về đi thôi, nếu không ba anh sẽ rất tức giận.”

Anh nhìn ánh mắt chu đáo của cô, trong lòng lại ấm áp, thở dài, cúi đầu hôn thái dương cô, “Không phải vì chuyện công tác, lần sau anh lại xin nghỉ rồi dẫn em đi chơi nữa nhé?”

Cố Linh Nhan cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu, lại hiếu kỳ hỏi, “Vậy thì vì sao chứ? Em sao?”

“Không phải.” Anh thì thầm vài câu với Trần Uyên Sam để cho anh ta lập tức hỗ trợ đặt vé máy bay trở về, quay người lại, sắc mặt trầm trầm nhìn cô: “Là Bội Bội.”

Sắc mặt Phó Chính trầm trầm ngồi trước giường bệnh, mấy giờ liên đều không có dời đi một bước.

Trên giường, sắc mặt bệnh nhân tái nhợt, môi không có một tia huyết sắc, cánh tay mảnh khảnh của cô đặt

trên chân, lại vẫn bắt giắc che chỗ vùng bụng.

Trên người Thiệu Tây Bội, nếu nói cái gì đẹp nhất thì đó là đôi mắt.

Lúc còn rất nhỏ, anh chỉ thấy ánh mắt nhu hòa trong suốt, không nhuốm bụi trần này trong tiềm thức đã muốn chiếm cứ người ta, để cho trong đôi mắt kia chỉ có thể có hình bóng của một người.

Mấy giờ trước xem chút nữa là cô đã bị một chiếc xe lao thẳng vào, mà hiện tại cô lại đang nhắm mắt lại nằm ở trước mặt anh không nhúc nhích, an tĩnh tựa như không có bất cứ tiếng động nào có thể phát ra được.

“Tình huống của thai nhi trong bụng vợ anh cực kì không ổn định, cực dễ xảy ra sơ xuất, nếu ba tháng đầu không thể đảm bảo thai phụ được tinh tâm dưỡng thai, nếu lại chịu kích thích gì đi nữa, khẳng định đầu tiên là ngay cả tính mạng thai phụ cũng rất nguy hiểm.”

Đây là điều mà trước khi thầy thuốc ra ngoài cứ mãi dặn dò anh.

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, người bên ngoài không gõ đến lần hai đã vô cùng lo lắng tự mình mở cửa vọt vào, cầm đầu chính là Dung Tiễn đang nổi giận bồng bồng, theo sau cô còn có Cù Giản và Lục Mộc.

“TMD!” Dung Tiễn lo đến độ hộc mắt đỏ bừng, tiến lên vung một quyền thẳng vào mặt anh, “Anh còn có nhân tính không?! Cô ấy mới vừa mang thai anh lại vẫn trơ mắt để cô ấy bị va chạm như thế, anh chính là đồ cặn bã từ đầu đến chân!”

Phó Chính bị cô đánh một quyền lui về sau hai bước, đụng vào tường vẫn không nhúc nhích, mặt Cù Giản trầm xuống bước lên phía trước dắt Dung Tiễn đang tức tối trợn trừng hai mắt ra ngoài, “Hiện tại cô ấy cần nghỉ ngơi, em không cần âm ỉ nữa.”

Dung Tiễn nhìn Thiệu Tây Bội nằm trên giường mà nước mắt lộp bộp rơi xuống, Cù Giản thở dài, ôm cô vào ngực nhẹ nhàng mà dỗ dành, “Không có việc gì, không phải thầy thuốc đã nói rồi sao, cả mẹ và bé đều không sao cả, em đừng lo.”

Khuôn mặt lúc nào cũng ôn nhu nhã nhặn mà lạnh nhạt của Lục Mộc nhanh chóng già nua khiến cho người ta kinh hãi, bà nghiêng ngả lão đảo đi đến bên giường bệnh, hơi hơi cúi người cầm tay Thiệu Tây Bội.

Cù Giản ôn nhu nhẹ nhàng vỗ lưng người trong lòng, nhìn Phó Chính cùng Lục Mộc một cái, mới dẫn Dung Tiễn ra ngoài phòng khách cách vách.

Trong phòng bệnh chỉ nghe tiếng giọt nước truyền dịch giọt tốc tốc, Dung Tiễn từng theo quân đội, lực tay rất lớn, bả vai Phó Chính đau đến vô cảm, trên mặt anh lại vẫn chẳng có chút biểu tình gì cả, từng bước một đi đến bên cạnh Lục Mộc.

“Con bé mang thai đã bao lâu?” Lục Mộc đưa lưng về phía anh, nhàn nhạt hỏi.

“Ba tháng.” Phó Chính đứng sau lưng bà, trầm giọng đáp.

“Hiện tại nhìn thấy nó như vậy, cậu đã phục được thù chưa?” Lúc này Lục Mộc thả tay Thiệu Tây Bội xuống, quay người lại nhìn vào mắt anh, “Bức chúng tôi đến bước đường này, cậu đã như nguyện rồi.”

“Bác gái.” Phó Chính không hề nháy mắt, nhìn thẳng vào Lục Mộc, “Con tuyệt đối không thể nào thả cô ấy đi được.”

“Bức nó xoá sạch đứa con của mình, tiếp tục trói buộc nó bên cạnh cậu.” Trong mắt Lục Mộc mang theo nhàn nhạt buồn bã, “Nó có đồng ý hay không cũng đều không quan trọng nữa rồi đúng không?”

“Đây là phương pháp tốt nhất để con đối xử tốt với cô ấy.” Anh gần từng tiếng nói, “Dù cho cô ấy muốn con chết, con cũng làm như vậy.”

Chẳng sợ đã qua nhiều năm như vậy, không có cô ở bên cạnh mỗi khi đi vào giấc ngủ, không đêm nào anh ngủ được yên giấc.

Chẳng sợ anh mặc cô bị thương đến máu chảy thì con tim anh cũng không ngừng bị ăn mòn đục khoét.

Chẳng sợ anh để lại bao nhiêu vết sẹo trong lòng cô, anh cũng tự dần vặt chính bản thân mình như thế.

Lúc này cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, Phó Chính cùng Lục Mộc đều quay đầu nhìn lại, đã thấy Đơn Quần đã đi vào phòng bệnh, theo sau là Đặng Di trang điểm đậm lại tỏ ra vênh vào tự đắc.

Lúc Đơn Quần nhìn thấy Lục Mộc, bước chân cứng lại như bị giật điện, trong nháy mắt ánh mắt dâng lên hàng loạt cơn sóng mang tên “không thể tin nổi”, không thể khắc chế chính mình đành hô, “Tiểu Mộc?”

Sắc mặt của Lục Mộc cơ hồ không có bất cứ cảm xúc nào, bà nhìn Đơn Quần và Đặng Di đứng phía sau ông với ánh mắt sắc bén như lợi kiếm, ngay cả môi cũng không động.

Lúc này Đặng Di nhìn như vô cùng hòa ái, nghiêng đầu cười cười với Phó Chính, “Dì có lòng khuyên con một câu, sau khi đứa trẻ sinh ra dì đề nghị con nên đi làm xét nghiệm DNA một lần, nói không chừng đứa nhỏ chưa chắc là của con, đừng để mình đội nón xanh đi vào quan tài luôn rồi mà vẫn không biết, vậy thật sự không tốt đẹp gì đâu.”

Ngay cả mí mắt Phó Chính cũng không thèm nâng lên, như là không nghe thấy lời của bà ta vậy, xoay người ngồi xuống bên giường của Thiệu Tây Bội.

“Chồng tôi cứu con gái bà, vì sao mà ngay cả tiếng cảm ơn bà cũng không chịu nói vậy? Chiếc xe kia mà tông vào rồi thì sẽ là một xác hai mạng đó, không phải ông ấy, hiện tại người bà gặp đang nằm dưới một lớp vải trắng rồi cũng nên.” Đặng Di nói xong đưa tay ôm cánh tay Đơn Quân, thấy ông nhìn Lục Mộc chăm chăm, trên tay dùng lực rất mạnh, “Trên người anh còn vài vết thương, mau cùng em trở về nghỉ ngơi.”

“Bà buông ra!” Mắt Đơn Quân cũng không động, một tay bỏ cánh tay của bà ta ra.

Đặng Di tức giận đến toàn thân phát run, há miệng thở dốc định nói gì, lúc này bỗng nhiên nghe thấy giọng nói khô khốc từ người trên giường.

“Đứa bé.....có còn không?”

Thiệu Tây Bội vừa mới đã tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, Phó Chính nắm thật chặt tay cô, nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô, từ từ gật gật đầu.

Lúc này Lục Mộc nghe được giọng nói cũng xoay người lại, khi Thiệu Tây Bội nhìn thấy bà, tay cô run lên, khàn giọng hô một tiếng “mẹ”, Lục Mộc nghe cô gọi như thế, mắt cũng nóng lên, vội vàng ngồi xuống bên mép giường, vươn tay vuốt ve mớ tóc lòa xòa trước trán cô.

“Mẹ con người ta đoàn tụ anh ở bên cạnh xem nào nhiệt gì chứ!” Lúc này Đặng Di ở một bên nhìn ánh mắt Đơn Quân từ từ trở nên nhu hòa, rốt cục nhịn không được gay gắt lên tiếng.

Lúc này Thiệu Tây Bội mới giương mắt nhìn đến Đơn Quân đứng một bên, ánh mắt giật giật, đôi mắt lập tức âm u xuống.

Cô nhớ rõ, lúc mới vừa ngất đi không bao lâu, cô có một cái khoảng khắc tỉnh lại, khi đó cô được người ta ôm ấp khuỷu tay, trong tầm mắt là một cánh tay vẫn dính đầy máu tươi, bên tai là giọng nói thuần hậu đã lâu không được nghe.

“Thầy thuốc! Mau nhìn xem con gái của tôi!”

Đây là người mà cô gọi là ba suốt 10 năm, người đàn ông mà dù có bị ép buộc cô cũng không thể tin tưởng ông không phải là cha ruột của mình.

Người đàn ông này cũng là người từ nhỏ luôn có vẻ mặt ôn hoà với cô, coi cô như tâm can bảo bối mà yêu thương.

Là người....cô chưa bao giờ có thể quên được,

Lúc này Đơn Quân hoảng hốt như không nghe thấy giọng nói của Đặng Di, đi tới bước hụt vấp, mới đến

được gần giường bệnh của Thiệu Tây Bội và Lục Mộc ngồi trên giường bệnh.

Móng tay của Đặng đã đâm sâu vào lòng bàn tay của mình, đôi mắt đỏ lừ hung tợn nhìn bóng lưng ông thét chói tai, “Đơn Quân, ông là đồ khốn khiếp không biết nhớ đòn! Yêu một người đàn bà mà trong lòng bà ta chẳng hề có ông suốt nhiều năm như thế, giúp bà ta nuôi lớn một đứa nhỏ thậm chí cũng chẳng phải con mình, ông đã dè tiện đến cao hứng như vậy sao?! Con của tôi không phải con ruột của ông sao? Bao nhiêu năm trôi qua rồi ông vẫn tâm tâm niệm niệm thứ đã chủng do người đàn bà này sinh ra, thường xuyên chạy về thành phố S đứng ngoài tiệm của nó ngắm nhìn nó, còn có những đồ trang trí mà ông giấu trong học tủ của ông, ông tưởng rằng tôi lại không biết à?!”

Giọng điệu sắc bén của bà ta truyền vào trong tai mỗi người, lúc này Đơn

Quần hơi hơi run lấy bầy, xoay người bước đến trước mặt bà ta, hung hăng cho bà ta một bạt tai.

65. Chương 49: Chương 46

Cái tát vang dội vang vọng trong phòng.

Đặng Di ôm mặt gần như không dám tin mà nhìn bàn tay đang lơ lửng cao trước mặt của Đơn Quân, môi bà không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ hồng nghẹn ngào nói: “Đơn Quân... Ông có còn là người hay không? Tôi theo ông nhiều năm như vậy cũng không có một câu oán hận... Năm nay Tiểu Ngang mới mười tuổi, hiện giờ có phải ông chuẩn bị vứt bỏ hai mẹ con tôi giống như người đàn bà tì tiện kia không? A!”

“...Bà đi về trước đi.” Đơn Quân nhẩn nhẩn, sắc mặt thay đổi vài lần, giọng điệu trầm xuống mở cửa đưa lưng về phía bà ta.

“... Được, Đơn Quân, ông được lắm!” Đặng Di lau qua loa gương mặt đã khốc lem nước mắt, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

Sắc mặt Thiệu Tây Bội nặng nề nhìn tấm lưng đã hơi gù của Đơn Quân, một lúc lâu mới nhắm chặt mắt dời ánh mắt đi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa lễ độ, Đơn Quân đi ra mở cửa, ngoài cửa là mấy hộ sĩ đang đứng, y tá trưởng dẫn đầu nhận được tin nhắn của Dung Tiễn ở trong phòng tiếp khách nên tới đây, cô gạt đầu với bệnh nhân trong phòng, thản nhiên nói, “Phụ nữ có thai bị kinh động vốn thân thể yếu, không chịu nổi tranh cãi ồn ào, người nhà có thể đến phòng tiếp khách hoặc chờ bên ngoài, chúng tôi kiểm tra cho cô ấy xong sẽ để cô ấy tiếp tục nghỉ ngơi, mong mọi người yên tâm.”

Lục Mộc đưa tay dèm chăn cho Thiệu Tây Bội, gật đầu với y tá trưởng rồi đi ra ngoài, Đơn Quân nắm chặt tay đi theo sát phía sau.

Thiệu Tây Bội nằm trên giường vẻ mặt ngẩn ngơ phối hợp với hộ sĩ, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, Phó Chính đứng một bên giường nhìn sườn mặt trắng xanh của cô, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lúc này y tá trưởng sửa sang lại quần áo, chèn thêm gối đầu giúp Thiệu Tây Bội, đứng dậy gần từng tiếng nói với Phó Chính, “Tôi nhắc lại với anh một câu, hiện giờ tình trạng của cô ấy không thể coi là tốt, nếu lúc này muốn làm phẫu thuật, cũng chính là đặt tính mạng cô ấy trên bàn phẫu thuật.”

Giọng nói của cô không tính là nhỏ, anh nhìn người nằm trên giường rõ ràng cũng nghe được ít nhiều, vì người phía dưới có chút run rẩy.

Y tá trưởng dẫn hộ sĩ đi rồi, Dung Tiễn vẫn ngẩn ngơ ở phòng tiếp khách đi đến với Cù Giản, Dung Tiễn lạnh mặt một tay lôi Phó Chính ra, ngồi xuống bên giường Thiệu Tây Bội cầm tay cô.

“Bội Bội... Cậu có còn khó chịu không?” Dung Tiễn nắm tay cô thật chặt, giọng nói có chút run rẩy, “Bác sĩ chăm sóc cậu đều là những người tốt nhất, cậu và đứa bé nhất định sẽ không có việc gì, cứ tin tớ.”

Thiệu Tây Bội nghe xong lời của cô, hốc mắt cũng dần đỏ lên, khẽ gật đầu rất nhẹ.

“Tôi cảnh cáo anh.” Lúc này Dung Tiễn mới bình ổn lại cảm xúc, đứng dậy đối mặt với Phó Chính, trong giọng nói không chút độ ấm, “Chỉ cần có tôi ở đây, mẹ nó anh đừng hòng động tay động chân đến Tây Bội và đứa bé, súc vật.”

“Lục Lục.” Lúc này Cù Giản ngắt lời của cô, “Chúng ta đi về trước, chờ ngày mai quay lại thăm Tây Bội.” Anh nhìn Phó Chính mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, đi nhanh tiến đến kéo cô, bàn tay tăng thêm chút lực.

Dung Tiễn bị anh kéo về sau một bước, môi khẽ động còn muốn nói điều gì, cuối cùng vung tay một cái rồi đi ra ngoài.

Đơn Cảnh Xuyên dẫn Cố Linh Nhan đi một mạch từ sân bay đến bệnh viện, trong phòng bệnh, Đơn lão gia đang run rẩy giận dữ, Đơn Lợi và Cù Âm cúi đầu trước mặt ông, bị giáo huấn đến nỗi không dám thở mạnh.

“Một đám các người đều coi như tôi đã chết rồi có phải không!” Đơn lão gia vung tay ném mạnh cái bát trên tủ đầu giường xuống ngay bên chân Đơn Lợi, mặt sung huyết đỏ bừng, “Tôi lại là người cuối cùng biết đến chuyện có chất, sao bây giờ các người không khiêng một cỗ quan tài đến đặt tôi vào trong luôn đi?!”

“Ba...” Lúc này Đơn Lợi nhìn Đặng Di đang ngồi một bên ôm mặt khóc lóc và Tiểu Ngang ngây thơ không hiểu gì bên cạnh bà ta, chậm rãi nói, “Chúng con cũng mới

66. Chương 49: Tận Cùng

Cái tát vang dội vang vọng trong phòng.

Đặng Di ôm mặt gần như không dám tin mà nhìn bàn tay đang lơ lửng cao trước mặt của Đơn Quân, môi bà không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ hồng nghẹn ngào nói: “Đơn Quân... Ông có còn là người hay không? Tôi theo ông nhiều năm như vậy cũng không có một câu oán hận... Năm nay Tiểu Ngang mới mười tuổi, hiện giờ có phải ông chuẩn bị vứt bỏ hai mẹ con tôi giống như người đàn bà ti tiện kia không? A!”

“...Bà đi về trước đi.” Đơn Quân nhẫn nhịn, sắc mặt thay đổi vài lần, giọng điệu trầm xuống mở cửa đưa lưng về phía bà ta.

“... Được, Đơn Quân, ông được lắm!” Đặng Di lau qua loa gương mặt đã khóc lem nước mắt, nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Sắc mặt Thiệu Tây Bội nặng nề nhìn tấm lưng đã hơi gù của Đơn Quân, một lúc lâu mới nhắm chặt mắt dời ánh mắt đi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa lễ độ, Đơn Quân đi ra mở cửa, ngoài cửa là mấy hộ sĩ đang đứng, y tá trưởng dẫn đầu nhận được tin nhắn của Dung Tiễn ở trong phòng tiếp khách nên tới đây, cô gạt đầu với bệnh nhân trong phòng, thản nhiên nói, “Phụ nữ có thai bị kinh động vốn thân thể yếu, không chịu nổi tranh cãi ồn ào, người nhà có thể đến phòng tiếp khách hoặc chờ bên ngoài, chúng tôi kiểm tra cho cô ấy xong sẽ để cô ấy tiếp tục nghỉ ngơi, mong mọi người yên tâm.”

Lục Mộc đưa tay dèm chăn cho Thiệu Tây Bội, gạt đầu với y tá trưởng rồi đi ra ngoài, Đơn Quân nắm chặt tay đi theo sát phía sau.

Thiệu Tây Bội nằm trên giường vẻ mặt ngẩn ngơ phối hợp với hộ sĩ, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, Phó Chính đứng một bên giường nhìn sườn mặt trắng xanh của cô, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lúc này y tá trưởng sửa sang lại quần áo, chèn thêm gối đầu giúp Thiệu Tây Bội, đứng dậy gần từng tiếng nói với Phó Chính, “Tôi nhắc lại với anh một câu, hiện giờ tình trạng của cô ấy không thể coi là tốt, nếu lúc này muốn làm phẫu thuật, cũng chính là đặt tính mạng cô ấy trên bàn phẫu thuật.”

Giọng nói của cô không tính là nhỏ, anh nhìn người nằm trên giường rõ ràng cũng nghe được ít nhiều, vì người phía dưới có chút run rẩy.

Y tá trưởng dẫn hộ sĩ đi rồi, Dung Tiễn vẫn ngẩn ngơ ở phòng tiếp khách đi đến với Cù Giản, Dung Tiễn lạnh mặt một tay lôi Phó Chính ra, ngồi xuống bên giường Thiệu Tây Bội cầm tay cô.

“Bội Bội... Cậu có còn khó chịu không?” Dung Tiễn nắm tay cô thật chặt, giọng nói có chút run rẩy, “Bác sĩ chăm sóc cậu đều là những người tốt nhất, cậu và đứa bé nhất định sẽ không có việc gì, cứ tin tớ.”

Thiệu Tây Bội nghe xong lời của cô, hốc mắt cũng dần đỏ lên, khẽ gật đầu rất nhẹ.

“Tôi cảnh cáo anh.” Lúc này Dung Tiễn mới bình ổn lại cảm xúc, đứng dậy đối mặt với Phó Chính, trong giọng nói không chút độ ấm, “Chỉ cần có tôi ở đây, mẹ nó anh đừng hòng động tay động chân đến Tây Bội và đứa bé, súc vật.”

“Lục Lục.” Lúc này Cù Giản ngắt lời của cô, “Chúng ta đi về trước, chờ ngày mai quay lại thăm Tây Bội.” Anh nhìn Phó Chính mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, đi nhanh tiến đến kéo cô, bàn tay tăng thêm chút lực.

Dung Tiễn bị anh kéo về sau một bước, môi khẽ động còn muốn nói điều gì, cuối cùng vung tay một cái rồi đi ra ngoài.

Đơn Cảnh Xuyên dẫn Cố Linh Nhan đi một mạch từ sân bay đến bệnh viện, trong phòng bệnh, Đơn lão gia đang run rẩy giận dữ, Đơn Lợi và Cù Âm cúi đầu trước mặt ông, bị giáo huấn đến nỗi không dám thở mạnh.

“Một đám các người đều coi như tôi đã chết rồi có phải không!” Đơn lão gia vung tay ném mạnh cái bát trên tủ đầu giường xuống ngay bên chân Đơn Lợi, mặt sung huyết đỏ bừng, “Tôi lại là người cuối cùng biết đến chuyện có chất, sao bây giờ các người không khiêng một cỗ quan tài đến đặt tôi vào trong luôn đi?!”

“Ba...” Lúc này Đơn Lợi nhìn Đặng Di đang ngồi một bên ôm mặt khóc lóc và Tiểu Ngang ngây thơ không hiểu gì bên cạnh bà ta, chậm rãi nói, “Chúng con cũng mới biết Bội Bội có con, lúc A Quân đến thăm ba tình cờ cứu con bé ở cửa bệnh viện.”

Đơn lão gia thở hỗn hển mấy hơi, lạnh lùng nói, “Cha đứa bé là ai?”

“Là... con cả của Phó gia Phó Lăng.” Tiếng Cù Âm rất thấp.

“Dưới mí mắt của tôi lại xảy ra một chuyện lớn như vậy, tôi cho các người đi đón nó về lại Đơn gia, cũng đã hơn nửa năm, các người làm cái gì chứ!” Lão gia tức giận đến mức trước mắt có chút tối sầm, “Nó không phải là mẹ nó, dù sao một đứa con gái ngoan hiền thiện lương như vậy, Đơn gia chúng ta cũng không mất mặt nổi hai lần, đừng để Phó gia coi là trò cười!”

Lúc này Đơn Lợi có chút buồn bực ho nhẹ một tiếng, “Không phải bọn con không đi tìm nó, nhưng con trai của Phó Lăng kia giấu con bé rất kín, muốn đến gần cũng không được.”

“Ông nội.” Lúc này, Đơn Cảnh Xuyên đã đứng yên bên ngoài thật lâu mở cửa dẫn Cố Linh Nhan đi vào, lúc đứng ngoài cửa Cố Linh Nhan đều đã nghe đến kinh hồn bạt vía, cô đi vào trong phòng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Cảnh Xuyên.” Đơn lão gia hít một hơi thật sâu, “Mấy năm qua Bội Bội có liên lạc với con không, con nói cho ông nội, con có biết chuyện con bé mang thai không?”

“Con cũng không rõ.” Đơn Cảnh Xuyên thản nhiên nói. “Con chỉ biết người bên cạnh con bé là ai.”

Đôi mắt Đơn lão gia nhắm mở một lúc lâu, nhìn Đặng Di bên cạnh vẫn còn khóc không ngừng, “Cũng đúng, khi đó con bé mới hơn mười tuổi, vô tội phải chịu đựng những chuyện tình từ đời trước, cũng khó trách con bé không chịu trở lại.”

“Ba!” Lúc này Đặng Di gọi một tiếng, trong mắt đã hiện lên chút ác độc, “Người đàn bà kia khiến cả Đơn gia phải hổ thẹn, ba cần gì phải tìm con bé kia trở về nữa, Tiểu Ngang mới đúng là cháu chất ruột thịt của ba!”

Đơn lão gia già rồi nhưng cũng chưa hoa mắt, luôn biết rõ người trong lòng đứa con thứ hai của mình là ai, lúc này chỉ khe khẽ thở dài.

“Chị Bội Bội có em bé rồi?” Lúc này cuối cùng Cố Linh Nhan cũng đã nghe hiểu được đôi chút, kéo góc áo Đơn Cảnh Xuyên nhỏ giọng nói, “Chúng ta đi thăm chị ấy, có được không?”

Thực ra là cô không muốn tiếp tục đứng chờ ra ở đây nữa, bốn phía là bức tường trắng xóa tạo áp lực nặng nề, không những có người phụ nữ mắc chứng cuồng loạn, còn có lão gia mặt nghiêm nghị lẫn ánh mắt không thể coi thường của Đơn Lợi và Cù Âm.

Cô thực sự vẫn rất sợ nhà của anh.

“Được.” Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên rất buồn phiền, cũng rất lo lắng tình trạng của Thiệu Tây Bội, dặt tay Cố Linh Nhan nói với mọi người trong phòng, “Con dẫn Nhanh Nhan đi xuống thăm Bội Bội trước.” “Chờ chút.” Lúc này Đơn lão gia chậm rãi bước xuống giường, “Ông và các con cùng đi.”

Ngay cả một ánh mắt Thiệu Tây Bội cũng không muốn nhìn Phó Chính, cũng không cần nói đến chuyện mở miệng nói chuyện, vẫn cứ im lặng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ăn chút cháo.” Giọng của anh vẫn lạnh như băng nói, “Một ngày nay em cũng chưa ăn gì rồi.”

Cô vẫn không nói gì như cũ, tựa như đã ngủ say.

Phó Chính nhìn hàng mi run rẩy của cô, hít sâu một hơi, “Cạch” một tiếng đặt chiếc bát trong tay xuống bàn.

“Đứa bé không chết, em vẫn còn sống tốt, anh liền không nhìn nổi nữa rồi.” Lúc này cuối cùng cô cũng mở miệng, giọng nói cũng không còn dịu dàng như anh đã nghe bao năm qua, “Chỉ khi em chết anh mới vui vẻ, đúng không?”

Anh nhìn chăm chăm gương mặt cô, một lúc lâu sau tay có phần thô bạo cầm gối đặt trên đầu giường, đỡ cô dậy tựa vào trên gối.

Thiệu Tây Bội bị lực tay của anh làm cho đau đớn, mũi có chút chua xót.

Lúc này Phó Chính mới chậm rãi thu lại bàn tay trên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc rơi trên trán cô, cả một đêm không ngủ cổ họng cũng đã hoàn toàn khàn khàn, “Em không ăn cái gì dạ dày sẽ không chịu nổi.”

Thấy cô vẫn im lặng như cũ, anh liền đưa tay lấy cháo vừa mới mua về ở trên bàn, cầm thìa đong đưa thổi đưa đến trên môi cô.

Một lúc lâu cô chậm rãi ăn một miếng, nước mắt lại rơi xuống.

“Bội Bội.” Anh giơ tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô, đặt bát cháo xuống nghiêng người ôm lấy bờ vai cô, dịu dàng từ tốn không ngừng hôn lên khóe mắt cô, mang theo thương yêu không che giấu được, “Nghe lời, nếu không người em sẽ càng khó chịu.”

“Anh cũng không cần nó...” Cô mặc kệ những nụ hôn dày đặc nơi khóe mắt của anh, khẽ giơ tay che miệng mình, “Đây là con của em và anh, anh lại không cần nó...”

Nếu anh thật sự quan tâm em như vậy, thậm chí dù chỉ yêu em một chút thôi, anh biết rõ em nhất định sẽ không bỏ được đứa con của chính mình, vì sao vẫn còn ép em phải ra quyết định đau đớn như vậy.

Hai tay Phó Chính gần như đã muốn bóp nát bờ vai cô, cũng không còn nhìn thấy vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày trong đôi mắt phía sau cặp kính kia.

“Phó Chính.”

Bọn họ đều không nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra, đột nhiên Phó Chính nghe thấy tiếng người sau lưng, quay đầu lại liền thấy Phó Lăng, Lâm Văn và Phó Thiên đang đứng phía sau cách anh không xa, bên người còn có Lương Kha.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lâm Văn cau mày nhìn con cá, trong giọng nói có chút vội vàng hiếm có, “Mẹ nghe bác sĩ nói con không muốn đứa bé, khiến Bội Bội thiếu chút nữa đụng xe?!”

“Phó Chính con cũng đã ba mươi tuổi rồi.” Sắc mặt Phó Lăng nặng nề, tiến lên một bước nắm lấy cổ áo Phó Chính, “Đến cả học sinh tiểu học cũng biết hai chữ ”trách nhiệm” viết như thế nào hơn con!”

Phó Thiên và Lâm Văn ở một bên vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, môi mỏng của Phó Chính mím lại, ánh mắt không động, “Ba, ngược lại, chính ba nên đọc hai chữ này trong lòng mấy lần trước đã.” Lúc này khoe miệng anh cười lạnh, từ từ gạt tay Phó Lăng ra, nhìn về sau lưng ông.

Phó Lăng vừa quay đầu lại, trước mặt liền thấy Lục Mộc và Đơn Đoàn đứng ở cửa phòng bệnh.

Môi Lâm Văn đã bắt đầu có phần run rẩy, trong nháy mắt mặt Phó Lăng xám như tro, gần như là giật mình đứng tại chỗ nhìn chăm chăm người phụ nữ đối diện.

Cổ họng Lục Mộc có chút khàn khàn, nhìn Phó Lăng miệng cũng không có cách nào hé ra một chữ.

“Bác gái.” Lúc này Lương Kha nhìn thoáng qua Phó Chính, giống như muốn khắc anh vào trong lòng, “Không phải bác muốn biết vì sao Phó Chính không cần đứa bé này sao?”

Phó Chính vừa nghe cô ta mở miệng, mắt lạnh lùng, vội vàng bước nhanh tiến lên muốn ngăn cản cô ta, Thiệu Tây Bội vốn vành mắt đỏ bừng còn ngờ vực nhìn cảnh tượng trong phòng bệnh, lúc này nghe Lương Kha nói, ánh mắt run rẩy, cầm lấy chân nhẹ nhàng nói với Phó Chính, “Anh để cô ấy nói.”

“Đó chính là vì, người muốn làm con dâu của bác đây.” Lương Kha nhìn ánh mắt Phó Chính, thoáng hiện ý cười, “Là con gái ruột của chồng bác và người phụ nữ này.”

Cô ta chậm rãi đưa tay chỉ về phía Lục Mộc.

Trong phòng bệnh một mảnh im lặng như tờ.

Phó Lăng “phịch” một tiếng không còn chút sức lực tựa vào trên tường, Đơn Đoàn nhìn Lục Mộc không thể tin nổi, chân Lâm Văn mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Lục Mộc không nhìn bất kỳ ai, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc này ngoài cửa dường như còn truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ xôn xao nào đó, nhưng hiện giờ tại Thiệu Tây Bội đã không nghe nổi bất kỳ âm thanh nào, chỉ mờ mịt quay đầu nhìn về phía Phó Chính đang đứng cách cô ba mét.

Trên mặt anh không có chút kinh ngạc nào, gương mặt nặng nề như lúc ban đầu.

67. Chương 50: Chương 47

Edit: Panh Hoang

Beta: Thư

Cổ Linh Nhan, Đơn Cảnh Xuyên và ông cụ Đơn vừa tới cửa phòng bệnh Thiệu Tây Bội, đã nghe thấy tất cả cuộc nói chuyện bên trong không sót một chữ nào.

Đơn Lợi và Cù Âm ở phía sau cũng đều rất sợ hãi, trên trán Đơn Cảnh Xuyên nổi đầy gân xanh, anh đỡ ông cụ Đơn cả người đang run rẩy ngã về phía sau.

Đám người Đơn Lợi nhìn thấy bộ dạng ông cụ sùi bọt mép sợ đến mức xanh cả mặt không cách nào nhúc nhích, Cổ Linh Nhan vốn một tiếng thét chói tai đã ở bên khước miệng, lúc này bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, vừa bảo bà cụ Đơn đứng gần ở bên ngoài nhất lập tức tìm bác sĩ nâng khung đơn đến, vừa lớn tiếng gọi Đơn Cảnh Xuyên, “Anh và em cùng đặt thân thể của bác ấy bằng xuống, tay anh đệm dưới đầu nâng mặt bác ấy, nhanh lên!”

Đơn Cảnh Xuyên phản ứng rất nhanh, lập tức làm theo, Cổ Linh Nhan đặt ông cụ ở trên mặt đất, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, một tay nhanh chóng từ từ lấy răng giả từ trong miệng ông cụ Đơn ra, để đầu ông cụ đầu hơi nghiêng qua một bên, Đơn Cảnh Xuyên không nhanh không chậm, tay kia cũng phối hợp cởi mấy cái nút áo trên đồng phục bệnh nhân của ông cụ ra.

Bác sĩ nâng khung đơn cuối cùng cũng chạy tới, những người khác lúc này mới hồi phục lại tinh thần giúp đỡ bác sĩ nhanh chóng đẩy về phía phòng cấp cứu.

Sau khi đưa người vào bên trong, chân Cù Âm mềm nhũn ngồi xuống ghế, Đơn Lợi lau mồ hôi trên trán, ánh mắt thâm sâu đánh giá Cổ Linh Nhan thêm mấy lần.

Bà cụ Đơn vịn cây gậy đi lên phía trước nhận rằng giả trong tay Cổ Linh Nhan, mắt chứa cảm kích sờ lên tóc của cô.

“Bà nội, cháu đi gọi chú hai” trong đầu Đơn Cảnh Xuyên phút chốc hiện lên rất nhiều suy nghĩ, anh trầm mặt nói với Cổ Linh Nhan, “Em ở đây đợi anh, anh lập tức quay lại.”

...

Trong phòng bệnh bao trùm một loại hơi thở tận thế.

Trong đầu Phó Lăng gần như trống rỗng, ông ta không thể tin nhìn Thiệu Tây Bội sắc mặt trắng bệch ở trên giường bệnh và Phó Chính chẳng may nhúc nhích ở bên cạnh cô, nắm chặt tay một lúc lâu đáng đi hơi lung lay đi tới trước mặt Lục Mộc.

“Điều đó không có khả năng.” Môi ông ta trắng bệch, ánh mắt run rẩy, “Lục Mộc, tuyệt đối không có khả năng này.”

“Cha ... Cha ... Cha mau gọi người tới cứu mẹ!”

Lâm Văn đã không còn bất cứ ý thức gì, cả người Phó Thiên run rẩy ôm bà ngồi xồm trên mặt đất, thiếu niên xưa nay vững vàng lạnh nhạt cũng đã khựng hoảng tới cực điểm, giọng run run liên tục gọi tên Phó Lăng.

“Lục Mộc ...” Phó Lăng nhìn khuôn mặt già nua tiều tụy như lá khô của Lục Mộc trong giây lát, “Tôi tuyệt đối không tin.”

Nhiều năm như vậy cho dù ông đã tính vô số lần tất cả các loại tình huống có thể đến với bà, ông ta cũng tuyệt đối chưa từng nghĩ ngờ bà có con gái ruột của ông ta.

Bà là tình cảm chân thành cuộc đời này của ông ta, ông ta tuyệt đối không tin bà tàn nhẫn đến mức dùng con gái của mình làm tiền đặt cược, đi van xin quá khứ vỡ vụn chia lìa không cách nào trở lại được của hai người.

Lục Mộc nghe thấy giọng nói bà đặt ổn thỏa ở trong tim nhiều năm như vậy một lần nữa vang lên ở bên tại, nước mắt chậm rãi tràn mi mà ra.

Lúc này Phó Chính máy móc bấm chuông ở trong phòng bệnh, chán nản dựa vào bàn trà ở phía sau.

Ly thủy tinh trên bàn trà bị đụng vòng mấy vòng lăn xuống dưới, đập ở trên mặt đất rơi đầy mảnh thủy tinh vụn.

“Phó Chính, em đang giúp anh.”

Nghe tiếng vỡ vụn chói tai này, bác sĩ y tá ở cửa nhanh chóng chạy vào phòng, trên mặt Lương Kha hàm chứa tuyệt vọng cười nhạt nhìn Phó Chính, từng bước một xuyên qua đám người bên trong đi ra ngoài.

Lúc này Phó Lăng xoay người trước tiên hợp lực với Phó Thiên ôm lấy Lâm Văn đang ngất ở trên mặt đất, lại một phát bắt được cổ tay của Lục Mộc, theo bác sĩ và y tá cùng nhau sải bước đi ra ngoài.

Đơn Quần đuổi theo ở sau lưng bà mấy bước, cuối cùng lão đảo dựa ở bên khung cửa, nhìn bóng lưng của bà khàn giọng kiệt lực gọi tên bà, “Tiểu Mộc ...”

Lục Mộc nghe sau lưng từng tiếng gọi buồn bã này, đi theo Phó Lăng vào thang máy, cuối cùng nước mắt rơi như mưa.

...

Thiệu Tây Bội vẫn luôn mờ mịt nhìn tình cảnh trong phòng bệnh, Phó Chính giống như kiệt sức tựa ở bên bàn trà nhìn cô sít sao, chẳng mấy may nhúc nhích.

Đơn Cảnh Xuyên chạy một đường từ trên lầu tới, lúc này đi vào phòng bệnh bước chân dừng lại một chút, vội vàng cau mày dịu Đơn Quần ngồi lên trên ghế sofa, nhìn đã gần như sụp đổ Đơn Quần trầm giọng nói, “Chú hai, hiện tại ông nội đang cấp cứu ở phòng bệnh trên lầu, trước chú nghỉ ngơi một chút rồi đi qua, ba mẹ và bà nội đều ở đây.”

Nét mặt Đơn Quần thần thờ nghe xong lời

68. Chương 50: Đường Cùng

Edit: Panh Hoang

Beta: Thư

Cố Linh Nhan, Đơn Cảnh Xuyên và ông cụ Đơn vừa tới cửa phòng bệnh Thiệu Tây Bội, đã nghe thấy tất cả cuộc nói chuyện bên trong không sót một chữ nào.

Đơn Lợi và Cù Âm ở phía sau cũng đều rất sợ hãi, trên trán Đơn Cảnh Xuyên nổi đầy gân xanh, anh đỡ ông cụ Đơn cả người đang run rẩy ngã về phía sau.

Đám người Đơn Lợi nhìn thấy bộ dạng ông cụ sùi bọt mép sợ đến mức xanh cả mặt không cách nào nhúc nhích, Cố Linh Nhan vốn một tiếng thét chói tai đã ở bên khóe miệng, lúc này bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, vừa bảo bà cụ Đơn đứng gần ở bên ngoài nhất lập tức tìm bác sĩ nâng khung đơn đến, vừa lớn tiếng gọi Đơn Cảnh Xuyên, “Anh và em cùng đặt thân thể của bác ấy bằng xuống, tay anh đệm dưới đầu nâng mặt bác ấy, nhanh lên!”

Đơn Cảnh Xuyên phản ứng rất nhanh, lập tức làm theo, Cố Linh Nhan đặt ông cụ ở trên mặt đất, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, một tay nhanh chóng từ từ lấy răng giả từ trong miệng ông cụ Đơn ra, để đầu ông cụ đầu hơi nghiêng qua một bên, Đơn Cảnh Xuyên không nhanh không chậm, tay kia cũng phối hợp cởi mấy cái nút áo trên đồng phục bệnh nhân của ông cụ ra.

Bác sĩ nâng khung đơn cuối cùng cũng chạy tới, những người khác lúc này mới hồi phục lại tinh thần giúp đỡ bác sĩ nhanh chóng đẩy về phía phòng cấp cứu.

Sau khi đưa người vào bên trong, chân Cù Âm mềm nhũn ngồi xuống ghế, Đơn Lợi lau mồ hôi trên trán, ánh mắt thâm sâu đánh giá Cố Linh Nhan thêm mấy lần.

Bà cụ Đơn vịn cây gậy đi lên phía trước nhận rằng giả trong tay Cố Linh Nhan, mắt chứa cảm kích sờ lên tóc của cô.

“Bà nội, cháu đi gọi chú hai” trong đầu Đơn Cảnh Xuyên phút chốc hiện lên rất nhiều suy nghĩ, anh trầm mặt nói với Cố Linh Nhan, “Em ở đây đợi anh, anh lập tức quay lại.”

...

Trong phòng bệnh bao trùm một loại hơi thở tận thế.

Trong đầu Phó Lăng gần như trống rỗng, ông ta không thể tin nhìn Thiệu Tây Bội sắc mặt trắng bệch ở trên giường bệnh và Phó Chính chẳng may nhúc nhích ở bên cạnh cô, nắm chặt tay một lúc lâu đáng đi hơi lung lay đi tới trước mặt Lục Mộc.

“Điều đó không có khả năng.” Mối ông ta trắng bệch, ánh mắt run rẩy, “Lục Mộc, tuyệt đối không có khả năng này.”

“Cha ... Cha ... Cha mau gọi người tới cứu mẹ!”

Lâm Văn đã không còn bất cứ ý thức gì, cả người Phó Thiên run rẩy ôm bà ngồi xổm trên mặt đất, thiếu niên xưa nay vững vàng lạnh nhạt cũng đã khủng hoảng tới cực điểm, giọng run run liên tục gọi tên Phó Lăng.

“Lục Mộc ...” Phó Lăng nhìn khuôn mặt già nua tiều tụy như lá khô của Lục Mộc trong giây lát, “Tôi tuyệt đối không tin.”

Nhiều năm như vậy cho dù ông đã tính vô số lần tất cả các loại tình huống có thể đến với bà, ông ta cũng tuyệt đối chưa từng nghĩ ngờ bà có con gái ruột của ông ta.

Bà là tình cảm chân thành cuộc đời này của ông ta, ông ta tuyệt đối không tin bà tàn nhẫn đến mức dùng con gái của mình làm tiền đặt cược, đi van xin quá khứ vỡ vụn chia lìa không cách nào trở lại được của hai người.

Lục Mộc nghe thấy giọng nói bà đặt ổn thỏa ở trong tim nhiều năm như vậy một lần nữa vang lên ở bên tại, nước mắt chậm rãi tràn mi mà ra.

Lúc này Phó Chính máy móc bấm chuông ở trong phòng bệnh, chán nản dựa vào bàn trà ở phía sau.

Ly thủy tinh trên bàn trà bị đụng vòng mấy vòng lăn xuống dưới, đập ở trên mặt đất rơi đầy mảnh thủy tinh vụn.

“Phó Chính, em đang giúp anh.”

Nghe tiếng vỡ vụn chói tai này, bác sĩ y tá ở cửa nhanh chóng chạy vào phòng, trên mặt Lương Kha hàm chứa tuyệt vọng cười nhạt nhìn Phó Chính, từng bước một xuyên qua đám người bên trong đi ra ngoài.

Lúc này Phó Lăng xoay người trước tiên hợp lực với Phó Thiên ôm lấy Lâm Văn đang ngất ở trên mặt đất, lại một phát bắt được cổ tay của Lục Mộc, theo bác sĩ và y tá cùng nhau sải bước đi ra ngoài.

Đơn Quân đuổi theo ở sau lưng bà mấy bước, cuối cùng lão đảo dựa ở bên khung cửa, nhìn bóng lưng của bà khàn giọng kiệt lực gọi tên bà, “Tiểu Mộc ...”

Lục Mộc nghe sau lưng từng tiếng gọi buồn bã này, đi theo Phó Lăng vào thang máy, cuối cùng nước mắt rơi như mưa.

...

Thiệu Tây Bội vẫn luôn mờ mịt nhìn tình cảnh trong phòng bệnh, Phó Chính giống như kiệt sức tựa ở bên bàn trà nhìn cô sít sao, chẳng mấy may nhúc nhích.

Đơn Cảnh Xuyên chạy một đường từ trên lầu tới, lúc này đi vào phòng bệnh bước chân dừng lại một chút, vội vàng cau mày dịu Đơn Quân ngồi lên trên ghế sofa, nhìn đã gần như sụp đổ Đơn Quân trầm giọng nói, “Chú hai, hiện tại ông nội đang cấp cứu ở phòng bệnh trên lầu, trước chú nghỉ ngơi một chút rồi đi qua, ba mẹ và bà nội đều ở đây.”

Nét mặt Đơn Quân thần thờ nghe xong lời của anh, khẽ gật đầu.

“Anh.” Thiệu Tây Bội ngồi trên giường bệnh nhìn Đơn Cảnh Xuyên, khe khẽ mở miệng gọi một tiếng.

Trong lòng Đơn Cảnh Xuyên run lên bần bật, vội vàng bước đến bên cạnh giường của cô, hơi ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô, “Bội Bội.”

“Anh ...” Cô chậm rãi duỗi tay nắm chặt tay Đơn Cảnh Xuyên, nói từng câu từng chữ, “Anh biết cha của em cuối cùng là ai không?”

Không đợi anh mở miệng, cô chậm rãi tiếp tục nói, “Cho tới tận bây giờ mẹ cũng không chịu nói cho em biết, em không biết ... Anh, em thật sự không biết ...”

“Anh, bọn họ nói nhất định đều là giả ...” Trong hốc mắt của cô lúc này rơi xuống giọt giọt nước mắt, “Cha của em và cha của anh ấy làm sao có thể cùng là một người? Làm sao có thể chứ anh ...”

Trong phòng bệnh quanh quẩn tiếng khóc khe khẽ mà tuyệt vọng của cô, mu bàn tay của Đơn Cảnh Xuyên bị cô nắm đã rơi đầy nước mắt của cô.

Người đàn ông xưa nay thiết huyết vững vàng nhìn cô bé từ nhỏ mình đến lớn mình hết sức xem như em gái đối đãi tim như bị đao cắt, cũng chậm chậm đỏ vành mắt.

Đây là một cô bé tốt biết bao, đây là một người cho dù bị trục xuất ra khỏi cửa cũng không bỏ được nói nặng một câu với những người đã hại cô, đây là một người dịu dàng hiền lành đến mức hơi hèn yếu.

Cô có lý do gì để thừa nhận những thứ tình thương mà từ nhỏ đến lớn vốn không quan hệ gì với cô này?

Cô cuồng dại điên cuồng như vậy theo sát ở bên cạnh anh ta tám năm, lại còn sinh đứa nhỏ cho anh ta.

Hôm nay mới đến nói cho cô biết, trên người anh ta chảy cùng huyết thống với cô, này muốn cô phải chấp

nhận như thế nào?

“Phịch” một tiếng, thân thể Phó Chính nghiêng về phía trước, chậm rãi quỳ gối trên mặt đất ở mép giường của cô.

Lúc này Thiệu Tây Bội quay mặt lại nhìn anh ta một cái, trước mặt bỗng tối sầm từ từ mất đi ý thức.

Cố Linh Nhan đứng ở ngoài cửa phòng bệnh nhìn tình cảnh bên trong, trong lòng chỉ cảm thấy từng đợt sờn tóc gáy, một tay cô gắt gao nắm chặt tay áo Đơn Cảnh Xuyên, không ngừng nhỏ giọng đồn dập mà lắp lại, “Oa ... Anh ta tiếp tục như vậy sẽ chết à... Khắp đầu gối của anh ta đã toàn là máu ... Trên mặt đất cũng toàn là máu ...”

Người đàn ông kia cứ thẳng tắp mà quỳ gối như vậy trên những mảnh vụn thủy tinh vỡ, sắc mặt tái nhợt, giống như vô tri vô giác.

Đơn Cảnh Xuyên vừa mới nói chuyện xong với bác sĩ trở về, cau mày nhìn Thiệu Tây Bội yên lặng nằm trên giường và Phó Chính trên mặt đất.

Thiệu Tây Bội liên tiếp bị bên ngoài kích thích, thân thể tình huống càng thêm không ổn định, đứa bé trong bụng rất có khả năng quá ba tháng liền không giữ được.

Mà đứa bé này có thể bảo trụ hay không, còn có một tầng quan hệ khác không thể bỏ qua.

Anh bị Cố Linh Nhan kéo tay lay hai cái, chậm rãi kéo cô tới úp vào trong ngực.

Ông cụ Đơn đã may mắn thoát khỏi nguy hiểm, mới vừa rồi anh đưa Đơn Quân lên trên lầu ngoài phòng bệnh của Ông cụ Đơn, dẫn Cố Linh Nhan lại nói một câu với Đơn Lợi và Cù m.

“Ngoài cô ấy, con tuyệt đối sẽ không, cũng không thể lấy người khác.”

Trong một ngày ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện anh không thể ngờ tới như vậy, trong lòng anh mỗi một phút đều khó an, cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót thương tiếc, cũng cảm thấy vô cùng may mắn.

May mắn cùng anh chứng kiến những thứ xúc động đau xót này, còn có cô.

May mắn người bao nhiêu năm qua anh đợi, là cô.

“Oa Oa.” Cô vui ở trong lòng anh, chậm rãi đỏ tròng mắt buồn bực nói, “Em rất đau lòng cho chị Bội Bội.”

Anh không nói gì, nhưng cô lại có thể cảm giác được anh ôm cánh tay của cô hơi hơi run rẩy, lại càng dùng sức ôm lấy eo của anh, “Nhưng mẹ chị Bội Bội không chịu thừa nhận chị ấy là con gái của chú.”

Cho nên có lẽ tình huống còn có thể xoay chuyển.

Mắt Đơn Cảnh Xuyên sâu kín nhìn phòng bệnh, cánh tay ôm cô chặt hơn thu càng chặt hơn.

...

Lúc Thiệu Tây Bội tỉnh lại đã gần tối.

Trong hơi thở toàn là nhân nhật mùi máu tươi, cô chỉ cảm thấy trong dạ dày khó chịu hồi, muốn cưỡng chống cánh tay từ trên giường đứng lên.

Nhưng cô không lường trước được vừa mở mắt ra đã trông thấy Phó Chính quỳ ở bên giường, trên trán anh ta không ngừng ứa ra mồ hôi lạnh, môi đã có chút biến tím, mà chỗ anh ta quỳ, đã toàn là máu tươi đang khô dần.

“Đi ra ngoài.” Cô từ từ buộc chặt dựa lưng vào đầu giường, trong giọng nói không chút phập phồng.

“Bội Bội ...” Giọng của anh ta khàn khàn, chậm rãi đưa tay lên bắt lấy bàn tay lạnh buốt của cô.

“Chờ thân thể của em tốt chút, em sẽ đặc biệt đi qua thăm hỏi anh, anh hai.” Cô nhẹ nhàng gạt phăng tay anh ta ra, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh ta một cái.

Trên trán Phó Chính nổi đầy gân xanh, cổ nén kịch liệt đau nhức muốn đứng từ dưới đất lên, nhưng hai chân đã hoàn toàn chết lạng, ngay cả chút tri giác cũng không có.

“Ở trên thân em gái của anh nhiều năm như vậy, sướng không?” Ánh mắt của cô lạnh như tờ, “Tự tay giết chết con ruột của mình, cao hứng không?”

“Không cần nói nữa!” Khuôn mặt anh ta dần dần vắn vẹo, giọng nghẹn ngào nói với cô.

“Tại sao tôi không thể nói vậy chứ?” Hai tay cô nắm thật chặt chắn, nói từng câu từng chữ, “Bao nhiêu năm qua anh nằm trên những người phụ nữ khác rồi lại trở về nằm trên tôi, trơ mắt nhìn tôi khóc vì anh, cười vì anh, sống vì anh, dù là đi chết đi cũng vì anh, sau đó lại bố thí một hai câu giữ tôi lại ... Đúng, hiện tại tôi mới hiểu được, thì ra cái gọi là anh cần, là cần tôi ở bên cạnh anh, tự cho là đúng yêu anh trai mình giống như một trò đùa ngu xuẩn.”

“Vĩ đại biết bao.” Mặt cô hơi nghiêng, nước mắt “lộp bộp” rớt xuống, “Bởi vì cha anh và mẹ tôi, cho nên

anh mới nghĩa vô phản cổ miến cường ứng phó tôi nhiều năm như vậy, dùng thân thể của mình đến biểu lộ rằng anh thích cô em gái này với tôi, đúng không? Những năm qua anh nằm ngủ không cảm thấy bất an khủng hoảng chút nào sao?”

Phó Chính không có cách nào nghe tiếp, nghiêng người về phía trước bỗng đưa tay ôm chặt eo cô, tiếng đứt đoạn như dây cung rách, “Không cần nói nữa ...”

“Đây chính là tôi cho mình một cơ hội cuối cùng. Tôi yêu anh mười năm, theo anh tám năm, chưa bao giờ từng hy vọng xa vời có thể cùng anh sống đến đầu bạc, hưởng hết con cháu vui vẻ. Cho dù anh đối xử không tốt với tôi thế nào, tôi cũng chưa bao giờ hận anh, vẫn một lần một lần, vẫn tự tay đưa mình đến trong tay anh tùy ý anh ráp tâm trên trục tám năm, vui vẻ chịu đựng. Nếu như tôi có thể dự đoán được ngày hôm nay, tôi mới biết thì ra lần đầu gặp gỡ mà tôi vô cùng luyến tiếc trân trọng lại là vực sâu vô tận. Một khi bước vào, sẽ không quay đầu lại được nữa. Nhất định phải đi đến bước đường cùng, cuối cùng tôi mới tâm như tro tàn, như anh mong muốn.”

“Anh không hối hận.” Vải vóc trên eo của cô dần dần có chút hơi ấm, mắt Phó Chính đỏ ngầu ngẩng đầu lên nhìn cô, “Trước giờ anh đều không hối hận.”

Thiệu Tây Bội tùy ý anh ta ôm, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-em-khong-yeu>